DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

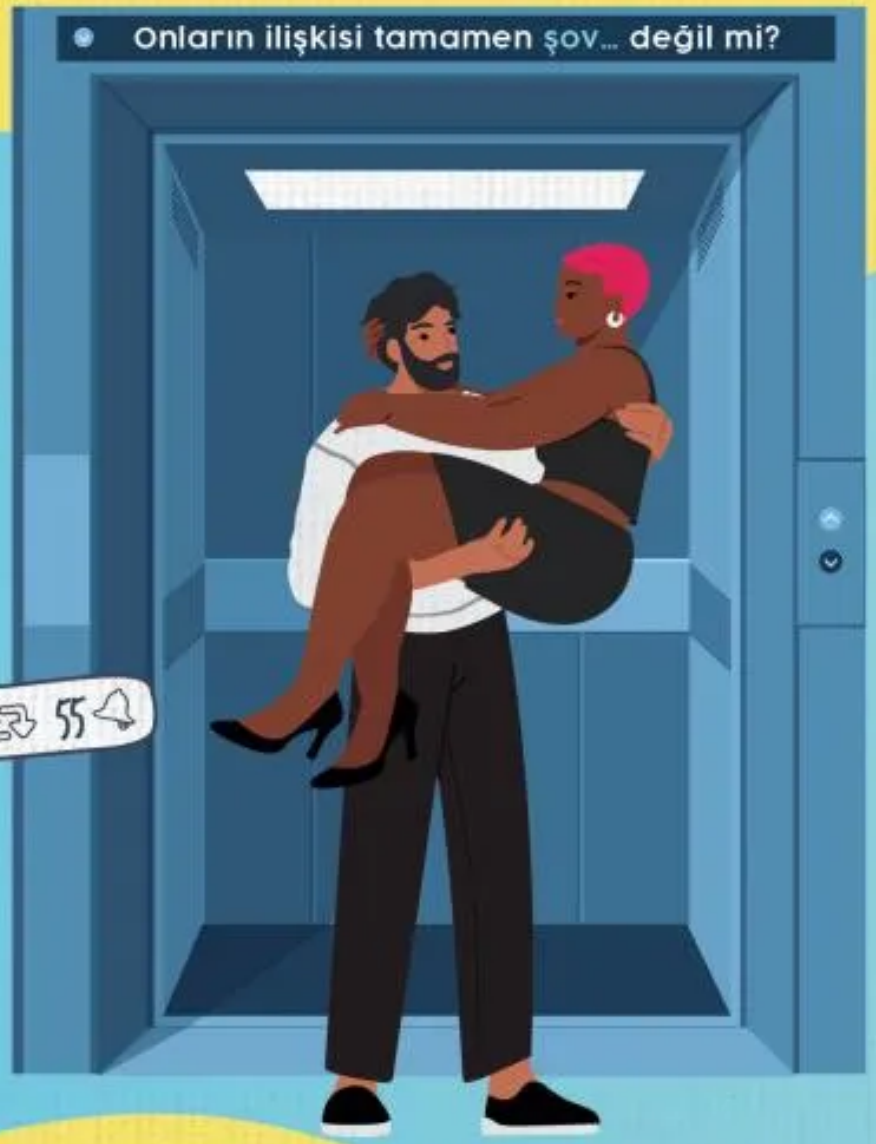
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

USA TODAY ÇOK SATAN YAZARI

Talia Hibbert

GÖZÜNÜ AÇ, DANI BROWN

ARTEMİS

YAYIN NO: 2408

GÖZÜNÜ AÇ, DANI BROWN
Talia Hibbert
Orijinal Adı: *Take a Hint, Dani Brown*

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Aslı Gizem Korkmaz
Editör: Yeliz Üslü
Son Okuma: Mihriban Onur
Kapak Tasarımı: Merve Polat
Sayfa Tasarımı: Rumeysa Sarı

1. Basım: Ağustos 2023
ISBN: 978-605-304-861-9
Sertifika No: 43949

© 2020, Talia Hibbert

Kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Ajans aracılığıyla HarperCollins Publishers'ın alt markası olan Avon ile yapılan anlaşmayla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Talia Hibbert

GÖZÜNÜ AÇ, DANI BROWN

İngilizceden Çeviren: Aslı Gizem Korkmaz

ARTEMİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umutsuz romantikler ve kendim için…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

YAZARIN NOTU

Okumadan önce bilmenizi isterim ki bu hikâye, yakın aile bireylerinin vefatı ve yaygın anksiyete bozukluğuyla baş etme gibi hassas konular içermektedir. Umarım bu meselelere gereken özeni gösterebilmişimdir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Önsöz

Dolunay tüm ihtişamıyla göğe yükselmiş, gece cadılık işleri için uygun kıvama gelmişti ve Danika Brown'ın memesinde bal vardı. Tam olarak sol memesinde.

"Hay sikeyim böyle işi!" diye mırıldandı balı silerken.

"Şimdi de ibadet ederken hayal mi kuruyorsun? Cık cık." Dani'nin en yakın arkadaşı Sorcha, parlak kahverengi gözleri, gür, siyah saçları ve çarpık gülümsemesiyle sunak olarak kullandıkları küçük masanın karşısında oturuyordu.

"Hayal kurmuyordum," diye mırıldandı Dani, oysa kesinlikle kuruyordu. "Sadece göğsüm her yere burnunu sokuyor."

"İşte başlıyoruz." Sorcha gözlerini devirdi ve Dani'nin keskin aksanını sinir bozucu bir doğrulukla taklit etti. *"Ah, bana ve muhteşem göğüslerime acıyın, her ne kadar onları bencilce paylaşmayı reddetsem de..."*

"Göğüs dokusunu paylaşabileceğimizi sanmıyorum, Sorch."

Sorcha ters ters baktı. "Peki, eğer paylaşabilseydik, birazını bana verir miydin?"

"Hayır. Dediğin gibi göğüslerim muhteşem. Şimdi kapa çeneni ve odaklan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bencil, şeytani kadın. Boş, nergis beyinli..." Yaratıcı hakaretler söz konusu olduğunda Sorcha'ya sonuna kadar güvenebilirdiniz. Dani bal kavanozunu kenara bırakıp doldurduğu tabağı masanın ortasına yerleştirirken, arkadaşının neşeli mırıltıları arka planda kayboldu. Bu tabağın arkasında, Sorcha'nın Siyah Meryem'iyle sırt sırta duran, Tanrıça Oshun'un küçük bir altın heykeli vardı.

Kendine saygısı olan her aşk, güzellik ve bolluk tanrıçası gibi Oshun'un üstünde de mücevherlerden başka neredeyse bir şey yoktu – arılarla kocaman saçlarını saymazsak. Diğer yandan Dani'nin çok az saçı, sıfır arısı vardı. Ayrıca kamusal alanda soyunmak gibi yerleşik bir alışkanlığı da yoktu. Romantik aşka önem verdiği de söylenemezdi, ne de olsa ampirik kanıtlar aşkın sadece onu mesleki hedeflerinden uzaklaştıracak bir enerji kaybı olduğunu gösteriyordu. Ancak Dani ve tanrıçanın bu konuda hemfikir olması çok da önemli değildi. Altın heykel ona merhum büyükannesinden kalan bir yadigârdı. Aynı kadın bir keresinde ona şöyle demişti: "Nesiller arasında aktarılan bilgide güç vardır; bu ister kitaplarından, ister bir büyüğün ağzından olsun."

Danika da aynı fikirdeydi. Ayrıca, büyükannesinin cadı ayak izlerini takip etmek eğlenceliydi ve epey doğal geliyordu. Dramatik gece ritüelleri ve kadınlığın azimli meydan okumalarının geçmişiyle ilgili olmalıydı.

Dani'nin karakter kusurlarını saymayı bitirmiş görünen Sorcha, "Hadi o zaman," diye dürttü. Böylece, iki farklı idolün paylaştığı masada, mum ışığıyla dolunay parıltısının tembelce birbirine dolandığı odada, Danika arkadaşının ellerini tutarak çemberi tamamladı.

"Önce sen," diye fısıldadı Sorcha.

"Ah, tatlım, emin misin?"

"Yine başlama. Bir şeyleri çağırmak için can attığını biliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şey, evet. Dani'nin son ilişkisinin bitmesinden bu yana geçen bir ay içinde vajinası örümcek ağları bağlamıştı (vajina ne yazık ki drama eğilimliydi) ve umuyordu ki bu çağrı mevcut korkunç duruma bir nihayet verecekti.

Sonra nefes aldı ve başladı. "Merhaba, Oshun. Umarım ikizler iyidir. Bu ay, destek olacağını düşündüğüm bir niyetim var: Başka bir yatak arkadaşı talep ediyorum."

Sorcha'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir dakika. Bu iyi bir fikir mi?"

"Kapa çeneni," dedi Dani sertçe. "Meşgulüm."

Sorcha, her şeye rağmen Sorchalığına devam etti. "Hâlâ Jo'nun yasını tutuyorsun sanıyordum?"

Dani sert bir bakış attı. "Jo için asla üzülmedim. *Üzülmek,* kaçmak için çok uğraştığım anlamsız, zaman israfı bir duygudur."

"*Gerçekten mi?*" Bu sözünden, etraflarındaki mumların balmumu damlatması gibi şüphecilik akıyordu. "Çünkü seni terk ettiğinde yemin edebilirim ki..."

"Beni terk etmedi. Birlikte değildik, bu gerçeği o değiştirmek istedi, bense istemedim."

"Seni terk ettiğinde," diye devam etti Sorcha çünkü Sorcha dangalağın tekiydi, "bir kutu kek karışımı alıp içine bir yumurta ekledin ve hepsini büyük bir karıştırma kabında çiğ çiğ yedin..."

"Tatlıya düşkünüm," diye soğuk bir ifadeyle konuştu Dani ki bu kesinlikle doğruydu.

Sorcha iç çekti. "Bir cadının duygularından bu kadar uzak durmasının iyi bir şey olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Saçmalık. Duygularımla tamamen temas halindeyim, teşekkür ederim."

"Yattığın birinin sana âşık olmasıyla başa çıkamayıp, *Betty Crocker* kek karışımları âlemine girdiğin zamanlar hariç."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Josephine'le ilgili değildi,*" diye tekrarladı Dani. "Regl öncesi canım istemiş olabilir belki." Çünkü Danika Brown üzülmezdi ya da en azından kişiler arası ilişkilerde üzülmezdi. İlk aşkını güle oynaya başkasıyla sevişirken bastığı günden beri üzülmemişti ve asla da üzülmeyecekti. Jo romantizm istiyordu, Dani de bu isteği yeteneklerine uygun bulmamıştı, sonuç olarak çıkar arkadaşlığına son verip yollarını ayırmışlardı ve her şey yolundaydı.

Artık konuşmadıkları gerçeği dışında.

Bir tek onun dışında.

"Beni lafa tutmayı bırak," dedi Dani kararlılıkla çünkü bu berbat konuşmayı bitirmenin tek yolu kararlı olmaktı. "Ne yaptığımı ve ne istediğimi biliyorum. Ben makul düzeyde zekâya sahip, önümüzdeki on beş yıl içinde kadroya girme yolunda ilerleyen, sıkça oral seks dışında hiçbir şeye karşı derin bir arzu duymayan yetişkin bir kadınım. O yüzden kapa çeneni de isteyeyim."

"Ah, her neyse," diye dudak büktü Sorcha. "İyi o zaman. İste bakalım." Ve bir mucize gerçekleşti: Sorcha gözlerini devirdi, durumu onaylamayarak iç geçirdi ama sonunda çenesini kapattı.

Pekâlâ. İnsan her zaman ilahi olaylardan hızlıca faydalanmalıdır.

Dani gözlerini kapadı ve tekrar başladı. "Oshun, düzenli bir orgazm kaynağına ihtiyacım var." Jo'yu düşündü ve ekledi, "Benden verebileceğimden fazlasını beklemeyecek biri. Tercihen kendi hedeflerine odaklanmış, güzel bir kıçı olan, mantıklı bir tip. Benim şansım pek yaver gitmedi, o yüzden bu kriterlere uyan birini tanıyorsan... sadece... beni ona yönlendir. Bana bir işaret ver." Dani sözlerini bitirdiğinde, sanki tanrıça onu duymuş ve elinden geleni yapacağına söz vermiş gibi güneşin do-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kunduğu bir nehrin suları misali sıcak ve nadir bir huzur kapladı içini. Dudaklarının belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi ve coşku dolu sessizliğin tadını çıkardı.

Bu sessizlik Sorcha tarafından derhal bozuldu tabii. "Tanrım, tam bir yay burcusun."

"Cinayet. Bir cinayet işleyeceğim." Dani gözlerini açtı ve dizlerinin üzerinde doğrulup sakince masayı inceledi. En iyi arkadaşının kafasına dini bir ikonla mı vurmalıydı -muhtemelen saygısızlık olurdu- yoksa kocaman bir mumla mı? Mum yanıyordu, o halde heykel olmalıydı. Ancak muma uzandığında, elbisesinin gizli cebinden bir şey düşerek sunağa çarptı.

Aslında düşen şey tam Oshun'un ayaklarının dibine inmiş, bal tabağının üzerinde mükemmel bir şekilde dengelenmişti.

Dani bunun bir çeşit işaret olduğunu düşündü. Muhtemelen, *Lütfen Sorcha'yı öldürme, sonunda pişman olacaksın ve hapishaneden hoşlanacağını hiç sanmıyorum,* diyen bir işaret.

Sorcha mum ışığında gözlerini kısarak baktı, ölümle burun buruna gelmeyi umursamadığı belliydi. "Dur bakalım, o tahıl barı mı? Açlıktan ölüyorum."

Dani, "Bu bir protein bar," diye düzeltti ve arkadaşına uzattı.

"Ne zamandan beri protein bar yiyorsun?" diye sordu Sorcha. Kendisi görgüsüz bir barbar olduğundan parçaları koparırken etrafa kırıntılar saçıyordu.

"Yemiyorum. Biri verdi. Tanrım, Sorch, ortalığı berbat ediyorsun ve daha dualarımızı bile bitirmedik. Girdiğin yaratıcı yazarlık yarışması için bir şeyler yapmak istemiyor muydun?"

"İşe yarayacağından şüpheliyim," diye kıkırdadı Sorcha. "Biz *boktan* cadılarız."

Dani burnunu çekti. "Kendi adına konuş. *Ben* şu âna odaklandım ve gerçekliğimin büyüsüne uyum sağladım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne zamandan beri?"

"Bir talepte bulundum ve şimdi bir işaret bekliyorum!"

Sorcha protein barının boş ambalajını masaya fırlattı. "Bizi tanıyorsam, rüyanda görürsün."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birinci Bölüm

Beş Ay Sonra

Öğrenci birliğindeki kafe, acı verici bir şekilde tekrarlayan ve yapay biçimde hareketli, kötü bir pop şarkısı gibiydi. Süt buharlı, isimler uyduruktu, baristalar da tiksinç derecede zevzek hareketlere ödül veriyorlarmış gibi (ki asla vermiyorlardı) neşeliydiler. Dani işe geç kalmıştı, sabah güneşi iğrenç derecede parlaktı ve kahve çekirdeklerinin sesi, etrafındaki herkesi öldürme fantezilerinin fon müziğiydi.

Düşünecek olursa, son zamanlarda cinayet işlemeye çok kafa yoruyordu. Belki de bu konuda biriyle görüşmesi gerekiyordu ya da bu yalnızca Dünya gezegeninde yaşamanın doğal bir sonucuydu.

Sorcha kahvesine yarım kilo şeker karıştırırken, "Tanrım," diye mırıldandı. "İnsanlar hep bu kadar gürültücü mü?"

"Mart ayındayız. Dönem sonu yaklaşıyor. Onlar..." Dani bakışlarını içeriyi dolduran fazlasıyla neşeli öğrencilerin üzerinde gezdirdi. "*Umutlu.*"

"Birileri onları bu konuda tedavi etmeli. Pazartesi sabahı bu manzara çok saygısızca."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dani ona tamamen katıldığını söyleyemeden barista iki bardağı tezgâha bıraktı. "Danika için yeşil çay ve sade kahve?"

"Teşekkürler." Dani içecekleri kaptığı gibi uzaklaştı.

"Sade kahve," diye mırıldandı Sorcha insan yığınlarının arasından geçerken. "Bu, ateşli güvenlikçi *arkadaşın* için, değil mi?"

"Onun bir adı var."

"Ve o adı haykırmak istiyorum."

Dani neredeyse kendi kahkahasında boğuluyordu. "Sorcha, sen *eşcinselsin.*"

"Fark ettiğin için teşekkürler. Dan, bu bir kafe şakası. Kızlar kız gibi konuşur yani! Lafı açılmışken, sözde arkadaşın Zafir'e yapmak istediğin tüm pis şeyleri itiraf ettiğin kısım burası."

Dani bu isim karşısında kaşlarını çattı çünkü aksi halde gülümseyebilirdi ve Sorcha bunu kesinlikle yanlış anlayacaktı. "Zafir'e asla pis şeyler yapmam. O iyi bir çocuk."

"*İyi* mi?" Sorcha inanamayarak kelimeyi söylerken ciyakladı. "Zaf? Zafir Ansari mi? Binanın yarısını korkudan ipe dizen o koca, huysuz herif mi?"

Dani yeşil çayını yudumladı. "Onu tanıyınca çok tatlı biri olduğunu anlıyorsun."

"*Tatlı* mı?" Sorcha camları kıracak tizlikte bir ses tonuna yaklaşıyordu.

Belki de haklıydı; *tatlı* demek abartılı olabilirdi. Ama Zaf kibardı ve Dani'nin nazik erkeklere zaafı vardı, ne de olsa az bulunuyorlardı. Ne yazık ki Zaf, aynı zamanda Dani'nin memelerine bakmaktan Herkülvari biçimde kaçınıyordu ki bu da ya ilgisizlik ya da aşırı centilmenlik göstergesiydi. Dani bir erkekte aşırı centilmenliğe katlanamıyordu çünkü centilmenlik, sıklıkla erkeklere seks yapmadan önce karşısındakini yemeğe davet et-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mek ya da seksten *sonra* gitmeyip sohbet etmeye çalışmak gibi yanlış kararlar verdiriyordu.

"Zaf, ne kadar muhteşem olursa olsun, bir seçenek değil. Ben bir işaret bekliyorum," diye hatırlattı Sorcha'ya. "Kusursuz yatak arkadaşım ortaya çıkana kadar onun sakalını düşünerek kendimi tatmin edeceğim sadece."

Sorcha bir an durup düşündükten sonra omuz silkti. "Gayet makul. Uygun olmayan leziz yaratıklardan söz etmişken, daha sonra benimle şu seksi, heteroseksüel garsonun çalıştığı pizzacıda öğle yemeği yemek ister misin?"

"Yapamam. Çalışıyorum."

"Sen de hep bir bok..."

Sorcha kesinlikle doğru olan cümlesini tamamlayamadan, adamın biri topraktan fırlamış bir köstebek gibi yollarına çıktı. Dani gözlerini kırpıştırarak aniden durdu. "Ah. Affedersiniz."

Adam duymamış gibiydi. Uzun boyluydu, sarışındı ve hoş, yakışıklı bir gülümsemesi vardı, bu da buldozer gibi ezip geçemeyeceği hiçbir sınırla karşılaşmadığını gösteriyordu. "Günaydın," diye mırıldandı, gözleri meme arayan radar gibi Dani'nin göğsüne dikilmişti. "Sizi rahatsız etmek istemem..."

"Yine de işte buradayız," diye iç geçirdi Sorcha.

Uzun, Sarışın ve Kafasız onu cesurca görmezden geldi.

"Fakat sabah dokuzdan önce kırmızı ruj süren bir kadın gördüğümde," diye göz kırptı, "şey, onu ödüllendirmek zorundayım."

Dani bakakaldı. "Beni ödüllendirmek mi? Ne ile? Çünkü ben yalnızca kitap ya da yemek kabul ediyorum."

Adamın yüzündeki kızgınlık titreşimi, Danika'nın *konuşmasının,* kendi parlak senaryosunun bir parçası olmadığını gösteriyordu. Ama yeterince yumuşak bir şekilde toparlandı. "Yemek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

var," diye gülümsedi. "Ya da olacak, eğer seni yemeğe götürmeme izin verirsen."

Dani üzüntüyle başını salladı ve Sorcha'ya döndü. "Sence bu işe yarıyor mudur? Hep aynı şeyi yapmaya devam ettiklerine bakılırsa yarıyor olmalı, değil mi?"

Sorcha tek bir iç çekişin içine bir kova dolusu tiksinti duygusu enjekte etmeyi başarmıştı ki bu Dani'nin her zaman kıskandığı bir beceriydi. "Belki de. Ya da belki de kadınların sözünü kesmekle kadınların onlara asla rızalarıyla dokunmaması arasındaki bağlantıyı kuracak kadar zeki değillerdir."

Adam hızla gözlerini kırpıştırdı, kusursuz alnını buruşturarak kaşlarını çattı. "Dur bakalım," diye tersledi, "*benden* mi bahsediyorsunuz?"

Dani ona nazikçe, "Öyle olduğu çok açık," dedi.

Sarışın adam bir süre öfkeyle homurdandıktan sonra göz kamaştırıcı bir şekilde, "Şişko sürtük," dedi ve hışımla uzaklaştı.

"Ah canım," diye iç geçirdi Dani. "Benim şişko bir sürtük olduğumu düşünüyor. Kırık bir kalple ölebilirim."

Sorcha gözlerini devirdi.

Zafir Ansari'nin kulağındaki ses mırıldandı: "Ne düşünüyorsun?"

"Seni ne kadar çok istediğimi."

"O zaman..."

Zaf sesli kitabı durdurdu, tek kulaklığından gelen ses kesildi. Bazen çalışırken kitap okumak mümkün olabiliyordu. Ama bu sahne, öyle zamanlara uyan bir sahne değildi.

Kulaklıkları çıkarıp telefonuna sardı ve ikisini de cebine soktu. Bu sırada gözü Echo binasının kapısındaydı ve kapüşonunun altına pijama gibi görünen bir şey giymiş, çırpı gibi ince bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çocuk herkes gibi kimliğini göstermeden geçmeye çalıştığında kaşlarını çattı.

"Hey. Sen." Zaf'in söylediği çoğu şey gibi kelimeler de sinirli bir homurtu olarak çıktı. "Gel buraya."

Çocuk durdu, bir telefon ve... simitle dolu ellerini havaya kaldırdı. "Kimliğime ulaşamıyorum," dedi özür dileyerek ve sanki bir bok yokmuş gibi yürümeye devam etti.

"Gel. Buraya. Dedim!" diye tekrarladı Zaf. Sonra ayağa kalktı, eski bir ragbi takımı kanat oyuncusu olması insanların onu dinlemesini sağlıyordu.

Gözleri irileşen çocuk yutkundu ve azarlanmış bir köpek yavrusu gibi yüksek güvenlik masasına yaklaştı.

"Şimdi," dedi Zaf sabırla, "ıvır zıvırını masanın üzerine koy."

Hem telefon hem de simit hüzünle masaya bırakıldı.

"Gördün mü ne oldu? Ellerin artık serbest." Bir gözünü sabah telaşının yavaşladığı kapıya diken Zaf, "Kimlik," diye emretti.

Çocuk oflayıp puflayarak binlerce cebini kontrol ettikten sonra, muhtemelen bir ceset çalmak ya da patlayıcı gaz aşırmak için orada olmadığını gösteren öğrenci kimliğini çıkardı. "Geç kalacağım," diye mırıldandı kimliğini uzatırken.

"Benim sorunum değil." Zaf kartı aldı ve masasındaki otomatik kontrol cihazına okuttu. "Ne *yapabilirim* biliyor musun? Sistemden geçirirken hepinizi sıraya sokabilirim. Ama ben iyi bir adamım." Tam olarak doğru değildi ama bir pislik de değildi. "Bunun yerine gözlerimi kullanıyorum. Senin için de kolay, benim için de. Tabii kartı gözümün *önüne* koymazsan. O zaman o kadar kolay değil çünkü gözlerimde X-ışını yok. Sana bir şey göstereyim." Zaf doğrulanan kartı üniversite logosuyla damgalanmış mavi kordonundan tuttu. "Bunun nereye takıldığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biliyor musun? Tam boynuna. Böylece simidini tutmakla beni kızdırmak arasında seçim yapmak zorunda kalmazsın. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Boynuma takamam," diye atıldı çocuk. "Hıyar gibi görünürüm."

"Laboratuvara giderken *Adventure Time* pijaması giyiyorsun dostum. Zaten bir hıyar gibi görünüyorsun ve beş dakika içinde profesörün de sana aynı şeyi söyleyecek."

"Ben... ne?" Üstüne baktı. "Ah, Tanrı aşkına."

"Buraya gel." Zaf kordonu çocuğun dağınık saçlarından geçirdi. "Şimdi uza bakalım."

Çocuk ters ters bakıp mırıldanarak tabanları yağladı.

Sonra Zaf'in sağında yavaş ve alaycı bir alkış yükseldi, yeğeninin binaya girdiğini fark etmesi için tek gereken buydu. Ona bakmak için döndü, her zamanki huysuzluğu uçup gitti. "Pofuduk! Burada ne işin var senin?"

Kız sürmeli gözlerini uyarırcasına açarak başıyla arkasındaki kız grubunu işaret etti.

Zaf boğazını temizledi ve dudaklarının seğirmesiyle savaştı. "Affedersin, Fatima demek istemiştim." Kızlara kısaca el salladı. "Merhaba, Fatima'nın arkadaşları."

"Biraz sakin olur musun?" diye fısıldadı kız. "Beni utandırıyorsun."

"Ben yerin dibine sokmayı amaçlıyordum. Demek ki daha çok çabalamam gerek."

Kız ona küçük bir aslan gibi hırladı ve arkadaş grubuna el sallamak için döndü. "Sizinle yukarıda buluşuruz, tamam mı?" Kızlar başlarını sallayıp uzaklaştıklarında Fatima ona döndü. "Bu işi neden seçtiğini şimdi anlıyorum. İnsanları profesyonelce azarlayabiliyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayallerim gerçek oldu," dedi Zaf kuru bir sesle ve yerine oturdu. Yüksek güvenlik barının altında iş için kullandığı masa vardı ve saati görmek için bilgisayarına dokundu.

Saate özellikle birileri için baktığından değil. Bunu yapmak için hiçbir nedeni yoktu.

"Yorgun görünüyorsun," diyordu Pofuduk. "Annem kendini çok yorduğunu ve yaşlandığında buna pişman olacağını söylüyor."

"Bunu da kenara yaz. Ve yorgun değil, gizemli görünüyorum."

"Bir zombi gibi gizemli," dedi Fatima.

"Sen çok kaba bir kızsın. Büyüklerine saygı göster."

Kız gözlerini ona dikti, başını alaycı bir şekilde eğip konuştu. "Lütfen sevgili Chacha*, hayır işi mektupları yazmak ya da her ne yapıyorsan onu yapmak yerine gece sekiz saat uyursan belki işte ölü gibi görünmezsin, inşallah."

Kız tıpkı babası gibiydi. Bu düşünce biraz buruk bir sevinç veriyordu Zaf'e. "Bunu düşüneceğim. Sen neden buradasın? Bir sorun yok, değil mi?" Fatima'nın okula kaydolmasından bu yana geçen aylar boyunca, Zaf onu kampüste sadece uzaktan görebilmişti. Genelde el kol hareketleriyle Utanç Veren Amca rolünü oynar, Fatima da ona gözleriyle hançerler fırlatarak kaçardı ama şimdi burada, onun binasındaydı. Adamın göğsünün içinde her an patlamaya hazır bir endişe çekirdeği titreşiyordu. Koruyucu Amca rutini, Utanç Veren Amca rutininden bile daha yoğundu.

Ama Fatima gözlerini devirdi -küçük bir göz devirme bağımlılığı vardı- ve iç çekti. "Hayır, Chacha. Hiçbir sorun yok. Sadece 1. Seviye Pencapça alabilmek için bir dersin yerini değiştirdim."

Zaf kaşlarını kaldırdı. "Pencapçan gayet iyi."

* Hint kültüründe babadan daha genç olan amca –çn.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aynen öyle. Ayrıcalığımı kullanmayı dört gözle bekliyorum. Tabii ki yeniden planlanan edebiyat seminerimin..." yüzünü ekşiterek bariz bir tiksintiyle etrafına baktı, "*burada* olacağını bilmiyordum." Echo, tıp öğrencilerinin ölü bedenler ve hayvan organları üzerinde tuhaf şeyler yaptığı, Üniversite Yolu'nun yarısındaki bodur, gri bir bina kalıntısıydı.

"Ah, o kadar da kötü değil," dedi ona neşeyle. "En azından artık en sevdiğin amcanı daha sık görebileceksin."

"Seni neredeyse her gün görüyorum ve benim *tek* amcamsın," diye söylenerek el çantasını sol kolundan sağ koluna geçirdi. Eşit ağırlık dağılımı için sırt çantası takmasını ona sayısız kez söylemişti ama o da annesi gibi küçük bir moda tutkunuydu.

"İstediğin kadar mızmızlan, Pofuduk. Beni sevdiğini biliyorum. Şimdi acele et, yoksa geç kalacaksın."

"İşin gücün dırdır. Nasıl olduğunu sorduğum için başıma gelene bak!" Bir başka destansı göz devirmeyle gitmek üzere döndü.

"Yeğenim!" diye seslendi adam arkasından. "İyi bir kız ol ve bir dahaki sefere bana kahvaltı getir."

Kız onu duymazdan geldi ve uzaklaşırken hızını artırdı.

"Hatta bir atıştırmalık. Tüy yumağı! Beni duyuyor musun?"

Başörtüsünü omzunun üzerinden savurması, söze dökülmemiş bir *Siktir git* demekti.

Fatima gidince yalnız kalan Zaf bilgisayarına tekrar döndü. Kadınlara kafayı takan bir tip olsaydı, belli birinin geç kaldığını fark edebilirdi ama öyle değildi, o yüzden fark etmedi. Bunun yerine kısa sakalını ovuşturdu, dilini dişlerinde gezdirdi ve e-postalarını kontrol etti. Ekip liderinden bugün planlanan tahliye tatbikatıyla ilgili bir hatırlatma vardı çünkü Echo'da bir ton tehlikeli gazın yanı sıra tuhaf organlar da bulunuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üniversitenin personel ragbi takımından onu maça davet eden bir e-posta daha vardı ama ne kadar oynamak istese de bu, bela aramak anlamına gelebilirdi. Bugünlerde sakalından dolayı zar zor tanınıyordu ve en son profesyonel olarak oynadığından bu yana neredeyse on yıl geçmişti. Ayrıca yerel ragbi taraftarlarıyla sahaya çıkmak birilerinin hafızasını canlandırabilirdi ve eğer biri ona, "Hey, sen şu araba kazasında ailesi ölen adam değil misin?" derse kazara suratlarına bir yumruk atabilirdi.

İç geçirerek e-postayı çöp kutusuna gönderirken, Echo'nun otomatik kapısı yavaşça açıldı. Zaf görüş alanında tanıdık bir figür fark etti ve içindeki bir şey sessizleşti. Dikkat kesildi. Ve açlık duydu.

Döndü ve karşısında Danika Brown vardı.

Kadın hiç tökezlemezmiş gibi yürüyor, bakanı içine çekmek gibi kötü bir özelliği olan kedi gözleriyle boş salonu inceliyordu. Koyu teni, diğer herkesi hayalet, sarılık gibi ya da gri gösteren floresan ışıkları altında güzelce parlıyordu. Bir arkadaşını, bir *iş* arkadaşını, hem de *eşcinsel* olabilecek bir iş arkadaşını arzulamanın en iyi ihtimalle bayağı, en kötü ihtimalle de ürkütücü olduğunu kendine binlerce kez söylemiş olsa da şehvet Zaf'e yasadışı bir çalım gibi çarptı.

"Geç kaldım," dedi Danika çünkü nadiren merhaba ya da hoşça kal derdi. Uzun, siyah elbisesi ona yaklaşırken dalgalanıyor; bol kumaşı zaman zaman kalçasına, beline ya da uyluğuna yapışıyordu. Zaf'in baktığından değil tabii çünkü bu uygunsuz olurdu. Kadın, "Al bakalım," dedi ve onları ayıran masanın üzerinden bir karton bardak uzattı. "Karanlıklar prensimiz için bir ekstra sıcak, ekstra koyu, ekstra acı kahve."

"Şerefe prenses," diye karşılık verdi ve ödülü o tatlı, kızıl ağızda beliren milyon dolarlık bir gülümseme oldu. Bu görüntü da-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

marlarında elektrik gibi dolaştı. Konuşmaya devam etti. "Gotik tarzınla gençlerin aklını aldın mı?"

"Yaşlı kadınların ödünü kopardın mı?" diye tatlı tatlı cevap verdi kadın.

"Yaşlı kadınlar beni sever."

"Vay canına, bu çok ateşli."

Zaf kızardı ama ten renginin ve sakalının, durumu gizlemesini umuyordu. "Şey... çünkü onların çimlerini biçiyorum falan. Demek istediğim buydu."

Kadın sırıttı. "Hikâye daha da güzelleşti."

"Siktir git."

Kadın genellikle ona sırıtır ve her zaman işe yetişme telaşıyla söyleneni yapardı. Ama bugün bir kahkaha attı ve elini kısa, pembe saçının tıraş edilmiş kenarından tepedeki uzun buklelerine kadar gezdirdi. Bu saçlar cuma günü siyahtı. Geçen ay maviydi. Onu ilk gördüğü gün kırmızıydı.

Veeee Zaf muhtemelen kadının saç renklerini ezberlemek için daha az enerji harcamalı, daha... bilirsiniz, önemli şeylere yönelmeliydi. Düşünmesi gereken başka şeyler yok muydu sanki? Yazması gereken atölye çalışmaları, kovalaması gereken hedefler ve hayata geçirmesi gereken hayır işleri mesela?

Ama sonra Dani iç çekti ve adam yine sağduyudan uzaklaştı.

"Ne manyak bir iç çekişti ama," dedi Zaf çünkü öyleydi.

"Elbette öyleydi," dedi kadın dalgınlıkla. "Ben manyak bir kadınım çünkü."

Doğruya doğru. Tam da bir Danika cevabıydı. Yine de bakışları uzaktı ve çok içten konuşmadığı belliydi. Kısılmış gözleri ve büzdüğü dudaklarıyla her zamankinden daha... *gergin* görünüyordu.

Bu da Zaf'i olması gerektiğinden fazla tedirgin etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mesela, Dani'nin kızdığı şey "kültürel açıdan önyargılı araştırmalar" ya da "feminizmle ilgili iki boyutlu iddialar" olsaydı, binaya girdiği anda Zaf bunu duymuş olurdu. Bu da onu başka bir şeyin rahatsız ettiği anlamına geliyordu, belki de ciddi bir şeydi. Ama o başka şeyden *bahsetmediyse*, muhtemelen adamı ilgilendirmiyordu.

Zaf soramazdı. Burnunu sokmazdı. Yapmazdı ki...

"Her şey yolunda mı?" diye sordu koca ağzı izinsizce.

Dani derin bir düşünceler denizinden çıkmışçasına irkildi. "Şey... sadece..." Tereddüt etti. "Yukarı çıksam iyi olur. Her şeyi biliyormuş izlenimi vermek için derslere erken gelmeyi tercih ettiğimi biliyorsun."

Her zamanki gibi komikti. Her zamanki gibi kendisinin farkında değildi. Her zamanki gibi adamda sırıtma isteği uyandırıyordu.

Zaf her zamanki gibi buna karşı koydu.

"Pekâlâ," dedi adam. "O zaman görüşürüz..."

Dani sahnelere yaraşır bir iç daha çekerek, "Tamam, tamam *zorla* söyleteceksin demek," dedi.

"Öyle mi yaptım?" dedi adam boş gözlerle.

"Sana alaycı olma derdim ama sanırım elinde değil. Hayır, şimdi sus seni korkunç adam ve benim sızlanmamı dinle. Kendin kaşındın."

"Aynen öyle yaptım." Siktir, bu kadına bayılıyordu.

"Kahve dükkânının önünde başıma gelenlere *inanamazsın.*"

Zaf öğrenmek için yanıp tutuşmuyormuş gibi kahvesini yudumladı. "Ne zaman istersen anlat. Bu konuşma başlayalı daha sadece yüz yıl oldu ne de olsa."

Bu, ona ani bir gülümseme kazandırdı. Dani sonunda itiraf etti. "Pisliğin teki beni yemeğe davet etti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zaf'in kahvesinden aldığı bir sonraki yudum alev almış gibiydi. "Umarım ona siktirip gitmesini söylemişsindir."

"Şey, evet." Kadın adamın cevabından hoşlanmış olmalıydı çünkü bakışları pekmez gibi ılık ve tatlıydı. "Evet, öyle yaptım."

"Güzel."

Güzel derken, kadınlar sabahın köründe pisliğin tekinin salyalarına maruz kalmadan da işlerine bakmayı hak ediyordu anlamında. Yoksa Zaf, pisliğin tekinin Danika'yı yemeğe çıkarmasını istemediği için *güzel* değildi yani. Bu tuhaf, sahiplenici ve anlamsız olurdu. Çünkü teknik olarak Danika, Zaf'i kesinlikle ilgilendirmezdi. Adam bazen onu kendi meselesi *yapmak* için yanıp tutuşuyordu ama kontrolden çıkmadan önce bunları bastırmakta epey iyiydi.

Çünkü Zaf'in asıl istediği mutlu olmaktı ve bunu nasıl gerçekleştireceğini bilecek kadar aşk romanı okumuştu. İlk olarak hedeflerine falan ulaşırsın. (Bu kısım üzerinde çalışıyordu.) İkincisi, sana kötü şeyler düşündüren iyi bir kadın bulup onunla sonsuza dek mutlu yaşarsın.

Dani ona *pis* şeyler düşündüren iyi bir kadındı fakat Zaf sonsuza dek mutlu olamayacaklarını anlayacak kadar uzun süredir tanıyordu onu. *Bir zamanlar* diyecek bir anları dahi olamayacaktı. Bir kere, Janelle Monáe'yi çekici bulduğundan çokça bahsediyordu ve Zaf ona Idris Elba hakkında ne düşündüğünü sorduğunda (erkeklerden hoşlanan herkes Idris Elba'yı sever, değil mi?) tek söylediği, "Harika biri. *Luther*'i gerçekten beğendim," olmuştu. Bir de personel dedikodularına göre (Zaf personel dedikodularına bayıldığından değil, hiç onaylamıyordu, asla), Danika Brown tek seferlik şeylerin kraliçesiydi. Tek seferlik bir şey, yanında elli sayfalık bir kullanım kılavuzuyla gelip aletine tokat atsa bile Zaf ne yapacağını bilemezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yani kadın ona göre değildi, o da kadına göre değildi ve onlar arkadaştı, bunu düşünmemeliydi bile. Bu yüzden saçma kıskançlığını bastırdı ve "Umarım o adam bir rögar çukuruna falan düşer," diye şaka yaptı.

"Dudaklarından evrenin kulaklarına," diye mırıldandı kadın ve ona parıldadı. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Kadın ona baktı ve öylece... lanet olsun ki *parıldadı*. Bir anda adama sıcak bastı, başı döndü ve işteki pazartesi sabahı için kendini fazla azgın halde buldu.

Zaf hafifçe öksürdü ve kendini toparladı. Belli ki bu kadar Danika bir gün için fazlasıyla yetmişti. "Her neyse. Geç kaldın, unuttun mu?"

Danika'nın gözleri uykulu bir kedi yavrusu gibi giderek büyüdü. "Ah. Ah, kahretsin! Evet, geç kaldım."

"Bekle." Kadına sabahki protein barını vermek için elini cebine attı. Birkaç aydır, Dani, Echo'da çalışmaya başladığından bu yana edindiği bir alışkanlık olmuştu bu. Kadın ona her zaman kahve getirdiğinden bu adil bir davranıştı. Ayrıca kahvaltı etmeye vakti olmadığı için sabahın dokuzunda bir paket Skittles'ı mideye indirdiğini gördükten sonra karar vermişti. Ve Zaf olmasa yetersiz beslenmeden ölebilecek bir vejetaryen olduğu için.

"Sağ ol, baba," diye kıs kıs güldü kadın, elini uzattı çünkü ne geleceğini biliyordu.

Zaf homurdandı. Ama cebinde bulduğu şey sert ve soğuktu, protein açısından da kesinlikle zengin değildi: Telefonu. Yanlış cebe elini sokmuştu. Elini geri çekerken bir ses yükseldi.

"O zaman bana sahip ol. Senin için ölüyorum ve bunu sen de biliyorsun."

Ah, kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabii ki son okuduğu sesli kitabın oynat düğmesine basmayı becermişti. Zaf telefonunu kaptı ve etrafına sarılı kulaklıkla savaş vermeye başladı. Oynat tuşuna basmasını engellemeyen ve şimdi de duraklatma düğmesini koruyan bir tür aşılmaz lanet kalkan görevi gören kulaklıklar. Bu, onun ergenlik kâbuslarından biri olmalıydı çünkü elleri her zamankinden daha yavaş ve hantaldı. Sesli kitap anlatıcısı, "*Bu gece sana dokunursam, benim olursun*," diye devam etti ve masanın karşısındaki Danika boğuk bir ses çıkardı. Dehşete mi kapılmıştı? Evet, muhtemelen dehşetle elini ağzına götürdü.

"Zaf," diye yarı çığlık attı, "bu *porno* mu?"

"Hayır!" Kelime dürüst görünmeyecek kadar yüksek sesle söylenmişti. "Hayır," diye tekrarladı, dişlerini sıkıp öfkeli bir sapık yerine sakin, mantıklı bir adam gibi görünmeye çalışarak. Sonunda uygulamayı duraklatmayı başardı, sonra masanın çekmecesini açtı ve hain telefonunu içine koydu (hayatta görünüşte iyi olan çoğu şey gibi teknolojiye de açıkça güvenilemezdi) ve çekmeceyi kapattı.

"Bu kesinlikle pornoydu," dedi Dani ve Zaf köprüden atlamak istemekle o kadar meşguldü ki kadının güldüğünü fark etmesi uzun zaman aldı. Bir eli hâlâ ağzını kapatıyordu ama sözlerinin arasından küçük kıkırdamalar kaçıyor ve gözlerinin kenarları belirgin bir gülümsemeyle kırışıyordu. Adamın içini kaplayan rahatlama o kadar yoğundu ki neredeyse bayılacaktı. Duyduğu her keyifli kıkırdamayla birlikte, Zaf'in en kötüsünü düşünmeye yönelik doğal içgüdüsü biraz olsun yok oluyordu.

"Porno değildi," diye tekrarladı ve bu kez kalbinin çılgınca çarpışını ya da telefonunun iniltisini bastırmak için bağırmak zorunda kalmadı. "Bu bir sesli kitap."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne *tür* bir sesli kitap bu?" Kadın yüzünde bir sırıtışla sordu.

"Önemli değil," diye mırıldandı, aşk romanları okuduğu için utandığından değil, şu an bunu açıklamak için uygun bir zaman gibi görünmediğinden sustu. "Dinle, gerçekten bunu yapmak istememiştim..."

"Biliyorum," dedi, hiç tereddüt etmeden ki bu iyi bir şeydi. Çünkü bu fiyaskoyu tüyler ürpertici, tırnak içinde bir *kaza* olarak algılasaydı, Zaf, Guatemala'ya kaçıp keçi gütmek zorunda kalacaktı. Ve hayvanlarla arası hiç iyi olmamıştı.

Yanakları hâlâ yanıyordu -gür sakallara ve esmer tene şükürler olsun- Zaf elini diğer cebine soktu, protein barını buldu ve uzattı. "Al bakalım. Şimdi defol git."

"Kaba herif," dedi ama uzaklaşırken gülümsüyordu.

"Bunu yesen iyi olur!" diye homurdandı.

"Seks kitabının tadını çıkar!" diye karşılık verdi Dani. Sonra merdiven boşluğunun kapısını açtı ve gözden kayboldu.

Zaf derin bir nefes verdi ve başını ellerinin arasına aldı. "Al canımı," diye mırıldandı kimseye belli etmeden. "Hemen al canımı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İkinci Bölüm

Dani'nin kıdemsiz öğretim görevlisi olarak ilk yılının *-iyi-* talihsiz bir şekilde Echo adlı iğrenç binaya transferiyle *-kötü-* aynı zamana denk gelmesi epey normaldi. Şu anda kampüste edebiyat ve kadın çalışmalarına adanmış küçük, şirin binada doktora danışmanlarından birinin yanında ders veriyor olmalıydı. Ancak ekim ayında, başrollerinde bir grup birinci sınıf öğrencisi, palyaço kıyafetleri, bir pinyata ve şaşırtıcı miktarda asbest olan talihsiz bir olay yaşanmıştı. Taşınma karmaşasında Dani, kimsenin temas dahi etmek istemediği sınıfa yardımsever ve aptalca bir şekilde gönüllü olmuştu. Ne de olsa Jo, Echo'da çalışıyordu, ne kadar kötü olabilirdi ki?

Jo artık onun iyi arkadaşı ve düzenli seks partneri olmadığına göre, cevap: Epey kötüydü.

Echo ile ilgili en iyi şey bile -epey eğlenceli bir güvenlik görevlisi- onun geç kalmasına neden oluyordu. Ya da her zamankinden de geç diyelim.

"Pekâlâ!" Dani geçici sınıfına girerken ellerini çırptı. "Buradayım, kapayın çenenizi, umarım okumayı yapmışsınızdır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

eğer yapmadıysanız hapı yuttuğunuzun resmidir." Sırt çantasından dizüstü bilgisayarını dikkatlice çıkarıp masanın üzerine koydu, ardından çantayı soğuk ve sert zemine bıraktı. Beyaz tahta kalemini açarak kendisini bekleyen ve hepsi de biraz tedirgin görünen öğrencilerin -Dani onları öyle seviyordu- bulunduğu masayı işaret etti. "Christina Rossetti, *Goblin Market,* hadi tartışalım. Emily, sen başla."

Gözlerinden uyku akan genç kız uzun, mavi saçından bir tutamı parmağına doladı ve hemen, "Tamamen sevişmekle ilgili," dedi.

Dani tahtaya yaklaştı ve bir baloncuğun içine *Goblin Market* yazdı. Gelenekçiler tahtaya yazı yazmayı gereksiz bulabilirdi, ancak eğitim aşamaları ne olursa olsun tüm öğrenciler işitsel değildi. Baloncuktan çıkan küçük bir ok çizdi ve şöyle yazdı: *Sevişmek.*

Sonra Emily'ye döndü ve neşeli bir sesle, "Lütfen detaylandır," dedi.

"Şey," diye çekindi Emily. "Yani, ya sevişmekle ya da Hıristiyanlıkla ilgili. İkisinden biri. Belki ikisi de."

"Bence ikisi de," diye ekledi yanındaki çocuk Will.

Dani başını salladı, bir ok daha çizdi ve *İsa için memeler dışarı?* yazdı. Sonra da, "Daha spesifik bir şey var mı?" diye sordu.

Will, "İsa için memeler *içeri*," diye düzeltti.

Emily kararlılıkla, "İsa için memeleri nereye koyarsan koy," dedi, "çünkü o seni tamamen affedecektir. Bu bir alegori. Laura'nın günahı yüzünden Lizzie acı çekiyor, değil mi?"

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz." Dani sırıttı, bir silgi alarak *İsa için memeler dışarı* sözünü *Alegori: Asli günah, kurtarıcının acısı* ile değiştirdi. "Pekâlâ, yeni biri..." Gözleri tanımadığı bir yüz olan yeni kıza takıldı. Bununla ilgili bir e-posta almıştı. "Fatima, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız başını salladı, ufak tefek, ciddi birine benziyordu ve endişe verici derecede iyi giyinmişti. "Bu doğru."

"Okumak için zamanın oldu mu?"

"Evet."

"Hadi başla o zaman."

Fatima boğazını temizledi. "İsa olayını ben de anladım. Bence goblinler Yahudi karşıtı."

Yanındaki kız, Pelumi, parmaklarını şıklattı. "*Harry Potter*'daki gibi."

"Hey," diye seslendi biri masanın öbür ucundan. "*Harry Potter*'a bok atma."

"Eğer doğruysa bu bok atmak değildir."

Dani ellerini çırptı. "Sağlam bir tartışma tam da sizden istediğim şey. Ancak *Harry Potter*'ı Rosetti'nin temalarına daha sağlam bir şekilde bağlayamazsanız, bunun tartışmadan çıkarılmasını isteyeceğim."

Pelumi'nin, "Aşırı duygusallık ve bunun özel bedeli," demesinden önce bir duraklama oldu. "Hogwarts'ta yeraltı köle emeğinin bir sonucu olarak sihirli bir şekilde yeniden dolan masalar var; şiirdeki kız çok fazla tatmin olmaktan ya da aletin tadına baktığı için ölüyor. Yani meyvenin."

Dani ciddiyetle başını salladı. "Sırf yaratıcılık adına buna izin vereceğim."

Tartışma canlandı.

Dani dersin kalanını keskin içgörü ve alıntı karışımını dinleyerek, gerektiğinde konuşmayı yönlendirerek ve gerekmediğinde susarak geçirdi. Seminer bitene, defterler çantalara doldurulana ve birlik standındaki kekler onu çağırmaya başlayana kadar zaman önünde akıp gitti. Öğrenciler el sallayarak ve vedalaşarak çıkarken, Dani e-postalarına hızlıca bakmak için dizüstü bilgisa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yarını açtı. İnsanın bu tür şeylerden haberdar olması gerekirdi. Birinin ona ihtiyacı olabilir...

Ah.

Gelen kutusunun en üstünde yeni bir mesaj vardı ve kalın harflerle yazılmış konu başlığı kalbinin sıkışmasına neden oldu. Bu sıkışma heyecan mıydı yoksa sinirsel ishalin bir uyarı işareti miydi, anlayamadı. Düşünüldüğünde her ikisi de olabilirdi.

ÇÖKÜŞ DEVRİNİN KIZLARI, ÖNCESİ
VE SONRASI: BİR KAMU ARAŞTIRMASI
SEMPOZYUMU.

Merhaba Dani... Ön izlemede böyle yazıyordu ve şüphesiz ardından şöyle bir şey geliyordu: *Inez ve arkadaşlarıyla yapılacak tartışma panelinin konularıyla ilgili son teyide ihtiyacımız var!*

Panel, geçen yıl muhtemelen (o zamanlar keşfedilmemiş) asbest dumanıyla kafası iyiyken aptallık edip katılmayı kabul ettiği bir topluluk önünde konuşma etkinliğiydi.

Karar *tamamen* aptalca değildi. En azından kısmen. Bu, ona daha fazla akademik görünürlük kazandıracak, deneyimini ve profilini yükseltecek, ilgilendiği konuda daha güvenilir hale gelmesini sağlayacaktı. Katılmak bir onurdu ve kırk iki yaşına kadar profesörlük elde etmek için yaptığı titiz planlara kesinlikle uyacaktı. Tabii eğer önümüzdeki on beş yıla her şeyi sıkıştıramazsa, kırk beş yaşına kadar.

Gerçekten de paniklemesinin tek nedeni panelde *Inez Lanet-Olası Holly* ile konuşacak olmasıydı: Birleşik Krallık'taki otuzdan az siyahi kadın profesörden biri, feminist edebiyat teorisini köpeği haline getiren kadın, Dani'nin ebedi Beyoncé seviyesindeki idolü, vesaire, vesaire. Kendini onun önünde utandırmak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tansa ölmeyi tercih edeceği -kelimenin tam anlamıyla, *gerçekten* ölmeyi tercih edeceği- tek kadındı.

Dani işyerinde kendini rezil etme eğiliminde değildi. İşi anlaşılır ve kolay kontrol edilebilirdi. 'Kendi duyguları gibi alakasız saçmalıkları analiz ve ifade etme' gibi sahip olmadığı niteliklerden çok, 'odaklanma, ayrıntılı okuma, analiz etme hevesi' gibi sahip olduğu özellikleri gerektiriyordu. Yani, hayır, işte utanması pek olası değildi. Ama yine de. Daha garip şeyler de olmuştu.

Bir elini göğsüne bastırdı ve elbisesinin altında asılı duran ay taşına dokunarak sakinliğin dalgalar halinde içinden geçmesine izin verdi. Sonra derin bir nefes verip özenli bir cevap yazdı ve dizüstü bilgisayarı kapattı.

"Her şey kontrol altında," dedi kendi kendine. "Bu senin işin. Bu senin *alanın*. Bu, senin kaldırabileceğin türden bir baskı."

Birkaç dakika sonra laboratuvardan çıkıp eski yatak arkadaşıyla yüz yüze geldiğinde hâlâ bu sözü tekrarlıyordu.

Lanet olsun.

"Dani," dedi Jo, utanç verici bir çarpışmaya ramak kala durarak.

"Jo," diye başını eğmeyi başardı Dani, inanılmaz derecede havalı ve bu garip durumdan genel olarak etkilenmemiş görünmeyi umuyordu. Elbisesinin altında asılı üçlü kristal kolyeyi ölümüne kavraması şüpheli görünüyor olmalıydı. Kolyeyi bıraktı.

Yine de göğsünde ten sıcaklığında onları hissediyordu: Kader için ay taşı, başarı için lal taşı, kararlılık için gül kuvarsı.

Gül kuvarsının aşk meselelerinde de yardımcı olması gerekiyordu ama Dani uzun zaman önce kendisininkinin işe yaramadığını kabullenmişti.

"Nasılsın?" diye sordu Jo gergince, siyah, ipeksi saçlarını düzelterek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dani şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "*Nasıl mıyım*? Bunu bana gerçekten soruyor musun?"

Jo'nun gergin gülümsemesi kayboldu. "Buna kibarlık deniyor."

"Kibarlık mı? En son konuştuğumuzda bana duygusal olarak sığ olduğumu ve korku tarafından yönetildiğimi söylemiştin." Her ikisi de açıkça saçma suçlamalardı ve daha da önemlisi epey kabaydı. "Dürüst olmak gerekirse, kalbimi yaraladıktan sonra konuşmayı beklemen çok yakışıksız." Şey, bu biraz abartılı olmuştu. "Dalağıma zarar verdikten sonra yani," diye düzeltti Dani.

Jo bakakaldı. "Dalağın mı?"

"Evet. O daha az duygusal bir merkez."

"Hayır, değil. O bir bağışıklık... Ah, Tanrı aşkına, boş ver." Jo'nun saçı bozulmuş görünüyordu, yanakları kızarmış, kaşları çatılmıştı. "Yaralı ve düşünceli gibi davranmayı bırak," diye fısıldadı sertçe, sanki lanet duvarlar onları duyabilirmiş gibi. "Sana göre bir ilişkimiz bile yoktu."

"*İkimize* göre de," diye tersledi Dani. "Başından beri anlaşmıştık. Fikrini değiştiren sensin." Randevu, sevgi, bağlılık gibi şeyleri talep etmeye başlayan oydu. Yani Dani'nin her zaman eline yüzüne bulaştırdığı için ilgilenmeyi bıraktığı şeyleri. Umursadığından değil. Zaten onun sistemi daha verimliydi.

Jo'ya istediği şeyi vermeye çalışsaydı, ilk şikâyet eden Dani'nin verimliliği olurdu. *Cidden beni programa mı sokuyorsun? Ne yani, senin için sadece başka bir iş miyim?*

Dersi biliyordu. Ve söz konusu dersten veba ya da dişçiden ya da her ikisinden de kaçar gibi kaçıyordu.

"Bak," diye başladı Dani, Jo'nun çelik grisi gözlerinde eskiden içini ısıtan o kolay dostluğu arayarak. Asla kaybolmama-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sı gereken dostluğu. "Bu tür şeyler yapmadığımı biliyorsun ve inan bana, denememi de istemezsin. Bu herkesin zamanını boşa harcamak olurdu."

Jo'nun hayal kırıklığı yüzünde titreşti, sonra soldu ve yerini rahatsız edici şekilde acımaya benzer bir şeye bıraktı. "Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

Dani yutkundu. "Aramız yine iyi olamaz mı? Ben..." *Arkadaşın olmayı özledim,* demek istedi. Ama bu utanç verici olurdu.

Ama Jo, Dani'nin duraksaması bir uçuruma dönüşene kadar bekledi. Sonra başını yavaşça olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Sanmıyorum."

Pekâlâ. *İyi.* "Peki." Ve hepsi bu kadardı.

Dani kalan gururunu takındı ve gösterebildiği kadar dramatik bir küçümsemeyle koridorda ilerledi. Kendisine göre bu epey fazlaydı. Jo merdivenlere yöneldiğinden bu, Dani'yi onun varlığından kaçmak için asansörlere götürdü ve çılgınca düğmeye basıp arkasına bakmayı reddetti. Beklerken gözlerini hafif çukurlu krom kapılara dikti. Jo'nun sözleri zihninde bir atlıkarınca gibi dönüp duruyordu. Belki de Dani'nin hafifçe midesini bulandırmasının nedeni buydu.

Hırpalanmış eski asansör bir iniltiyle geldi ve Dani minnetle içeri süzüldü. Kapılar kapanırken asansörün arka duvarına yaslandı ve ağır bir nefes verdi. Ne lanet bir karmaşa. Bu gidişle sinirlerini yatıştırmak için kekin üzerine biraz Skittles atması gerekebilirdi.

"Aslında," diye mırıldandı, tavana alaycı bir bakış fırlatarak, "sinirlerimi gerçekten ne yatıştırırdı biliyor musun? Seks. Yani, bilirsin işte. Seni acele ettirmek istemem tatlım ama hadi bakalım. Hâlâ o işareti bekliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Floresan ışıklar yanıp söndü ve kulakları yırtan bir çığlık asansörü doldurdu.

Dani ellerini kulaklarına götürerek, "Ah, *kahretsin!*" diye bağırdı. "Pekâlâ! Mantıklı bir yüce güç nasıl olur da benden bu kadar uzun süre oral seks yapmadan durmamı bekleyebilir anlamıyorum ama senin için bu kadar önemliyse sabredeceğim."

Görünüşe göre bunlar sihirli kelimeler değildi çünkü karanlık hâlâ hüküm sürüyor, siren sesi acı acı yükselmeye devam ediyor ve Dani'nin bir şeyler atıştırma ihtiyacı güzel bir paket şekerlemenin yokluğundan dolayı kursağında kalıyordu. Sonuç olarak, korkunç bir durumdu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı kendi kendine. "Işık yok, tamamen korkunç ve gereksiz derecede tiz bir alarm, asansörün çalışmaması..." Sinyali olmayan telefonunu çıkarıp asansörün düğmelerini bulmak için el fenerini kullandı ve üzerinde 'acil durum' yazan düğmeye bastı. Hiçbir şey olmadı. "Asansör çalışmayı durdurdu," diye sakince tekrarladı. "Acil durum çağrısı da öyle. Sanırım başım biraz belada." Echo'da alarm ne anlama geliyordu? Yangın olabilirdi, belki de gaz. İkisi de kulağa pek olumlu gelmiyordu.

Dani bir an durdu, dudağını ısırarak trajik ölümleri düşünmemeye çalıştı. Büyükannesi ona her zaman insanın düşüncelerinin, kaderini etkilediğini öğretmişti. Ve Dani, kaderi yüzünden lanet bir asansörde zehir soluyarak ölemeyecek kadar muhteşemdi.

Böylece, birkaç dakika boyunca seçeneklerini değerlendirdikten sonra, son derece karmaşık iki adımlı bir plan başlattı. Birinci adım, parmak uçlarını kapalı asansör kapıları arasındaki hafif boşluğa kaydırmayı ve sertçe itmeyi içeriyordu. İkinci adımda diyaframını çalıştırarak derin bir nefes aldı ve avazı çıktığı kadar bağırdı: "*Yardım edin!*"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gaz alarmının çığlığı Zafir'in acil durum adrenalin deposunun camını kıracak kadar tizdi. Bir zamanlar, her maçtan önce bu acil, patlayıcı odağı hissederdi. Kalabalığın kükremesi kulaklarındaki kan hücumuyla savaşırdı. Ama artık yaşı ilerlemişti ve heyecanla araya bir mesafe koymuştu. Yine de eğer bu rutin, iki yılda bir yapılan bir tatbikatı, aksiyon filmleri kahramanı Jason Lanet Olası Bourne gibi idare etmek anlamına geliyorsa, sorun yoktu.

Echo'dan sorumlu ikinci yetkili George, yakındaki koridordan belirdi. Zaf'e şöyle bir bakıp homurdandı, "Bunun bir tatbikat olduğunu biliyorsun, değil mi? Neden şu anda bana Terminatör gibi bakıyorsun?"

Zaf ayağa kalktı, bu hissin yoğunlaşmasına izin verdi ve acımasızca, "Kapa çeneni George," dedi.

George çenesini kapadı.

"Pekâlâ. Konuştuğumuz gibi ben senin başlama noktanım, zamanlayıcı ayarlandı, başlayalım." Ayrıldılar ve işe koyuldular. George öncü taramayı yaparken, Zaf tüm çıkışları açtıktan sonra kayıt dışı biçimde hareketli olabilecek kişileri aramaya koyuldu. Bu gibi durumlarda acil yardıma ihtiyaç duyabilecek personel ve öğrencilerden oluşan bir veritabanı vardı ama bu kişilerin hiçbiri şu anda binada değildi. Yine de geçen hafta bacağını kırmış ya da yağmur yağdığında dizleri ağrıyan biri ya da benzer bir durum olabilirdi. Bu insanlara göz kulak olmak Zaf'in göreviydi. Çünkü bölüm müdürünün de dediği, "Gerekirse herkesi taşıyabileceğini düşünüyorum."

Cümlesi biraz küstahça olsa da yanlış sayılmazdı. Zaf, *mecbur kalırsa* her şeyi yapabilirdi. Bileklerini örtmeyecek kısalıkta bir üniforma ceketi giymek gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Binanın taranmasından sonra personel ve öğrencilerin sorunsuz şekilde tahliye edildiğini gören Zaf, sınıf kayıtlarını kontrol eden profesörlerle koordine olmak için aşağıya indi. Echo'nun dışındaki kaldırımı tam bir kaos içinde buldu çünkü rutin tatbikat olsun ya da olmasın, insanlar yaygara koparmayı seviyordu. Ve lanet e-postalarını nadiren kontrol ettikleri belliydi. Özellikle öğrenciler birbirlerine gereksiz sorular soruyor, kapana kısılmış hayvanlar gibi itişip kakışıyor ve genel olarak Zaf'in içindeki endişenin sürekli yanan ateşini körüklüyordu.

Belki de son kısım öğrencilerin hareketleriyle ilgili değildi. Belki de endişelenmesinin sebebi, yarım saat önce sınıfıyla birlikte olduğunu çok iyi bilmesine rağmen Danika'nın hâlâ tahliye edildiğini görmemesiydi.

George döndüğünde, Zaf kalabalığı kırpılmış pembe saçlar için tarıyor ve herkesin anladığına emin olmak için ragbi sahasındaki gibi bağırıyordu. "Bu sadece bir tatbikat! Güvendesiniz ve panik yapmanıza gerek yok. İçeride size yönelik bir tehdit yok ancak bina güvenli hale gelene kadar içeri girmenize izin veremeyiz."

"Ama az önce içeride bir tehdit olmadığını söylediniz!" diye kaşlarını çattı yanındaki öğrenci.

Belli ki e-postaları görmezden gelenlerden biriydi. *Bana güç ver.* Zaf iç çekti. "Biliyorum. Bu da tatbikatın bir parçası."

"Eğer hepsi numaraysa, anlamıyorum ki neden bizi..."

Annesinin kafasına vurup köpekbalığı demesine neden olan en düz bakışını adama dikti. "*Tatbikat* kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun, dostum?"

Adam yutkundu, omuz silkti ve arkasını döndü.

George, Zaf'in omzunda belirerek mırıldandı: "Sana hiç güçlü süper kötü enerjin olduğunu söyleyen oldu mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sessiz ol. Son tarama?"

"Her yer temiz."

Zaf kalabalığı tekrar inceledi. "Danika'yı gördün mü? Ben görmedim."

"Şey, hayır." George kulağını kaşıyarak kaşlarını çattı. "Muhtemelen acil çıkışlardan birini kullanmıştır."

Muhtemelen böyle bir durumda yeterince iyi bir cevaptı, değil mi? Belli ki George için öyleydi çünkü adam şüphe uyandıracak kadar ilgisiz görünüyordu. Kim bilir, Dani teorilerini 'ne yazık ki cahilce' olarak nitelendirdiği şeytani bir akademik rakibi tarafından malzeme dolabına hapsedilmiş de olabilirdi. Ya da belki de ona tapınmayı saplantı haline getirmiş bir tarikat, bu kaos ortamında fırsat bulmuş ve onu kaçırmak için harekete geçmişti. Ya da başka bir şey.

"Pekâlâ," diyordu George, "sanırım iyi gitti. Hadi kapatalım."

"Hayır."

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Ee... pardon?"

"Hayır," diye tekrarladı Zaf. "İçeri giriyorum." Evet, güvenlik konusunda paranoyaktı ve hayır, umurunda bile değildi. Belki de *herkes* güvenlik konusunda paranoyak olsaydı, babası ve ağabeyi yedi yıl önce bir araba kazasında ölmezdi. Ve eğer bu berbat bir düşünce süreciyse, ah lanet olsun. Buna devam edecekti.

"Geri dönmek mi? Neden?"

Zaf, George'un bariz şaşkınlığını görmezden gelerek kalabalığın arasından ilerledi. "Danika Brown," diye seslendi. Sesi konuşmaların ve trafik gürültüsünün arasından yükseliyordu. "Gören var mı? Pembe saçlı, İngiliz Edebiyatı hocası, şu boylarda..."

"Dani'yi tanıyorum!" diye cıvıldadı birkaç metre ötedeki mavi saçlı bir kız, ona dönerek. "Bir önceki ders onunla seminerdeydik."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zaf'in bedenine bir rahatlama hissi geldi. "Sizinle birlikte mi çıktı?"

"Ah, hayır," dedi çocuk, parmağını atkuyruğuna dolayarak. "Sanırım dizüstü bilgisayarının başındaydı. Ama eminim iyidir... Bu sadece bir tatbikat, değil mi?"

"Evet," dedi Zafir sakince başını sallayarak. "Bu sadece bir tatbikat. Kaçıncı kat?"

"Üçüncü. Hey, sen iyi misin? Yüzün biraz şey..."

"Ben iyiyim," dedi Zafir omzunun üzerinden, koşmaya başlamıştı bile. "Sakin olun," diye bağırdı binaya koşarken. Kapıyı öyle sert çekti ki duvara çarptı. Lanet olsun. Az önce mekanizmayı mı kırmıştı? Neyse, önemli değil. Kalabalığa döndü ve onlara, "Bu sadece bir tatbikat!" diye hatırlattı.

Sonra koşarak içeri girdi ve merdivenleri üçer üçer çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üçüncü Bölüm

Dani bir saat gibi gelen bir süre boyunca asansör kapılarını itip mümkün olduğunca gürültü yaptıktan sonra az da olsa endişelenmeye başlamıştı. Yaklaşık üç dakika önce, eğer bina tehlikeli gaz varlığı nedeniyle boşaltılmışsa, yardım çığlıklarını güçlendirmek için bu kadar derin nefes almaması gerektiği aklına gelmişti. Nefes almamaya çalışarak ellerini kapılara vurmaya başladı; bu çok etkili görünmüyordu ama aynı zamanda yaklaşan karbonmonoksit zehirlenmesini hızlandırma ihtimali de azdı. Şimdi zehirlenme başladığı için mi yoksa lanet olası nefes alamadığı için mi başının döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

Muhtemelen ikisi de olabilirdi.

Kapının diğer tarafından adını haykıran sesi duyduğunda, vücudu risinle boğulurken bir an için halüsinasyon görüp görmediğini merak etti. Sonra kendini toparladı, elbisesinin altında asılı duran üç değerli taşı okşadı ve "Kimse var mı?" diye bağırdı. Ellerini kapıya güm güm vurdu, asansörü açmaya çalışırken hafifçe burktuğu için şişen sol bileği ağrıyordu. "KİMSE VAR MI?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Danika!" Ses şimdi çok daha yakındı ve alarmın çığlığının içinde neredeyse tanıdık geliyordu.

Tereddütle sordu. "Zaf?"

Cevap gelmedi. Fakat sanki demirden bir fil yere serilmiş gibi garip, metalik bir feryat duyuldu. Hemen ardından tiz bir gıcırtı yükseldi. İçgüdüsel olarak kapıdan geri sıçradı ve bir saniye sonra tam ortada küçük bir ışık parçası belirdi. Karanlık bir göz gördü ve rahatlayarak dizlerinin bağı çözüldü. Neredeyse yere yığılacaktı.

"Dayan," diye seslendi Zaf aralıktan, sonra bir gıcırtı daha koptu ve kapı biraz daha açıldı. Kromun kenarındaki küt parmak uçlarını gördü ve kendisinin trajik bir şekilde başarısızlığa uğradığı işi onun başardığını fark etti.

"O şeyi öylece çekip açamazsın! Canın yanar..."

Alarm aniden kesildi, ani sessizlik sağır ediciydi. Dani, cümlesinin geri kalanını boğuk bir şekilde söylerken sanki sessizlik kulaklarına saldırıyormuş gibi ellerini çınlayan kulaklarının üzerine kapattı. Sonra aptallığı karşısında kızardı ve ellerini indirdi. Bu arada Zaf insanüstü ve teknik olarak imkânsız -öyle olması gerekmiyor muydu?- şekilde asansörü açmaya devam ediyordu. Ne yazık ki asansör kapısı şu an dertlerinin en küçüğüydü. Dani zehirlenerek ölecek kadar uzun süredir buradaydı ve Zaf onu kurtararak muhtemelen kendisini de aynı kadere mahkûm etmişti. Nedense Dani bu duruma çok üzüldü ve bayılacak gibi oldu.

Formaldehit solumaktan olmalıydı.

Zaf son bir hamle yaptı ve kapılar açıldı. Zaf'in görüntüsünü algılamak için bir ânı oldu. Uzun boylu, geniş ve iri yapılıydı. Her zamanki memnuniyetsiz suratı *hiddetli* bir hal almışken, sıcak, kahverengi gözleri bu etkiyi yok edecek kadar yumuşaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nedense bu zıtlık -yüz hatlarının sert kesinliği ve o yumuşak, akışkan bakışlar- kadını ürpertiyordu. Arkasındaki ışık bir hale gibi parlıyor ve adam her zamankinden daha iri görünüyordu. Tüm bu asilce kurtarma çalışmasının bir işaret oluşu Dani'ye dev, kozmik bir yumruk gibi çarptı. Yani, bir *işaret*. Zamanlama ve dram göz ardı edilemeyecek kadar önemliydi. Evren, yanıp sönen neon oklarını Zaf'in nefis omzuna doğrultmuş ve *Madem bu kadar sabırsızsın, o zaman bu olsun,* diye bağırmış olabilirdi.

Dani gözlerini kırpıştırdı. *Sahiden mi? O mu? Emin misin?* Ne de olsa geçen sefer bir arkadaşıyla yatmak onun için iyi sonuçlanmamıştı. Ayrıca Zaf epey tutucu olabiliyordu, bir de şu aşırı şövalyelik ve kimi erkeklerin cinsel ilişkiye girerken bağlılık gösterme alışkanlığı vardı... Zaf'e, önceki tüm içgüdülerinin ve varsayımlarının aksine, beklentisiz saçmalıklara hazır olup olmadığını sormak için ağzını açtı. Sonra ruhunu teslim ettiğini hatırladı, bu da her şeyi önemsiz kılıyordu. Ayrıca Zaf epey kötü bir ruh halinde görünüyordu. Kısa, siyah sakalının altında çenesi gergindi, ağzı sert bir çizgi halini almış ve gür saçları, belki de az önce çıplak elleriyle bir asansörü zorlayarak açtığı için berbat haldeydi.

Dani bu garip ama etkileyici davranışa dair yorum yapamadan Zaf asansöre uzandı. Dani'yi elbisesinin önünden sürükleyerek çıkardı ve onu devasa göğsüne yasladı. İç çekerken ağzından neredeyse sessiz bir, "Elhamdülillah," sözü döküldü. Dani biraz nankör bir tavırla, *elbisemi buruşturmasaydı daha iyi olurdu,* diye düşünürken adam kollarıyla onu öyle sıkı sardı ki Dani zar zor nefes alabildi.

Ya da belki cıva buharındandı.

"Asansörde ne halt ediyordun?" diye sordu adam. Sesi sertti, geri kalanı... değildi. Dani, adamın bir kedi gibi başını okşadığına emindi. "Acil durumlarda asansörü kullanmazsın!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorum," diye mırıldandı, sesi adamın göğsünde boğuklaşmıştı. Ne kadar da güzel bir göğüstü. Büyük, etli bir yastık gibiydi. Karnı da güzeldi, hem yumuşak hem de sertti. Onlar konuşurken beyni muhtemelen burnundan eriyip gittiği için Dani adamın kıçını avuçlamayı düşündü. "Alarm başladığında zaten asansördeydim. Bir anda kapandı."

Zaf hırladı. Gerçekten *hırladı.* Dani, sesin onun içinde gümbürdediğini hissetti. "Bu *boktan* eski bina. Dış kapılar bile kapalı değildi."

"Acil durum düğmesi işe yaramadı," dedi, ona sarılırken adamın vücudundaki gerginlikten epey keyif alıyordu. "Saatlerce orada mahsur kaldım."

"Şey... Saatler olduğunu sanmıyorum."

"Bir saat o zaman," diye düzeltti.

"Danika, alarmın başlamasından bu yana on iki dakika geçti."

"Ah." Epey uzun *gelmişti.* "Belki de gerginlik yüzünden zaman kavramım biraz sarsıldı."

Yine hırladı. "Birini öldüreceğim."

"Sanırım ölecek olan *biziz.*"

"Ne?" Zaf biraz geri çekilerek ona baktı ve kız temasın kesilmesinden dolayı sızlanmamak için kendini zor tuttu. En azından adamın elleri Dani'nin kollarının üst kısmını kavrıyor, başparmakları teninin üzerinde ileri geri kayarken kıvılcımlar saçıyordu. Zaf ona daha önce hiç dokunmamıştı.

Mümkünse tekrar dokunmalıydı. Bir an önce.

"Zehirleniyoruz," dedi kadın ona üzüntüyle. "Gazla. Ama en azından bu dünyadaki son gördüğüm şey harika sakalın olacak."

Zaf kadının kendinde olup olmadığından emin değilmiş gibi yavaşça cevap verdi. "Dani, bu bir tatbikat. Gaz falan yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dani'nin bu sözleri idrak edebilmesi biraz sürdü. Sonra da öyle bir kızardı ki durduğu yerde alev almadığına şaşırdı. "Doğru. Şey... Sakal meselesi için özür dilerim. Kafam allak bullak oldu. Gaz yüzünden."

Muhteşem dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Yani... Var olmayan gaz mı?"

"Plasebo etkisi," dedi Dani sertçe ve aradaki teması keserek geri çekildi. Eğer gerçekten gaz yoksa o zaman ona dokunmak başını döndürüyor olmalıydı. Kendini aptal gibi hissettiriyordu. Ve pelte gibi. Bunun sona ermesi gerekiyordu. Pelte gibi hissetmesini gerektirecek bir şey yoktu çünkü adam onu kurtarmak için siyanürle ölmeyi göze almamıştı ve zaten duygusallık kesinlikle yasaktı.

"Eline ne oldu?" Zaf kaşlarını çattı, neyse ki onun zihinsel saçmalıklarından habersizdi. Sağ bileğini yakaladı ve kadının kendinde fark etmediği şeyi inceledi: Tırnakları, kapıları açmaya çalışırken kullandığı güç nedeniyle kırılmış ve hafifçe kanlanmıştı.

"Ah, senin kaçış yöntemini denedim," dedi ona havalı bir şekilde. "Görünüşe göre buna uygun pazılarım yokmuş."

Adam gülmedi. Kaşları çatılırken incelemek için diğer elini tuttu. Kadından acı dolu bir tıslama yükselince onu sıcak bir patates gibi yere bıraktı. "Ne–?"

"Üzgünüm. Sanırım çok sert çektim. Bileğim biraz ağrıyor. Belki de incinmiştir."

"Doğru," dedi Zaf, gözleri korkunç bir şekilde yanıyordu. Kızgın görünüyordu ama belli ki ona değildi çünkü bir adım attı ve Dani'nin sırt çantasını yavaşça kadının omuzlarından kaydırdı. "Bunu ben alıyorum," diye mırıldandı.

"Ah, hayır, sorun değil, ben..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Danika," derken ses tonu demir gibiydi. "Ben. Alacağım: Dedim!"

"Otoriter olduğunu biliyordum ama *bu kadar* olduğunu bilmiyordum."

"Evet, şey," diye mırıldandı. "Artık öğrendin. Tıpkı benim senin zaman kavramının tehlikeli olduğunu öğrendiğim gibi. Ödeştik."

Dani ona ters ters baktı. "Neden sana katlanıyorum ki?"

"Sanırım bunun benim harika sakalımla bir ilgisi var."

"Kapa çeneni, seni korkunç adam."

Zaf iç çekti. "Minnettarlık yok. Sosyetik kızların sorunu bu." Kadın bu rezil yoruma bir yanıt veremeden -ki yanıtı *kesinlikle* gülmek olmazdı- adam, "Buraya gel," dedi. Sırt çantasını güvenli bir şekilde sırtına alan Zaf, onu bir gelin gibi kollarının arasına aldı.

Dani karnına yumruk yemiş gibi oldu. Küçük, utanç verici bir çığlık attı ama gerçekten, yapacak bir şey yoktu. Çünkü Zaf'in elleri belinde ve kalçasında elektrik kıvılcımları saçıyordu. Üstelik ağzı adamın çıplak, kahverengi boynuna birkaç santim uzaklıktaydı. Böyle bir durumda haysiyetsiz sesler çıkardığı için onu kim suçlayabilirdi ki? Her şey çok düzensiz ve mantıksız bir şekilde *iyiydi*. Belki de evrenden şüphe etmeyi bırakmalı ve bu adamı tanrıça tarafından seçilmiş yatak arkadaşı olarak kabul etmeliydi. Adam küçük bir sırıtışla ona baktı, dudaklarını bükerek *Bahse girerim bunu yapabileceğimi bilmiyordun,* der gibiydi. Dani neredeyse vajinasından başlayarak eriyip bir su birikintisine dönüşecekti.

Tabii ki eridiğini ona *belli* edemezdi çünkü o yakışıklı bir adamdı ve yakışıklı erkeklerin cinsel cazibelerini tam anlamıyla bilmelerine asla izin verilmemeliydi. Bu konuda onlara güve-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nilemezdi. Öfkeli görünmek için elinden geleni yaptı ve "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Zaf onu merdivenlere taşırken sakince, "Kendini yaralamışsın," dedi.

"*Ellerimi* incittim!"

Adam homurdandı. "Bir gaz sızıntısı sırasında burada mahsur kalmışsın. Muhtemelen ayaklarının üzerinde duramıyorsundur."

"Bunun bir tatbikat olduğunu sanıyordum."

"Duygusal travma," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Bu arada e-postalarını kontrol etmelisin. Herkese bir tane geldi. Tatbikat hakkında yani."

"Başka dertlerim vardı," dedi kadın ters ters.

"Her zaman var. Biri sana göz kulak olmalı."

"*Pardon*?"

Lobiyi geçerlerken Zaf gülümsemesine zar zor engel oldu. "Ne yani? Buna izin yok mu?"

"Buna *gerek* yok. Bana istediğin kadar sırıtabilirsin ama birilerinin sana göz kulak olmasına sen de izin vermezdin bence."

"Göze göre değişir," dedi kuru bir sesle ve binanın ön kapısını tekmelediğinde kapı normale göre çok daha kolay açıldı. Echo'nun önünde dolaşan öğrenciler, Dani ve Zaf'in aniden ortaya çıkmasından heyecanlanmış gibiydiler. Dani'yi sanki bileği zonklayan sıradan ve son derece yorgun bir doktora öğrencisiymiş gibi değil de heyecan verici ya da önemli biriymiş gibi işaret ediyor, aralarında fısıldaşıyorlardı. Belki de amatoksinle zehirlendiğini düşünüyorlar ve dehşet verici ölümünü sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bu, telefon kameralarının ona doğrultulmasını kesinlikle açıklardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dani insanlara kocaman gülümseyerek selam verdi çünkü çılgın büyükannesi Gigi ona, *her zaman en iyi ayağını öne at,* derdi.

Zaf ona bariz bir şaşkınlıkla bakarak "Ne yapıyorsun Danika?" diye sordu.

"Halkıma güzel görünmeye çalışıyorum."

Adam bir kahkaha patlattı. "Keşke seni her zaman yanımda taşıyabilsem. Ruh halim için harikalar yaratıyorsun."

Şaka olduğu bu kadar açık bir sözde gözlerinin ışıldaması aptalcaydı ama Dani yine de kendine engel olamadı. Adamın devirdiği kirpiklerinin arasından kadını incelerken gözlerinden yansıyan sıcaklıkta, gülümsemesinin yumuşak kıvrımında, tüm o şefkatli hiddette bir şeyler vardı. Limonata ve votka gibi bu tatlılık onu tutuşuyla -sıkı tutuşuyla- asansörden yukarı sürükleyişiyle ve sesindeki o vahşi notayla çok keskince bir tezat oluşturuyordu...

Danika adamın sesindeki o tondan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Ama şu anda birbirlerine aklı bir karış havada gençler gibi baktıklarını biliyordu ki bu onun son vermesi gereken türden saçma bir davranıştı.

Zaf sanki onun aklını okumuş gibi hızla gözlerini kırpıştırdı ve boğazını temizledi. "Ben... şu asansör hakkında biriyle konuşmalıyım. Ve..."

"Benim de yapacak işlerim var," dedi Dani kararlılıkla. "Yenecek kekler, devam edecek araştırmalar."

"İlk yardım görevlileri ziyaret edilecek," diye ekledi Zaf. "Şu bileğine baksınlar."

"Evet," diye dişlerinin arasından yalan söyledi kadın. Profesörler bileklerini burktuktan sonra iş bırakmazlardı, Dani de yapmazdı. Zaten kaybedecek zamanı da yoktu. Hazırlanması

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gereken sempozyumlar falan vardı. Inez Holly burkulmuş bilekleri beklemezdi!

Zaf kara gözlerini kısarak ona baktı.

"*Evet,*" diye tekrarladı Dani, güvenilir görünmeye çalışarak. "Kesinlikle. İlk yardım. Tıbbi uzmanlar. Vesaire." Gigi'nin her zaman söylediği gibi, *erkekler yalan söylediğinizde zamanınızı çok daha az harcar.*

Görünüşe göre bu adam hariç. "Eğer buna baktırmadığını öğrenirsem, başın büyük belaya girer."

"Anlaşılmıştır," dedi kuru bir sesle. Aslında son derece ıslak olduğu düşünülürse bu oldukça etkileyiciydi.

Zaf iç çekerek onu binanın çiçek tarhını çevreleyen küçük duvarın yanına götürdü ve sanki gerçekten yaralıymış gibi nazikçe yere bıraktı. "Ciddiyim, Danika," dedi sırt çantasını çıkarıp ayaklarının dibine koyarken. "Gözüm üzerinde."

Ama Zaf amirini bulmak için döndüğünde, onu izleyen kişi Dani'ydi. Özellikle de kıçını.

Bu kadar stresli bir günün ardından biraz keyif alması gerekiyordu.

Dani ona söyleneni yaptı. Sayılır.

Bileği epey ağrıyordu ve daha da kötüleşirse yazma hızını yavaşlatabilirdi. Birkaç ağrı kesici aldı ve günün sonunda ablası Chloe'nin evine gitti.

En küçük kız kardeşleri Eve, yüzünde bir gülümseme ve kulağında tek bir AirPod ile kapıyı açtı. "Dan! Geleceğini bilmiyordum."

"Evet, işte buradayım."

"Saçını yine değiştirmişsin. Pişti olduk!" Eve kendi pastel pembe örgülerinden birini savurdu ve kapıyı kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Harika," diye mırıldandı Dani, biraz dikkati dağılmıştı. Zaf'in göğsüne sımsıkı sarıldığı anlar bütün gün peşini bırakmamıştı. Saatlerce o adi hatıradan kaçamadıktan sonra bu anıların kendisini yıkıp geçmesine izin vermişti.

Şimdi içi hırpalanmış eski dizüstü bilgisayarı gibi sıcak ve titrekti. O kadar dalgındı ki Chloe'nin erkek arkadaşı Redford'un resim yaptığı odanın önünden geçerken, "Hey, Dani," diye seslenişini neredeyse duymayacaktı.

"Merhaba Red," diye zayıfça seslendi ve oturma odasına yürüdü.

"Dani!" Üç kız kardeşin en büyüğü olan Chloe, eskiden kanepe olarak bilinen, minder ve battaniyelerden oluşan tahtına tünemişti. Chloe, Dani'ye yeni bir dizüstü bilgisayar almasını söylerdi çünkü eski teknolojik aletlerin karakter ve şans taşıyabileceğini anlamıyordu. "Tanrıya şükür buradasın," dedi Chloe. "Eve yüzünden sıkıntıdan ölecektim..."

"Hey!"

"Yok Pinterest panoları, yok Instagram hashtag'leri, saçma sapan şeyler."

"İkiniz de kıskanıyorsunuz," diye burnunu çekti Eve, "çünkü ben en gencinizim ama ikiniz de daha önce düğün organize etme şerefine erişmediniz."

Dani kısa bir süre bu şaşırtıcı ifadeyi sormayı düşündü, sonra görmezden gelmenin daha iyi olacağına karar verdi. Bileğini tutup çaresiz görünmeye çalışarak, "Yaralandım," dedi.

"Canım! Ne oldu?"

"Asansörde mahsur kaldım."

"*Ne?*" Chloe öyle hızla ayağa kalktı ki kedisi Leke neredeyse kanepenin kolçağından düşecekti. "Birini dava etmemiz gerekiyor mu? Annem son zamanlarda çok sıkıldı, eminim hoşuna

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gider." Cevap beklemeden mutfağa koştu, devasa bir ilk yardım çantası ve gizemli ağrı kesicilerden oluşan küçük bir sepetle döndü.

Chloe hayatı boyunca o kadar çok doktor görmüştü ki artık kendisi de bir doktor sayılırdı. Bir nevi. Yıllar süren titiz bir çalışma ve eğitim haricinde. Böylece beş dakika sonra Dani'nin bileği bir tür gazlı beze sarılmış, çantasına ödünç ağrı kesiciler yerleştirilmişti ve genç kadın heyecan verici kurtarma öyküsünü paylaşıyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Chloe, mavi gözlüğünün ardındaki gözleri kocaman açılmıştı. "Şey. Bu Zaf denen adam kulağa harika geliyor."

"Ve yakışıklı," diye söze girdi Eve dikkati telefonunda olmasına rağmen.

"Öyle," diye kabul etti Dani. "Sanırım..."

"Ve güçlü," diye devam etti Eve.

"Şey, evet. O çok..."

"Şu hokey oyuncusuna çok benziyor, sence de öyle değil mi? Hani şu geçen ay herkesin sulandığı Kanadalı."

Kanadalı hokey oyuncuları ya da genel olarak sporcular hakkında hiçbir şey bilmeyen Dani, küçük kız kardeşine ters ters baktı. "Peki sen Zaf'in neye benzediğini nereden biliyorsun acaba?"

Eve telefonunu kaldırdı. "Twitter'da seni binadan kurtardığı videoyu izliyorum."

Dani ağzını açtı, sonra kapattı. Konuşmak için bir nefes aldı, sonra geri verdi. Bu nispeten basit cümlenin binlerce farklı yorumunu gözden geçirdi ve sonra hepsini reddetti. "Özür dilerim," dedi, mevcut koşullar altında epey sakin bir şekilde. "Ne izliyorsun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben," dedi Eve yavaşça, "az önce Keşfet sayfamda ortaya çıkan, #DrRugbae etiketli ve eski Titans yıldızı Zafir Ansari olarak geçen çok iri ve yakışıklı bir güvenlik görevlisinin, sana epey benzeyen pembe saçlı bir kadını çalıştığın o çirkin binadan dışarı taşıdığı viral videoyu izliyorum." Eve başını kaldırdı ve küçük, yaramaz bir inek gibi gözlerini kırpıştırdı. "Görmedin mi?"

"Ver şunu bana!" dedi Dani tersçe ve telefona atıldı.

"O *benim* telefonum!" Eve ulaşamayacağı bir yerde tutmaya çalışarak homurdandı. "Kendininkini al!"

"Pinterest ya da Instagram'ım olmadığını biliyorsun *ya* da her ne haltsa." İkisi de koltuktan devrildi ve Eve'in AirPod'u düştü. O pembe örgüler ve birbirine karışmış uzuvlar arasında telefonu ararken, Dani telefonu kapıp halının üzerinde sürünerek ilerledi.

"Hepimiz böyle olgun birer yetişkin olduğumuz için çok mutluyum," dedi Chloe.

Dani cevap verme zahmetine girmedi. Eve'in telefonunda aşağı yukarı gezinmekle meşguldü. Daha önce bir anlığına göz attığı trend konuyu bulmaya çalışıyordu... Ah. İşte buradaydı.

Kahretsin. İşte buradaydı. Dani'nin Zaf'in kollarına sarılmış, sanki onu öğle yemeği niyetine yemek istiyormuş gibi baktığı gerçek bir video. Bu kesinlikle doğruydu ama internette bulmayı beklediği bir şey değildi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Şaka yaptığını sanmıştım."

"Hayır!" dedi Eve neşeyle.

"Otuz binin üzerinde görüntülenme var!"

"Evet!" Eve'in sesi sevinçli geliyordu.

Dani kendini bir tür alternatif boyuta düşmüş gibi hissederek yorumları kontrol etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

@YOUVEBEENZIZESED: Bu video her şeye rağmen çok tatlı ama görünüşe göre adam eski bir ragbi oyuncusu???

1s 47 beğeni Yanıtla

@BASICJELLYBABY: Bilmyrm ama kadın bnm üniversitemde ders veriyor.

1s 38 beğeni Yanıtla

@TITANSFOREVERNTC: Bu %100 Zaf Ansari 2012'ye kadar Titans için 6 kez oynadı

1s 57 beğeni Yanıtla

@ITSELLIEEEE: 😍 #DrRugbae #couplegoals

23d 64 beğeni Yanıtla

Dani bakakaldı. "*Doktor Rugbae* mi? Hayatımda hiç bu kadar anlamsız ve yanlış bir şey duymamıştım."

"Bir hashtag'in var!" diye şakıdı Eve.

"Ben doktor bile değilim."

"Bir bakayım!" diye istedi Chloe.

"*Rugbae* mi? Zaf ölecek."

Eve telefonu kapıp Chloe'ye götürürken, Dani yere uzandı ve ani bir düşünce akınına uğradı. Zaf ünlü bir sporcu muydu? İnsanların onu viral videolardan tanıyacağı kadar ünlü mü? Ragbi hakkında *çok* konuşurdu ama bu konuşmalar sırasında Dani'nin dikkati dağılırdı, bu yüzden üzerinde fazla düşünmemişti. Viral videolardan bahsetmişken... Bu gülünç olay, şüphelerinden vazgeçip Zaf'i yatak odasının, göğüslerinin ve üç kademeli vibratörünün harikalarıyla tanıştırması gerektiğinin bir başka işareti miydi? Belki de ama insanların Zaf'le ikisinin

çıktıklarını zannettikleri o rahatsız edici düşünceyi geride bırakmakta zorlanıyordu.

Elbette bu varsayımın hiçbir anlamı yoktu. Bu, heteronormatif bir saçmalıktı; bağımsız ve son derece mutlu bireyleri sosyal olarak kabul gören bir şekilde bir araya getirmeye yönelik toplumsal bir zorunluluktu. Böylece kusurlarına aşina olmadan önce birbirlerine karşı savunmasız hale gelebilir, taraflardan birinin kalbinin kırılmasına neden olacak yıkıcı davranışlarda bulunabilirlerdi. Örneğin, yan komşuyu becermek ve suçu kız arkadaşının sözde dikkatsizliğine atmak gibi.

Ya da öyle bir şey.

"Bu inanılmaz derecede etkileyici," diye mırıldandı Chloe, gözleri ekrana yapışmıştı. "Lütfen bana bu adamla yattığını söyle."

Dani iç çekerek yanağını halıya bastırdı. "Henüz değil ama evren yapmam gerektiğini düşünüyor gibi." Aklına korkunç bir şey geldi. "Eğer o da isterse tabii. Sanırım istemeyebilir de."

"Ah, kesinlikle istiyor." Chloe açıkça heyecanlanmıştı.

"Lewis Lane'i güvenli bir yere götüren Superman'e benziyor," diye söze girdi Eve. "Ama bilirsin, uçmayanına."

"Lois Lane," diye düzeltti Dani.

"Hayır," dedi Eve sakince. "Lewis olduğuna eminim."

"Seni asansörden kurtardığına hâlâ inanamıyorum," diyordu Chloe, bir elini hırkasının örttüğü göğsüne bastırmış, kirpikleri hızla dalgalanıyordu. "Tanrım, adamın yüzüne baksana. Senin yüzüne bak! İkiniz de *elektrik* gibisiniz."

"Kimya," dedi Eve bilgece. "Yoksa fizik mi?"

"Hayır, ilk seferinde haklıydın. Ah, Danika, şuna bak. Hayır, garip davranma, bak. Adamın *eli*, senin *kalçanda*."

"Bakmıyorum." Dani'nin bakmasına gerek yoktu; o duyguyu gayet iyi hatırlıyordu. Aynı anda hem izleyip hem de hatırlarsa,

muhtemelen... aptallaşacaktı. Sonra o da kız kardeşlerine dönüşüp italik harflerden başka bir şeyle konuşma yeteneğini kaybedebilirdi.

"Çok *sağlam*, değil mi?" diye sordu Eve.

"*Devasa*," diye onayladı Chloe. "Ve *güçlü*."

Chloe'nin erkek arkadaşı Red, yakışıklı yüzünde kızgın bir ifadeyle kapıda belirdi. "Hey. Seni ağaçtan kurtardığım zamanı unutmuş gibisin."

"Beni ağaçtan *kollarında* indirmedin," dedi Chloe, gözleri hâlâ elindeki telefona takılıydı, o lanet video dönüp duruyordu.

"Peki bunu nasıl yapacaktım? Bir ağacın tepesindeydin."

"Kıskanma, sevgilim."

"Şimdi, neden kıskanayım ki?" Red kanepenin arkasına yöneldi ve ellerini Chloe'nin omuzlarında gezdirdi. Dani, Red kulağına bir şeyler fısıldarken, aşırı odaklanmış kardeşinin telefonu bırakıp kıkırdamasını hayretle izledi. Red kulağına fısıldarken kıkırdıyordu!

Ne kadar iğrenç bir görüntü. Hiç de sevimli değildi. Romantizm mantıklı kadınların beynini eritmişti. Dani bu işlerle hiçbir ilgisi bulunmadığı için çok memnundu.

"Pekâlâ," dedi Red sesini yükselterek. "Ben Vik'e gidiyorum. Leke'nin kâsesini doldurdum. Sonra görüşürüz." Dani ve Eve'e sırıttı, sonra tekrar kız arkadaşına baktı. Sesi, Dani'nin bile içini titreten alçak, sabit bir sıcaklığa büründü. "Uslu dur, Button."

Tanrım.

Adam gittiğinde Eve küçük bir çığlık attı. "Bu adam *çok*..."

"Redford'u boş ver," dedi Chloe hızlıca. "Danika'nın müstakbel kocası hakkında bize anlatacağı çok şey var."

Dani'nin midesi çalkalandı. "Ah. Hayır. Sakin ol. Sadece onunla yatmak istiyorum." *Koca* kelimesi ona kurdeşen döktürüyordu. Sanki romantik ilişkiler, lanet olası bir yasal sözleşmenin ekstra baskısı olmadan yeterince imkânsız değilmiş gibi.

"Bu işi bitirdiğine emin ol çünkü insanlar şimdiden çocuklarına isim koymaya başladılar. Ve önerileri iğrenç." Chloe hassas bir şekilde ürperdi. "Mesela *Blitz.*"

Dani bakakaldı. "Ciddi olamazsın."

"Aşırı heyecanlanmalarına şaşırmadım," dedi Eve. "Sana öyle bir bakıyor ki."

Sorduğuna pişman olacağını bilmesine rağmen Dani kaşlarını çatarak, "Bana nasıl bakıyor?" diye sordu.

"Sanki senin kirli çamaşır yığınının içinde uyumak onun için sorun olmazmış gibi." Eve kaşlarını kaldırdı ve dilini mor üst dudağının üzerinde gezdirdi. Ruj, pembe örgüleri ve üzerinde SAVUNMAMA GEÇSİN, BENİ DENETİMSİZ BIRAKTILAR yazan kırmızı tişörtüyle çatışıyordu ama Dani, kız kardeşinin renk koordinasyonunu umursadığını düşünmüyordu.

Dani bakakaldı. "Pardon?"

"Birini hem çok sevip hem de iç çamaşırını koklamak istediğinde hissettiğin o duyguyu bilir misin?" dedi Eve.

Dani biraz daha baktı. "Hayır. Hayır, bilmem."

"Chloe, bu duyguyu biliyor olmalısın."

Chloe, "Yorum yok," dedi.

"Tamam, tekrar ifade edeyim: Birine gerçekten âşık olduğunuzda ve aynı zamanda yüzünüzü sonsuza kadar bacaklarının arasına gömmek istediğinizde."

"Ah," dedi Chloe neşeli bir sesle, "*o* duygu."

"Eğer gözleri penis olsaydı," diye devam etti Eve bilgece, "hamile olurdun. Hem de ikizlere."

Dani yüzünü buruşturdu. "Evie, bu iğrenç."

"Öyle mi?"

Chloe ve Dani bir ağızdan, "Evet," dediler.

Dördüncü Bölüm

O akşam Zaf, otuz küsur nefes nefese kalmış gencin antrenman sonunda sinek gibi düşüşünü izledi. Pazartesiler kondisyon içindi ve kondisyon ter demekti.

Sırıtmamak için kendini zor tutarak cebinden bir çocuğun küçük solunum cihazını çıkardı ve havaya kaldırdı. "Usman. İyi misin?"

Uzzy başını salladı. Derin ve bilinçli nefes alıyordu. "Evet. İyiyim."

Bir zamanlar Zaf buna inanmıyor olabilirdi. Ancak son altı ayını bu gençlere, toplum onlara ne öğretmeye çalışırsa çalışsın savunmasızlığın bir suç olmadığını göstermek için tasarlanmış pratik, spor temelli atölye çalışmalarında rehberlik ederek geçirmişti. Ve bugün... evet. Uzzy iyi olduğunu söylüyorsa, Zaf buna güvenirdi.

"Lucas." Zaf hafif bir kas zedelenmesinden yeni kurtulmuş kanat oyuncusuna döndü. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

On beş yaşındaki çocuk, "Bok gibi," diye nefes aldı ve tekrar çimlerin üzerine yığıldı. Diğer çocuklar homurdanıp gülüştüler.

"Sözlere dikkat," diye araya girdi Jamal kibarca. Her zaman her şeyi kibarca yapardı. Gençken bir Ramazan Bayramı namazında tanıştıkları günden beri. Zaf'in en iyi arkadaşı sarsılmaz, şok edilmez, sessiz, sakindi ve sabrın kralıydı. Bu da onu çocukları müzik, spor ve teknoloji derslerinde destekleyen hayır kurumu Meadows Vakfı'nın yönetim işinde çok iyi yapıyordu.

Bu yüzden Jamal birkaç yıl önce vakfın genç takımına koçluk yapmasını istediğinde Zaf bunu reddedememişti. Görevi geçiciydi ama bir şekilde Zaf hâlâ buradaydı. Aslında bu işten o kadar keyif alıyordu ki kendine ait bir hayır kurumunu, Tackle It'i* kurmuştu. Ragbi oynuyor, duygularıyla temas halinde kalıyor, fiziksel güçlerini artırıyor; akıl sağlığıyla uğraşmanın onları 'zayıf' kılmadığını öğreniyorlardı. Meadows Vakfı çocuklarındaki değişime bakılırsa Zaf'in programı işe yaramıştı.

Sorun şuydu ki Zaf'in hizmet teklif ettiği okullar ve diğer kurumlar ona yanaşmıyordu. Ayrıca finansman sıkıntısı da çekiyordu. Şu anda Zaf'in tek sahip olduğu Jamal'in çocuklardı.

Abisinin sesi, sanki Zain Bhai yanında duruyormuş gibi net bir şekilde kafasının içinde dolaşıyordu. *Hey, Eeyore. Neden kendinle gurur duymak için bir saniyeni ayırmıyorsun? Daha sonra o anı delik deşik edebilirsin.*

Tamam, evet. Hayali Zain haklıydı.

"Harika bir seans daha," dedi Jamal sessizce. "Biliyor musun, sen buraya gelmeden önce birkaç oğlan benimle konuştu. Görünüşe göre sosyal medyanı takip ediyorlarmış..."

Usman çimlerin arasından, "Ve bu çok boktan," diye seslendi.

Jamal kara gözlerini devirdi. "Her zamanki gibi kibarsın."

---

* (İng.) Tackle It: Üstesinden gel, aş bunu –çn.

"Hadi bakalım," diye homurdandı Zaf çocuklara. "Kaldırın kıçınızı. Esneyin."

İnlemeler ve sızlanmalar oldu fakat herkes ayağa kalktı ve gerinmeye başladı.

Jamal, Zaf'i omzundan yakaladı ve sahanın aşağısına çekti. "Sosyal medyanı, web siteni, her neyse takip ediyorlar ve daha fazlasını yapabileceğini düşünüyorlar."

Zaf iç çekti ve bir kolunu başının üzerine eğerek trisepslerini gerdi. "Ne yani, onlara sen mi öğretiyorsun bunları?"

"Hayır," diye sırıttı Jamal. "Ben haklıyım ve çocuklar da öyle. Fotoğraflarına, videolarına ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa seve seve yapabileceklerini söylediler."

Zaf gerinmekten çimlerin üzerinde birbirlerini itip kakmaya başlayan çocuklara baktı. Göğsüne bir sıcaklık doldu. "Aslında bu harika olurdu."

"Başka bir şey daha önerdiler," diye dikkatle devam etti Jamal.

Zaf'in göğsünün çukurunda, gergin kalbinin hemen altında bir endişe kütlesi langırt gibi zıplıyordu. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Web sitesinde kim olduğundan bahsedilmemesinin garip olduğunu düşünüyorlar."

Zaf kaslarını germek için başını sola eğdi *ve* Jamal'in bakışlarından kaçmış oldu. Bir taşla iki kuş. "Kim olduğum yazıyor. Zaf Ansari, kalifiye koç, vakıf kurumunda dört yıllık deneyim – kutlu olsun bu arada."

"Evet, tamam. Peki ya Zaf Ansari, emekli profesyonel..."

"*Emekli,*" diye homurdandı Zaf, doğrulurken.

"Emekli," diye tekrarladı Jamal kararlılıkla. "Bırakmaya karar verdin ve bıraktın."

Daha çok kendi beyin kimyası yataktan kalkmasını engellemek için bir komplo kurmuş gibiydi ama evet.

"Ve," diye devam etti Jamal, "hayatının o döneminde yaşadıkların, Tackle It gibi bir şeyin varoluş sebebinin bir parçası. Bunu sen biliyorsun, ben biliyorum, potansiyel destekçiler de bilmeli."

"Elbette," dedi Zaf kesin bir ifadeyle. "Babam ve kardeşim öldükten sonra sıkılmış dedikoducular için trajik bir hikâyeye dönüşen üçüncü sınıf bir ragbi oyuncusu olduğumu anlatan bir makale yazacağım. Tam da bu tür bir ilgi bekliyorum zaten."

Jamal'in ifadesi yumuşadı. "O yedi yıl önceydi, Zafir. Basın eski bir profesyonelin yeni hayır kurumunu fark etmeyecektir. Ama okul müdürlerini ve diğer herkesi etkileyecektir, inan bana."

"Onlara ilham pornosu ver demek istiyorsun."

"İlham verici olmakta kötü bir şey yok," diye ısrar etti Jamal, sesi alçaktı. Elini Zaf'in omzuna koyup sıktı ve gözlerinin içine baktı. "Beni dinle. Her şeyin nasıl olduğunu hatırlıyorum. Endişenin ne kadar arttığını, yataktan çıkmaya ya da Fatima'yı gözünün önünden ayırmaya korktuğunu hatırlıyorum. Ve bunu kontrol altına alıp tekrar yaşayabilmek için ne kadar çabaladığını da hatırlıyorum. Tüm bunların burada yaptığın şeyle ilgili olduğunu düşünmüyor musun?"

Zaf, arkadaşının ne yapmaya çalıştığını bilse de bu hoşuna gideceği anlamına gelmiyordu. Çenesi gerildi. "Bir şeyi geride bıraktığında dikiz aynasına odaklanmazsın. Ben artık iyiyim. Oraya geri dönmeme gerek yok."

"Dostum, biliyorsun ki ikisi arasında bir orta yol var..."

"Sonra konuşuruz," diye mırıldandı Zaf ve çocuklara döndü. "Allen'a çelme takmayı bırakın. Eğer bileğini kırarsanız, babası evinizi yakar." Çocuklar homurdanırken Zaf, Jamal'le konuş-

mamak için antrenman toplarının bulunduğu çantanın yanına bıraktığı telefonu eline aldı. Alışılmadık bir şekilde, telefona dokunur dokunmaz ekran Tackle It'in Instagram sayfasından gelen bir bildirimle canlandı.

Yeri gelmişken, orada daha iyi paylaşımlar yapmalıydı.

Telefon tekrar öttü. İki kez.

Jamal kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana kim mesaj atıyor? Benden başka kimse sana mesaj atmaz ve ben buradayım."

"Çok tatlı." Ve doğruydu. *Bızz. Bızz.*

"Kiran değil, değil mi?" diye gelişigüzel sordu Jamal. "Yani evden biri mi? Her şey yolunda mı?"

Zaf ona tuhaf bir bakış attı. "Neden Kiran olsun ki?" *Ve neden aklındaki ilk endişe abimin dul eşi?*

Jamal omuz silkti, bakışları başka yöne kaydı. Ama Zaf, adamın koyu kahverengi teninin kızardığına dair arabası üzerine bahse girebilirdi.

"Gerçekten," diye üsteledi Zaf, "seninle yengemin davranışları..."

Sözü bir başka vızıltıyla bölündü ama bu seferki... bitmiyordu. *Bızz-bızz-bızz-bızz-bızz.* Tıpkı anksiyetesi başladığı zamanlarda Zaf'in kalp atışları gibi. Bildirimler bir anda parlayıp gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızla hareket ederken ekrana baktı.

Bir anlık şaşkın sessizliğin ardından yavaşça, "Sanırım telefonum panik atak geçiriyor," dedi.

Jamal kahkahalara boğuldu ki bu hiç işe yaramadı.

"Lucas!" diye söylendi Zaf. "Buraya gel."

Genç çocuk bisikletini bırakıp arkadaşlarından uzaklaşırken kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Telefonum bozuldu."

"Bozuk değil Zaf," diye homurdandı Jamal. "İnsanlar... seni takip ediyor, yorum yapıyor ya da..." Omuz silkerek sözünü kesti. "Bir şeyler işte."

"Neden?"

"Yok artık ya," diye iç geçirdi Lucas ve telefonu kaptı. "Parmağını düğmenin üzerine koy."

"Ne? Ah, evet." Zaf telefonun kilidini açtı ve Lucas'ın ekrana hızla dokunmasını izledi. Genç neslin insanlığın bildiği en güçlü başparmaklara sahip olduğunu düşündü. Belki de bundan sonra çocuklar evrimleşmiş gibi bu şekilde doğacaktı.

Birkaç kez daha dokundu ve öfkeli uğultu kesildi.

Zaf nefes verdi. "Ne yaptın?"

"Anlık bildirimleri kapattım."

Zaf, Jamal'le göz göze gelip *Ne?* diye dudaklarını oynattı.

Jamal yüzünü buruşturdu. *Bilmiyorum.*

"Şimdi neler oluyor görelim," diye mırıldandı Lucas. Daha fazla dokunuşun ardından çocuğun yüzünde bir anlık donmuş bir şaşkınlık belirdi. Bir saniye sonra bu şaşkınlık, gençleri umduğundan çok daha iyi anlayan Zaf'i geren boktan bir sırıtışa dönüştü.

Çok gergindi.

"Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

Lucas başını kaldırdı, mavi gözleri Zaf'in sinirlerine hiç de fayda sağlamayan bir ahenkle dans ediyordu. "@FatimaAnsari seni bir şeye etiketlemiş."

"Fatima beni hep bir şeylere etiketliyor," diye kaşlarını çattı Zaf, telefonu almak için elini uzatırken. "Neymiş?"

Ama Lucas ulaşamayacağı bir yere sıçradı ve yüksek sesle, "Zaf. Bize bir manitan olduğunu söylemedin!" dedi.

Henüz oradan ayrılmamış bir avuç çocuk bisikletlerini bırakıp esintide kan kokusu alan yırtıcı hayvanlar gibi kafalarını

kaldırdı. Bir saniye sonra piranalar gibi Lucas'ın üzerine üşüş tüler.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Zaf.

Çocuklar telefonu görmek için itişip kakışıyordu, "Ver şunu ve "Vay be. *Bu da* kim?" sözleri havada uçuşuyordu.

"Bak, bak, bak." Lucas neşeli bir parmakla ekranı işaret et ve "*Dr. Rugbae!*" dedi.

Herkes gülmekten yerlere yığıldı.

Zaf ileri atıldı ama çocuklar onu bir tür atletik zihin gil savuşturdu. Sonunda telefonu almayı başaran Jamal oldu. Am ekranı görür görmez o da gülmeye başladı.

"*Ne?*" diye gürledi Zaf. "Kafanı kırmadan önce onu bana ver

"Sakin ol," diye tersledi Lucas. "Hanımının bunu onaylaya cağını sanmıyorum. Ne de olsa o bir doktor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dostum." Jamal başını salladı, telefonu uzatırken kahkaha azalıyordu. "Sakın kafayı yeme, tamam mı? Ve Fatima'yı öldürme

Zaf telefonu kaşlarını çatarak aldı... Ve Danika Brown b masal prensesi, kendisi de sadık bir şövalyeymiş gibi kadı Echo'dan çıkarırken çekilmiş videosuna baktı. Vay anasını. Va *anasını*. İçindeki utanç bir orman yangını gibi her saniye dah da alevlendi. Kadın bir tilki gibi kameraya gülümsüyor, adam d sanki tüm güneşin kaynağı oymuş gibi hülyalı hülyalı ona bak yordu. *Siktir.* Siktir, siktir, siktir. Kim arkadaşlarına böyle baka ki? Eğer bu videoyu görseydi...

Danika bu videoyu görseydi, muhtemelen adamın ona ta kıntılı ya da âşık olduğunu veya kadınlarla içten içe yatmak iste diği için arkadaşlık eden o dangalak 'iyi adamlardan' biri oldu ğunu düşünürdü. Danika'nın onunla ilgilenmediğini, kahveni ve ara sıra yapılan çapkın şakaların arkadaşlık ve şakadan ibare

olduğunu açıkladığı acı verici garip bir konuşma yapmak zorunda kalacaklardı ve kahretsin, kadın onun bunları bildiğini sanıyordu. Ve bu özellikle sinir bozucu olurdu çünkü adam bunu *biliyordu*. Tabii ki biliyordu.

Peki neden ona öyle bakıyorsun?

"Yanılıyorsam düzelt," dedi Jamal, sesi alışılmadık derecede neşeliydi. Aslında lanet olası yüzünde güller açıyordu. "Ama sanıyorum ki bu her zaman üzerine titrediğin, sana kahve getiren kadın. Öyle mi?"

"*Kahve*!" diye bağırdı çocuklar. Sanki Jamal, *Her sabah sana sakso çeken kişi,* demiş gibi. Zaf hepsine siktirip gitmelerini söylerdi ama onlar sadece heyecanlı çocuklardı ve ayrıca o sırada utançtan ölmemekle meşguldü.

"Onun üzerinde *titrediğim* falan yok," diye mırıldandı ters ters. Bu da ne demek oluyordu? Ve başka birinin Instagram'a yüklediği bir video nasıl silinirdi? Bunu anlamaya çalışırken bakışları izlenme ve yorum sayısına kaydı ve kalbi vücuduna kurşun bir ağırlık gibi indi. Bu da pek sağlıklı hissettirmedi.

Kaç görüntülenme? Ve bir hashtag vardı -çok saçma bir hashtag- ve onun *adı*. Hangi ragbi takıntılı ucube onu sakallı ve yedi yaş büyük haliyle rastgele bir internet videosunda tanımıştı? Bilmiyordu ama bunun gerçekleşmesi bile kalbinin çarpmasına neden olmuştu. Kalbi şu anda midesinde dönüp durduğundan, bu his normalden daha da rahatsız ediciydi.

Kadim endişenin pençeleri derisine battı ama bir anlığına gözlerini kapadı ve derisine batan tırnakları teker teker çıkardı. *Bu sadece Instagram. Evet, çok fazla görüntülenme var ama Instagram gerçek hayat değil ve kesinlikle basın da değil. Ayrıca öyle olsa bile bununla başa çıkabilirsin. Bununla başa çıkmak için gerekli araçlara sahipsin.*

Evet. Evet. Öyleydi. Zaf gözlerini açtığında kendini daha iyi hissediyordu. Sonra aklına bir şey geldi. "Bekle... Fatima mı beni bu işe bulaştırdı?"

Jamal bir boğayı sakinleştirir gibi iki elini havaya kaldırdı. "Eminim iyi bir nedeni vardır. O akıllı bir kız."

Ancak Zaf'in tek Instagram hesabı aslında *Tackle It*'in hesabıydı. Ve bildirim sayfasına göre, Tackle It artık uygulamanın takip edebileceğinden daha fazla beğeni ve yoruma sahipti. Çenesini tutarak videoya geri döndü ve saniyeler içinde Fatima'yı buldu.

@FATIMAANSARI: Bak Zaf amca @TackleIt. Ünlü olmuşsun!
1s 98 beğeni Yanıtla

"Zaf," dedi Jamal. "Yapma..."

"Burada duramam. Yeğenimin telefonunu tuvalete atıp sifonu çekmem gerek."

"Günün iyi geçti mi, *puttar*?*"

"Hayır," diye çıkıştı Zaf, ayakkabılarını fırlatırcasına çıkararak oturma odasına yürüdü. "Fatima nerede?"

Annesi ve yengesi Zaf'in çocukluğundan beri duran eski, yumuşak kanepeye tünemiş; annesinin küçük, yuvarlak gövdesi kumaş yığınları tarafından yutulmuştu. Dikkati kas hafızasıyla dikiş dikmek ve televizyonda *Come Dine with Me*'nin bir bölümünü izlemek arasında gidip geliyordu. Zaf'in ses tonunu fark etmemiş gibiydi. "Fatima mı?" diye mırıldandı. "Buralardadır. Mutfakta *samosa*** var."

* Puttar: Pencapça dilinde "oğul" –çn.
** Samosa: Bir tür Hint böreği –çn.

"Samosa istemiyorum," diye kaşlarını çattı Zaf, sonra kendini toparladı. "Bir saniye içinde. Birazdan samosa isteyeceğim. Teşekkürler, Ami. Fakat..."

Sözleri annesinin kahkahasıyla bölündü. Saçında tüyler bulunan beyaz bir kadının kusmuk renginde bir dopiaza* tenceresini karıştırdığı televizyona neşeyle başını salladı. "Korkunç görünüyor. Diğer misafirler yaygara koparacak."

"Fatima burada mı, değil mi?"

"Tek yaptıkları yaygara koparmak," diye mırıldandı Zaf'in yengesi Kiran. Kaşlarını çatmış dikişleriyle ilgileniyor ve Zaf'i son derece mutlulukla görmezden geliyordu. Kiran annesinden daha uzun boyluydu, eskisinden daha solgun ve zayıftı, yüzü zamanından önce kırışmıştı. Ama Zaf, abisinin karısını şimdi görse ne diyeceğini çok iyi biliyordu.

"İşte o, ay utanır onu görünce."

Tek çocuklarını öldürmeyi planlarken Zain ve Kiran hakkında duygusal şeyler düşünmek garip miydi? Belki de.

Her şeyi açıklığa kavuşturmak için Zaf, "Kızını öldüreceğim," dedi.

Kiran zar zor başını kaldırdı. "Neden? Senin aşk romanlarını da mı çalıyor?"

"Aşk romanları mı?" Annesi sonunda dikkat kesilmiş, kocaman krem gözlüklerinin arkasından ikisine de kaşlarını çatarak bakıyordu. Görünüşe göre gözlük Gok Wan tasarımı ve modanın zirvesindeydi. Zaf'in dışında kaldığı konulardı. "İkiniz de korkunçsunuz. Aşk romanlarıymış... inanılmaz."

"Bu onun için sağlıklı, Ami," dedi Kiran. "Bunları görmesi..."

---

* Dopiaza: *İki soğan* anlamına gelen sözcük, Hindistan ve Pakistan'da yahni türü bazı yemeklere verilen genel ad –çn.

"Konuşmak istediğim konu bu *değil*," diye homurdandı Zaf. Sonra sesini yükselterek bağırdı: "Pofuduk! Kıçını kaldır ve buraya gel."

Annesi onaylamaz bir tavırla dudak büktü ve televizyona döndü. Yüzü asık kel bir adam dopiazadan şikâyet ediyordu. "Kesinlikle berbat, açıkçası bunu bir köpeğe bile yedirmezdim. Eminim elinden geleni yapmıştır ama benden on üzerinden iki."

Birkaç dakika sonra oturma odasının kapısı pat diye açıldı ve Fatima yüzünde ışıl ışıl bir gülümsemeyle içeri daldı. "Chacha! Onu gördün mü?"

Mutluluğu Zaf'in öfkesini biraz kırdı. Fatima akıllı bir kızdı, tıpkı babası gibi *gerçekten* akıllı bir çocuk. Öyleyse neden Çok Kötü Bir Şey yaptığını ve başının ciddi bir belaya girdiğini fark etmemiş görünüyordu?

"Video mu? Evet, gördüm. Aklından ne geçiyordu?"

"*Düşünüyordum da,*" dedi Fatima sabırla, "izlenmeler para eder ve Tackle It'in paraya ihtiyacı var. Bu senin her zamanki huysuz yüzün mü, yoksa kızgın yüzün mü? Anlayamıyorum."

"Kızgın yüzü," diye fikir yürüttü Kiran kanepeden. "Biraz kabız gibi göründüğünde..."

"Ne *saçmalıyorsun*..." diye patladı Zaf.

"Konuşmana dikkat et!" diye tersledi annesi.

"...bu kızgın olduğu anlamına gelir. Zaf, tatlım, çıkar bakalım ağzındaki baklayı?"

"Sana ne olduğunu söyleyeyim. *Senin* bu kızın var ya," dedi Zaf çünkü yeğeni Fatima'dan resmen elini eteğini çekmişti, "utanç verici bir Instagram videosuyla beni Tackle It'in kurucusu olarak kamuoyuna tanıttı."

"Güzel," diye tatlı tatlı gülümsedi Kiran çünkü o başkalarının acı çekmesinden zevk alan tuhaf bir kadındı. "Artık insanlar

dikkatini sana verecek ve sonunda bu işi başaracaksın. Sadece benim çocuğum bu kadar zeki olabilir."

Zaf'in ağzı açık kaldı. Haklı öfkesi söndü. *Neden* kimse onun adına öfkelenmiyordu? Bu insanların nesi vardı böyle? "Böyle... söyleme... Jamal gibi konuşuyorsun!"

Zaf'in hayal gücü müydü, yoksa yengesinin yanakları hafifçe pembeleşmiş miydi? O daha karar veremeden, "Fatima haklı, izlenme demek para demek, tanıtım da fırsat demek. Sen genç bir adamsın. Bunu bilmen gerekir," dedi kadın. Kiran'ın kendisi de bir tür Instagram modeliydi ama tüm kıyafetlerini kendi dikiyordu. Hatta başörtüsünü bile kendi işlemişti. Annesiyle birlikte işlettiği giyim mağazasına çok iş getiriyordu, bu yüzden Zaf onun bilinçli konuştuğunu varsayıyordu. Hem zaten Tackle It'in internet sitesine adını eklemeyi planlıyordu. Önünde sonunda. Bu fikri, üzerindeki endişe perdesini kaldıracak kadar uzun süre kafasında evirip çevirmişti.

Ama bu video... "Bu çok fazla," derken sesi sert ve boğuk çıktı. "Çok fazla insan var. Dikkat çekmek her zaman iyi bir şey değildir Kiran, bunu *biliyorsun.*" Babası ve Zain öldüğünde... haber seli gibi bir şey olmuştu. Zaf, birkaç Müslüman profesyonelden biri olarak zaten gerekenden daha fazla göze çarpıyordu. O zamanlar gazeteciler bu trajik hikâyeye sinek gibi üşüşmüşlerdi. Zaf'in dünyası başkalarının mikroskobu altında paramparça olmuştu. Yani, hayır, dikkat çekmek her zaman iyi bir şey değildi. Bunu, basın ailesinin mutsuz sonunu spor sayfalarının manşetlerine taşıdığında öğrenmişti.

Kiran başını kaldırdı, gözlerinde bir anlayış parıltısı vardı. Alaycı memnuniyeti bir anda sesini terk etti. "Artık her şey farklı, Zafir."

Evet, öyleydi. Ama bu, yabancıların ona bu farklılıkları sormasını istediği anlamına gelmiyordu. Bakışları, babası ve abisi Zain'in sonsuza dek donmuş eski resimlerinin hâkim olduğu duvara kay-

dı. Kederinin hayaletleri onu sımsıkı sarmıştı. Acı mahremdi. Bazı şeyler halkın tüketimi için değildi. Çizgiler vardı.

Hayatta her zaman çizgiler vardı. İyi ya da kötü. Sadece onları anlamanız ve kazandıran oyuna sadık kalmanız gerekiyordu. *Yolundan şaşma.*

"Bunu sana yardım etmek için yaptım," dedi Fatima, "çünkü sen sosyal medya cahilisin. Bu büyük bir şey, Chacha. Hashtag Twitter'da ve her yerde. Viral ânının avantajını kullanmayacağını biliyordum."

Zaf, *viral an* gibi şeyler söylemediği sürece 'sosyal medya cahili' olmaktan gayet memnundu.

"Ve bu videonun babamla ve *Dadaji*'yle hiçbir ilgisi yok," diye devam etti Fatima. Bakışları tedirgin edici derecede keskindi. "İnsanlar bundan hiç bahsetmiyor. Senin süper romantik, zıt kutupların birbirini çektiği aşk hikâyenden bahsediyorlar."

Bu Zaf'in endişe duvarını deldi çünkü anlayabildiği kadarıyla -ki buraya gelirken yorumları saplantılı bir şekilde taramış *olabilirdi*- bu doğruydu. Hımmm.

"Bu, ismini *olumlu* bir şeyle ilişkilendirir. İnsanlar #DrRugbae hakkında ne kadar çok düşünürse... geçmiş hakkında o kadar az şey hatırlayacaktır," diye ısrar etti Fatima.

"Doktor ne?" Annesi araya girdi. "Nedir bu aşk hikâyesi saçmalığı? Zafir?"

"Bu bir aşk hikâyesi değil," diye homurdandı Zaf. "Arkadaşım asansörde mahsur kaldı."

"Ve sen de onu güçlü kollarınla dışarı taşımak *zorunda kaldın,*" diye homurdandı Fatima.

"Sanırım," dedi Kiran yavaş ve tehlikeli bir gülümsemeyle, "bu ünlü videoyu izlemeyi çok isterdim."

Zaf yeğenine ters ters baktı.

"Seni çocukken beslediğim her an için pişmanlık duyuyorum. Açlıktan ölmene izin vermeliydim."

"Yeni kız arkadaşından utanmamalısın. Takipçi sayına bakılırsa, Tackle It'e bir ton reklam kazandırıyor."

Bu... çok önemli bir ayrıntı dışında ilginç bir bakış açısıydı. "Harika ama *o benim kız arkadaşım değil.*"

"Belki de öyle olmalı. Dani'yi sevdim. Akıllı, komik ve iyi bir öğretmen."

Annesi gurur ve heyecan kaynaklı bir kalp krizi geçirdiğini düşündüren bir ses çıkardı. "Zafir bir *öğretmenle* mi evleniyor? *Üniversiteden* mi?"

Bu arada Kiran gözlerini şüpheyle kısmıştı. "Bir dakika. Bana hep bahsettiğin değişik saçları, kitapları falan olan kadın bu mu?"

Veee bu, Zaf'in gitme işaretiydi. Fatima'yı işaret etti ve uğursuz bir şekilde, "Seninle işim bitmedi," dedi.

Fatima homurdandı. Bugünlerde çocukların büyüklerinden adamakıllı bir korkusu yoktu.

"Zaf," dedi Kiran, "beni sonsuza dek görmezden gelemezsin. Hatta genellikle bir saat bile."

"Fatima!" Annesi artık neredeyse çığlık atıyordu. "Bana o videoyu göster!"

"Pekâlâ," dedi Zaf yüksek sesle, "sizi seviyorum millet, gitmem gerek."

"Bekle! Zafir! Nereye gidiyorsun?"

Çoktan ön kapıya varmıştı. Koşmuş *olabilirdi.* "Görüşürüz!"

Kendi evine giderken yeğenini öldürme, hatta ona adamakıllı bağırma görevindeki başarısızlığını ancak fark etti. Ama bunu her düşündüğünde Pofuduk'un mutlu yüzünü görüyor, sakince bir iyilik yaptığını anlattığını duyuyor ve onu azarladığı için kendini kötü hissediyordu.

Bu, kızın haklı olduğu anlamına gelmiyordu. Hem de hiç.

Zaf büyüdüğü ve ailesinin ayrılmayı reddettiği, kendileri gibi Pakistanlılar, diğer Güney Asyalılar, Batı Afrikalılar ve Jamaikalılarla dolu işçi sınıfı mahallesinden çıktı. Şehirdeki apartman dairesinin bulunduğu çevrede daha az çeşitli insan yaşıyordu ve daha az tanıdıktı ama iyi tarafından bakacak olursa, geçinmesi gereken ya da göz teması kurabileceği komşuları yoktu. Bu tür şeyler yakın çevrede çalkalanırdı.

Şehrin sokaklarında ilerleyip tavukçuların ve barların parlayan tabelalarıyla ışıklı pencerelerinin önünden geçerken kendi kendine mırıldandı: "Bu iyi bir şey değil. Bu hiç iyi bir şey *değil.* Peki Dani ne diyecek?" Hiçbir fikri yoktu ama kadınların genellikle kendi rızaları olmadan sosyal medyada sansasyon yaratmaktan hoşlandıklarını sanmıyordu. Bu, kadının işini ya da başka bir şeyi etkileyebilirdi. Ve eğer böyle bir şey olursa, gizlice Zaf'in evine girip uyurken boğazını keseceğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Ama eve gidip telefonunu tekrar kontrol ettiğinde... düşünceliydi. Fatima takipçi sayısındaki patlama konusunda haklıydı. Fotoğraflarının altında her zamankinden daha fazla yorum ve beğeni vardı, çoğu insan içerikle gerçekten etkileşime giriyor veya kâr amacı gütmeyen kuruluş hakkında sorular soruyordu. Diğer insanlar *#DrRugbae* ve *BU SAHİDEN ZAFIR ANSARI Mİ?* gibi yorumlar yapıyor, bu da etkiyi biraz bozuyordu. Fakat kimsenin onun 'trajik geçmişi' hakkında bir şey paylaşmadığını fark etti. İnsanlar onunla ilgili hep böyle derdi. *Trajik.*

Bu düşünceyi neden olduğu eski ve sızlayan öfke patlamasıyla birlikte kenara itip Twitter'a geçti. O saçma hashtag'i yazdı. Sonra bir nefes aldı, bacaklarını kanepeye dayadı ve okumaya başladı.

@BEYONCESBANGS: #DrRugbae 🍆 biliyorsan, biliyorsundur.

💬 694 🔁 4k ♡ 63 ↑

@SLYTHERINBIH: Uhhh NGU'daki herkes #DrRugbae'yi biliyordu aslında her sabah Echo'da masanın üzerinde sevişiyorlar LOL!

💬 86 🔁 683 ♡ 2k ↑

@HOLLY_COOKE: Bu, inek kızların artık profesyonel sporcuları götürdüğü anlamına mı geliyor? #DrRugbae

💬 24 🔁 1k ♡ 430 ↑

@POPPYANNACOOKE: Ha, O inek kadın gibi görünüyorlarsa neden olmasın?

💬 509 🔁 287 ♡ 1k ↑

Gözleri bulanıklaşana kadar sayfayı kaydırdı. Ne kardeşinden bahsediliyordu ne babasından. Ölüm ve acıya dair tek söz yoktu. Fatima'nın önceki sözleri aklına geldi ve göğsünde umutlu, cesur ve biraz da saçma bir şeyler kıpırdandı. Sonra DM'lerine geçti, tanımadığı insanlardan gelen mesaj akınına kaşlarını çattı ve kaosun içinde *Nottingham Post*'tan gelen bir mesaj gördü.

Zaf bakakaldı. Sertçe gözlerini kırpıştırdı. Biraz daha baktı. Hesaba dokundu, mavi tik işaretini ve takipçileri kontrol etti ve koltuktan kalkıp adım atmaya başlamadan önce bir endişe dalgasıyla savaştı.

"Aç şunu," dedi kendi kendine. "Sadece aç. Saçma sapan bir soruysa silebilir ve onları engelleyebilirsin. Bu sosyal medya. Sosyal medya üzerinde kontrolün var."

Şey, iş arkadaşınıza salyalarınızı akıtırken biri videonuzu çekip internette yayınlamadıysa ve bu viral olmadıysa tabii. Ama

yine de. *Bunun* üzerinde kontrolü vardı. Oturup mesajı açtı ve eski, alışılmış asabiyetinin yerini köpüklü, gün ışığı gibi bir şok aldı. Gelen mesajda karanlık zamanları ya da kişisel mücadeleleri hakkında rahatsız edici sorular yoktu; sadece var olmayan ilişkisi hakkında rahatsız edici sorular vardı.

Merhaba Zafir,

Umarım iyisindir. Ekibimiz yarın sevimli #DrRugbae videosunu ele almayı planlıyor ve biz yayınlamadan önce senin ve kız arkadaşının ekleyeceği bir şeyler olabileceğini umuyorduk. Video hakkında söylemek istediğin bir şey var mı? Tackle It ile yaptığın tüm iyi işlerden de bahsetmekten çok mutlu oluruz.

Vay anasını. Tackle It'ten bahsetmekten mutlu mu olurlar? Belki de Fatima haklıydı. Zaf bir yanıtın ilk birkaç kelimesini tuşladı, sonra hepsini birden sildi.

Sen ve kız arkadaşın. Mesajda öyle yazıyordu: Dani'nin onun kız arkadaşı olduğunu sanıyorlardı. Cevap verseydi, bunu düzeltmesi gerekirdi. Ama düzeltme yaparsa, neden #DrRugbae saçmalığı hakkında yazsınlar ki? Neden Tackle It hakkında yazsınlar? Ayrıca Pofuduk'un söylediği şeyi nasıl yapacaktı ve... İnsanların çağrışımlarını nasıl değiştirecekti?

Bilmiyordu. Ama göğsündeki umut dolu kıpırtı artık bir kükreme halini almıştı. Zihnindeki yarı biçimlendirilmiş, imkânsız fikir o kadar yanlıştı ki başını döndürüyordu. *O benim kız arkadaşım değil,* yazamadı. Yapamadı. Telaşlı, suçlu düşüncelerin karmaşasında bir şey açık ve net bir şekilde ortaya çıkmıştı: Dani ile konuşması gerekiyordu.

Ama önce ne söylemek istediğine karar verse iyi olacaktı.

Beşinci Bölüm

"Şemsiye almadın mı?" Sorcha kendi şemsiyesini açarken dudak büktü. "Seni paçoz."

"Bu sabah hava güneşliydi," diye burnunu çekti Dani. "Eminim havanın kararsızlığı için beni suçlayamazsın hayatım." Pazartesi günü, şey, yani 'viral olduğundan' beri dikkatinin epey dağınık olduğundan bahsetmeye gerek yoktu. Çarşamba günüydü ve Dani, şemsiyeleri hatırlayamayacak kadar şaşkındı.

Tabii ki rimel sürmeyi ihmal etmemişti. Görünüşe göre, birinin ne zaman kayda alınacağı ve videonun izinsizce internette yayınlanacağı asla bilinemezdi.

"Mart ayındayız, bebeğim. Ne olacağını sanıyordun ki?" Sorcha gözlerini devirdi ve şemsiyeyi aralarında tuttu ancak kendi başına biraz daha fazla yer ayırdı. Sürtük. "Eğer fönüm bozulursa, birini öldürürüm. Muhtemelen seni."

"Bu tehdidi yerine getirmeyi deneseydin daha çok işe yarardı," diye mırıldandı Dani. Fakat dikkati çoktan buz gibi çiseleyen yağmurdan uzaklaşıp önündeki devasa binaya yönelmişti. Sorcha bir yazardı ve ne zaman bir taslak sunsa *sinirlenmeye* me-

yilliydi, bu yüzden Dani bugün sempozyum hazırlıklarına ara verip Sorcha'yı acilen şehirde kapkek yemeye götürmüştü. Şimdi kampüse dönüyorlardı, bu da Echo'nun yanından geçmek anlamına geliyordu.

Echo da tabii ki Zaf demekti.

Dün sabah, kahve ve yeşil çay kuyruğunda beklerken Dani kurnazca bir plan yapmıştı: Birincisi, Zaf'e 'profesyonel ragbi oyuncusu' meselesinden ne zaman bahsetmeyi planladığını soracaktı. İkinci olarak, sosyal medyadaki aptalca çılgınlıklara ve insan doğasının kaprislerine birlikte güleceklerdi. Ve üçüncüsü, bir şekilde bu ışıltılı bağ kurma ânından, görünüşe göre kaderlerinin kemikleşmesine yumuşak bir geçiş yapacaktı.

Ama Zaf onunla neredeyse hiç konuşmayarak her şeyi mahvetmişti. Dani binaya girdiğinde adamın aklını kaçırdığını ve şeydeki, ah, *kampüsteki gelmiş geçmiş tüm güvenlik görevlilerinin* benimsediği rahat politikayı bırakıp öğrencilerin kartlarını okutmak için sıraya girmelerini talep ettiğini görmüştü. Dani (saçma sapan videolar ve yalnız vajinalar hakkında sohbet etmek için) yanına gelmeye çalıştığında kahvesini kapmış, ona bir protein barını neredeyse fırlatmış ve dikkat çekici bir şekilde meşgul görünmeye devam etmişti. Dani saatler sonra dersten çıktığında güvenlik masasında George'u bulmuştu. Anlaşılan Zaf *tuvalete* gitmişti.

Piç kurusu ondan kaçıyordu ve nedenini Tanrı biliyordu.

Dani çarşamba günleri ders vermiyordu, yani muhtemelen bugün onu hazırlıksız yakalayabilirdi ama bu pek de onurlu bir davranış olmazdı. Zaf'in ani mesafesinden rahatsızlık duyduğunu adamın görmesi hoş olmazdı. Daha doğrusu, Dani'nin rahatsız olduğunu *düşünmesi.* Ki rahatsız falan değildi.

Sorcha, Dani'nin binaya bakışlarını takip etmiş olmalı ki, "Erkek arkadaşını ziyaret etmeyi düşünüyorsun, ha?" diye mırıldandı.

"Dur," diye mırıldandı Dani. Sırf *erkek arkadaş* kelimesi bile içinde bir şeyin takip edilen bir ceylan gibi kasılmasına neden olmuştu. "Belki paranoyaklaştım ama yemin ederim öğrenciler telefonlarını bana doğrultup duruyor."

Sorcha'nın sesi utanç verici biçimde umursamazdı, "Ah, aynen öyle yapıyorlar," dedi. "Zaf'in ünlü olduğunu kim bilebilirdi?"

"O *aman aman* ünlü değil." Bu sözler otomatik olarak söylenmişti ama Dani doğruluğundan emin değildi. Kesinlikle birinci sınıf oyunculardan değildi, hatta ikinci sınıf da sayılmazdı ama Eve'in dün gece okuduğu yorumlara bakılırsa, Zaf bir zamanlar epey tanınmıştı. Bu da Dani'yi pek ilgilendirmiyordu. Ne de olsa kendi büyükannesi Gigi, altmışlı yıllarda bir müzik efsanesi olmuş ve klasik bir seks sembolü olarak kalmıştı. Ama Dani, Gigi hakkında bunu hep biliyordu, oysa Zaf hakkında bir şey bilip bilmediği konusunda emin değildi.

Bu gülünç derecede dramatik bir düşünceydi ve hemen kafasından attı. Adam onun işyerinden arkadaşıydı, hayat boyu sırdaşı değil. O güvenlik masasının karşısından ona lanet itiraflarda bulunmak zorunda falan değildi, öyle bir borcu yoktu. Ona hiçbir şey borçlu değildi.

Yine de... Dani yüksek sesle, görünüşe göre kendini tutamayarak sordu. "Biliyor muydun, bir tür hayır kurumu işletiyormuş?"

"Öyle mi?"

"Eve dün gece bana hesabını gösterdi. Sözde onun hesabıymış. Erkek çocuklara duygularını kucaklamayı öğretmek için ragbiyi kullanıyormuş. İnternet sitesinde *toksik erkeklik bir şeyler bir şeyler* diyordu. Bilirsin işte."

"Hımmm," dedi Sorcha sinsice. "İlginç. Ve iyi insan lafının üstüne gelir..."

Dani daha başını çevirmeden kimi göreceğini biliyordu.

Echo'nun yeraltı otoparkının girişinde, güvenlik üniforması giymiş, heybetli bir figür duruyordu. Zaf, kantinden aldığı denizaltıya benzeyen bir şeyi yerken saçları siyah bir okyanus gibi yüzüne dökülüyordu. Ama belli ki oydu. Kalın, kaslı ve üniforma pantolonunu yırtma tehlikesi varmış gibi görünen o bacaklar ya da lacivert ceketinin altında bir Olimpiyat gülle atıcısının ya da muhtemelen Hulk'un sahip olabileceği türden sağlam görünen o gövde başka kimsede yoktu. Ve Dani'nin de itiraf edebileceği gibi başka hiç kimse, zihninde dönüp duran düşünce ve fikirleri bir an için de olsa durduramamıştı.

Zafir Ansari kadar zahmetsizce seksi olmak gerçekten yasadışı olmalı ya da en azından kurala bağlanmalıydı. Halk için tehlike arz ediyordu.

"Gidip onunla konuşmalıyım," dedi Dani dalgınca çünkü bu doğruydu. Ani viral şöhretleri ve garip davranışlarının sebebi gibi konuşmaları gereken şeyler vardı. Yine, umursadığından değil tabii.

"Onunla konuşmak mı? Duyguların hakkında mı? *Yağmur* altında mı? Ne kadar romantik."

"Kimse duygulardan bahsetmedi," diye mırıldandı Dani. "Seninle kütüphanede buluşuruz."

Sorcha gözlerini kırpıştırdı. "Tabii yolda Zaf'in gözlerinde kaybolmazsan."

"*Öyyk.*" Dani hırkasını üzerine sardı -bu sabah neden bir ceket getirmemişti ki- ve şemsiyenin korumasını geride bıraktı.

Otoparkın beton girişinde her şey sessiz ve serin görünüyordu. Yağmurun sesi azalıyor, hava keskinleşiyordu. Zaf'e yaklaştıkça gözlerinin altındaki gölgeleri ve çenesinin gergin çizgisini daha iyi fark etti. Dün de böyle görünüyordu, bakışlarından

kaçınırken ve zavallı, masum öğrencilere homurdanırken lanetlenmiş gibiydi. Dani'nin aklına bir anda, eğer geçmişinden hiç bahsetmediyse *bilinmesini* istemediği düşüncesi geldi. Ama artık sanki herkes öğrenmiş gibi görünüyordu.

Zaf nihayet onu fark ettiğinde, bu düşüncenin göğsünde yarattığı sızıya karşı kaşlarını çatmakla meşguldü. Kulaklıklarından birini çıkardı ve "Danika," dedi, gözlerinde endişe yanıp sönüyordu.

"Üzgünüm. Benden kaçma planını mahvettim, değil mi?"

Adam yüzünü buruşturup sakalını sıvazlarken tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi. Bu hem saçma hem de imkânsızdı ama yine de böyle hissettiriyordu. Sonra iç çekti, "Evet, aslında öyle. Ama zaten bu durum pek hoşuma gitmiyordu, burada olmana sevindim."

Herkes ve her şey nefes verdi.

"Tabii ki sevinirsin," dedi Dani. "Asıl soru, en başta neden benden kaçtığın."

"Ve kısa bir cevap," diye yanıtladı, "hımm, bazı şeyleri düşünüyordum."

"Düşünmek ağır bir mesaiymiş gibi konuştun."

"Hepimizin senin kadar pratiği yok." Dani buna bir yanıt veremeden adam konuyu değiştirdi ve kaşlarının arasında küçük bir çatık oluştu. "Üzerinde neden palto yok?"

Ah, yine mi? Dani on dakika içinde ikinci kez, "Bu sabah hava güneşliydi," derken sesi kendi kulaklarına bile savunmacı geliyordu.

Zaf başını iki yana salladı, ceketinin fermuarını açtı ve sandviçiyle manevra yaparak ceketini kollarından sıyırdı. "Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var."

"Bunu söylemeye devam edersen kadın düşmanı olduğuna karar vereceğim."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Ceketini kadının omzuna attı, sonra da kollarının üstüne yerleştirdi. Gözleri onunkilerle buluştu, bir meydan okumayla değil sanki gerçekten bir yanıt bekliyormuş gibi sessiz ve açık bir ilgiyle.

"Şey, hayır. Şaka yapıyordum."

"Ah. Güzel." Adam hafifçe gülümsedi ve bir süre daha öylece durdular, gölgelerin içinde birbirlerine yakın ve bağlı haldeydiler. Dani bir an için göğsünde hafif bir çekilme hissettiğini düşündü. Sanki adam göğüs kemiğine bir kurdele bağlamıştı ve keskin dudaklarının kıvrımı onu çekiyordu.

Sonra adam onu bırakıp geri çekildi, sandviçinden bir ısırık aldı ve o an sona erdi. Neyse ki. Çünkü lanet olsun, az önce olan biten hakkında Dani'nin hiçbir fikri yoktu ve bunu tamamen unutmayı tercih ederdi.

Bu amaçla hafifçe öksürdü ve ödünç aldığı ceketine alıcı gözüyle bir bakış attı. "Hımm. Fena değil. Ve neredeyse siyah."

"Evet. %100 naylon. Lüksten başka bir şey değil."

Dani güldü ama sesi biraz boğuk çıkıyordu. Zaf'in hatasıydı. Onun için üstünü çıkardığından artık adamı daha iyi görebiliyordu. Gömleğinin göğsünü sıkıca sarışı, açıkta kalan kollarındaki kaslar... hepsi görünüyordu. Kollarındaki kıllar kalın, siyah ve ipeksiydi. Bilekleri gülünç derecede kalındı. Elleri büyük ve uzun parmaklıydı ve şu anda onları telefonunun kulaklıklarını çıkarmak için kullanıyordu.

"Yine porno mu dinliyorsun?" diye sordu Dani, tüm azgın düşünceleri kenara iterek. Önce havadan sudan konuşmak, *sonra* cinsel teklifler, kural buydu. Yine de porno tartışmanın sınırları bulanıklaştıracağını düşündü. Ah, neyse.

Zaf'in yanakları o nefis sakal çizgisinin üzerinde daha da kızardı. "Ben hiç porno dinlemedim. Aşk romanları dinliyorum."

Iı... ne?

Bir süre sonra, "Affedersin," diye mırıldandı Dani. "Az önce aşk romanları dinlediğini mi söyledin?"

Adam homurdandı. "Şey. Çoğunlukla arabada dinliyorum. Evde okuyorum."

Dani, şok edici bir zekâ gösterisiyle tekrarladı, "Aşk romanları. Gerçek aşk romanları. Romanlar. Aşk hakkında."

Adam ona köpekbalığını andıran düz bir bakış attı, bu da kadının omurgasında yeni bir titreşim yarattı. Çünkü görünüşe göre onu sinirliyken bile muhteşem buluyordu. Hatta muhtemelen daha da fazla. "Yani?" Ses tonu kadını detaylar için cesaretlendirdi.

"Ah, huysuzlanma," dedi kadın. Şaşkınlığı meraka dönüşmüştü. "Ne yapacağımı sanıyorsun, erkekliğini sorgulayacağımı ve öpüşmenin kızlar için olduğunu söyleyeceğimi mi?"

Bir süre sonra isteksizce, "Hayır," diye itiraf etti Zaf.

"O zaman bu katil bakışı ne için?"

Zaf büyük bir ciddiyetle ona, "Benim yüzüm böyle. Katil suratı var bende," dedi.

Ama Dani yüksek sesle güldüğünde Zaf'in kaşları çatıldı ve yerini o küçük gülümsemelerinden birine bıraktı. Zaf genellikle televizyondaki mesafeli, endişeli adamlar gibi yakışıklıydı. Ama gülümsediğinde, en ufak bir gülümsemede bile... O zaman kibar gözleri mum ışığında dökülen mürekkep gibi parlıyor ve Dani kendini onun burnunun geniş kıvrımını öpmek isterken buluyordu. Elbette tamamen soyut bir şekilde. Gerçekte Dani asla böyle anlamsız bir şey yapmazdı. Yüzler, üzerine oturmak içindi; öpmek için değil.

En azından onun düşüncesi buydu. Şimdi Zaf'in fikrinin ne olduğunu her zamankinden daha çok merak ediyordu. "Neden

aşk romanları okuyorsun?" diye sordu. Sesi bir talim çavuşu ya da polis müfettişi gibi çıkıyordu. Tüh.

Zaf ona sütün balıktan gelip gelmediğini sormuş gibi baktı. "Romantizm için."

"Romantizm..." diye tekrarladı kadın.

"Evet. İnsanlar birbirlerinden hoşlanıyor, duyguları hakkında konuşuyor ve sonsuza dek mutlu yaşıyorlar."

Dani şimdi resmen *ne diyor lan bu* bölgesine girmişti. "*Sen* duygularını tartışan insanları gönüllü olarak mı okuyorsun?"

"Evet."

"Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi. "*Neden* duygularını tartışan insanlar hakkında kitaplar okuyorsun?"

"Burada elimde bir gerilim romanıyla duruyor olsaydım, neden birbirini öldüren insanları okuduğumu sorar mıydın?"

"Tabii ki sormazdım. Sende cinayet suratı var, duygu suratı değil."

Zaf güldü, sesi alçak, dolu dolu ve mantıksız derecede seksiydi. "İyi bir nokta."

"Sadece, romantik biri olduğunu asla tahmin edemezdim," dedi Dani ama aslında demek istediği şuydu: *Ah, kahretsin. Sen bir romantiksin.* Oshun'un kararını sorgulamaktan nefret ediyordu, özellikle de ilk etapta yardım istedikten sonra -epey nankör, biraz kaba, vesaire görünürdü- ama *cidden mi?* Ceketini hiç düşünmeden şemsiye unutanlara veren, aşk romanları okuyan gizli bir âşık mı? Bu onun sözde mükemmel yatak arkadaşı mıydı? Dani genelde duygusuz ve ilgisiz tipleri tercih ederdi. "Sonsuza dek mutlu sonlardan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu neşeyle.

Zaf bir eliyle sakalını ovuşturdu ve birdenbire tuhaf bir şekilde dalgın görünmeye başladı. "Alternatifini gördüm. Hayatımın geri kalanı için istediğim hikâye kesinlikle bu değildi."

Taş gibi ağır, durgun su gibi ciddi kelimeler Dani'yi gafil avladı. Göğüs kafesinin altında tuhaf bir ağrı başlamıştı. "Ya?"

"Hıhı." Zaf zoraki bir gülümsemeyle o ânı geçiştirdi. "Yani, kim sonsuza dek mutlu yaşamak istemez ki?"

Dani bir an için onu inceledi, o ciddi, gizli hüzne ait başka bir ipucu aradı. Ama bulamadı, bu da paylaşmaya niyetli olmadığı anlamına geliyordu ve Dani zorlayıcı biri değildi. İnsanların *onu* zorlamasını kesinlikle rahatsız edici bulurdu.

O da aynı şekilde zoraki gülümseyerek cevap verdi. "Ben daha çok mutlu *sonlardan* yanayım aslında." Zaf ona sessizce bakınca ekledi. "Şakaydı. Bilirsin işte. Orgazmı kastettim."

"Biliyorum," dedi Zaf, ağzının kenarında bir gülümseme oynaşıyordu. "Sırf ne kadar bayat bir espri yaptığını anla diye bekledim."

"Ah, vay canına. *Vay canına.* Birileri bugün kendini küstah hissediyor."

"Evet, şey." Omuz silkti ve sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Yani..."

"Yani?"

"Biz... odadaki fil hakkında konuşacak mıyız?"

Dani bir an için adama karşı hissettiği teorik ereksiyonu kastettiğine ikna oldu. Belki de sutyeninden fırlayan meme uçlarını fark etmişti ya da belki de romantizm konusundaki duruşuyla ilgili kurnazca soruları onu uyarmıştı. Eve aşk romanları okuduğu için Dani bu türün okuyucuda olumlu beklentiler yarattığını öğrenmişti. Belki de Zaf ona, kişiler arası ilişkilerinde sık sık laf sokma seanslarından ve muhteşem göğüslerine rahatça erişmekten daha büyük umutları olduğunu nazikçe bildirmek üzereydi. Böyle bir şeyi ilk kez duymuyordu.

Sonra adam kaşlarını kaldırdı ve "Video?" dedi. Dani bir şekilde tamamen yanlış yola saptığını fark etti.

"Evet," dedi minnetle, bu garip ve gergin düşünceleri zihnindeki halının altına süpürerek. "Video ve senin yarı gizli kimliğin, unutmayalım."

Zaf homurdandı. "*Yarı gizli kimlik* mi? Gerçekten mi? Böyle mi devam edeceğiz?"

Dani onu duymazdan gelmeyi tercih etti. "Biliyor musun, profesyonel bir ilgin olduğunu bilseydim ragbi hakkındaki gevezeliklerini daha sık dinlerdim."

"Sahiden dinler miydin?"

Bir an için düşündü. "Hayır. Boş ver."

Adamın kahkahasının çabucak sönmesi Dani'nin hevesini kursağında bıraktı. "Dinle... Video hakkında gerçekten üzgün olduğumu söylemek istedim. Muhtemelen seni o şekilde taşımama gerek yoktu."

Özür mü diliyordu? Sahiden mi? "Zaf, birkaç öğrencinin bir binadan çıkarken gördükleri iki rastgele yabancıyı filme almaktan ve teoriler üretmekten başka yapacak daha iyi bir şeyleri olmaması senin hatan değil, biliyorsun değil mi?"

"Şey, evet. Ama bu tür bir ilginin başını belaya sokup sokmayacağını bilmiyorum."

"Hayır. Yöneticimle konuştum ve 'internet dedikodusu' dediği şeyden zerre kadar rahatsız değil. Görünüşe göre, tüm bunların onun hayatında ve genel olarak bölümün gündeminde yeri yok. O yüzden lütfen bu konuda endişelenme."

"Güzel," dedi Zaf. "Güzel." Ama rahatlamamıştı. Aksine, kadın etrafında bir balon gibi şişen gergin havayı görebiliyordu.

"Bundan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Dani çünkü soruyu içinde tutamamıştı.

Zaf afalladı. "Ne?"

"İnsanların hakkında konuşmasından yani."

Bakışları onunkilerle buluştu, karanlıkta bir parça şaşkınlık parladı. "Hayır. Hayır, pek sayılmaz. Bazı şeylerde sorun yok ama kimisi sınırı aşıyor ve insanlar çizgiyi nereye çekeceklerini asla bilemiyorlar. Benim de..." cümlenin geri kalanını hapsetmek istercesine dudaklarını sıkıca bastırarak sözünü yarıda kesti.

"Ne?" Dani öğrenmek istiyordu çünkü her zaman korkunç derecede meraklı olmuştu, adamın sesindeki yorgunluk kalbine endişe okları sapladığı için falan değil. Tanrım, hayır. Tabii bu iş arkadaşlarının birbirlerine hissettikleri sıradan bir duygu değilse, o zaman evet, oklar derine saplanmıştı.

"Anksiyetem var," diye bitirdi Zaf. Çenesi gergindi. "Hayatım üzerinde kontrolüm olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bu işleri kolaylaştırıyor. Ama insanların söylediklerini her zaman kontrol edemiyoruz."

"Evet," dedi Dani yumuşak bir sesle. "Bunu yapamazsın. Ancak kendi yaptıklarını kontrol edebilirsin ve *yaptığın* şeyler çok..." *Sevimli.* Ama bunu söylemek iğrenç olurdu. Ah. "Güzel," diye bitirdi, epey acınası şekilde. "Oldukça iyisin. Yani. En azından o var. Endişeli şeyler düşünürken bunun pek işe yaramadığına eminim... ama. En azından o var."

Adam yavaş ve sessiz bir gülümsemeyle onu izledi, gözlerinin kenarları kırışıyordu, gülümsemenin sıcaklığı güneş ışığı gibi kadının üzerine yayıldı. "İyi, değil mi?"

Ah, Tanrım. Yüce Tanrım. Yoldan geçen iyi kalpli bir vatandaş şu Dani'nin kafasına bir odunla vursa olmaz mıydı?

Ama sonra Zaf'in bakışları yumuşadı ve "Teşekkürler," dedi. Dani'nin yerin dibine geçme arzusu da biraz olsun azaldı.

Yine de saçma bir şey daha söylemeden önce konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Hazır konu açılmışken..."

"Hangi alakasız konudan bahsettiğimizi çok merak ediyorum," diye mırıldandı Zaf çünkü pisliğin tekiydi.

"Neden bana senin şu vakfı anlatmıyorsun?"

Bu sayede huysuz ve temkinli Zaf'in uzun uzadıya ve sınırsızca konuşmaya son derece istekli olduğu bir konu keşfetti. Tackle It hakkında konuşurken sanki içinde küçük bir ateş yanıyormuş ve çocukları ragbi sahasında duygularıyla yüzleştirmek bu alevleri körüklüyormuş gibi parlıyordu. Hafta hafta programını anlattı ve kadın onu daha önce hiç bu kadar tutkulu görmediğini fark etti. Zaf, spor ve psikoloji alanlarında diploma almak için üniversiteye geri döndüğünü itiraf etti ve kadın onu hiç bu kadar odaklanmış görmediğini fark etti. "Yine de tam olarak başardım sayılmaz. Henüz," diye mırıldandı Zaf ve kadın, adamın tüm umutlarını, kararsız hırsını ve dikkatli, sessiz dürtüsünü korumak için canını bile verebileceğini fark etti.

"Henüz," diye tekrarladı Dani. "Ama yakında olacaktır. Bunun dışında, eminim geçmişin sana yardımcı olacak."

Adam sertçe ona baktı. "Ne?"

"Tüm ragbi bağlantıların ve sahip olduklarını demek istiyorum. Bu tür şeylerin bir avantajı olmalı."

Zaf gergin görünüyordu. "Buna bel bağlamayı sevmiyorum. Geçmişimden bugüne taşımak istemediğim şeyler var. Hepsinin üstüne bir çizgi çektim."

Dani, içinde tamamen uygunsuz bir merakın alevlendiğini hissetti. İnsanların sessizleşmesine ve katılaşmasına neden olan konulara burnunu sokmak Dani'nin en sevdiği uğraş değildi; çoğu zaman, mantıklı görünen birinin hüngür hüngür ağlamasıyla sonuçlanırdı. Bu yüzden Zaf'in tam olarak kastettiği şeyi ve birdenbire yüzünde beliren gölgelerin sebebini açıklaması için onu soru yağmuruna tutmak isteyişine anlam veremiyordu.

Neyse ki bu dürtü onu alt edemeden adam söze devam etti. "Yine de o videodan sonra işler yoluna girmeye başladı."

Dani hazırlıksız yakalandığı için gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Her şekilde ilgi çekiyor. Mesele şu ki..." Adam ona tam olarak çözemediği bir bakış attı ve ellerini cebine soktu. Ama kalın, kaslı ön kollarının esnemesi, ellerinin yumruk haline gelip gözden kaybolduğunu gösteriyordu. Ve çenesinin sert çizgisi gerginliğini doğruluyordu.

Neden gergindi ki?

"Mesele şu ki," diye tekrarladı, "tüm bunlar insanların birlikte olduğumuzu düşünmesinden kaynaklanıyor. Şu hashtag, çift hedefleri şeyi..."

Çift hedefleri derken sesi o kadar rahatsız geliyordu ki Dani kahkahasını bastırmak zorunda kaldı.

Dani, "Aptalca," diyerek adamın söylediğine katıldı, "ama eğer işe yarıyorsa, bu iyi bir şey. Öyle değil mi?"

Zaf başını kaldırdı. "Yani umursamıyor musun? Seni rahatsız etmiyor mu?"

"Bilmem," dedi Dani yavaşça, konuşurken kendi düşüncelerini gözden geçiriyordu. Dehşete düşmesi ya da en azından rahatsız olması gerektiğini biliyordu. Özellikle de ilişkiler hakkındaki hisleri göz önüne alındığında. Ama o ve Zaf *gerçekte* birlikte değildi, bu yüzden birlikteliklere dair herhangi bir şeye eşlik eden olağan, boğucu baskı yoktu. "Hayır," dedi sonunda. "Hayır, bu beni rahatsız etmiyor."

Adam bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. Ta ki kahve ve narenciye kokusu kadının bulunduğu alana dolana ve Dani başını kaldırmadan adamın yüzünü göremeyecek duruma gelene kadar. Onunla güvenlik masasında otururken konuşmaya

alışkındı. Bu... aynı şey değildi. Ya da belki de her şeyi farklı kılan bakışı ve bakışlarındaki ani yangındı.

Her iki durumda da çok ateşliydi. Aşk romanları, tatlılık, beklentiler ve *ıvır zıvır* hakkında hâlâ birkaç mantıklı endişesi vardı ama şu anda vajinası ilgi çekici bir fikir ortaya atıyordu: *Evrene güvenmeye, bunu sorgulamayı bırakmaya ve lanet olası gözünü açıp işareti görmeye ne dersin?*

"Mesele şu ki," diyordu Zaf o alçak, yoğun ve buğulu sesiyle. "Aklıma bir fikir geldi. Saçma bir fikir ama yine de bir fikir ve bana çok yardımcı olacak. Tackle It'e de öyle."

Dani sanki hipnotize olmuş gibi ona yaklaştı. *Hayır kurumuna* yardım edecek bir fikir mi? *Çocuklar* için yaptığı hayır işi mi? Evet. Harika. Büyüleyici. Neredeyse güzel ağzının hareketlerini izlemek kadar büyüleyici. "Anlat bakalım."

"Ya biz..." Adam tereddütle duraksadı, sonra hızla ve kararlılıkla devam etti. "İnsanların birlikte olduğumuzu düşünmelerine izin verirsek?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Zaf sorduğuna pişman olmuştu. Sanki fikirlerini kafasından çıkarıp ışığa bırakmak gülünçlüğünü acı verici ayrıntılarla göstermişti. Ya da belki de onu irkilten Danika'nın tepkisi ve uzun, çok uzun anlar boyunca sessizce ona bakmasıydı.

Kahretsin.

"Boş ver," dedi Zaf huysuzca. "Bunu neden söyledim bilmiyorum. Belli ki bunu yapmayacaksın -yani, öyle bir şey yapmayacağız- sadece," diye umutsuzca devam etti. Muhtemelen kendini açıklaması gerekiyordu, "*Post* bana yapmayı düşündükleri yerel haberle ilgili bir mesaj gönderdi ve Tackle It'i sordular.

Mesaj ilk bakışta bana iyi geldi ama beraber olmadığımızı bilseler haber yapmak isteyeceklerini sanmıyorum, bu yüzden..." Görünüşe göre sağduyusunu kaybediyordu.

Dani alt dudağını dişleyerek ona bakmaya devam etti. Çok yakındı, her zamankinden daha yakın. Zaf onun yumuşak, dolgun ve buruşuk dudaklarının dokusunu görebiliyor, bakışlarında aşk tanrısının yayının pürüzsüz kıvrımını izleyebiliyordu. Teninin kadifesini ve burnunun üstündeki küçük yara izinin hafif girintisini içine çekebiliyordu. Onu *koklayabiliyordu*: Sıcak teni, olgun bir meyve ve sönmüş doğum günü mumlarının tatlı yanık kokusu gibiydi; hem leziz hem de baş döndürücüydü.

Ama şimdi Danika'nın seksiliği karşısında kendini kaybetmenin zamanı değildi. O geri zekâlı önerisini geri almaya odaklanması gerekiyordu.

"Bu kötü bir fikirdi," dedi Zaf. "Bunu biliyorum. Çok fazla aşk romanı okudum. Gerçek hayatta kimse sahte ilişkiler kurmaz."

"Sahte ilişki," dedi Dani yavaşça, sanki kelimeleri dilinde evirip çeviriyor, konuşurken onları inceliyordu. "Bunu kastettin sanırım."

Kadının ses tonunda bir eğlenme, öfke ya da başka *bir şey* aradı ama hiçbirini bulamadı. Yüz ifadesini inceledi ve o tanıdık düşünceli halinden başka bir şey göremedi. Onun düşünme şeklini, düşüncelerini ifade etmeden önce konuyu enine boyuna kavrayışını her zaman sevmişti ama şu anda bu özelliği Zaf'i öldürüyordu. "Kötü fikir," diye tekrarladı Zaf, kalbinin kaburgalarına çarpışını görmezden gelmeye çalışarak. "İstesen bile muhtemelen yapamazsın. Biriyle birlikte olabilirsin. Ya da eşcinselsindir. Ya da belki ikisi birden. Muhtemelen öyle. Hiç sormadım. O profesörle çıktığını biliyorum..."

"Jo'yu biliyor musun?" Dani'nin sesi ilk kez biraz... sönük çıkmıştı. Belki de üzgün.

"Hiçbir şeye dair bilgim yok." *Bu çok netti.* Zaf susabilmek için sandviçinin son lokmasını ağzına attı. Geriye dönüp baktığında, bunu muhtemelen on dakika önce yapması gerektiğini düşündü.

Dani'nin dudakları kıvrıldı ve gerginliği azaldı. "Pekâlâ. Ben eşcinsel değilim."

Zaf yutkundu. "Evet."

"Biseksüelim."

"Anladım." Sandviç paketini ezerek top haline getirdi ve Danika'nın erkeklerden hoşlanmasının, sosyal becerileri tuğla duvar kadar katı güvenlik görevlilerini beğeneceği anlamına gelmediğini kendine hatırlattı.

"Ve hayır, bir partnerim yok," diye devam etti. "Kimseye bağlanmam. Asla."

Lanet olsun. Zaf'in bir ilişki için *acelesi* yoktu... Uğraşması gereken saçmalıkları vardı ve bazen bunlar hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Ama yine de bağlılığa değer veriyordu. Hâlâ yaşlı, evli çiftlere imreniyordu. Hâlâ anne babasının, abisinin ve Kiran'ın yaşadığı aşkı hatırlıyor, kaybetme tehlikesine rağmen bunu istiyordu. Eğer bağlılık Dani'ye uygun değilse, o zaman Zaf'le birbirleri için yaratılmamışlardı.

Bu yüzden kadın hakkında böyle düşünmeyi bırak.

Evet, evet. Dile kolay tabii. "Hiç mi?" diye tekrarladı, kadının cevabına çok da inanmış görünmemeye çalışarak. "Yani... genç ve hoş bir... insan bulup yuva kurmak istemez miydin?"

"Hayır," dedi Dani. Birdenbire alışılmadık derecede ciddi görünüyordu, gözlerindeki ışık gölgelenmişti.

"Sen peki, eee..." Zaf aradığı teknik terimi unuttu. "Sana şey olmuyor mu... ıı... hani duygular?" Bunu sorunca da ne-

den burnunu belli ki kişisel olan konulara soktuğunu merak etti. Bugün konuşarak yeterince şeye burnunu sokmamış gibi.

Ama Dani sorudan rahatsız olmuş gibi değildi. "Aromantik biri olup olmadığımı mı soruyorsun? Ne yazık ki hayır. Sadece çift olmak benim yapıma uygun değil. Bunun dışında flört edip, ego okşayıp, duygularımı paylaşıp insanların aileleriyle tanışamayacak kadar meşgulüm." Sıraladığı her maddeyle birlikte yüzündeki tiksinmiş ifade daha da yoğunlaşıyordu. Kadının ilgisiz ses tonundaki bir şey kafasındaki alarm zillerini çaldırmasaydı, Zaf gülebilirdi.

"Pekâlâ," dedi Zaf yavaşça. "Ama duygularını paylaşmanın her zaman önemli olduğunu biliyorsun, değil mi? Romantik bir şey yapsan da yapmasan da."

Dani bir kaşını kaldırdı. "Bu da çalışmalarının bir parçası mı? Bana da mı top attıracaksın?"

Zaf iç çekti. "Az önce ragbiyi *top atmak* olarak tanımlamanı görmezden geleceğim." Ayrıca hayal kırıklığının karnına vuran soğuk ağırlığının Danika Brown'a hissettiği kişisel duygularla ilgisi yokmuş gibi davranacaktı. Onlar arkadaştı, başka bir şey değil. Rahatsızlığının tek nedeni şuydu ki eğer Danika'nın bir ilişkiye ayıracak vakti yoksa, sahte bir ilişki için de vakti olmayacaktı. Yoksa rahatsızlığının kadının gülümsemesiyle, zekâsıyla, ne kadar meşgul olursa olsun ona kahve getirmesiyle ya da buna benzer başka bir şeyle ilgisi yoktu. Çünkü eğer *olsaydı,* ondan hoşlanmasının bir hoşlanmadan fazlası olduğunu kabul etmek zorunda kalabilirdi.

Ama değildi. Hepsi bu. Kesinlikle sadece bir hoşlanma.

"Tamam," dedi Zaf sonunda. "Tamam. Sen ilişki insanı değilsin. Ne yapalım biliyor musun? Bunu unutalım..."

"Ben ilişki insanı değilim," diye araya girdi kadın, "bu da demek oluyor ki seninle sahte bir ilişki için tamamen müsaitim."

Zaf'in sandviçin son lokmasını çoktan yutması iyi bir şeydi, aksi halde şu anda boğulabilirdi. "Eee," diye hırıldadı. "Ne? Bekle, cidden mi? Danika. Benimle kafa mı buluyorsun? Çünkü..."

"*Evet.*" Dani gözlerini devirdi.

"Evet, yani benimle kafa buluyorsun?"

"Evet, ciddiyim. Akıllıca bir plan. Büyükannem reklam için her zaman sahte ilişkiler kullanırdı."

Doğru mu duymuştu? "Büyükannen *ne* yapardı?"

Dani elini salladı. "Boş ver. Eğer bu senin, şey... Tackle It'e kazanç sağlamana yardımcı olacaksa, tamam." Ona alaycı biçimde gülümsedi. "Bunu sezonda işlediğim en büyük sevap olarak kabul edeceğim." Yavaşça döndü ve bakışları sağdaki bir şeye odaklandı. "Bu arada misafirimiz var."

Zaf'in duyduğunu anlaması bir dakika sürdü çünkü düşünceleri hâlâ şaşkınlığın etkisiyle dağınıktı. "Ne?" Kafasını kaldırdı, birkaç metre ötede telefonlarını çıkarmış bekleyen üç kızı gördü ve kaşlarını çattı. "Tanrı aşkına. Yemek yemeye buraya gelmek zorunda kaldım çünkü herkes sanki bir zürafaymışım gibi masama bakıp duruyordu."

"Reklam istiyor musun, istemiyor musun?" Dani sert bir şekilde sordu.

Onun içgüdüsel cevabı *hayır,* olurdu. Ama doğru türden bir tanıtımın sayısız faydasını kendine hatırlattı, neşelense iyi olacaktı. "Evet. Evet, istiyorum."

"O zaman şu ifadeni düzelt," dedi Dani.

"Ne?" Zaf bu kelimeyi çok sık söylüyordu. Anlaşılır, diye düşündü kendi kendine.

"Ben gerçekte olmasa da kâğıt üzerinde yüzyılın avıyım," dedi. "Bütün dünya gelip yastığına işemiş gibi ters ters bakarsan kimse sevgimle kutsandığına inanmaz."

"Bu da ne demek oluyor..."

O daha soruyu tamamlayamadan Dani aradaki mesafeyi kapattı. Elleriyle adamın omuzlarını kavradı, göğüslerini *-siktir-* onun göğsüne sıkıca bastırdı, o kadar yumuşak, olgun ve dolgundu ki Zaf bayılacakmış gibi hissetti. Kan aletine hızlı hücum ederken başı döndü. Bir an için gözlerinin önünde gerçek karanlık noktalar yanıp söndü. Görünüşe göre Dani'nin göğsü bir mızrak darbesi kadar tehlikeliydi.

Mantıklı görünüyordu.

O anda, Zaf'in içindeki her şey -göğsünün içinde yaşayan mermer gibi soğuk endişe de dahil- tamamen dondu ve sessizleşti, hem de çok hızlı bir şekilde.

Bir saniye sonra vücudu yeniden canlandı, her yeri eskisinden daha sıcak ve sertti. Karnı ham, hayvani arzuyla tutuştu; dokunma, yakalama, ona bir *şey yapma* ihtiyacıyla titreşen ateşli dallar içinde büyüdü. Kasları gerildi, vücudu sıkılaştı, derisi nabzının yoğun vuruşuyla sızlıyordu. Sonra kadının eli, yüzünü kavradı ve adam yok oldu. Ona o gözlerle, o lanet gözlerle baktı ve bu... kıyamet filmlerinde nükleer bombanın atıldığı an gibi hissettirdi. Hani görünmez bir gücün *vınlayarak* manzarayı süpürdüğü ve yoluna çıkan her şeyi yok ettiği sahneler gibi.

Bu da neydi böyle? Onun güzel, çekici ve hipnotize edici olduğunu biliyordu. Ona biraz -tamam, *tamamen*- abayı yaktığını biliyordu. Ama... Siktir. Bu. Da. Neydi. Böyle?

Tamamen yeni bir şey; olan buydu. Dünya dışı bir şehvet türü. Bu garip arzu gelip onu öldürmeden o mu öldürmeliydi acaba, yoksa izleyip olacakları mı görecekti?

"Âşık görünmeye çalış," diye mırıldandı kadın, sesinde bir kahkaha gizliydi. Belki de adamın can verdiğini anlamamıştı. Evet, öyle olmalıydı. Başını geriye eğdi ve kirpiklerinin arasın-

dan ona baktı, gözlerinde bir meydan okuma vardı. "İstersen beni öpebilirsin bile."

İsterse mi?

Zaf, Dani'yle tanıştığından beri kendisinden etkilenip etkilenmeyeceğini merak ederek sağlıklı olmayacak kadar uzun bir süre, tam altı ay geçirmişti. Şimdiyse kadın gelmiş, ona yiyeceği bir tatlı gibi bakıyor, dili dolgun alt dudağında geziniyor ve onu öpmek isteyip istemediğini soruyordu. Kahretsin, tabii ki *isterdi*. Fakat...

Bu teklifi sırf izlendikleri için yapmıştı ve bunu bilmek adamın alev almış arzusunu biraz olsun dindirdi.

Yine de Zaf'i durdurmaya yeterli değildi. Kadın tekrar dudağını ısırdı, kımıldanarak her bir kıvrımını adama sıkıca bastırdı ve o anda Zaf onu durdurabilecek tek şeyin Dani olduğunu anladı. Güle güle, otokontrol. Seni pek tanıma fırsatımız olmadı.

Bir süre sonra, "Ama istemiyorsan," diye mırıldandı kadın, "ki bu da..."

"İstiyorum," dedi, o sese lanet olsun. O saçma cümleyi bitirmesine bile izin vermemişti. Ve sonra, fikrini değiştiremeden, Zaf yapabileceği tek mantıklı seçimi yaptı ve Danika Brown'ı tek nefes kaynağı oymuş gibi öptü.

Altıncı Bölüm

@BASICJELLYBABY: #DrRugbae görüldü! İŞTE HAYALİMDEKİ İLİŞKİ!

90 1k 5k

Dani ve kız kardeşleri her ay aile vakfından para alıyor ve Dani her ay bu paranın %90'ını çeşitli amaçlar için bağışlıyordu. Hayırseverlik geçmişini göz önünde bulundurarak, bu sahte ilişki planına evet demenin *tamamen* karakterine uygun olduğuna karar verdi: Tabii canım, bunu açıkça çocukların iyiliği için yapıyordu.

Teknik olarak Zaf'i, kendilerini gözetleyen bir grup üniversite öğrencisinin önünde çocukların hayrına öpmesi kabul edilebilirdi. Ama Dani'nin kendine ait başka nedenleri de vardı. Özellikle fiziksel temas, romantik ideallerinden uzaklaşıp adamı yatağa atıp atamayacağını anlamak için uygun bir yol gibi görünüyordu. Geçici olarak tabii. Dani ondan sıkılana kadar. Ya da adam başka biriyle, ciddi biriyle, partnerinin doğum gününde çalışmayacak ya da günlerden ne olduğu sorulduğunda, '*Yıldönümümüz tabii ki sevgilim*' yerine '*Sylvia*

Plath'ın ölüm tarihi' diye cevap vermeyecek biriyle tanışana kadar.

Öhöm. Örnek olarak yani.

Yani, evet; Zaf'i öpmek tamamen mantıklıydı. Ama öyle olmadığı ortaya çıktı.

Adam hafif şaşkın bir ifadeyle ona bakarken bir saniye sonra sonsuz gözleri kapandı ve iri ellerinden biri kadının boynunu kavrarken, diğeri kalçasını tuttu. Dani'nin *mantıklı* kelimesinin tanımını, nasıl hecelendiğini ve İngilizce mi Fransızca mı yoksa Latince mi olduğunu unuttuğu an, işte o andı. Zaf'in hafif, ölçülü bir sıkışı Dani'nin düşüncelerini çıplak, terden kayganlaşmış bir tene ve nefes nefese kalmış ağızlara; birbirine karışan inlemelere ve kalbinin atışıyla zamanlanan itişlere yöneltti.

Sonra adamın dudakları onunkilerle buluştu ve her şey tamamen değişti.

Çok yumuşak, çok tatlı, bir kelebek dokunuşu gibiydi. Karnında bir şeylerin ışıldamasına ve köpürmesine yol açan, kadının parmaklarını kaba ipek saçlarının arasından kaydırırken ellerini titreten temkinli bir tattı. Zaf'in tadı zengin, sıcak, rahat ve şerbet keskinliğinde, dosdoğru bir tatlılık gibiydi. Adamın burnunun ucunu kendininkine değdiriyor, kirpiklerinin kendi kirpiklerini okşadığını hissediyordu. Zaman durmuştu, sanki bir kum saatinin kumlarını güvenle avuçlarının içine almış gibiydi. Bu o kadar nefes kesici derecede *tuhaftı* ki bin küçük parçaya ayrılmak ya da ondan daha fazlasını istemek gibi korkunç bir şey yapabilirdi.

Adam başını eğip baskıyı artırdı, kadının sersemlemiş dudaklarını kendi dudaklarıyla ayırdı; dili küçük, alaycı yudumlarla onun tadına bakan kaygan bir ok gibiydi. Adamın ona dokunma şekli, iri vücudunun etrafında kıvrılması, tüm bunlar *sahipliğini*

gösteriyordu. Ama yavaş ve nazik, durgun bir gölün yüzeyini dalgalandıran küçük zevk titreşimleri gibi öpme şekliyse *özenli* olduğunu söylüyordu.

Ve işe yaramıştı. Yüce Tanrım, işe yaramıştı. Dani saniyeler içinde çaresiz, umutsuz ve akılsız birine dönüşmüştü. Başını eğip ona açıldı, ağrıyan göğüslerini adamın göğsüne yasladı çünkü kendisini rahatlatacak kaynağın orası olduğunu şüphesiz biliyordu. Ilık sıvı külotunu mahvederken kadın bacaklarını birbirine bastırıp adama iyice sokuldu. Kalbinin atışı ve nabzındaki yoğun bal nefesini kesmek ve dizlerinin bağını çözmek için son vuruşu yaptı.

Sonra her şey durdu.

Zaf geri çekildi ve Dani'nin bilinci yavaş dalgalar halinde geri geldi. Önce adamın sanki bir mil koşmuş gibi nefes nefese kalışının sesini duydu ve bu, adamın az önce dudaklarıyla Dani'nin aklını başından aldığını neredeyse unutturacak kadar tatmin ediciydi. Neredeyse.

İkinci olarak ayaklarının artık yerde olmadığını anladı. Görünüşe göre, adam onun için eğilmekten yorulmuş ve bir kolunu beline dolayarak... onu kaldırmıştı. Sadece birazcık, ağızları aynı hizaya gelene kadar. Şimdi kadını aynı kolaylıkla yere bırakıyor, inerken vücudu adamın üzerinde kayıyordu. Aralarında gölgelerden ve o lanet olası, baş döndürücü pantolonlardan oluşan yakın, karanlık bir dünya vardı. Dani'nin nefesindeki kesiklik ve Zaf'in ereksiyonunun karnına saplanan sert çizgisi o dünyanın içindeydi.

Baştan çıkarmaya gelince, bu harika bir başlangıçtı. Sadece, önce kimin baştan çıktığını anlamak isterdi.

Dani bir süre sonra, "Eğlenceliydi," diye devam etti, sesinin hissettiğinden daha kontrollü çıktığını umuyordu.

Zaf gözlerini hızla kırpıştırdı. Uzun, koyu kirpiklerinin her bir hareketi neredeyse hipnotize ediciydi. "Evet," dedi, pürüzlü sesi tuğla gibi ufalanıyordu. "Tamam. Evet. Bu. Eğlenceli. Öyle mi?"

"Evet," diye tekrarladı Dani yavaşça çünkü adamın başı biraz dönmüştü. En azından geçici olarak yetilerinin kontrolünü kaybeden tek kişi o değildi.

Dani onun ereksiyonuna doğru yaslandı, adam nefesini içine çekip gözlerini kapattığında memnuniyet ve güven verici bir kontrol kıvılcımı hissetti. İşlerin böyle gitmesi gerekiyordu; insanlar birbirine dokunuyor, bedenler tepki veriyor, zevk vaatleri yerine getiriliyordu. Kadın elinden geleni yapmış ve adam da bunu kabul etmişti.

Evet. Her şey kesinlikle yolundaydı. Ayrıca garip, kalbi çarptıran, elleri titreten, üstünde belirgin şekilde Zaf'in tadı olan bir arzu duyuyorsa ve özellikle Zaf'in kendisi önemliymiş gibi geliyorsa da... Şey... Belli ki bu da başka bir işaretti. Evrenin, mesajı aldığına emin olmak için attığı son tekmeydi.

"Takipçilerimiz hâlâ burada mı?" diye sordu Dani. Birinin bir şey söylemesi gerekiyordu ve Dani boş bir tuvalet bulmayı önererek onu korkutmak istemiyordu.

"Hayır," dedi Zaf. "Hayır, gittiler." Sonra bir adım geri çekilerek araya biraz mesafe koydu ve beceriksizce, "Şundan... kurtulmam gerek," dedi. Aşağı doğru işaret ederek başını salladı.

Dani'nin yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı. "*Zafir!*" Belki de her şeye rağmen tuvalete gelebilirdi.

"Öyle değil," diye homurdandı adam. "Gitmen gerek."

"Ah." Dani surat asmamaya çalıştı. "Öyle olsun."

"Özür dilerim, bu arada. Şey hakkında..."

"Kocaman aletini karnıma sapladığın için mi? Sorun değil."

Zaf aksırıp tıksırdı, temiz havayı içine çekmeyi başardı, sonra hırıltıyla iki büklüm oldu. Dani hafif bir telaşla onu izledi. Belli ki yıldızlı, romantik gözlerini Danika Brown tarafından yarı düzenli bir şekilde becerilme kaderine açması biraz zaman alacaktı. Veee Zaf hâlâ öksürüyordu. Acaba Heimlich yapmalı mıydı? Belki ama kollarıyla onu tamamen sarabileceğinden pek emin değildi...

Danika olasılıkları daha fazla düşünemeden Zaf nefesini tutup doğruldu. Gözleri biraz sulanmış ve yanakları kızarmıştı. "*Lanet olsun* Danika," dedi. "Ben de burada seni korkutmaktan endişe ediyordum..."

"Ne yani? Beni öpmek seni tahrik ediyor diye rahatsız mı olayım? Bu yalnızca bedensel bir işlev, Zaf."

"Ah, boş ver," diye mırıldandı, ellerini havaya kaldırdı ve sanki ondan umudunu kesmiş gibi baktı. "Bir centilmen olmaya çalışı..."

"Ağzımı becerdikten sonra centilmenlik yapmaya çalışmak asla işe yaramaz."

"Ağzını becermedim," dedi, görünüşe göre epey öfkeliydi. "Ben aslında... biliyor musun? Bu konuşma bir halta yardımcı olmuyor. Git başımdan. Öğle tatilimin bitmesine," derken saatine baktı ve küfretti, "beş dakika kaldı. Ciddiyim, kaybol."

"Peki," diye kıs kıs güldü kadın, "ama birbirimize telefon numaralarımızı vermeliyiz ki bu saçmalıkları koordine edebilelim."

"Saçmalıklar," diye tekrarladı adam kuru bir sesle.

"*Sahte ilişkimizi koordine edebilelim*, demem gerekmiyor, değil mi?"

"Ama az önce öyle söyledin."

Danika gözlerini kıstı ve "Kapa çeneni ve bana numaranı ver," diye mırıldandı.

Zaf uykusuz gecelere alışkındı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, on denemenin dokuzunda beyni ilaç yardımı olmadan kapanmıyordu. Ama aynı ilaçlar sabah erkenden kalkmayı kâbusa çevirdiği için ilaçları hafta sonlarına saklıyordu. Sonuç olarak çarşamba gecesini karanlıkta tavana bakarak geçirmek onun rutiniydi.

Ama zihnini renklendiren arzu dolu çiçek dürbünü daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeydi.

Danika, Danika, Danika. Onu gördüğünden beri saatler geçmişti ama artık kafasının içinde yaşıyordu. Onu bu kadar çok arzulamamak için kendini zorlasa da Danika onun sahte kız arkadaşı olmayı kabul etmiş ve ölümcül bir öpücükle canını içinden söküp almıştı.

Peki şimdi ne yapması gerekiyordu?

Görünüşe göre yardımı için ona minnettar olup öpücüğü düşünerek otuz bir çekmeliydi.

Şimdiden iki kez otuz bir çekmişti -biri eve gelir gelmez, biri de Tackle It seansından sonra duşta- ama tekrar yapmaya hazırdı. Otuz bir yaşındaki bir adam için bu sağlıklı olamazdı. Yine de kadının dediği gibi: *"Bu sadece bedensel bir işlev."*

Doğru. Başka kadınları öptüğünde bir tavşanın libidosuna yükselmeden oradan uzaklaşmayı başarması dışında. Elbette, en son ne zaman bir öpücüğün göğsünde böyle bir kıvılcım yarattığını, onu bin bir şekilde yanmanın eşiğine getirdiğini hatırlayamıyordu. Dani onu bıraktığı anda yakalamak istemişti ve elleri hâlâ onu tutmak için sızlıyordu.

Bu arada, kadın muhtemelen her şeyi unutmuştu.

Bu varsayımın -hayır, bu ihtimalin- onu bu kadar *üzmesi* iç karartıcıydı.

"Bunun için çok yaşlıyım," diye mırıldandı. Azgınlık ve birine abayı yakmak için yani. Ama hâlâ onu düşünüyor çünkü duramıyordu, aleti sertleşmişti ve örtülerin altında elindeydi. Dani'nin onu öperken çıkardığı minik, nefessiz sesler Zaf'in kulaklarını hoparlörden gelen yüksek sesler gibi doldurdu. Boştaki eli Dani'nin dolgun kalçasının hayaletini kavradı. Kadının serin naneli ve ballı nefis tadı, kuraklıktan sonra gelen su gibi ağzına doldu. Bu tadın hiç kaybolmaması için dua etti. Kadının nefeslerinin ağzında yarattığı ritmi hatırlıyor, hayaları gerilirken aletini sıkıyordu ki telefonunun mesaj sesiyle irkildi.

Siktir.

Zaf inledi, bu lanet şeyi bir kez olsun görmezden gelmenin eşiğine geldi. Sonra iç çekti ve aletinden vazgeçip telefonu eline aldı. Bir mesajı ya da aramayı asla görmezden gelemezdi. Sanki dünyadaki herkes onun numarasını bulamazdı; sadece ihtiyacı olan, *ona* ihtiyacı olabilecek insanlar ulaşabilirdi. Karanlıktaki sert ışığa gözlerini kısarak bakıp ekranı kontrol etti.

Sonra mesajın Danika'dan geldiğini fark etti ve kalbi mutlulukla çarptı.

Kahretsin. Bu hiç iyi değildi.

Ondan çok fazla hoşlandığının farkındaydı. Zaf'in okuduğu kitaplarda bir arkadaşla öpüşmek genellikle mutlu sonla biterdi, tıpkı biriyle sahte ilişki kurmak gibi. Ama gerçekte kadın onunla ilgilenmiyordu ve eğer duygularını kontrol altına almazsa sonunda zararlı çıkan kendisi olacaktı.

Güvenli değil, diye fısıldadı gergin kalbi. *Hiç güvenli değil.*

Danika: Kardeşlerime sahte ilişkimizi söyleyebilir miyim?

Konuşur gibi mesaj atıyordu: Bir merhaba, hoşça kal, giriş falan olmadan. Bunun Zaf'i gülümsetmesi için hiçbir neden olmadığından sakalını sıvazlayarak zoraki kaşlarını çattı. Evet, çok daha iyi. Çok daha iyi.

Zaf: Eğer gerek görüyorsan söyle.

Danika: Güzel çünkü çoktan söyledim.

Zaf'in kahkahaları karanlık ve boş yatak odasının duvarlarında yankılandı.

Danika: Bütün bu anlaşmanın ne kadar sürmesi gerekiyor?

Bazı nedenlerden dolayı, içgüdüsel tepkisi *sonsuza dek* oldu. Hah. Rüyanda görürsün.

Zaf: Yeğenim bu durumun etinden sütünden faydalanmamız gerektiğini söylüyor ama bence ilgi çabuk azalacak. İnsanların yapacak daha iyi işleri var. Garanti olsun diye... bir ay diyelim mi?

Danika: Şimdi de yeğenin mi bu işin içinde? Masumları yoldan çıkarıyorsun öyle mi?

Zaf: Üstün bir aklı yoldan çıkarmak zordur.

Danika: Eh, kahretsin. Bu iyiydi. Bir ay yapılabilir görünüyor. Ayrıca senin şu an uyuyor olman gerekmiyor muydu?

Zaf: Muhtemelen. Ya senin?

Danika: Çalışıyorum. Bu benim mola eğlencem. O yüzden daha eğlenceli olmaya çalış.

Zaf homurdanarak başını iki yana salladı. Bu saatte çalışıyor muydu yani? Elbette çalışıyordu.

Zaf: Hiç kimse sana gerçekten kendini beğenmişin teki olduğunu söyledi mi?

Danika: Tabii ki. Tanışmamızdan yaklaşık bir ay sonra sen söylemiştin.

Bu, bir süre ekrana bakmasına neden oldu. Tanışmalarından bir ay sonra söylediği rastgele şeyleri mi hatırlıyordu? Belki de sözleri onu üzmüştü ve aklına takılmıştı. Ya da belki de takılmamıştı çünkü telefon bipledi ve ekranda başka bir mesaj belirdi.

Danika: Yine de bunu hiç umursamıyor gibiydin, o yüzden yine başlama.

Yorgunluktan ya da belki yanlış cevabın kadının duygularını incitebileceği ihtimalinden olmalı. Sebep her neyse, Zaf kendini pervasızca yazdığı mesajları düşünmeden gönderirken buldu.

Zaf: Umursamıyorum. Hoşuma gidiyor.

Danika: Kız kardeşlerim videoyu izlediler ve BENDEN hoşlandığını düşünüyorlar.

Yutkundu. Birden gözleri ağırlaştı. Belki göz yorgunluğuydu, belki sürpriz bir uyku hali, belki de vücudu onu kış uykusuna

yönlendiriyordu, böylece bu utançla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Dani'ye karşı bir şeyler hissettiği gerçeği *bu kadar* açık mıydı?

Zaf: Elbette senden hoşlanıyorum. Sen benim sahte kız arkadaşımsın.

Acınası bir yarı yalandı ama ne yapabilirdi ki? Gülümsemesinin onu heyecanlandırdığını kabul edip, kadını kendisini nazikçe reddetmeye ve hayal kırıklığı yaşatmaya mı itecekti? Kadın ona bu tarz şeyler yaşamadığını açık ve net bir şekilde söylemişti. Arkadaşlık ve sahte ilişki; Danika'dan istemesi gereken ve *istediği* tek şey buydu çünkü kendisi için iyi olanı biliyordu.

Ama sonra dudaklarının anısı kafasına bir tuğla gibi çarptı, öpüştükleri andan sonraki şaşkın, ateşli gözlerini düşündü ve... Hoşuna gittiğini söylemişti. Bu daha fazlasını istediği anlamına mı geliyordu? Eğer isterse ona daha fazlasını *verir* miydi? Hayır, vermemeliydi. Zaf, dininin kurallarını uygulamıyor olabilirdi ama seksin bir anlamı olduğuna inanarak büyümüştü. Hâlâ da buna inanıyordu. Kimi insanlar sıradan şeyler yapabilirdi ama bu muhtemelen onun beynini eritirdi.

Yine de denemeden bilemezsin.

Ah, kahretsin.

Danika: Ben de öyle düşünmüştüm. Mola bitti. Eğlencene 6/10 puan veriyorum.

Zaf: Kırıldım.

Danika: Umudunu kaybetme. Umarım bir sonraki sefere daha iyisini yapman için motivasyon sağlar.

Bir sonraki sefer üç saat sonra geldi. Zaf hâlâ uyanıktı, telefon öttüğünde kadını -her şeyiyle- zihninde evirip çeviriyordu.

Danika: Eğer buna cevap verirsen, uyku düzenin için endişeleneceğim.

Zaf telefonu alırken sırıtmaya başlamıştı bile.

Zaf: Endişelen o zaman. Ben de molalar arasında ne kadar çalıştığın konusunda endişeliyim.

Danika: Endişelen o zaman.

Telefon çaldığında ve kadının adı ekranda parlarken hâlâ gülüyordu.

Dani masasına yaslanmış, gözlerini panel notlarına dikmiş, telefonun rahatlatıcı çevir sesini dinlerken uykuya teslim olmamaya çalışıyordu.

Yorgunluk, zihnin işleyişi için iyi değildi; bunu biliyordu. Ama aynı zamanda bu feminist edebiyat panelini de halletmek istiyordu, buna *ihtiyacı vardı.* Ve bu bir makale ya da sunum değil de bir tartışma olduğu için ne tarz bir araştırma gerektireceği belirsizdi. O nedenle Dani emin olmak için ***bütün*** araştırmaları yapacaktı. Dani'nin uzman olduğu bir şey varsa, o da buydu. Inez Holly onu kekelerken yakalamayacaktı, hayır efendim.

Ama şimdi bile farkındalığı, ders başlamadan mırıldanıp duran öğrencilerin sesi gibi beyninin arkasında söylenip duruyordu. Bu farkındalık ona sebepsiz yere hatırlatıyordu ki eğer

koridorun sonundaki yatak odasında onu bekleyen biri olsaydı, muhtemelen şu anda kızgın ya da ihmal edilmiş hissederdi. Sabrını ve sükûnetini kaybederdi. Onun için neyin iyi olduğunu biliyormuş gibi Dani'yi denenmiş ve test edilmiş sürecinden vazgeçirmeye çalışırdı. Dani karşı çıkarsa da *akademik kariyerin mi seninle evlenip yaşlılığında seni sevecek* gibi küçümseyici sorular sorardı.

Tabii Zaf gibi tatlı biri değilse. Öyle biriyse muhtemelen nazik, alaycı yorumlarla onu yatağa atardı. Ve eğer Zaf gibi ağırsa, onu yumuşak ve kocaman bir kucaklamayla sıkıştırırdı. Partneri uykuya daldığında gizlice kaçamazdı bile ve dinlenmek *zorunda kalırdı*...

Bu, kulağa korkunç geliyordu ve potansiyel seks arkadaşlarını hayatına sokmak yerine telefonun diğer ucunda tutmayı tercih etmesinin nedenlerinden biriydi. Lafı açılmışken, Zaf'i bir an önce bu işe dahil etmeliydi. Sempozyuma hazırlanmak son derece stresliydi ve bugün öğrendiği gibi Zaf'in ağzı sihirli bir dikkat dağıtma aracıydı.

Adam sonunda telefonu açtığında, derin ve uykulu sesi doğrudan klitorisine vurdu. Zaf'le ilgili her şey, tıpkı şampanyanın doğrudan kafasına vurması gibi doğrudan Dani'nin klitorisine vuruyordu.

"Hey," dedi, hırıltılı, muhteşem bir sesle. *Aaaah.* "Dur tahmin edeyim. Çalışıyorsun." Adamın sesinde bir gülümseme vardı, azarlama ya da ağır bir hayal kırıklığı değil. Kadının bu uygunsuz saatleri onu kızdırmış değil de hoşuna gitmiş gibiydi.

"Evet," diye onayladı. "Çalışıyorum." Ama şimdi telefonda Zaf vardı; çalışmak, adamı kışkırtmanın yarısı kadar bile ilginç gelmiyordu. Hımmm. Tatmin edilmemiş arzu komik bir şeydi.

"Gecenin yarısı çalışıyorsun," diye söylendi adam her kelimesinden sempati akarak. "Nasıl oluyor da her zaman bu kadar güzel görünüyorsun anlamıyorum. Ben her sabah işe gözaltı morluklarıyla geliyorum."

Güzel kelimesi kadında çocuksu bir haz uyandırdı, bu da dehşet vericiydi çünkü Dani'nin ona güzel diyenleri umursama gibi bir alışkanlığı yoktu. Eğer umursasaydı, ona kimin çirkin dediğini de umursamak zorunda kalabilirdi ve bir kadınsanız -özellikle de tombul tarafta siyahi bir kadınsanız- bu asla iyi bir fikir değildi. Bu konuda önemsediği tek fikir kendininkiydi.

Fakat, "Güzelim, öyle mi?" diye mırıldanmanın bir zararı yok gibi görünüyordu.

"Başlama. Adamı yere serdiğini biliyorsun." Durakladı. "Tabii bilmiyorsan ve söylememi istiyorsan o başka. Bir arkadaş olarak."

"Hayır, hayır," dedi hızla. Eğer sorarsa adam da *söylerdi.* Sırf onu mutlu etmek için o kısık, hırıltılı sesiyle, sakin, sağlam bir tonda ve utanmadan söylerdi. Ve o zaman, sanki iç organları dışarı dökülüyor ve her yere sızıyormuş gibi hissettiren içindeki bu garip erime hissi daha da kötüleşebilirdi. Tanrı korusun. Sadece ekstra bir koruma katmanı için ekledi, "İlerisi için kayda geçsin diye söylüyorum, çekiciliğimi vurgulamaya hiç gerek yok. Dediğin gibi bu zaten bilinen bir gerçek."

Adam alçak sesle ve dolu dolu bir kahkaha attı; ses kadının tenine işledi ve gergin kaslarının üzerine yayıldı.

"Gözaltı morluklarımın olmamasına gelince," diye devam etti, rahat görünmeye çalışarak, "kapatıcı kullanıyorum. Google'dan bakabilirsin."

"Hımmm. Belki yeğenim bana biraz ödünç verir."

Nefes verdi, gülümsedi. Yeğeninden bu kadar sık bahsetmesi çok sevimliydi. "İyi şanslar. Ama biliyorsun, makyajın bir alternatifi var."

"Öyle mi?"

"Aynen öyle. Buna uyku deniyor ve gecenin bu saatinde çoğu insan bunu yapıyor. Neden bu kadar geçe kaldın?" Belki o da meşguldü. Belki o da Dani gibi işine değer veriyordu ve belki de bu yüzden bazı şeyleri anlardı ve...

Homurdandı. "Sebebi yok. Her zaman iyi uyuyamıyorum."

Ah. Dani dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi, adamın usulca verdiği bu haberle göğsünde bir şeylerin yerinden oynadığını hissetti. "Aklına takılan bir şey mi var?"

"Sen aradığına göre seninkinde bir şey var anlaşılan," diye karşılık verdi Zaf.

Dani insanları gözlemleme zahmetine katlansaydı, Zaf'in konu değiştirme konusundaki eşsiz yeteneğinin farkına varabilirdi. "Her otuz dakikada bir beş dakikalık bir dinlenme molası vermeye çalışıyorum," dedi. "Yine de bazen süreyi kaçırıyorum. Madem uyanıksın, bir şeyler konuşabiliriz diye düşündüm..."

"Beş dakikanı benim gibi bir zavallıya mı lütfediyorsun? Hiç bu kadar gururlanmamıştım."

Kadın güldü. "Genelde aldığım tepki bu değil." Çoğu insan ondan daha fazlasını isterdi, hepsi ayırmak zorunda olmadığı lokmalara açtı. Dani bu tür şeylerde -insanlara önemli hissettirmekte- iyi değildi. Ama evrene göre Zaf onun mükemmel yatak arkadaşıydı, yani elbette aldırmayacaktı. Aldıracak kadar *umurunda değildi* büyük ihtimalle.

Ama sesi umursuyor gibiydi. "Öyle mi?" Sesindeki gülümseme, yerini temkinli ve endişeli bir şeye bırakmıştı. "Genelde nasıl tepki alırsın Danika?"

Dani acilen konuyu değiştirmesi gerektiğini hissetti. "Ah, bilirsin işte," derken rahat bir kahkahayla soruyu savuşturdu. "Boş ver bunları. Reklam işi nasıl gidiyor? Bu arada sahte bir ilişki neleri içerir?"

Kısa bir sessizlik oldu. Dani dudağını ısırıp en iyisini umdu. Zaf ona istediğini verdi. "Iıı... Senin için sakıncası olmayınca *Nottingham Post*'a birkaç satır yazdım. Ve sanırım o çocuklar fotoğrafımızı çekmişler, şey... otoparkta *konuşurken*," dedi çünkü çok sevimliydi. "Bu da hashtag'in yeniden trend olmasını sağladı. Tek seferlik bağışlar tavan yaptı, yani tüm bu ilgi sahiden de işe yarıyor." Dani, adamın sesinde, yanaklarını sıkıp alnından öpmek istemesini sağlayan belli belirsiz bir şaşkınlık sezdi. Neyse ki yanında değildi de bu dürtüsünü gerçekleştirme korkusundan kurtuldu. Zaf, "Buzzfeed Sports'tan da bir e-posta aldım," derken sesi memnun geliyordu. "Cevaplamam için bana bazı sorular göndermişler. Her şey harika, Dan. Ve tabii ki senin sayende."

Danika öğürtü gibi bir ses çıkardı. "Duygusallaşmaya başlama."

"Hadi oradan. Bırak da teşekkür edeyim."

"Zaf, yapma, midem bulanıyor. Midemin bulanmasını istemezsin."

"Siktir git o zaman," dedi ama sesinde kahkaha vardı. "Sahte ilişkiye gelince, artık otoparklarda öpüşmek zorunda değiliz."

Ya istersek? diyecekti ama bu tür şeyler muhtemelen yüz yüze görüşmelere saklanmalıydı. Niyetini yanlış anlamasını istemezdi.

"Düşünüyordum da, birlikte öğle yemeği yiyelim," dedi Zaf, "ve... bilirsin işte. Flört etmeye çalışırız."

"Flört etmeye çalışmak mı? Çünkü formdan bayağı düşmüşüz diyorsun."

Dani adamın sesinden yüzünün kızardığını anlayabiliyordu. "Biz flört etmeyiz."

"Eğer düşündüğün buysa, gerçekten de becerilerimi tazelemem gerekiyor."

Çıkardığı boğuk seslere bakılırsa, Zaf bir tür zihinsel kriz geçiriyor gibiydi. "*Yani* flört eder miyiz?"

"Elimden geleni yaparım. Bazen zor olabiliyorsun." Adam cevap verirken Dani ayağa kalktı ve bacaklarını esnetmek için oturma odasında dolaşmaya başladı.

"Şaka yaptığını sanmıştım," dedi adam sonunda.

Zaf'in kafasının patlamasını istemediği için uzatmadı. "Evet, tabii ki şaka yapıyordum."

Adam rahatlayarak nefesini bıraktı.

Akıllara durgunluk verecek kadar seksi olduğunu şaka yollu *ifade ediyordum.* "Pekâlâ, öğle yemeği. Flört. Başka bir şey? Sevimli selfie'ler falan?"

"Siktir, hayır. Yeğenim gibi konuşuyorsun. Fatima bana sosyal medya çılgınlıklarının saman alevi gibi parladığını ve bundan en iyi şekilde yararlanmak istiyorsak bir YouTube kanalı açmamız gerektiğini söyledi." Kelimelerinden neredeyse tiksinti damlıyordu.

"Sen de ona dedin ki?"

"Kesinlikle olmaz."

Dani'nin dudakları soruyu sorarken seğiriyordu; şimdi düpedüz gülüyordu. "Tabii ki olmaz dedin." Bu sözler biraz sevecen ve tanıdık geldiyse gelsin. Gecenin bir yarısıydı ve adam affedilmez derecede şirin davranıyordu. "Yeğenin belli ki akıllı bir kız." Dani'nin penceresinin önündeki özgürlük ve refahı simgeleyen okaliptüs biraz kurumuş görünüyordu. Biraz su getirmek için mutfağa yöneldi, ayakları döşeme tahtalarına sürtünüyordu.

"Evet, Fatima akıllıdır. Öğretmenisin, bilirsin."

"Öyle mi?" Dani küçük sulama kabını doldururken kaşlarını çattı, sonra kocaman kara gözlü yeni öğrenciyi hatırladı. "*Ah.* Fatima Ansari. Tabii ki akrabasınız. Tıpkı sana benziyor."

Dani çiçekleri sulamaya giderken sessizlik oldu. Sonra durum garipleşmeden önce Zaf sessizce konuştu. "Hayır, babasına benziyor."

"Kardeşin, değil mi?"

"Hıhı." Sonra Zaf'in uzak ve dalgın ses tonu tekrar değişti, o kadar hızlıydı ki Dani hafifçe sarsıldığını hissetti. Artık alaycıydı, sesinde bir gülümseme vardı. "Senin sofistike olduğunu düşünüyor. Öyle dedi. *Dani'nin yaptığı her şey* çok *sofistike.*"

"Zavallı, kandırılmış kız."

"Öyle değil mi?" Ama ses tonuna o sevecen bıkkınlık geri dönmüştü, *Senin nasıl bir kaos iblisi olduğunu biliyorum ve bence bu harika,* diyen pırıltılı bir ton.

Dani cevap verirken gülümsememeye çalıştı. Bu çok saçma olurdu. Bitkilerini suladı, su kabını yere bıraktı ve sonra beş dakikalık zamanlayıcısı bipledi ve bir sarsıntıyla molasının buharlaşıp gittiğini fark etti.

"Ah," dedi, "Artık ben..."

"Beş dakika. Biliyorum." Ama Zaf'in sesinde kızgınlık ya da kırgınlık yoktu. Muhtemelen telefonu kapatıp uyumasına izin vereceği için rahatlamıştı.

Ama Danika şaşırtıcı şekilde hiç de rahatlamış değildi. Aslında, telefonu bırakma düşüncesi onu biraz üzgün ve sönük hissettirdi. Bir an için Dani'nin göğsünde bir şey, güneşe doğru umutsuzca büyüyen bir bitki gibi adama uzandı ve...

Tanrım, çok yorulmuş olmalıydı. Dani başını iki yana salladı, kaşlarını çattı ve planladığından daha erken yatmayı düşündü.

"Öğle molam yarın 12.30'da başlıyor," dedi Zaf, onun sarmal düşüncelerinden habersiz. "Senin için uygun mu?"

"Sanırım öyle. Bir değişiklik olursa sana mesaj atarım. Aksi takdirde... yemek bölümünde buluşalım mı?"

"Pekâlâ," dedi. "İyi geceler, Danika."

"Git uyu!"

Zaf homurdanarak telefonu kapattı.

Dani ancak adam gittiğinde onu baştan çıkarmaya çalışmadığını fark etti.

Yedinci Bölüm

@CAMPBELL2001: Sol elinde sandviç, sağ elinde kız. LOL Zaf Ansari @TACKLEIT EFSANE #DrRugbae

Her nasılsa, bu sahte ilişkiyi kurma telaşı içinde Zaf korkunç bir aktör ve gerçekten berbat bir yalancı olduğunu unutmuştu. Bu gerçek, perşembe sabahı Danika'yı yemek alanında yanına gelirken gördüğünde ve onu nasıl selamlayacağına karar veremediğinde beton bir bumerang gibi geri geldi.

Zaf, bir saniye süren zihinsel çırpınıştan sonra hafifçe öksürdü, beceriksizce el salladı ve "Merhaba, ıı... bebek," dedi.

Bebek mi? *Bebek* mi? Bu lanet kelimenin lanet hayatı boyunca dudaklarından bir kez olsun dökülmediğine %99 emindi. Ve ona mı öyle geliyordu yoksa bu yemek alanındaki gözler aniden onun kızarmış yüzüne mi sabitlenmişti?

Sosyal medyadaki aşırı takipçiliğin paranoyaya dönüşme ihtimalini tartamadan önce Dani, geniş bir gülümseme ve dans eden gözlerle yanına geldi. "Merhaba yakışıklı."

Zaf kısa devre yaptı, sadece birazcık.

Sonra kadın ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve ellerini onun göğsüne bastırıp yanağından öptü. Vay canına, bal kokuyordu. Adam onu ısırmak istedi.

Dani onun kulağına, "Yanılıyor muyum, yoksa herkes bizi mi izliyor?" diye fısıldadı.

"*Biliyordum.*"

"Şşş. Erişte, sohbet, biraz el ele tutuşma. Bunu çok zorlaştırmayalım."

Zaf, "Tamam," demeyi başardı ama kadının eli hâlâ göğsündeydi. Zaf sertleşmemeye çalışıyordu çünkü bu magmanın dibine inmek gibi utanç verici olurdu.

"Zaf?"

"Evet?"

"Güvenlik üniforması içinde omuz omuza duran yedi suçlu çocuk gibi değil de kendin gibi görünmeye çalış."

Zaf birkaç kez yavaşça göz kırptıktan sonra beyni yeniden normal işlemeye başladı. "Bu... hiç mantıklı değil."

"Fark ettiğin için tebrik ederim," dedi ve yatıştırıcı bir tavırla sırtını sıvazladı. "Hadi o zaman. Açlıktan ölüyorum."

Görünüşe bakılırsa, Dani tüm bu olayın sorumluluğunu üstlenmeye karar vermişti ve bunun Zaf için hiçbir sakıncası yoktu. Aslında bundan da öte. Eğer *gerçekten* abayı yaktığınız bir kadınla sahte bir ilişki yaşamak zorundaysanız, o kadının insanlık dışı bir şekilde sakin, korkutucu derecede zeki ve biraz da otoriter olması işleri kolaylaştırıyordu.

Ama Zaf'in, Danika'nın tüm mükemmel özelliklerini zihninde sıralamaması gerekiyordu. Aslında onları, gülümsemesini ve bugün uçuşan, yıldız baskılı elbiseye benzer şeyin içinde mükemmel görünen kıçını da görmezden gelmesi gerekiyordu.

Baktığından değil. *Uslu dur.*

Doğruca bir Thai noodle yemek aracına gittiler ve Dani tezgâhın arkasındaki yaşlı adama, "İyi günler! Sıcak tofu kutusu, ekstra sebzeli lütfen," dedi.

"Porsiyon?"

"Büyük." Dani, Zaf'e dönüp, "Başka porsiyon var mı ki?" diye ekledi.

Zaf gülümsemesini engellemek için yanağının içini ısırdı. "Eğer akıllıysan yok. Tofu sever misin?" Birinin yemek tercihleriyle lüzumsuz yere ilgilenmek arkadaşça bir şey miydi yoksa gizli aşkın bir gereği miydi? Çizgiler çoktan bulaşmış boya gibi birbirine girmeye başlamıştı. Zaf aklından pişirmeyi bildiği yemeklerin hangisini tofuyla yapabileceğini listeliyordu. Danika için yemek yapacağından değil. Yok canım, öylesi tam sersem âşık düşüncesi olurdu.

"Bu iyi," dedi. "Sen de dene." Zaf de aynısından sipariş etti, tabii ki öyle yapacaktı. Sonra Dani ekledi, "Ve biraz da patates kızartması lütfen. Bekle, Zaf, sen de patates ister misin?"

Omuz silkti. "Seninkini paylaşabilirim eğer..."

"Hayır. İki porsiyon patates. Teşekkür ederim." Bembeyaz dişleri ve parlak dudaklarıyla adama gülümserken ceylan gözleri parlıyordu.

"Ah... rica ederim," dedi adam belli belirsiz, aniden arkasını dönmeden önce bir saniye baktı.

Zaf'in içi şefkatle doldu.

Birkaç dakika sonra eriştelerini alıp avlunun ortasına oturdular. Zaf oturacağı yer konusunda on saniye kadar düşündükten sonra (Danika'nın karşısına mı otursa daha çıkar gibi olurlardı, yoksa yanına mı oturmak daha doğruydu?) kendini toparlayıp rastgele bir yer seçti. Danika ise eriştesini mideye indirmek için onu tamamen görmezden geldi. Danika da bu randevu işinde

pek iyi değildi. Ya da belki sadece çok açtı. Ne olursa olsun, karşı tarafı hayal kırıklığına uğratan tek kişinin kendisi olmayacağı gerçeği, Zaf üzerindeki baskıyı biraz olsun azalttı. Yutkundu, eline bir çatal aldı ve yemeğe daldı.

Danika tofu konusunda haklıydı: İyiydi, hatta gerçekten iyiydi. Patates kızartması da patates kızartmasıydı işte. Zaf, Danika yemeğinin yarısını bile bitirmeden kendi yemeğini bitirdi. Ve sırf onu sinir etmek için, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Kadın dondu kaldı ve adama ölümcül bir bakış attı. "Plastik çatalımı kıçına sokmama ihtiyacın var mı?"

"Daha fazla erişte için buna değebilir."

"Zafir, eğer çatal bıçakla orgazm olmak seni heyecanlandırıyorsa, söyle." Dani birdenbire sırıttı. Etkisi o kadar baskındı ki Zaf aslında tüm bunların şaka olduğunu aletine hatırlatmak zorunda kaldı. *Sakin ol, dostum. Anal işinde bile değiliz.*

Sonra kadın öne eğildi ve ekledi, "Eğer o kadar zor durumdaysan, oraya bedavaya bir çatal sokabilirim."

Zaf'in aleti ona şüpheyle baktı ve dedi ki, *İşin içinde* değil miyiz? *Emin misin?*

Zaf hafifçe öksürdü.

Danika sırıtarak yemeğine geri döndü. Aynı zamanda telefonunu eline aldı ve bir şekilde yemek yerken mesaj yazdı. Telefonu bir saniye sonra biplediğinde Zaf mesajın kendisine yazıldığını fark etti.

Danika: Hey. Strateji toplantısı.

Zaf: ...Gerçekten şu anda bana mesaj mı atıyorsun? Yanında oturuyorum.

Yemek alanı endişe verici derecede aydınlıktı ve şaşırtıcı sayıda meraklı gözle doluydu -Dani bu #DrRugbae fenomeninin şaşırtıcı popülaritesini asla atlatamayacaktı- evet, gerçekten de aynı masadan Zaf'e mesaj atıyordu. Ve belli ki Zaf hiç etkilenmemişti çünkü son mesaja kaşları havada, onaylamayan bir bakış eşlik ediyordu. Tanrım, sahiden de tam bir babaydı. Sevimli bir baba. Sevimli, *seksi*... Aslında, her neyse.

Danika: Biliyorum ama casuslar her yerde. Mesela soldaki çocuk masanın altından videomuzu çekiyor.

Ve şimdi Zaf belli belirsiz dehşete düşmüş görünüyordu.

Zaf: Lütfen bana şaka yaptığını söyle.

Danika: Cesaretin varsa kendin bak.

Zaf: Kendimi açık ederim, biliyorsun.

Danika: Doğru. Bu arada, madem bizi çekiyorlar, muhtemelen mesajdan uzak durmalı ve sırılsıklam âşık görünmeliyiz. Bana biraz erişte falan ver.

Zaf: Seni elimle mi besleyeyim? Ciddi misin?

Danika: Dediğimi yap.

Çiftler birbirini besler, değil mi? Evet, kesinlikle besliyorlardı. Dani bunu *Leydi ile Sokak Köpeği* filminde görmüştü, ayrıca ebeveynleri de düğün fotoğraflarında birbirine pasta yediriyordu. Ve Danika'nın sonsuza dek mutlu ve âşık görünme yeteneğine o kadar da güvenmediği için -şehvet açlığı daha çok hissediliyordu- ufak tefek şeylerin faydası olabilirdi. Zaf ona şüpheli bir bakış attı, telefonunu bıraktı ve erişteye uzandı. "Pekâlâ. Aç bakalım ağzını."

"Yalnız dikkatli ol," diye mırıldandı nefesinin altından. "Aşırı gelişmiş bir öğürme refleksim var."

"Ee... tamam," dedi Zaf, sanki uyanmayı ve tüm bu durumun garip, peynir dolgulu bir rüya olduğunu görmeyi bekliyormuş gibi bakıyordu. Uyanmayınca koca omuzlarını silkti ve bir çatal dolusu erişteyi kadının önüne uzattı. İkisi de tuhaf bir dakika boyunca tereddütle durdular. Sonra Dani rahat bir çift gibi görünmek için ağzını açıp çatala eğildi.

Tam o sırada Zaf de hareket etti. Etmese ölürdü çünkü.

Adam çatalı itti, kadın sıçradı. Karşılıklı coşkuları ne yazık ki sakin, kontrollü, sosyal medya dostu bir yemek deneyimi yaratmadı.

İşin aslı, Dani'nin boğazında bir tomar soya filizi kalmıştı ve hepsini adamın kucağına tükürdü.

@FOZZY99: Gerçekten az önce Zaf Ansari'nin kız arkadaşının kampüs yemek alanında adamın üstüne yemek kustuğunu mu gördüm peki? LOLOLOL

250 7k 6k

@SLYTHERINBIH: Aman Tanrım, iğrenç.

68 386 1k

@BASICJELLYBABY: Üzerine kusarken bile sevimliydi

42 4.3k 509

@HOLLY_COOKE: İşte bu yüzden onları seviyorum, gerçek görünüyorlar

615 6.8 2.7k

Cuma 12.36

Zaf: Yine erişte?

Danika: Evet ama bu sefer beni besleme. Ölmeye hazır değilim.

Zaf: Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim!

Danika: Sana öğürme refleksimden bahsetmiştim, yani ikimiz de berbat birer dinleyiciyiz.

Zaf: George dün bana kasıklarımın neden acı sos koktuğunu sordu. Sanırım artık bir çeşit yemek fetişi olduğumu düşünüyor.

Danika: Bir çeşit Teflon penisin olduğunu mu düşünüyor? Çünkü acı sos fetişi kulağa çok ıstırap verici ve yüksek derecede idrar yolları enfeksiyonu riski taşıyor gibi geliyor.

Zaf: Bunu üzerime kusmadan önce düşünmeliydin.

Danika: KUSMUK DEĞİL SADECE YEMEKTİ. HAZMEDİLMEMİŞ BİR YEMEK. YUTULMAMIŞ YİYECEKLERDİ. DAHA KAÇ KERE SÖYLEYECEKSİN?

Cumartesi 20.48

Danika: Gece geç saatlerde telefon görüşmeleri için müsait misin, yoksa hafta sonu için planların mı var?

Zaf: Hafta sonu planları mı?

Danika: Ne demek istediğimi biliyorsun.

Zaf: Evet. İnekçe konuşmaların hoşuma gidiyor. Sözlerini dinlendiriyorum.

Danika: Kesinlikle numaranı engellemeyi düşünüyorum.

Zaf: Ama bunu yaparsan bu geceki beş dakikalık eğlencen kim olurdu?

Danika: Orada bir yerde bir seks şakası var ama üç saattir bu kitaba bakıyorum, beynim onu bulamayacak kadar bulanık.

Zaf: Üç saattir çalışıyorsan, bana şimdiden altı arama borcun var demektir. O yüzden kitabı kapat ve hemen beni ara.

Hafta sonu, Tackle It bir dönüm noktasına ulaştı: #DrRugbae videosunun viral olmasından bu yana tek seferlik 3.000 pound bağış yapıldı. Zaf bu konuda internette bir paylaşımda bulunmuş, çok sayıda beğeni ve yorum almış ve toplam bağış miktarı daha da yükselmişti. Fatima'ya kafası büyüklüğünde bir kâse rasgulla* yapmıştı çünkü o yeniden yeğeni olarak tanınmayı hak eden dâhi bir beyindi. Jamal'le kasabada bir sürü eski atari oyunu olan bir milkshake bara gitmişti. Özetle, manyak vakit geçirmişti. Ama nedense, önemli anları hatırladığında aklına gelen ilk şey Danika'nın ona parti şapkası takmış bir emoji göndermesiydi. Muhtemelen Danika hiç emoji kullanmadığı içindi.

Bunu fark edip bir anlam atfettiği için Zaf kendini boğmak istiyordu. Ancak bunun imkânsız olduğunu anlayınca, pazar günü en sevdiği kitaplardan birini yeniden okuyarak kendiyle uzlaştı. Bir aşk romanı tabii ki. Mutlu son, tabii ki.

Onun istediği de buydu. Mutlu bir son. Ve evet, bunların her zaman uzun sürmediğini zor yoldan öğrenmişti ama bunu

* Rasgulla: Güney Asya'da popüler olan şerbetli bir tatlı –çn.

hiç istemeyen bir kadına bağlanarak kendini ayağından vurmayacaktı.

Hatırlatma işe yaramıştı.

Pazar gecesi yaptıkları telefon görüşmesi sırasında Danika'nın üzerine neredeyse hiç düşmedi. Telefon görüşmesi sonrası otuz bir çekerken (Kaçınılmazdı, seksi bir sesi vardı, tamam mı?) hızlı ve üzerine fazla düşünmeden hareket etti. Pazartesi günü, Danika dersten önce ve sonra flört etmek için masasına geldiğinde, Zaf her gülümseyişinde ve hafif, gizli dokunuşunda bunun göstermelik olduğunu hatırladı. Her. Şey. Sadece. Göstermelikti.

Ve o sabah Dani ona yazdığında, mesajları başka hiç kimsenin göremeyeceği küçük güneş ışıklarına mı benziyordu?

Arkadaşlıktan tabii ki.

Danika: Öğle yemeği için sabırsızlanıyorum.

Danika: Üzerine eğilip sana üzüm yedirme kısmı için değil. Yemek kısmı için.

Hah. Zaf üzüm yemenin sahte öğle yemeği randevusu planlarında yer aldığını hiç fark etmemişti ama aniden o da sabırsızlanmaya başlamıştı.

Danika: Midem kendi kendini yiyor. Huzur içinde uyuyayım.

Zaf: Protein barını yemedin mi?

Danika: Evet, protein barımı yedim, seni bilmiş ebeveyn. Baba takıntım olmaması çok yazık, yoksa bu şeylerden zevk alabilirdim.

Zaf çenesini tuttu ve oturduğu yerde kıpırdandı. Son birkaç gündür böyle şeyler söyleyip duruyordu ve onu ısırmamak giderek zorlaşıyordu.

Zaf: Gel ve bir tane daha al.

Danika: Benden bir günde o iki şeyi mideye indirmemi mi istiyorsun?

Muhtemelen alınmalıydı ama ağzını kapatarak güldü. Sesini öksürükle gizledi ve yanından geçen bir grup öğrenci ona bakınca yüzünü buruşturdu. Onlar gittikten sonra küçük gülümsemesini azat ederek bir yanıt yazdı.

Zaf: Bu hiç kibarca değil.

Danika: Protein barı almak için kütüphanedeki stratejik pozisyonumu bırakamam. Pencere kenarındaki koltuğum çalınır. Tatsız ama protein açısından zengin ödül için riske değmez.

Zaf: Protein barlarımı sevmediğini mi söylüyorsun?

Danika: Tadı karton gibi.

Danika:Yine de bana getirmeye devam et.

Sanki durmaya niyeti varmış gibi.

Zaf: Acil durumlar için mi?

Danika: Çok fazla soru soruyorsun. Şimdi çalışıyorum, gitmem gerek.

Ve gerçekten de gitti. Molaları sırasında bir daha mesaj atmadı -tek bir tane bile- ve öğle yemeğine de gelmedi. Zaf yemek alanının yanındaki elektrik direğine yaslanmış, acılı fasulye ve kitap arzusuyla yanıp tutuşan bir adam gibi sırayla erişte arabasına ve kütüphaneye özlemle bakıyordu. Ya da acılı fasulye ve kitapsever bir kadın arzusuyla. Her neyse işte. Belli ki açlıktan sayıklıyordu çünkü her zamanki gibi saat on civarında atıştırmalık deposunu bitirmişti. *Saatler* önce.

Telefonunu tekrar kontrol etti ama son dürtmesine Dani'den yanıt gelmemişti. Zaf'in beyni her zamanki manyaklığıyla ilk olarak onun öldüğünü düşündü. Merdivenlerden inerken düşmüştü ya da şu süslü, hareketli kitap raflarının arasında ezilmişti; üzerinde kolları çekmeden önce seslenilmesini söyleyen işaretler olan ama kimsenin söyleneni yapmadığı raflar hani.

Neyse ki mantıksız endişeleri kenara itmeye alışkındı. Düşünmeyi bıraktı ve yoluna devam etti.

Gerçekte büyük ihtimalle sahte kız arkadaşı tarafından ekilmişti. Ahh. Tabii Dani'yi tanıdığı için dikkatinin dağılması da aynı derecede büyük bir olasılıktı. Bir kitapta ya da başka bir şeyde kaybolmuş, telefonu çantasının dibinde, zaman ise oynamayı tercih etmediği uzak bir kavram olabilirdi pekâlâ. Eğer bedava reklam için manipüle edecekleri ürkütücü sosyal medya takipçileri olmasaydı, hiç sorun olmazdı.

Ve *vay canına,* bu şekilde ifade ettiğinde kulağa inanılmaz derecede çıkarcı geliyordu. Ama yine de...

Zaf'in saman alevi gibi parlayıp sönmeden önce Dani'yle birlikte görülmesi gerekiyordu. Tek bir sahte öğle yemeği randevusu fırsatının bile elinden kaçmasına izin vermeyecekti. Tackle It'in iyiliği için -elbette sırf o yüzden- kız arkadaşının izini sürmekten başka çaresi olmadığını düşündü.

Sahte kız arkadaşının.

Ne demezsin.

Ses alçak bir mırıltıydı, Dani'nin rüyalarına hiç de yabancı olmayan bir sesti.

"Hey. Danika."

Danika, yumuşak, yuvarlak sessiz harflerle söylenmişti. Gözlerini ışığa karşı sıkıca kapatarak gülümsedi. Doğru düzgün uykuya dalıp bu rüyaya girebilirse, Zaf'i hem görüp hem de duyabilirdi. Ve onu görmek her zaman heyecan vericiydi.

Ne yazık ki iç gözü inatla boş kaldı. Saçlarını okşayan iri ve sıcak bir el olmasaydı, bu duruma surat asabilirdi.

"Dani." Fısıltı şimdi daha sessiz ve yakındı. Yanında bir bedenin sıcaklığını hissetti, kahve çekirdeklerinin ve baharatlı turunçgillerin kokusunu aldı. Genellikle hoşlanmamaya çalıştığı bir kokuydu çünkü insanları koklamak... garipti. Ama rüyalarda insanları koklamak sorun değildi. Ya da birini alıp tamamen kendinize ait kılmak, onu parlak, yuvarlak bir üzüm gibi boğulma riski olmadan çekirdekleriyle birlikte ağzınıza atmayı hayal etmek. Mesela.

"Tatlım. Uyan."

Gerçekten uyanmamayı tercih ederdi. Pozisyonu biraz rahatsız edici ve kolyeleri göğsüne batıyor olsa da bu rüya ya da yarı rüya veya her neyse, terk edilemeyecek ve ıstırap verici derecede güzeldi.

"Kitabın üzerine salyalarını akıtıyorsun."

Dani, "Kahretsin," diye mırıldandı ve oturduğu yerde doğruldu. Bu noktada birkaç şey hemen kendini gösterdi: Birincisi, kütüphanede uyuyakalmıştı. İkincisi, kitabın üzerine salyasını

akıtmamıştı ama elmacık kemiğindeki sızıya bakılırsa, kitabı yastık olarak kullanmıştı. Ve üçüncüsü, Zaf buradaydı.

Zaf neden buradaydı?

Dert ettiğinden değil. Etrafında olması epey hoş, diye düşündü.

Uzun kütüphane masalarından birinde, yanında oturuyordu ve kişisel alanın anlamını unutmuş gibiydi. Bu da Dani'nin umurunda değildi. Zaf, günahkâr uzunluktaki kirpikleri sayılabilecek kadar yakındı ve Dani yanılmıyorsa, boynunda hissettiği ve karnında bir zevk gümbürtüsüne yol açan leziz ağırlık onun *eliydi.*

Boynunu tutuyordu. Zaf onun *boynunu tutuyordu.* Avuç içi kadının omurga çizgisini kavrıyor, başparmağı boğazının yan tarafını okşuyor ve kadının klitorisi her yavaş hareketle sızlıyordu. Görünüşe göre, iriyarı adamların tutuşuna zaafı vardı. Şimdiye dek bunu fark etmemesi ne garipti. Elbette, her zaman rahatsız edici bir şekilde sahiplenme gibi göründüğünden ve Dani bir mülk olmadığından, genellikle kimsenin onu toplum içinde tutmasına izin vermezdi. Öyleyse neden Zaf'in bu ayrıcalığa sahip olmasına izin veriyordu?

Bu düşünce sanki bir kapının mandalını serbest bırakmış gibi son yetileri de geri geldi. Zaf'in neden burada olduğunu, sanki on altı yıldır evlilermiş gibi neden ona sarıldığını ve neden dudağının kenarında beliren tatlı bir gülümsemeyle ona baktığını hatırladı.

Sahte ilişki. Sebebi var. Öğle yemeği. Beraber görülmek için. Ve...

"Ah, kahretsin," dedi. "Geç kaldım, değil mi?"

İnce gülümsemesi genişledi. Neredeyse sırıtıyordu ki bu, böylesine muazzam aksi suratlı bir adam için kesinlikle şoke edici bir durumdu. "Belki."

"Özür dilerim," diye geveledi Dani, sonra neden özür dilediğini düşündü. Son derece berbat bir randevuydu ve *özür dilemek* durumu hiç değiştirmemişti. Bu tür özürler genellikle birlikte olduğu kişinin Dani'nin kusurlarını ortaya dökmesi ve acı verici ayrıntılarla sıralaması için bir fırsattı. Zaf'in bunu yapmaya hakkı olduğundan değil çünkü gerçekte bir ilişkileri yoktu -Tanrı aşkına, ona bir iyilik yapıyordu- ve her neyse, uykuya dalmak *istememişti,* yani sahiden, ne yapabilirdi ki?

Ama... *bir şeyler* yapılabilir diye düşündü. Onu kazara da olsa ekmekten başka bir şey. Kütüphanede yapılan bir şekerleme için dahi olsa onu ekme fikrinden hoşlanmıyordu.

"Sorun değil," dedi Zaf ve bu yanıtı kolayca verişi, Dani'yi düşüncelerinden beklenmedik statik bir şok gibi uzaklaştırdı.

"Öğle yemeği getirdim," diye devam etti Zaf, "belki burada işin uzamıştır diye."

Dani'nin bir an için tek yapabildiği bakakalmak oldu. Adam işe gömüldüğü için onu unuttuğunu düşünmüştü ve bozuk atmak yerine...

Ona öğle yemeği getirmişti.

Göğsünde beliren gündoğumu tehlikesini bastırdı, sıcak avuçlarını yaktığında belli belirsiz irkildi. Sonuçta suç ortağıydılar. Bir komplonun ortasındaydılar. Zaf'in etrafında olmasını, onun için güzel şeyler yapmasını ve gece yarısı suda parlayan ateş gibi gözlerle ona bakmasını *gerektiren* bir hikâyeydi bu.

"Bu konuda epey rahatsın," diye fısıldadı Dani, kitaplarını düzgün bir yığın halinde düzenlerken. "Ama sanırım bu anlayış gerçek sevgililerin aksine sahte sevgililere veriliyordur."

"Evet," dedi adam neşeyle ve bu onayın Dani'nin göğüs kafesinin hemen ardını çimdiklemesi için hiçbir neden yoktu. Çok da tırmalamaya gerek yoktu; Mateo'dan beri yaşadığı her ilişki ona

bunu öğretmişti. Ve bunun bir önemi de yoktu. Mantıklı bir kadın güçlü yönlerine oynar ve önemsiz zaaflarını geride bırakırdı.

Ama tüm bunlar bir kabuğu deşer gibi sorduğu anlamsız soruları maalesef açıklamıyordu. "Yani eğer bu gerçek olsaydı ve kız arkadaşın öğle yemeğini kaçırsaydı..."

Zaf başını kaldırdı, gözlerini biraz kısarak yaklaştı ve sesini alçalttı. "Öğle yemeğini kaçırmadın Dani. Çok çalıştığın için uyuyakaldın ve eğer gerçekten benim olsaydın, öğle yemeği randevularından daha çok endişelendiğim konu biraz yavaşlaman için seni kandırmanın yollarını bulmak olurdu." Başparmağı kadının boynunun yan tarafında gezindi, Dani yavaş, yatıştırıcı bir temasla yeniden uykuya dalmak istedi ama aynı zamanda içindeki tatlı, yavaş ve tembel şeyi de dürttü. *Eğer gerçekten benim olsaydın,* demişti ve kelimeler kafatasına bir dövme misali çarpmıştı. Tıpkı bacaklarının arasında utanmasızca hızlı ve sert çarpan nabzı gibi.

"Ah," diye nefes aldı Dani sonunda, o kadar sessizdi ki kendi sesini bile zor duyuyordu.

Ama Zaf duydu. Daha yakına eğilip baş döndürücü, leziz kokusu kadının ciğerlerini doldurdu. Yumuşak bir sesle, "Bana böyle şeyler sorduğunda Danika, birilerinin sana iyi davranmadığını düşünüyorum," dedi.

Bu sözler Dani'yi kendinden kurtarmak için gelen bir uyandırma çağrısıydı. "Üzgünüm," dedi neşeyle. "Burada hüzünlü bir pembe dizi hikâyesi yok çünkü insan olarak hıçkıra hıçkıra ağlamaktan acizim. Üstün gözyaşı kanalları, anlarsın ya."

"Hıhı," diye başını evet anlamında salladı Zaf. "Evet, tabii ki. Mekanik kalp de var."

"Aferin, tek seferde anladın. Sadece merak ediyordum," dedi Dani yavaşça. "Umutsuz bir romantikken ilişkilerin nasıl yürü-

yordu?" Adamın inkâr etmesini bekledi, alaycı bir tavırla ya da erkeksi bir kabadayılıkla karşılık vereceğini düşündü. Ne de olsa her şeyin bir ilki vardı.

Bunun yerine Zaf onu dikkatle izledi. "Doğru," diye mırıldandı, koyu renk gözleri deliciydi ve adam birden kütüphanenin ortasında kadının tüm kıyafetlerini çıkarmış gibi hissetti Dani. Hem de seksi bir şekilde değil.

Bu duyguyu kenara itti, yerine nefes almak kadar kolay flörtöz bir özgüven koymaya çalıştı. "İşleri nasıl *yürüttüğümü* öğrenmek istersen," diye mırıldandı Dani, "sadece sor."

Zaf kızarmadı, gözlerini kaçırmadı ve konuyu değiştirmedi. Dudağını ısırmadı, sırıtmadı ve daha da yaklaşmadı. Hayır; Zaf sadece başını iki yana salladı, kadının ensesini sıktı ve "Uslu dur baş belası," dedi.

Dani gözlerini kırpıştırdı. Aradaki cinsel dengeyle ilgili bir şeylerin geri dönülmez biçimde değiştiğine dair tuhaf bir hisse kapılmıştı ve bu değişim kendi lehine olmayabilirdi.

Hımmm. Bravo Zaf'e.

"Hadi bir şeyler yiyelim," dedi adam, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Elini kadının ensesinden çekti ve Dani'nin daha önce fark etmediği bir çantayı karıştırmak için döndü. "Protein bar yok. Söz veriyorum."

Dani dudağını ısırdı. "Protein barlarını seviyorum."

"Tadının karton gibi olduğunu söylüyordun?"

"Seviyorum," diye inatla tekrarladı. Çünkü bu doğruydu ve adamın onları getirmekten vazgeçeceğine dair sinir bozucu bir endişeye kapılmıştı. Gerçi bu düşüncenin onu neden endişelendirdiğini de bilmiyordu. Şu anda tüm duyguları karmakarışık ve iç içeydi. Belki de bunun panelle alakalı gerginliği ya da zavallı, ihmal edilmiş vajinasıyla ilgisi vardı. Veya her ikisiyle de.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi adam neşeyle, "çünkü onları lapa haline getirip gerekirse yeşil çayına katacağım. Şimdi," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine, "bir bakalım." Gizemli plastik çantasından çıkan bir şişe suyu Dani öyle büyük bir açgözlülükle kaptı ki neredeyse nevalenin geri kalanını görmeyecekti: Kantinden paketlenmiş simitler, küçük meyve ve yoğurt kapları, cipsler ve sütlü çikolata paketleri.

"Zaf," diye fısıldadı, "burada yemek yememize izin verilmediğini biliyorsun, değil mi?"

"Yani biri bizi dışarı atana kadar yeriz. Sen açsın, benim molam da bitmek üzere ve..." ona anlamlı bir bakış attı, sesi fısıltıya dönüştü, "birlikte yemek yemeliyiz çünkü birbirimize deliler gibi âşığız falan filan."

"Ah, doğru. Tabii ki." Dani sandalyesini onunkine yaklaştırdı, böylece internete düşecek herhangi bir fotoğraf heyecan verici samimiyetlerini yansıtacaktı. Çift hedefleri, vesaire vesaire. Ondan mümkün olduğunca faydalanmak falan filan. "Günün nasıldı, ıı, bebeğim?"

Zaf tek kaşını kaldırdı. "*Bebeğim* mi? Bunun benim sana *bebek* dememden daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğuna karar veremiyorum."

"Ah, kapa çeneni. İnsanlar böyle şeyler söyler."

"Elbette söyler, süt memeler."

Kadının yanakları kızardı. "Bu son dediğin hariç. Bunu kimse söylemiyor."

"Emin misin?" diye sordu Zaf, yumuşak bir sesle.

"Elbette, eminim, tatlı pipi."

Zaf ağzından bir şeyler püskürttü ve öksürük krizine girdi. Dani benzer sevimli bir tepki verebileceği başka bir isim arıyordu ki bir grup kırmızı yüzlü, kalın enseli oğlan -üniversite

öğrencileri olduğunu tahmin etti- birdenbire ortaya çıktı. Yan masalardan boş sandalyeleri sürükleyip Dani'nin karşısında bir masaya oturdular. Sandalyelerin ayakları serde sürüklenirken çıkan sese ters ters bakarak tepki gösterenleri hiç umursadıkları yoktu. Mırıldanıp kıkırdayan bir grup halinde oturdular. Sonra da gözlerini Zaf'e dikip hiç incelik göstermeden kendi aralarında konuşmaya ve telefonlarına belli bir niyetle dokunmaya başladılar. Çocuklardan biri özellikle yüksek sesli bir kahkahadan sonra diğerinin omzunu itmek için döndü ve Dani mavi ceketinin arkasındaki yazıyı gördü: NGU RAGBİ.

"Ah, iyi," diye fısıldadı. "Sanırım senin çocuklar bizi buldu."

Zaf gözlerini devirdi. "Geçen haftadan önce adımı bile bilmiyorlardır eminim."

"Açıkçası Zafir, o kadar huysuzsun ki kendi fırtına bulutlarını yaratabilirsin. Bütün ülkeler senin hizmetlerinden faydalanmak için iyi para öder, eminim."

"Ne diyebilirim ki? Bu doğal bir yetenek."

"Ya da belki de uykusuzluktandır," diye belirtti kadın, gece yarılarına kadar ayakta kalması onu ilgilendirmese de. O kimsenin annesi değildi, teşekkürler.

"Bana uyumamı mı söylüyorsun? Az önce kütüphanede sen sızdın, kadın."

Dani kızardı. "Çok dinlendirici bir ortamdı!"

"Yatağın daha da iyi olduğunu duydum."

"Seninle yataklar hakkında konuşmak istemiyorum Zaf." En azından şu anda çünkü herkesin içinde kendiliğinden alev almak istemezdi.

Ama sonra *herkesin içinde* olmanın bir şeyleri zorlamak için -birazcık da olsa- mükemmel bir fırsata dönüştürülebileceğini düşündü. Çünkü her şey korkunç bir şekilde ters gider ve adam

teklifleriyle ilgilenmezse, Dani rol yaptığını iddia edebilirdi. *Dâhice*. Birdenbire, bir zamanlar ona *Sevgili olalım mı? Haha, şaka şaka. Tabii istersen o başka?* diye mesaj atan üniversitedeki oğlanlar, rahatsız edici sivrisinekler yerine cesur öncüler gibi görünmeye başladı.

Dani ona yaklaştı ve muzip bir gülümsemeyle trajik gerçeği mırıldandı. "Çok fazla yatak tartışması beni uçuruma sürükleyebilir. Bir de bakmışsın ki bu pis halının üzerinde aklını başından alıyorum."

Anlaşılan adam bunu beklemiyordu çünkü bir an için Zaf'in yüzü yeni bir Word belgesi gibi bomboş kaldı. Dani dudağını ısırdı, alacağı cevabı merak etti ve yan masadaki heyecanlı izleyicilerin fısıltılarının arttığını fark etmedi.

Sonra Zaf'in şaşkınlığı yerini açlık diyebileceği bir ifadeye bıraktı. Sandalyesinin bacağını tuttu ve sarsarak -*Dani'yi* de sarsarak- yaklaştırdı. Dani'nin nefesi ciğerlerini terk etti ve tekrar nefes almayı hatırladığında, koltuğu yanlamasına adamın yayılmış uyluklarının arasına sıkışmıştı. Adamın kolu sandalyenin arkasına dayanmış ve kadın kolun sıcaklığını omuzlarında hissediyordu. Zaf'in ağzı tekinsizce yanağına yakındı ve sonunda konuştuğunda alçak, sert ve *değişmiş* sesi tıpkı elleri gibi kadının tenini tırmalıyordu. "Benden tam olarak ne istediğini söyle Danika. Bana açıkla. Tane tane."

İlişkilerle ilgilenmeyen biri için Danika'nın bu konuda çok fazla sorusu var gibi görünüyordu. Ama öte yandan, anlamsız seksle ilgilenmeyen biri için Zaf ona bu saçmalığı kesmesini söylemekte zorlanıyordu.

Kadının bunu kesmesini istemiyordu çünkü.

Belki de Danika'nın bazen ona bakışlarını yanlış yorumluyordu. Adam bir sürprizmiş, korkutucu olsa da özel bir sürprizmiş gibi mesela. Ve belki de suyun altındaki altın parçaları gibi kadının yüzeyinin altında parlayan kırılganlığı da uyduruyor olabilirdi. Sorun şu ki ister ona dikkatsiz desinler, ister çükünün esiri, isterse de umutsuz bir romantik. Ama o, buna inanmak *istiyordu.* Bunu öyle çok istiyordu ki onu daha yakına çekti ve soruyu doğrudan sordu.

"Benden ne istediğini söyle Danika. Bana açıkla. Tane tane."

Kadının dişleri alt dudağının yumuşak, dolgun etini sıyırdı ve adam hayalarındaki hareketi hissetti. Dani'nin bakışları onları izleyen bir grup oğlana kaydı, sonra tekrar ona döndü. Sessizce, "Seninle yatmak istiyorum, Zafir. Yine de bunu kişisel algılama," dedi. Gülümsemesi seksi ve bir ok kadar keskindi. Bu gülümseme Zafir'in keyfini biraz kaçırmıştı.

Hayır. Onun tarzını hep biliyordun. Güneş batıyor diye hayal kırıklığına uğrayamazsın.

Zaf düşünceleri hızla ilerlerken nefes aldı. Cazibe, sağduyusunun kenarlarını yakıyordu. Yani Dani'nin beyninde seksten başka bir şey yoktu. Farklı bir şey beklemek aptallık olurdu ve Zaf aptal olmayı reddediyordu. Sonuç şuydu: En azından bir şekilde onu geri istiyordu ve bu onun şüphelerini yakacak kadar ateşliydi. Hayatta her şey siyah ve beyaz olmak zorunda değildi, değil mi? Sonsuza dek mutlu olmayı aramakla düpedüz bekârlık arasında bir şey vardı? Kesinlikle öyle olmasını umuyordu çünkü son ilişkisinin üzerinden bir yıl geçmişti ve şu anda aleti o kadar sertleşmişti ki kırılacakmış gibi hissediyordu. Bu kesinlikle sağlıklı olamazdı.

Aletinin aralarındaki gölgede gizlendiğine emin olmak için Dani'ye eğildi. Ama sandalyesinin arkasına dayadığı kolu omzuna değdi ve Dani bu temas karşısında nefesini tuttu.

Kadına daha dikkatli baktı ve ilk kez gözlerinde kendisininki kadar hayvani bir şehvet gördü. Çok güzeldi, her nefes verişinde göğsü kıpırdıyor, dolgun dudakları aralanıyor, dilinin ucu dişlerinin arkasında ıslak ve pembe görünüyordu. Bal rengi gözbebekleri aç siyahlıkları tarafından yutuluyor, burun delikleri açılıyor, elleri masayı kavrıyordu. Tam önünde dikiş yerlerinden ayrılıyor, çözülen ipliklerinin her biri adamı ipek gibi sarıyordu.

Siktir et. Fazla düşünmenin, güvenli davranmanın, dilinin ucundaki *evet*'in tadı hiç bu kadar güzel olmamışken hayır demenin canı cehenneme. Zaf onu becerecekti, ikisinin de hoşuna gidecekti ve bu yeterli olacaktı. Zaf onu yeterli *kılacaktı* çünkü şu anda içindeki şehvet kükremesi seksle ilgili her zamanki duygularından daha baskındı. Öyle değil miydi?

Bunu yapamazsın Zafir, dedi kafasının arkasından bir ses. Mantık yerine endişe diye düşündüğü sesi pencereden dışarı itti.

Sonra parmağını kadının çenesinde gezdirdi. Kirpiklerinin dalgalanışının ve bakışlarının ağırlaşmasının tadını çıkardı. Zaf için. Kadın da onu istiyordu. Dudaklarından bir iniltinin hayaleti çıkacak kadar çok istiyordu ve eğer Zaf bu kütüphaneden kendi üzerine boşalmadan çıkarsa bu bir mucize olacaktı.

Yapma bunu. Ciddiyim, yapma. Yönetim şu âna kadar #DrRugbae ile ilgilenmemiş olabilir ancak üniversite sınırları içinde Danika'nın pantolonuna boşalırsa kesinlikle dikkat kesileceklerdi.

Zaf onu bıraktı, soluklanmak için arkasını döndü ve masanın üzerine bıraktıkları yemeğe odaklandı. "Sonra," dedi ona nefesinin altında. Kendine yabancı gelen sesi zımpara kâğıdı gibi sert ve boğucu bir ihtiyaçla kalınlaşmıştı. Orada olduklarını hatırlatmak için bir masa ötedeki çocuk grubuna bir bakış attı. Bu işe yaradı. Beynini sıkan arzunun pervasız yumruğu gevşedi ve tekrar net düşünebildi.

"Sonra," diye tekrarladı Dani, sesi yüksek ve zayıftı. Zaf ona bakamadı. Yapamadı. Ama o ses, midesindeki ihtiyaç sarmalını büktü.

Zaf, "Bu gece, işten sonra," diye karar verdi ve simidini aldı. Simit sıkıcıydı. Simit yardımcı olabilirdi.

"Olmaz," dedi kadın.

Hay sikeyim.

"Kız kardeşlerime birlikte yemek yiyeceğimizi söyledim ve kız kardeşlerimi ekmem."

Sıcak, tatlı bir memnuniyet kanına karışarak şehvetin ısırığını yumuşattı. Danika'nın kız kardeşlerini sevdiğini fark etmişti. Hem de çok. Zaf'e ağabeyini, yedi yıllık yaş farkına rağmen birbirlerinden hiç ayrılmadıklarını, sonsuza dek birlikte olacaklarını sandıklarını hatırlatacak kadar.

"Yarın o zaman," dedi usulca. "Kız kardeşlerinle akşam yemeği ye. Ve yarını bana ayır."

Bunu boşa harcamayacaktı.

Sekizinci Bölüm

Konu: Titans Koçu 2011

Merhaba Zaf,

Beni hatırlar mısın bilmiyorum ama Titans'da oynadığın dönemde bir süre sana koçluk yapmıştım. Ayrılmanın hep büyük kayıp olduğunu düşünmüşümdür. Umarım ailen daha iyidir.

Her neyse, benim ufaklık bana hashtag'ini gösterdi (bir doktor, ha? Güzel) ve yardım kuruluşunun web sitesini bulduk. İyi görünüyor. Şu anda on altı yaş altı çocuklara koçluk yapıyorum ve koçluk haricinde duygusal çalışmaları sunuyor musun diye sormak istedim, öbürüne ihtiyacımız yok malum. Bana haber ver, belki konuşuruz.

Sevgiler,

Mac Stevens

Tüm bu viral video olayından önce, Zaf akşamlarını işten sonra Jamal'in vakfındaki çocuklara koçluk yaparak,

yeni atölye seansları planlayarak ve çeşitli vakıflardan fon almak için yaptığı başvurularla uğraşarak geçiriyordu. Ancak viral bir hashtag'in yarısı haline geldiğinden beri, sosyal medya pazarlaması üzerine makaleler okumaya ve her yarım saatte bir kısa bir demeç isteyen gazeteciler için e-postalarını kontrol etmeye başlamıştı.

Ancak Mac'in mesajı bu rutini yerle bir etti.

Zaf bunu üçüncü, belki dördüncü, belki de yirmi beşinci kez okuyordu. İlk dürtüsü telefonu açıp Danika'yı aramaktı ama bu çok saçma olurdu. Bir kere, bu gece kız kardeşleriyle beraberdi. Bir diğeri, kazara onunla yatmaktan vazgeçerse diye onu çok fazla düşünmemeye çalışıyordu ki bu, eğer kendine dikkat etmezse endişeli zihninin tam olarak düşebileceği türden bir travmaydı. Bir de işin en önemli kısmı vardı: Dani, eski profesyonel takımının koçundan gelen bir e-postanın Zaf'i neden bu kadar çelişkiye düşürdüğünü anlayamazdı. Çünkü bilmediği çok şey vardı.

Babası ve abisi Zain'den sonra Zaf'in nasıl darmadağın olduğu gibi... Ya da öldükleri gerçeği gibi. Kendini her şeye ve herkese nasıl kapattığı, hayallerinin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdiği çünkü artık onu isteyemeyecek kadar hissizleştiği gibi. Kederini aşmak, kaygısını kontrol altına almak, öfkesini ve pişmanlıklarını bırakmak için ne kadar çok çalışmıştı. Duygusal mesafeyi korumaya çalışırken ya da her neyse... Bir kadınla paylaşacağınız türden şeyler değildi bunlar. Bu paylaştığın şeyin lanet olası tam tersiydi.

Zaf telefonunu sehpanın üzerine, ulaşamayacağı bir yere koydu ve e-postayı tekrar inceledi. Belki de eski terapi seanslarına -hatta kendi atölyelerinde öğrettiği tekniklere- geri dönmeli ve düğümlenmiş duygularını çözmeye çalışmalıydı.

Ya da belki her zamanki denenmiş ve test edilmiş başa çıkma mekanizmasına geri dönmeli, daha fazla zarar veremeden geç-

mişe dair bu patlamanın üstünü kapatmalıydı. Sonuçta Zaf sınırlarını çizerek hayatta kalmıştı. Ailesi dağıldığında eski hayatı uçurumdan aşağı yuvarlanmıştı ama şimdi hepsi daha iyiydiler. Hayatının 'önceki' olarak etiketlenen bölümünden birinin 'şimdi' ona ulaşması o kadar da kötü bir şey değildi ama karmaşık olabilirdi. Geçmişi geride bırakmakta bu kadar başarılı olmuşken eski ve yeni arasındaki sınırları bulanıklaştırmaya gerek yoktu.

Sonunda e-postayı tıklayarak uzaklaştırdı. Yine de silmedi. Düşünecekti. Düşünmesi gerekiyordu.

Ama şu anda değil. Şu anda, basından ve temkinli bir şekilde ilgilenen okullardan gelen e-postaları yanıtlıyor, kaydettiği ilerlemeye odaklanıyor; aşırı ısınmış dizüstü bilgisayarı dizlerini yakarken dudaklarında ağır bir gülümseme beliriyordu. Bu tanıtım işi işe yarıyordu. Gerçekten, gerçekten işe yarıyordu. Ve yarın Danika Brown'a dokunacaktı. Muhtemelen bunu zihinsel başarı listesine dahil etmemesi gerekiyordu. Ancak kesinlikle bir başarı gibi *hissettiriyordu*, bu yüzden...

Aniden kapının çalmasıyla irkilerek düşüncelerinden uzaklaştı. Dizüstü bilgisayarını, e-postalarını ve Twitter bildirimlerini kapattı ve kim olduğunu zaten bildiği misafirini karşılamak üzere kapıya yöneldi.

"İyi akşamlar, dostum." Jamal bir nehir gibiydi; sakin, durgun ve dağları aşındıracak kadar güçlüydü. Kapı açılır açılmaz adam eve girdi, doğruca oturma odasına gitti, kanepeye oturdu ve Zaf'in dizüstü bilgisayarını açtı.

"Evet, kendi evinmiş gibi rahatına bak," diye mırıldandı Zaf.

"Şerefe. Su ısıtıcıyı aç."

"Siktir git. Burada ne işin var?" Oturdu, sonra Jamal'in çoktan dizüstü bilgisayara giriş yaptığını fark etti. "Sen ne zamandan beri benim şifremi biliyorsun?"

"Çılgınca, değil mi?" Jamal ona ters ters baktı. "Şifrenin Fatima2001 olacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

"Kapa çeneni."

"Ben de sosyal medya işlerini bir süreliğine devralmak için buradayım. Zira tüm yanıtların sekiz saatlik bir mesainin sonunda bir garsondan gelmiş gibi."

"Ah, defol git," dedi Zaf ama sesinde hiç öfke yoktu. Jamal haklıydı ve Zaf yardımı için ona minnettardı. "Eh, teşekkürler."

Jamal gözlerini devirdi ve cevap verme zahmetine girmedi. "Bu arada, Zafir..."

"*Zafir* mi? Ne oldu, tavuğuna kışt mı dedim?"

"Ne zaman..." diye devam etti Jamal, "Doktor İsmi-Lazım-Değil'le çıkıyormuş gibi yaptığınızı bana söyleyecektin?"

"Hiçbir zaman," diye neşeyle yalan söyledi Zaf. "Ama madem bahsettin, sana kim *söyledi*?"

Jamal kurnazca baktı.

Zaf sırıttı. "Kiran mı?"

"Hayır!" Bu sözcük Jamal'in her zamanki yumuşak ses tonundan iki kat daha yüksekti. Hafifçe öksürdü ve daha sessizce, "Neden Kiran olsun ki?" dedi.

"Çünkü siz ikiniz birbirinizi yıllardır tanıyorsunuz ama son birkaç aydır hiç tanışmamış gibi davranıyorsunuz."

"Bu da ne?"

"Ve ne zaman K'nin önünde senden bahsetsem yüzü kızarıyor."

Jamal hemen, "Hayır yok," dedi. Sonra durakladı. "Öyle mi? Hayır, önemli değil. Kimin umurunda? Benim umurumda değil. Sen... Sen sadece... Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Bu sahte ilişki saçmalığı da neyin nesi?"

Zaf omuz silkip rahat görünmeye çalıştı. İlgisiz. Sahte kız arkadaşıyla yatmayı planlayan bir adamın tam tersine. "Bu sadece

reklam amaçlı bir şey. Fikri bana Pofuduk verdi. Ve işe yarıyor, değil mi?" E-postalarına doğru başını salladı.

"Öyle," diye yavaşça kabul etti Jamal. "Ama... ne yaptığının farkında mısın?"

"Genelde değilim ama idare ediyorum." Anlayabildiği kadarıyla, hayat tamamen bir nihai hedefi akılda tutmak ve ona bağlı kalmakla ilgiliydi...

Jamal yavaşça ve kasıtlı olarak *bana sabır ver* dercesine gözlerini kırpıştırdı. "Onunla demek istedim. Kadınla."

Ah. Zaf çenesini kaldırıp uzaklara baktı. "Adı Danika."

"Adını biliyorum." Yine o tanıdık sırıtma. "Sadece sana söyletmek hoşuma gidiyor, böylece her hecedeki hayranlığı duyabiliyorum."

"Bu gece evine gelip seni uykunda boğacağım."

"Hı hı. Demek istediğim, altı aydır ona yarı âşıksın, dikkatli ol."

"Ona âşık değilim," diye homurdandı Zaf. Çünkü âşık değildi. Olamazdı da. Çizgiler, kutular ve mantıklı yollar vardı... Ve Dani çizginin üzerinde, kutunun dışında ve ormanın ortasındaydı; yani hayır, Zaf ona âşık değildi.

Sadece onunla yatmayı, onun elini tutmayı, gece geç saatlere kadar çalışırken karnının doymasını ve suyunu içmesini sağlamayı çok istiyordu. Bazen de hangi şampuanı kullandığını ve tüm yastıklarının nasıl aynı onun gibi kokmasını sağlayabileceğini merak ediyordu. Ama bunların hiçbirini yüksek sesle söylemese iyi olurdu çünkü mevcut durumda bir fayda sağlamayacaktı.

"Yalancı," dedi Jamal kısa ve öz bir şekilde, Zaf'in e-postalarına tıklayarak.

Zaf bakakaldı. "Ne?"

"Bu senin yalancı sesin. Çok gergin ve cızırtılı."

"Sen de kim oluyorsun?" diye çıkıştı Zaf, "Lanet olası... ses polisi falan mı?"

"Umarım bir dahaki sefere duştayken, o anda söyleyebileceğin ve *ses polisi*'nden çok daha iyi yetmiş tane şey bulursun."

"Umarım bir dahaki sefere duşa girdiğinde boğulursun." Zaf otuz bir yaşında olmasına rağmen şimdiye kadar daha iyi cevaplar geliştirmesi gerektiği konusuna katılıyordu.

"Bak," dedi Jamal, iç çekip arkadaşının gözlerine iyiye alamet olmayan bir ciddilikle bakarak. "Çok fazla kitap okuyorsun, bu yüzden muhtemelen gerçek dünyada bir sahte bir ilişki yaşamanın inanılmaz derecede garip olduğunu fark etmiyorsun..."

"Iıı, hayır, bunun kesinlikle farkındayım."

"Ve eğer o da bunu kabul ettiyse, bir anlamı var." Jamal ona anlamlı bir bakış attı. "Bilirsin, bir *şeyler* işte. Eğer bu kadından hoşlanıyorsan, ona söylemelisin."

Zaf sertçe yutkundu ve Jamal'in bakışlarından kaçınarak bir elini sakalına götürdü. "Yapamam."

"Neden? Umarım bunun senin şu sonsuza kadar mutluluk olayıyla bir ilgisi yoktur. Çocuklara akıl sağlığı hakkında ders verirken gayet esnek olabiliyorsun ama kendine karşı nasıl bu kadar tutucu olabiliyorsun anlamıyorum..."

"Ben tutucu falan değilim," diye tersledi Zaf. Gerçekten, ilerisini düşünerek biriyle çıkmak o kadar kötü müydü? Hayır, değildi. Hayatta hedefler önemliydi, teşekkürler. "İlgilenmiyor, tamam mı? Herhangi bir ilişki istemiyor." Sahte bir ilişki dışında. Ve cinsel bir ilişki hariç. Jamal bunu bilseydi Zaf'e tutucu demezdi, değil mi?

Gerçi başka şeyler söyleyebilirdi. Zaf'in duymak istemediği şeyler, mesela *Hata yapıyorsun* ya da *Seksi çok ciddiye alıyorsun*

gibi. Bunların hiçbiri doğru değildi çünkü Zaf her şeyi planlamıştı. Danika'yla yatacak, sonra ona hissettiği bu akıl almaz açlık doğal olarak azalacak ve onun kendisine uygun olmadığını hatırlayacak kadar konsantre olabilecekti. Ya da daha doğrusu, kadının kendisine uygun olmak *istemediğini.* Aynı kapıya çıkıyordu.

"İlgilenmiyor," diye tekrarladı Jamal, kaşlarını kaldırarak inanmadığını belli ediyordu. "Ve bunu biliyorsun çünkü?.."

"Çünkü bana söyledi. Ciddi ciddi. Çok açıktı."

Jamal durakladı. "Ah. Hımm. Bu çok zor, dostum."

"Sorun değil."

"Pek sayılmaz. Tüm bunlar senin için sorun olmayacak mı?"

Zaf bilmiyor ve kurcalamak da istemiyordu, bu yüzden "Yengeme âşık mısın?" diye karşılık verdi.

Jamal ağzını kapattı, sonra da tüy yumağı kusan bir kedinin çıkardığı sese benzer bir ses çıkardı. "Hayır," dedi panikle, gözleri kararlılıkla dizüstü bilgisayar ekranına sabitlenmişti. "Neden böyle bir şey... *Hayır.*"

Zaf homurdandı. "Çünkü *bu* şüphe götürmez. Siz ikiniz çok..."

Jamal'in ifadesi değişti. "Zaf."

"Çok garipsiniz. Eğer bir şey varsa..."

"*Zaf.*"

"*Ne?*"

"Yarın gece işin var mı?"

Hiç düşünmeden, "Evet," dedi Zaf, aklı kütüphaneye geri dönmüştü. *Yarın. İşten sonra.* "Çok meşgulüm. Çok ama çok meşgul. Buraya gelme çünkü ben burada olmayacağım. Ve eğer burada olursam da kapıyı açmayacağım."

"Anahtarım var," dedi Jamal kuru bir sesle. "Ama her ne yapıyorsan, iptal et..."

"Hayır."

"Çünkü yerel bir radyodan röportaj teklifi aldın ve Tackle It hakkında konuşmak istiyorlar."

"Ah," dedi Zaf. "Kahretsin." Sonra tüm olasılıklar, tüm fırsatlar aklına geldi ve nefessiz kalarak "*Kahretsin,*" diye tekrarladı.

Dani ertesi sabah damarlarında dolaşan heyecan ve yüzünde kocaman bir *seks yapacağım* sırıtışıyla uyandı. Dürüst olmak gerekirse, bu mide bulandırıcıydı.

O sabah kafede karşılaştıklarında Sorcha bile bu halini fark ederek mırıldandı. "Çok neşelisin. Bunun şeyle ilgisi var mı..." dramatik bir şekilde öksürdü, "*erkek arkadaşınla*?"

"Kapa çeneni," dedi Dani ve ters ters bakmaya çalıştı. Ama gevşek gülümsemesi yüzüne tutkal gibi yapışmıştı. "İlla öğrenmek istiyorsan, neşeliyim çünkü Oshun'un verdiği işaret doğruydu. Zaf vajinamı bahar temizliğine sokma yolunda ilerliyor, umarım ki ağzıyla, tam da tanrıçanın istediği gibi."

"Doğru. Mesele şu ki Dan, seni on yıldır tanıyorum ve o zamandan beri sıradan bir sevişme için hiç bu kadar neşeli olmamıştın. Şeyden beri..." Sanki geçmişi düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Bilmiyorum, belki Mateo'dan beri? Yani şöyle bir kabaca," diye homurdandı, "dünyanın kuruluşundan beri denebilir."

Dani gülmeye çalıştı. Gerçekten, gerçekten denedi. Ama ilk erkek arkadaşına dair bir şey kahkahasını boğazında düğümledi.

Ve *bir şey* derken *kelimenin tam anlamıyla her şeyi* kastediyordu.

"Bütün bu anlaşmanın sahte olduğuna emin misin?" dedi Sorcha gülerek onu dürtüklerken. "Çünkü ya sen *arkadaşına*

âşıksın ya da o bana söylemediğin karanlıkta parlayan, titreşimli bir tür ekipman taşıyor."

"Kapa *çeneni,*" diye tısladı Dani, kaçamak bakışlarla etrafına bakınarak. Aşkla ilgili o saçma şakaya değinmeyecekti bile ama *sahte* kelimesini herkesin içinde kullanmak Zaf'in tanıtım gösterisini tehlikeye atabilirdi. Sosyal Medya Güçleri her yerde pusuya yatmış olabilirdi. Köşedeki kruvasanı kemiren dövmeli ve piercing'li genç, bir anda rozetini çıkarıp onları reklam güçleri adına tutuklayabilirdi. "Sana söylediğime pişman etme beni."

Sorcha gözlerini devirdi. "Sanki anlamazdım da. Şaka bir yana, Zaf bile seni ilişki fobinden kurtaracak kadar ateşli değil."

"Bu konuda herkesin içinde bir kelime daha edersen seni pencereden atarım."

"Ölü bir aziz kadar mutlu görünmeseydin buna inanabilirdim."

Konuşmanın geldiği noktayı göz önüne alınca, bunun artık doğru olması mümkün değildi. Yine de Dani kahve değirmeninin metalik tarafındaki çarpık yansımasına bir an göz attı ve Sorcha'nın bir şekilde haklı olduğunu fark etti.

Evet. Seksten yoksun altı ay geçirmişti ve Dani için bu epey uzun bir süreydi. Biraz heyecan beklenebilirdi. Belki de bu, Echo'ya yelken açıp Zaf'in sabah kahvesini verirken masayı devirmeye ve gerçek bir aşk kahramanı gibi onun üstünü başını yırtma isteğini açıklıyordu.

Ta ki Zaf'in yüz ifadesini görene kadar.

"Günaydın," dedi Zaf nazikçe. Sesindeki hafif pürüzler sabahın erken saatlerinde yoldan geçen personel ve öğrencilerin dırdırı üzerinde fark ediliyordu. Her zamankinden daha dağınık saçları parlak mürekkep gibi alnına dökülüyor, bu da ellerini saçında gezdirdiği anlamına geliyordu. Ağır kapanan gözleri mor parmak izleri gibi gölgelerle sarılmıştı, bu da her zamankinden

daha az uyuduğunu gösteriyor ve altın rengi teni kara sakalının içinde solgun görünüyordu.

"Hayır, olamaz," sözü Dani'nin ağzından kaçıverdi.

Zaf gözlerini kırpıştırdı ve bir kaşını kaldırdı.

Bu haydut düşüncenin geri kalanının dökülmesine izin veremeyeceğinden -ki sonu *Olamaz, iyi misin?* gibi utanç verici bir endişeyle bitiyordu- söyleyecek başka bir şey aradı. Bir anlık sinir harbinden ve şaşırtıcı derecede yoğun endişeden sonra, "Alete el koyuyorsun, değil mi?" demeye karar verdi.

Çünkü muhtemelen öyleydi. Dün geceki beş dakikalık telefon görüşmelerinde biraz sessiz de olsa iyiydi ama bu bir şey ifade etmiyordu. İnsanlar duygularını her zaman saklar, baskı patlayıcı hale gelene kadar sıkıca tutardı ve sonra *bum:* Bir bakarsınız öz imajınız paramparça olmuş ve Keyshia Cole gibi, birinin kıyafetlerini çöp torbasında pencereden atıyorsunuz.

Zaf muhtemelen telefonu kapatmış ve gecenin geri kalanını Dani'nin birçok kusurunu romantik idealleriyle dengeleyerek geçirmiş ve Dani'nin göğüslerinin (tabii ki kocaman) ve dilinin (merak edenler için, uzun ve çok esnek) görkemli gücünün dahi onu neşeli bir günaha sürükleyemeyeceğine karar vermişti. Söz konusu Dani Brown iken olumsuz bir değer hesabı yapan ilk kişi kesinlikle Zaf olamazdı. Yine de işleri tamamen fiziksel tutarak bu hesaplamaların acı sonuçlarını önlemesi gerekiyordu.

Adamın karanlık bakışlarının kadının göğsünde açtığı deliğin ilahi dürtüler ve kaderle bir ilgisi olmalıydı. Evet, işte buydu: Dani'nin ruh halini kuş pisliği gibi *-şap diye-* kaldırıma düşüren şey, evrenin emrettiği yatak arkadaşının bunu istememesiydi. Oshun onunla uğraşmayı bırakmalıydı. Ya da belki de bunun karakter gelişimi için olması gerekiyordu? Oruç tutmanın keşişlerdeki etkisi gibi.

"Hayır," dedi Zaf, ayağa kalkıp güvenlik masasına yaslanarak. "Ben..." dudakları seğirdi ve sesi, mırlayan bir kedi gibi bacaklarına sürtünen bir tona düştü. "Alete el koymuyorum."

"*Ah*. Şey. Çok güzel," diye geveledi Dani, moralinin aniden yükselmesi karşısında fazla telaşlanmamaya çalışarak. Ama bu sabahki iniş çıkışları neredeyse şiddetleniyordu. Dani'nin hafifçe midesi bulanıyor ve ayakları üzerinde duramıyormuş gibi hissediyordu. Bu muhtemelen rahatlamasına, klitorisine ve kan akışındaki ani değişikliklere bağlıydı.

"Yine de kötü haberlerim var," dedi Zaf. Sonra kahvesinden güzel, ağır bir yudum aldı çünkü görünüşe göre eski bir ragbi oyuncusu olduğu kadar profesyonel bir işkenceciydi de. Tüm bu geçmiş hikâyesini saklamamalıydı. Arkadaşlar, geniş ve çeşitli özel yetenekleri hakkında birbirlerini muallakta bırakmazdı.

Bu yüzden Dani yakında ona yatak odası uzmanlığına dair her şeyi öğretecekti.

Birkaç saniye boyunca adamın âdemelmasındaki ritmik hareketle dikkati dağılsa da sabırsızlığı galip geldi. "Ne oldu? Kötü haber ne?"

Zaf kahveyi bıraktı. "Dün telefonda söylemek istemedim, belki yine senden kaçtığımı düşünürsün diye. Ama bu akşamki planı ertelemem gerek." Sözcükler bir hayal kırıklığı dalgasıyla ağzından döküldü, sanki çılgınca sevişmelerini ertelemesinin sebebi o kadar istenmeyen bir şeydi ki o şeyi tekmeleyerek uzaklaştırmamak için kendini zor tutuyordu. Bu da Dani'nin ani mutsuzluğunu bir nebze olsun yatıştırdı.

Yine de Dani bu mutsuzluğunun sebebini anlamıyordu. Bu kadar uzun süre vibratörün verdiği orgazmlarla hayatta kalmıştı ve akşamı Zaf'le geçirmeyi dört gözle beklemiyordu. Bu aptalca olurdu. Özellikle de onu arayabilecekken.

Bu gerçeği aklından çıkarmadan sakince, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Adamın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İşler epey yolunda aslında. Bizim durumumuz hariç. Evet. Trent Radio benimle röportaj yapmak istiyor."

"*Ne?*" Dani sanki içinde bir ampul yanmış gibi hissediyor ve teninde hafif bir zevk tütüyordu. "Bu harika, değil mi? Bu çok acayip!"

"Evet." Zaf başını salladı, utanmış gibi gözlerini kaçırdı. Gülümsemesi temkinli, umutlu ve tatlıydı. Ve bu ifadede Dani'nin kalbini yumruklayan bir şey vardı, bu da onu son derece rahatsız ediyor ve kaburgalarının ağrımasına neden oluyordu.

"Tackle It hakkında konuşmak istiyorlar," diyordu Zaf, "ve tabii ki bizim hakkımızda. Ben gerçekten..." Durakladı, dili baştan çıkarıcı alt dudağının üzerinde gezinirken masanın öbür ucuna uzanıp kadının elini yakaladı. Tanıştıklarından beri ilk kez Zaf'in güvenlik görevini tamamen göz ardı ettiğini gördü Dani. Genelde konuşurlarken adamın bakışları etrafta gezinir, kaşlarını çatar ve rastgele emirler yağdırarak insanlara kimliklerini göstermelerini hatırlatırdı. Ama şimdi? Tıpkı parmaklarının Dani'ninkilerin arasında dolaştığı gibi gözleri de ona sabitlenmiş ve tüm bu karanlık, kadife odak; Dani'nin kanında bir heyecana yol açmıştı. Dani tamamen... istendiğini hissetmişti. Gerçekten, gerçekten istendiğini. Gelgit gibi hızla akan nefesini toparlayamadı.

"Teşekkür ederim," diye bitirdi Zaf usulca. "Tüm bunlar için. Saçma olduğunu biliyorum ama çok işe yarıyor."

İğrenç derecede samimiydi. Dani'nin alerjisi olmalıydı çünkü ona o kocaman köpek yavrusu gözleriyle her teşekkür edişinde kendini ateşli, kıpkırmızı ve gergin hissediyordu. "Boş ver bunları," dedi hızlıca. "Gelmemi ister misin?"

Zaf dudaklarını büzdü. "Bunu da sordular tabii ki. Ama onlara meşgul olduğunu söyledim, o yüzden..."

Sempozyuma hazırlanmakla meşguldü *gerçekten*, dün gece Inez Holly'nin ona on dokuzuncu yüzyıl sonu edebiyatında kesişimsellik üzerine belirsiz bir Afro-İsveç teorisi hakkında soru sorduğu ve Dani'nin *cevap veremediği* hararetli bir rüyadan uyanmıştı. Zaf'in ona yanında ihtiyacı olmamasına memnun hissetmeliydi. Yine de kendini yavaşça, sanki bir şakaymış gibi sorarken buldu: "Ne yani, beni orada istemiyor musun? Çok incindim."

Zaf yavaşça güldü çünkü tabii ki Dani ciddi değildi. Tabii ki ciddi değildi. "Benim için zaten çok şey yapıyorsun Dan. Seni görüşmelere sürüklemeyeceğim." Daha yakına eğilirken sesi alçaldı. "Ya da senden daha fazla yalan söylemeni isteyecek değilim."

Hepsi tamamen soylu gerekçelerdi ama bunların hiçbiri *hayır* demek değildi. Ve Zaf gerektiğinde *hayır* demeyi bilen bir adamdı.

Dani bu işin peşini bırakması gerektiğini biliyordu. Tanrı aşkına, sempozyuma ve ona eşlik eden Inez Holly ile yapacağı korkutucu panel tartışmasına sadece birkaç hafta kalmıştı! Sahte erkek arkadaşıyla son dakika radyo röportajları yapmak için zamanı yoktu. Çocukların iyiliği için ve hatta bu sahte erkek arkadaşı hâlâ gelecekteki gerçek yatak arkadaşı olsa bile. Yani adam haklıydı. Gitmemeliydi.

Ancak... Zaf'in ilgi odağı olmaktan hoşlanmadığı açıktı. Ve gerginken, özellikle *sevimli bir şekilde* korkutucu oluyordu ancak kimse *sevimli* kısmı fark etmiyordu. Ve Tanrı aşkına, anksiyetesi vardı. Yani, hayır, Dani bunu tek başına yapmasına izin vermeyecekti. Bu düşünce o kadar şiddetli ve yoğundu ki neredeyse telaşlanacaktı. Ama bu ilgi dostluktan geliyordu ve dostluk iyi bir

şeydi. Dostluk güvenliydi. Bazen canını yakabilirdi ama hiçbir zaman kalbini söküp atmamış ve onu içten dışa mahvetmemişti.

Bir an, kalbinde bir zamanlar Jo ile gülmenin bıraktığı boşluğun karanlık gölgesini hissetti. Dani hemen toparlanıp bu acıyı kenara itti.

"Geleceğim," dedi.

Muhtemelen birkaç dakikadır sessiz kaldığı için Zaf irkilmiş görünüyordu. Uzun, düşünceli duraksamalar Dani'nin sosyal açıdan kabul edilemez bir alışkanlığıydı, bunu geçmiş deneyimlerinden biliyor ve aldığı kaba geribildirimler onu epey tuhaf ve/veya sıkıcı gösteriyordu. Yine de Zaf buna hiç aldırmıyor gibiydi. Sadece onu beklemiş, Dani tekrar konuştuğunda da sanki hiç sessizlik olmamış gibi karşılık vermişti.

Şu anda olduğu gibi. "Gelecek misin?" diye yineledi. "Ama..."

"Aması yok. Bir şey yapıyorsak düzgün yapalım."

"Emin misin?" Yüz ifadesi okunamaz haldeydi.

"Eminim," dedi Dani, kulağında *Burada neler oluyor?* diye çığlık atan küçük sese rağmen. *Tüm bu sıcak, parlayan kıvılcımlar nedir ve neden* hiçbiri *genital bölgemin etrafında değil?*

Zaf'in omuzlarındaki hafif gerginlik eridi ve ona kalbini sıkıştıracak türden kocaman bir gülümsemeyle baktı. Dani'nin her zaman adamın burnunu öpmek istemesine sebep olan (bilinçli iradesine rağmen yani) sinir bozucu türden bir gülümsemeyle. Sonra adam bir elini Dani'nin boynuna dolayıp aradaki masa masum bir tahta parçası olmaktan çıkıp uzuvları arasında şeytani bir engele dönüşene kadar onu kendine çekti ve dudaklarına bir öpücük kondurarak işleri bin kat daha kötüleştirdi.

Sıcak, sert, tutkulu bir öpücük değildi. Yavaş, yumuşak, şefkatli, hatta neredeyse iffetli bir öpücüktü; Zaf'in ağzı yumuşaktı ve dudakları ayrılmıştı ama dili uslu duruyordu. Tatlı, sıcak bir

baskı ve hafif, rahatlatıcı bir sokulmadan sonra Zaf, Dani'nin gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. Gözleri ocaktaki karamel gibi sıcaktı ve gülme çizgileriyle sarılıydı.

"Kaç kişi," diye sordu adam sessizce, "senin ne kadar nazik biri olduğunu biliyor?"

"Ben... ıı ı..." Dani şaşkınlığını yutarak başının etrafında dönen kuşları kovdu. "Ben nazik değilim."

"Doğru," dedi adam kuru bir sesle ve sonra burunlarını birbirine çarptı. Dani'nin karnı resmen ikiye katlandı ve sonra tereyağı gibi eriyip gitti. *İnsan içindeyiz,* diye hatırlattı Dani kendine sertçe, *bu da her şeyin numara olduğu anlamına geliyor.*

Ancak çoğunlukla Zaf üniformalıyken küfretmeyi bırakacak kadar bile efendi taklidi yapamıyordu. Yalandan yere *gülümseyemiyordu* bile. Bu da şu soruyu akla getiriyordu ki...

Yapma. Sakın bu lanet soruyu sorma, yoksa aylardır ilk kez karşına çıkan yatak macerasından daha ilk turda vazgeçmek zorunda kalabilirsin. Dani'nin zihninin bir bölümünde Zaf'in bacaklarından bile kalın ve ona her dokunduğunda artan kalp atış hızından bile daha yüksek, beton güvenlik duvarları örülüyordu. Çünkü duyguların kanatları vardı ama Dani'nin yoktu ve küçük bir kuşu uçurumdan aşağı atmayacaktı.

Dürtü bile hissetmedi. Asla.

Bu yüzden odağını tekrar ait olduğu yere yönlendirdi. "Belki programdan sonra..."

"Seninle eve geleceğim," dedi Zaf. Tereddütsüz. Sadece ateşli, akışkan şehvetle.

Dokuzuncu Bölüm

@BASICJELLYBABY: Kimse:

Kelimenin tam anlamıyla hiç kimse:

Tek bir lanet ruh bile:

Kampüsün her yerinde #DrRugbae: BU KADAR YALNIZ OLMAK NASIL BİR ŞEY? ANLAYAMIYORUM!

103 15 66

Öğleden sonra Dani bitkilerini suladı, tanrıçasına tuzlu su verdi ve bildiklerini doğrulamak için İsveç edebiyat eleştirisi hakkında internette birkaç makale aradı. Masasının yanında oluşturduğu sempozyum araştırmalarını içeren zihinsel haritası olan Kıyamet Duvarı'na birkaç pembe yapışkan not ekledi. Sonra ırk, toplumsal cinsiyet ve 19. yüzyıl yeni kadını üzerine panel hazırlığına dahil edebileceği büyüleyici bir makale bulunca dipsiz bir kuyuya düştü ve akşam için tüm planlarını hemen unuttu.

Bilinmeyen bir süre sonra, büyükannesi Gigi, yaramazlık yapan torunlarından ve zor yoga pozlarından şikâyet etmek için

onu aradığında pembe yapışkan kâğıtlara konuşma notları alıyordu. Zaman hızla ilerliyor ama ne yazık ki ikisi de bunu görmezden geliyordu.

"Eve, o küçük arkadaşı nişanlandığından beri tam bir kâbusa dönüştü," diye söylendi Gigi, yaralı tavuskuşu pozunun hainliğini geride bırakarak. "Gelin her açıdan felaket. Eve de Tanrı onu korusun, onun her sızlanmasına boyun eğiyor. Torunumda belirgin bir omurga eksikliği olduğundan şüphelenmeye başladım."

"Eve'in omurgasında bir şey yok," diye mırıldandı Dani. Bir yandan da yeni bir yapışkan notun üzerine *Kime ait bir oda?* yazıp duvara astı. "Sadece iyi olmaya fazla anlam yüklüyor."

"Evet, nedenini anlayamıyorum," diye cevap verdi Gigi, sesi gerçekten şaşkına dönmüş gibiydi. "Halbuki iyi insanlar inanılmaz derecede sıkıcıdır."

"Hımm." Zaf iyi biri değildi. Nazikti. Bu kayda değer bir ayrımdı. Daha ziyade kadın düşmanlığı ile siyahi kadın düşmanlığı arasındaki ayrım gibi. Dani bir yapışkan not kâğıdı daha kaptı.

"Geçen gün yoga stüdyoma hışımla geldi, Shivani'yi *epey* üzen bir dikkat dağınıklığıydı." (Shivani, Gigi'nin birlikte yaşadığı yoga eğitmeni ve kız arkadaşıydı.) "Düğün resepsiyonunda sahne almamı teklif etti! Bana dedi ki *senin ebedi ev hezimetçin ve en büyük hayranın olacağım*, sanki öyle değilmiş gibi! Yani, *hizmetçin* demek istediğini varsayıyorum."

"Muhtemelen," diye yanıtladı Dani.

"Ben de dedim ki umarım *kendi* düğün resepsiyonundan bahsediyorsundur, hayatım. Çünkü beni kendimi ortaya atacak kadar heyecanlandırabilecek *tek* olay siz torunlarımın düğünleri olur."

Dani, Zora Neale Hurston ve Zadie Smith notlarını değiştirirken mırıldandı. "Çok doğru."

"Bu arada, o muhteşem beyaz adam Chloe ile ne zaman evlenecek?"

"Eminim çok yakında," diyerek onu yatıştırdı Dani. Hamile bir genç kızken ilk aşkı tarafından terk edilen ve sonra da dehşete kapılan ailesi tarafından utanç içinde kapı dışarı edilen Gigi, Dani'nin ablası açlıktan ağzı kokan ressam sevgilisinin yanına taşındığından beri evlilik konusunda katı bir tutum sergiliyordu.

"Peki ya sen kendine ne zaman iyi bir kadın ya da erkek bulacaksın? Veya sana ömür boyu şefkat gösterecek başka kategoride bir birey?" diye soran Gigi konuşmaya hararetle devam edecekken Dani aniden hatırladı...

"Ah, kahretsin. Sanırım geç kaldım."

Gigi'nin sevinçten nefesi kesildi. "Salı akşamı *ne* için geç kaldın Danika Brown? Umarım kuruyup bir kabuk haline gelene kadar çalışmaktan başka bir şey yapıyorsundur?"

"Kabuk biraz ağır bir terim olabilir, Gigi." Dani belli belirsiz gücendiğini hissetti. Kabuk konusunu kontrol etmek için elini yanağına götürdü ama yüzü Super Facialist hyalüronik gündüz kremiyle her zamanki gibi nemlenmişti.

"Bana bir *randevun* olduğunu söyleme sakın?" diye devam etti Gigi.

Pekâlâ, söylemeyeceğim. Chloe ve Eve bu konuda çenelerini kapalı tutmayı başardıklarına göre -büyünün varlığının açık bir kanıtı- baklayı ağzından çıkaracak kişi kesinlikle Dani olmayacaktı. Hem zaten bu bir randevu *değil,* bir iyilikti. Ya da reklam için hayır kurumlarıyla sahte ilişkiler kurmak ikinci bir meslek olarak sayılabilirse profesyonel bir anlaşmaydı. Aksini düşünse iyi ederdi yoksa Majestelerinin vergi dairesi tepesine binerdi.

Kendisini Zaf'ten başka birine böyle bir hizmet sunarken düşündüğünden değil.

"Danika," diye seslendi Gigi, "bu kadar yüksek sesle düşünme. *Konuş.*"

Dani, kapının aniden çalmasıyla daha fazla bahane üretmekten kurtuldu. Tabii ki *kurtulmak* göreceli bir terimdi çünkü kapıyı çalan kesinlikle Zaf'ti. Ve onunla birlikte müzik-radyo-mikrofonla buluşmaya hazırlanması gerekirken pijamalarının içinde Gigi'yle telefonda konuşarak onu hayal kırıklığına uğratacaktı.

Dani'ye göre bu hiç de şaşırtıcı değildi: Ne de olsa geçmişteki ilişkilerinin yürümemesinin bir nedeni vardı. Hepsi Mateo gibi değildi ama o her zaman kendisi olmuştu.

Dani, Gigi'ye neşeyle yalan söyleyerek, "Randevum yok," dedi. "Sadece Sorcha. Kapatmalıyım, seni seviyorum, Eve'e kendine gelmesini söyle."

Telefonu bıraktı, Kıyamet Duvarı'nı terk etti ve kapıya yöneldi. Ama Zaf'i içeri almadan önce Dani, kıyafetinin mistik bir şekilde değişmiş olma ihtimaline karşı bir anlığına kendine baktı.

Ne yazık ki değişmemişti. Hâlâ kocaman, yırtık pırtık Minion terlikleri (biri mor, biri sarı), ren geyiği desenli şort pijaması (*sahiden mi Danika, hem de mart ayında?*) ile 98 aldığı bir Chaucer final sınavında giydiği bol tişörtü üzerindeydi. Dani Chaucer'ı küçümsediği ve Orta Çağ İngiliz Edebiyatı'ndan hazzetmediği için bu not bariz bir mucizeydi. O zamandan beri, özellikle zor projeler üzerinde çalışırken uğur getiren bu tişörtünü giyiyordu.

Ne yazık ki söz konusu tişört de soluk gri-beyaz renkteydi ve hafif transparandı. Harika. Terliklerini ayağından fırlattı ve göğüslerini dik tutmak için bir şeyler yapması gerekip gerekmediğini düşündü çünkü başıboş bırakılınca yaşlı ninelerinki gibi dramatik bir şekilde sarkıyorlardı. Sonra kendine, her şey plan-

landığı gibi giderse, Zaf'in zaten ikizleri sarhoş köpek yavruları gibi zıplarken göreceğini hatırlattı. Bir şey yapmaya gerek yoktu.

Bu garip sinir ânını hızlıca atlattıktan sonra nihayet kapıyı açtı.

Zaf elleri cebinde, gür, siyah saçları alnına dökülmüş, orada duruyordu. Aylarca o lacivert güvenlik üniformasından sonra onu sokak kıyafetleri içinde görmek... bir tür vahiy gibiydi. Dani dudağını ısırdı ve kendine, mantıklı kadınların dar gömlek giyen bir erkeği görünce bayılmayacağını söyledi. Gömlek, tenini ortaya çıkaran ve kalın ön kollarından etli pazılarına, sağlam göğsüne ve gövdesine kadar her santimine yapışan orman yeşili renkte olsa bile.

Sonra Zaf'in küçük, temkinli gülümsemelerinden biri belirdi ve Dani mantıklı bir kadın olmadığını kabul etmek zorunda kaldı çünkü kesinlikle bayılmak üzereydi. En azından içinden. Zaf'e bakmak, klimalı bir odadan çıkıp yaz sıcağında bir duvara çarpmak gibiydi. Şehvet onu vurdu, etrafını sardı ve kadın yavaşça boğulmaya başladı.

"Yaklaşık bir saat önce," dedi Zaf, "bir radyo röportajında ne giyileceğine dair en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim."

Kadının kalbi, kavurucu bir yaz günündeki dondurma gibi şıp-şıp-şıp eridi. Aman Tanrım. "Sanırım fark etmez," dedi ona. Çünkü, *O kadar leziz görünüyorsun ki dişlerimi muazzam genişlikteki göğüslerine geçirme dürtüsüyle ciddi ciddi savaşıyorum,* derse adam endişelenebilirdi. "İçeri gelsene! Maalesef hazır değilim..."

"Gerçekten mi?" Merakla etrafa bakınarak onu oturma odasına kadar takip etti. "Ren geyiği şortunun bir anlamı olduğunu sanıyordum."

"Çok komik," dedi. "Kendini evinde hisset. Elimden geldiğince hızlı olacağım."

"Sorun değil. Yirmi dakika erken geldim."

Adamın sözleri kafasına dank edince kaşları havaya kalktı. Dani sonunda mutfak duvarında asılı saate baktı ve adamın haklı olduğunu anladı. "Ah. Sen... yani?"

"İçimde bir his vardı," dedi Zaf alaycı bir tavırla, "dürtülmeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Dani'nin bu varsayıma öfkelenmesi ya da en azından biraz da olsa sinirlenmesi gerekirdi ama açıkçası, üzerine düşünecek önemsiz bir şeyin daha eksilmesinden memnundu. Ve evet, çoğu insanın zamanlamayı önemsizin tam zıddı olarak gördüğünün farkındaydı. Ama bunu kabul etmiş gibi davranmak epey yorucuydu.

Yine de Zaf'in yararlı bir şey yaptığını belirtemezdi, yoksa birbirleri *için yararlı şeyler yaptıklarını* düşünmeye başlayabilirdi ve bu içine girilmesi tehlikeli bir dinamikti. Karşı taraf boyun eğdiğinde insanlar bunu kişisel algılamaya meyilliydi. Bu yüzden Dani kaşlarını çattı, "Ne yani, şimdi de beni yönetmeye mi çalışıyorsun?"

Adamın gülümsemesi belli belirsiz, orantısız ve... ilgiliydi. Kelime buydu. İlgili. "Bana bir iyilik yapıyorsun. Aklında çok şey olduğunu biliyorum ve çalışırken zamanı yönetmekte pek iyi değilsin, bu yüzden erken gelmenin işe yarayacağını düşündüm. Hepsi bu."

Bu cümleyi kurarken sanki kadın onun varlığını hatırlamakta zorlanıyormuş gibi bir sesi vardı ki kesinlikle öyle değildi. Ama belki de Dani bazen öyle davranıyor olabilirdi. Kadın bu fikri çok rahatsız edici buldu. Zaf çok fazla yer kaplıyor, çok fazla sıcaklık yayıyor ve çok fazla iyilik yapıyordu. Tüm bunları yapan biri -genel olarak- ikinci plana atılmış gibi hissetmemeliydi. Maddenin doğası gereği. Evrenin dengesi ya da öyle bir şey için

bu kötü olurdu. Belki bir dahaki sefere Zaf'le buluşması gerektiğinde, dikkatinin dağılmaması ya da unutkanlık etmemesi için alarm kurabilirdi.

"Anlıyorum ama endişelenmene gerek yok. Bir daha geç kalmayacağım," dedi kararlılıkla. Sonra arkasını dönmek zorunda kaldı çünkü adamın yüz ifadesinde bir şey değişmişti. Her zamankinden daha karanlık ve baş döndürücü derecede güzel görünen gözlerine bakmaya dayanamadı. "Ben... hazırlanayım o zaman," diyerek yatak odasına yöneldi. "Su istersen lavabonun üzerindeki dolapta bardaklar var. Ya da çay istersen fincanlar var, başının çaresine bak." Adam cevap vermeyince, boyutlar arası bir boşluktan düşmediğine ya da yetenekli ve sessiz kişilerden oluşan bir ekip tarafından kaçırılmadığına emin olmak için arkasına baktı.

Hayır; sadece hafifçe aralık ağzıyla, kadının kıçına bakıyordu. Ah. Evet. Bu uyku şortunun kesimini ve poposundaki dövmeyi unutmuştu. Yanakları yanıyordu ki bu çok *saçmaydı.* Bu röportaj işini hallettikten sonra ona kesinlikle daha fazlasını göstermeyi planlıyordu. Dani bir elini poposuna vurdu. Muhtemelen eli vücudunun o bölgesinin ufak bir kısmını bile kapatacak kadar büyük olmadığı için Zaf kahkahalarla karşılık verdi.

"Eh, sakın," diye mırıldandı Dani ve aceleyle uzaklaştı.

"Özür dilerim." Zaf arkasından seslendi ama sesi hiç de üzgün çıkmıyordu.

"Sapık!" En azından öyle olmasını umuyordu.

"Hayır, hayır," dedi Zaf, tamamen soğukkanlı bir şekilde. "Sadece dövmeleri çok severim."

Danika Brown lanet olası imkânsız bir kadındı.

Zaf, oturma odasının penceresinin yarattığı karanlık aynada kadının uzaklaşmasını izledi: Güçlü baldırlar, ağır, çukurlu kalçalar, o lanet şortun açıkta bıraktığı kıçının yarısı, avcunun kapattığı ISIR BENİ yazan dövme. Dani yatak odasına açıldığını tahmin ettiği kapıyı çarparak kapattı ve gözden kayboldu. Zaf uzun bir oh çekti ve alnı soğuk cama değene kadar eğildi. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Nabzı boğazına ritmik bir yumruk gibi çarpıyordu, o kadar şiddetliydi ki tehlikeliydi. Yarın haberlere çıkacaktı: TAHRİK OLUP ÖLEN ADAM. ATARDAMARI NABZININ GÜCÜYLE PATLADI.

Danika'yla uğraşmak yok, dedi kendi kendine sertçe. Şu lanet olası görüşmeyi aradan çıkarmadan olmazdı. Tüm gerginliği, sonrasında yapacaklarının ateşli, elektrikli beklentisiyle karışıyor ve bu onu arka arkaya üç espresso içmiş gibi titretiyordu. Ya da belki de gerçekten arka arkaya üç espresso *içtiği* için titriyordu. Görüşmenin ortasında esnemek istememişti.

Öte yandan, yanında Dani gibi bir kadın varken esneme yeteneği kalır mıydı? Hiç de bile. Daha eşiği bile geçmeden aleti sertleşmişti. Onu daha önce siyahtan başka bir renk giyerken, yalın ayak, sutyensiz ya da makyajsız görmemişti. O yüzden bu akşamki hali Zaf'in karnına bir yumruk gibi inmişti. Onu kim başka böyle görmüştü? Çok kişi olmadığına bahse girerdi Zaf. Bu küçük, saçma ve anlamsız bir şeydi ama ona *yakınlık* diye fısıldıyordu ve aklında dönen tüm bu gerçekler onu yumruğunu ısırmasından alıkoyamadı. Sertçe.

Duyduğu acı işe yaramamış, sadece ona dövmeyi hatırlatmıştı. Eğer isterse Zaf onu zevkle ısırabilirdi. Ayaklarının dibinde diz çökecek, ellerini kadının kalçalarına koyacak -yumuşak, çok yumuşakça- ve onu kendi etrafında çevirecekti. Yavaşça. Kıçının dolgun, şişman kıvrımlarını ortaya çıkarmak için şortunu aşa-

ğıya çekip dişlerini o olgun ete her santimi işaretleyene kadar nazikçe geçirecekti.

Sonra ayağa kalkacak, onu duvara itecek, açgözlü aletini serbest bırakacak ve kadının vajinasını açacaktı. Kadının içini tıka basa dolduracak, gözleri kararana dek gidip gelecek, yüzünü boynuna, onun için çıplak ve savunmasız olan tenine gömüp... Lanet olsun, aleti sertleşmiş, zevk sıvısı kot pantolonuna sızıyordu. Buna hemen son vermeliydi yoksa lanet radyo stüdyosuna asla ulaşamayacaklardı.

Burnundan yavaş ve bilinçli bir nefes aldı, sonra ağzından verdi; dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. Ereksiyonla başa çıkmak için resmen eski endişe taktiklerini kullanıyordu. Abisinin kahkahası kafasının içinde çınladı, o kadar gerçekçiydi ki neredeyse Zain'in varlığından emin olmak için arkasını dönecekti. Ama dönmedi tabii ki. Çünkü Zain hiçbir zaman orada değildi.

"Hayır," diye mırıldandı nefesinin altında. "*Yapmayacağımız* şey, azgınlıktan depresyona geçiş yapmak." Bir eliyle yeni kesilmiş -ne var yani, her erkek dışarıya en iyi haliyle çıkmak isterdi- sakalını ovuşturdu ve Dani kotunun içindeki beyzbol sopasını göremeyeceği için pencereye arkasını döndü. "Dikkat dağıt. Tek ihtiyacım olan şey dikkat dağıtmak." Bütün bu sahte ilişkiyi dikkat dağıtacak bir şeyler arayarak geçireceğini hissediyordu. Çünkü Danika çok sofistike bir işkence aleti gibi her seferinde inanılmaz derecede güzel, tatlı, zeki ve seksi görünüyordu.

Ama henüz hiçbir şey yapamazken bunu düşünmeyecekti. Düşüneceği şey... bu kocaman stüdyo dairede daha önce hiç görmediği şeylerdi. Kitaplar, heykeller ve duvardaki pembe yapışkan notlar gibi. Pencere pervazlarında ve tezgâhlarda duran sayısız bitki gibi. Mermer saksılarda uzanıyor, hatta tavandan

bile bitkiler sarkıyordu. Parmaklarını yakındaki bir kaktüsün ince dikenleri üzerinde gezdirdi ve işe yaramayınca yakındaki kitaplığa yöneldi. Parlak ahşaptan yapılmıştı, Zaf'ten daha uzun ve iki kat daha genişti, ön kapının yanındaki güneş sarısı duvarın tamamını kaplıyordu. Gözlerini kısarak birkaç kitaba baktı, önceden duyduklarına rastlamadı ve *Summa Theologica* adında İngilizce, Pencapça ya da Arapçaya benzemeyen, dolayısıyla kendisini hiç ilgilendirmeyen bir kitap görünce bakmaktan vazgeçti. Rafların bazılarında akvaryum gibi cam kavanozlar vardı ama içinde su yerine kesilmiş yapraklar, kurutulmuş çiçekler, ot gibi görünen şeylerin yanı sıra rastgele kristaller ve benzeri şeyler vardı. Kavanozlardan birinde lavanta, diğerinde ise ay gibi parlayan bir gözyaşı taşı olduğunu fark etti.

Zaf ve Zain çocukken, babaları onlara yatmadan hemen önce ay hikâyeleri anlatırdı. Bu anıdan ürküp kaçması gerekirdi ama yapmadı. Ve kötü bir şey olmadı. Bunun yerine, bir an için bunu Danika'yla paylaşmayı ve muhtemelen şöyle tuhaf ve harika bir cevap alacağını düşündü: "Ay son derece önemlidir. Baban çok mantıklı bir adama benziyor."

Ya da belki bu bir temenniydi. Belki de herkes gibi davranır ve şöyle derdi: "Baban ve kardeşin aynı anda öldü, sonra ruh sağlığın dibe vurdu ve yaşam döngün kontrolden çıktı, değil mi? Kulağa korkunç geliyor. Bana her şeyi anlat, en ince ayrıntısına kadar."

Bu pek mümkün görünmüyordu. Ama başka biri için de pek olası görünmüyordu.

Zaf garip küçük kavanozları bıraktı ve odanın ortasındaki sehpaya ilerledi. Küçük, sağlam ve cilalıydı, tam ortasına altın bir kadın heykeli yerleştirilmişti. Kadının başı buklelerle doluydu; bileklerinde ve köprücük kemiklerinde evcil hayvan-

lar gibi arılar vardı ve bir elinde de ayna tutuyordu. Önünde mermer bir kâsede su ve portakal dilimlerinden oluşan küçük bir tabak duruyordu. Etrafına mumlar dizilmişti; kenarından balmumu damlayan, fitilleri yanık siyah, ciddi, beyaz şeyler. Bunun muhtemelen bir sunak olduğunu anlaması Zaf'in bir saniyesini aldı ve bir sirk gösterisini izler gibi aval aval bakıyordu. Oops.

Arkasını dönerek odadaki son tuhaflığa ilerledi: Danika'nın masasının yanındaki pembe yapışkan notlara. Birkaç dakika boyunca onları inceledi, çoğunu sadece Danika'nın ağzından duyduğu karalanmış sözcük ve cümlelere baktı. Sonra neye baktığını fark etti. Yapışkan notlardan oluşan bu duvar Danika'nın beyniydi.

Yani, bir parçası. Ne kadar zeki olduğunu düşününce, muhtemelen küçük bir parçası. Birkaç ay önce Dani, Echo'ya biraz sinirli gelmişti ve Zaf ona ne olduğunu sorduğunda, *Kreolizasyon* denen bir şey hakkındaki bir makalede, cinsiyet ve aileye dair tez ifadeleri, özgünlük ve cisseksist anlayışları içeren bir konuşmaya başlamıştı. Zaf dehşete düşmüştü, kelimelerin çoğunu anlamadığından değil -anlamamıştı, o ayrı- ama kadının bir noktadan diğerine atlama hızına hayret etmişti. Pek çok mantıksal adımı yüksek sesle söyleme ihtiyacı bile hissetmiyordu çünkü görünüşe göre hepsine hâlihazırda aşinaydı. Tıpkı Zaf'in maçta bir çalım yaparken bilinçli olarak görüşünü, ellerini ya da bileklerini düşünmeyeceği gibi çünkü buna gerek yoktu. Sadece nasıl yapacağını *bilirdi* ve bu da onu *bilmeyen* birine göre daha hızlı ve keskin yapardı.

Danika Brown, pek çok insandan daha hızlı ve zekiydi. Ve gelişigüzel, yapışkan, pembe düşüncelerini okurken, Zaf sırıtıyordu.

"Yüce Tanrım. Seni hiç bu kadar neşeli görmemiştim." Dani'nin sesi kaybolduğu kapı aralığından geldi. Zaf başını kaldırıp baktığında onu orada, *etkileyici* diyebileceği bir şekilde değişmiş olarak buldu: Pijamalarının yerini boyalı siyah bir kot pantolon ve göğsüne, yerçekimine meydan okuyan bir şeyler yapmış dar, kolsuz bluz almıştı. Ki Zaf'e göre buna hiç gerek yoktu. Özellikle de hâlâ siyah deri kolyelerini taktığı ve bunlar cennete giden yolu işaret eden birer ok gibi destansı göğüs dekoltesinin arasında kaybolduğu için. Makyajı, bir kadının tüm kemik yapısını farklı gösteren parlak, ağır türdendi. Yeğeni Fatima da benzerini geçen bayram denemişti. Tabii Kiran onu görüp kaşlarını çatarak, "Ciddi misin Fatima? Yukarı çık ve yüzünü yıka," diyene kadar.

Dani bu işte Pofuduk'tan çok daha iyiydi.

"Vay canına," dedi. "Çok şey görünüyorsun..."

"Agresif bir şekilde seksi ve biraz korkutucu mu?"

Durakladı. "Evet, doğrusu."

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi özellikle memnundu. Anlaşılan tam da istediği şey buydu. Zaf nedenini bilmiyordu çünkü *radyoya* çıkacaklardı ama...

Kadın yaklaşırken yüksek topuklu ayakkabılarının çıkardığı *tıkırtı* düşüncelerini böldü. "Kıyamet Duvarımı beğendin mi?"

"Neyi?.. Ah, yapışkan notlar mı?" Tekrar pembe denize döndü ve dudaklarında bir gülümsemenin daha belirdiğini hissetti. Onun karmakarışık, okunması neredeyse imkânsız el yazısının ve parlak, takip edilemez düşünce süreçlerinin neden dilindeki şerbet gibi zihninde köpürdüğünü bilmiyordu ama öyleydi. "Evet, hoşuma gitti. Bu kıyamet de neyin nesi?"

"Bu benim birkaç hafta sonra yapılacak *Çöküş Devrinin Kızları* sempozyumuna hazırlık çalışmalarım. Feminist edebiyatta

kesişimsellik üzerine bir panele katılmayı kabul ettim ve idolüm de orada olacağına göre, biraz fazla hazırlık yapıyor olabilirim." Ayakkabıları tıkırdamaya devam ediyordu. Zaf başını eğip onları inceledi. Küçük elmaslarla kaplı yüksek topuklu gümüş rengi ayakkabılardan siyah ojeli ayak parmakları görünüyor, bilek kayışlarını minik kafatasları kaplıyordu. Zaf'in gülümsemesi genişledi.

Sonra kadının sözleri nihayet beynini kaplayan azgın sisi delip geçti. "Birkaç hafta mı?"

"Hıhı. Tam olarak on sekiz gün." Dani şimdi yanında duruyordu, topuklu ayakkabılar sayesinde onu öpebilecek kadar uzundu. Zaf onu öpecekti ama bu, ikisinin de bir taksinin içinde bulunması yerine aletinin kadının içinde olmasına yol açabilecek kaygan bir yokuştu ve ayrıca...

"Bir sempozyumdan hiç bahsetmedin. Ya da hazırlanmak için çalışma yaptığından."

"Elbette bahsetmedim. Eminim işimle ilgili kazara yaptığım beyin fırtınalarıyla seni yeterince sıkıyorumdur. Muhtemelen umursamadığın bir panelde karşıma çıkabilecek konuları ele alışıma dair neden kafa ütüleyen bir konuşma yapayım ki?"

Zaf gözlerini ona dikti. "Dani... iş hakkında konuşurken beni sıkmıyorsun."

Dani ona, yeğeninin kullanmayı sevdiği bir GIF'i hatırlatan bir bakış attı. GIF'ten *hıı, ne demezsin* der gibi saf şüphecilik damlıyordu.

"Hayır," diye ısrar etti. "Yani, senin okuduğun kitapları okumam ve kullandığın kelimeleri her zaman anlamam ama sahiden hoş bir sesin var ve inek konularında heyecanlanman çok hoş."

Kadın az önce bir toz bulutunun içine girmiş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra başka tarafa baktı. "Ah. Ah. Hımm. Ben... anlıyorum. Doğru. Hımm."

Zaf onu iyi tanımasa yüzünün kızardığını düşünebilirdi. Ama Dani ne kadar sevimli olduğunu zaten kendi de biliyor olmalıydı. Bu binlerce farklı kişi tarafından binlerce kez dile getirilmiş olmalıydı ve dile *getirilmediği* şüphesi, Zaf'i kişisel olarak öfkelendiriyordu.

"Her neyse," diye devam etti, öfke kıvılcımını kenara iterek. "Bu kadar meşgul olduğunu bilseydim," başıyla duvardaki kaosu işaret etti, "bu gece benimle gelmeni istemezdim." Çünkü kadının *Yüzüklerin Efendisi* filmindeki Gollum gibi buraya kapanmayı, kitapları okşamayı ve *Kıymetlimiss* diye mırıldanmayı tercih edeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Ama kadın saçma bir soru sormuş gibi baktı ve "Sen istemedin. Ben ısrar ettim çünkü sen benim arkadaşımsın. Bunu biliyorsun, değil mi Zaf?" dedi.

O böyle söyleyince, evet, bildiğini sanıyordu. Her zaman biliyordu. Ama son zamanlarda Dani'yle arkadaşlığın gerçek anlamını, gücünü ve derinliğini; etrafındaki insanları desteklemek için ne kadar çok şey yapabileceğini fark etmeye başlamıştı. Ve gizliden gizliye bu kadar sevimli bir kadının romantik ilişkileri konuşmanın yüzüne gölge düşürdüğü bir noktaya nasıl geldiğini merak ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Zaf usulca.

"Bana teşekkür etmek konusunda seninle konuşmuştum," dedi ama adam rahatsızlığın ve alaycılığın gerçekte ne olduğunu görüyordu. O, dünyadaki en tatlı insandı ama bu tatlılığın karşılığını almaya alışık değildi.

Ki bu lanet bir suçtu.

"Gergin misin?" diye sordu Zaf. "Panel için yani?"

Gülümserken irkilmiş gibiydi. "Hiç gergin değilim."

"Elbette. Hayattaki idolün kim?"

Dani küçük bir çocuk gibi topuklarının üzerinde kıpırdandı, kirpikleri aşağı bakarken dalgalandı, dudakları durduramadığı bir sırıtışla kıvrıldı. "Inez Holly. Birleşik Krallık'taki otuzdan az siyah kadın profesörden biri ve arzu politikaları üzerine yazdığı makale hayatımı değiştirdi, bu yüzden onu etkilemem gerekiyor yoksa ölebilirim."

Zaf'in göğsünde bir çiçek kadar taze ve narin bir şey açtı, bal ve mum kokuyordu. Danika kokuyordu. "Bu şimdiye kadar söylediğin en şirin şey."

Danika şaşırdığında özellikle bir kedi gibi görünüyordu. Şimdi de ona o bakışı atıyordu işte, dudaklarını büzmüş, kaşlarını çatmıştı; kendi şaşkınlığına kızıyordu sanki.

"Ah, defol git," diye mırıldandı ama Zaf, Danika'nın yine kızardığını söyleyebilirdi. Değerliydi, lanet olası o kadar değerliydi ki. Yüzündeki o kararsız ifadeyi, kendinden emin mutluluğu görünce Zaf onu yakalayıp öpmek ve sımsıkı sarılmak istedi.

Ama denerse geç kalacaklardı. Bu yüzden Zaf kolunu onun omzuna atıp sıkmakla yetindi. Bir süre sonra, "Bu panel halka açık mı?" diye sordu.

"Evet, tabii ki," diye mırıldandı kadın.

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır," dedi hemen. Ama sonra aynı hızla ona baktı ve ağzından kaçırdı, "Gelir misin? Neden gelesin ki? Gelmezsin. Gelir miydin?"

Evet. Bu ilginçti. "Maçta birine tezahürat yapmak gibi, değil mi? Ben de gelmeliyim."

"Çünkü ben senin sahte kız arkadaşınım."

"Çünkü sen benim gerçek arkadaşımsın," dedi Zaf ve bunda ciddiydi.

Dani keyifle gülümsedi. Sanki bunu neden yaptığını tam olarak anlamamış gibiydi ama tartışacak hali yoktu. "Çok sıkıcı olacak."

"Eğer sen konuşursan," dedi Zaf, fazlasıyla dürüst bir şekilde, "hiç sıkılmam."

Kadının gülümsemesi genişledi, o kadar parlak ve güzeldi ki Zaf karanlık bir odada aylarca kaldıktan sonra güneş ışığına adım atmış gibi hissetti. Ve Zaf buna kalıbını basabilirdi çünkü karanlıkta olmanın verdiği hissi çok iyi biliyordu. İçinde derinlerde bir şey kıpırdadı, gümledi ve...

Ve bir an önce konuyu değiştirmezse kötü seçimler yapabilirdi. Eliyle sakalını sıvazladı ve saatini kontrol etti. "Ah. Lanet olsun."

Dani onun bileğini yakalayıp başını eğerek saate baktı. "Geç kalacağız."

"Taksiye binersek kalmayız."

"*Dâhice,* sevgilim," dedi kadın. Zaf bu kelimelerin ikisi de olmamasına rağmen sözcükler adamın etrafında sevecen kediler gibi kıvrılıyordu. Dani'yle bir taksi çağırıp aşağıya koşarken ve şehrin içinden geçip Trent Radio'nun yer aldığı binaya giderken de bu sözcükler içini ısıtmaya devam etti. Zaf mekânın önünde durup akşam esintisi tenini ısırınca ve binanın ışığı cam kapılarından içeri sızınca o sıcaklık bir duman gibi kayboldu ve anılar bombardıman halinde yağdı.

Antrenmandan çıkarken bağırarak sorulan sorular, zaten açık yarasına bıçak gibi saplanan tuhaf sesler geri geldi. Manşetler, acıyan yorumcuların yumuşak sesleri; spor haberleri sırasında sakin, ölçülü tonlarda ailesinin yaşadığı felaketten bahseden ağırbaşlı haber sunucuları. O, babası ve Zain'in yan yana sırıtan resimlerinin; onları tanımayan, hissedemeyen, *asla* hisset-

meyecek ama çarpık, boğucu bir nedenden konuya dahil olmak isteyen insanlar tarafından taziye şeklinde yayınlanması. Ve işte şimdi, yanında sahte bir kız arkadaş ve kalkan niteliğinde kibar bir *malum konuları tartışmayalım* ricasından başka bir şey olmadan, böyle insanlarla dolu bir yere kendi isteğiyle giriyordu. Bu durumla ilgili hiçbir şeyin güvenli, kontrol edilebilir ya da garantili olmadığı gerçeği, endişe verici koca bir yumruk gibi suratına çarptı. Göğsünün sıkıştığını, akıntının onu çekip götürmeye çalıştığını hissetti. Lanet olsun, bu kadar uzun zaman geçmesine ve çok iyi gitmesine rağmen şimdi bu da nereden çıkmıştı...

Bir şey yok. Bir şey yok. Her şey yolunda. Zaf kötü düşünceleri gırtlağından yakalayıp kenara attı ve kendini daha kötü değil, iyi hissetmeye odaklandı. Yapılması gerekeni biliyordu. Bunu daha önce sayısız kez yapmıştı. Kendi kendine düşündü, olabildiğince açık bir şekilde: *Zaf. Panik atak geçiriyorsun. Ama sorun değil.*

Ve yere çöküp derin nefes aldı.

Onuncu Bölüm

Pek çok insan Dani'yi umursamaz sanırdı ama bu doğru değildi. O sadece kendisini ilgilendirmeyen şeyleri, ilgilendirenler uğruna görmezden gelmeyi tercih ediyordu ki bu tamamen mantıklıydı. İnsanlar da grup olarak, atıştırmalıklar, şiir, panel araştırması gibi daha önemli konular uğruna Dani'nin zihninin gerisinde kalırdı. Ama gariptir ki Zaf'in, zihnindeki kafesin parmaklıklarından içeri sızma eğilimi vardı -ki bu hiç mantıklı değildi çünkü adam çok büyüktü- ve sanki oraya aitmiş gibi Dani'nin odaklanma alanına giriyordu.

Bu yüzden adamın nefes alışının değiştiğini fark etti.

Duyduğundan değil; en azından kulaklarıyla. Trent Radio'nun merkezinin bulunduğu kutuya benzer modern binanın dışındaki kaldırımdaydılar. Arkadaki trafik, bir adamın soluk alışlarının sesini bastıracak kadar yoğundu. Yine de o yavaş, sabit ritim duraksadığında, Dani bunu göğsünün derinliklerinde bir yerde *hissetti*. Zaf bir sonraki nefesini sanki oksijeni zorla çekiyormuş gibi aldı ve Dani sanki Zaf onu çekmiş gibi döndü. Sonra adam başını salladı ve sokağın ortasında çömeldi, Dani de

hiç düşünmeden aynısını yaptı. Sanki aralarında parlak bir bağ vardı ve biri dik duramazsa diğeri de duramıyordu.

"Özür dilerim," dedi Zaf, sesi gergin ve zımpara kâğıdı gibi pürüzlüydü. "Özür dilerim."

"Sakın buna cüret etme," dedi kadın, yumuşak bir sesle.

"Sadece... Sadece şey yapmam gerek..."

"Sonra anlatırsın. Şu anda ne yapman gerekiyorsa onu yap." Dani poposunun üzerine oturdu -kimi insanlar çömelmek için gereken bacak kaslarına ve genel dayanıklılığa sahip değildi, teşekkürler- ve ekledi, "Yardımcı olabileceksem, söyle. Aksi takdirde beni görmezden gelmekten çekinme. Yanındayım."

Zaf güçlükle yutkundu. "Ben iyiyim. Sorun yok."

"Zaf."

"Haklısın," dedi adam küçük bir kahkaha atarak. "İyi değilim. Hem de hiç."

"Evet, değilsin," diye kabul etti Dani. "Ama kimse her zaman iyi olamaz. Bu yüzden sen iyi olmamakla meşgulken burada kalıp işin bitene kadar ayrılmayacağız, sorun değil." Saçmaydı, gevezelikti, en iyi önerisiydi. Ama adamın ellerindeki titremeyi ve cildinin endişe verici soluk altın rengini görünce uzun zamandır ilk kez daha fazlasını sunabilmeyi çok istedi.

Bu arada Zaf sessizleşti.

En azından kadın ne *yapmaması* gerektiğini biliyordu. Zaf anksiyetesi olduğundan bahsettiğinde, doğal merakı sayesinde Dani anksiyete bozukluklarını araştırmak için birkaç saat harcamıştı. Böylece ona sarılmayacak, aptalca sorular sormayacak ya da kendisini bin kat daha kötü hissettirecek başka bir şey yapmayacaktı ve bu da önemli bir şeydi, değil mi?

Sahip olduğu tek şey bu olduğundan önemli olmasını umuyordu.

Bir süre sonra Zaf'in nefes alıp verişi yavaşladı ve geniş omuzları santim santim gevşedi. Her sonsuz küçük rahatlama işaretiyle birlikte, Dani'nin boğazını sıkıca saran kalın endişe halatı gevşemeye başladı. Sonra Zaf gözlerini açtı ve ona o sert, geçilmez bakışlarından birini attı. *Şimdi biraz götlük yapacağım* anlamına gelen bakışlarından birini ve Dani onun normal haline döndüğünü ve her zamanki gibi sinirli olduğunu anladı. Onun canlı, huysuz ve belli belirsiz sinir bozucu bir şey söylemesini bekledi. O da sanki aynı şeyi yapmaya hazırlanıyormuş gibi ağzını açtı. Ama uzun bir süre sonra elini sakalına götürüp iç çekti.

Dani dudağını ısırdı. "Sen iyi misin?"

Adam homurdandı.

"Programı iptal edeyim mi? Çünkü bunu yapabiliriz. Eğer istersen."

Adam ona baktı, ifadesi okunamıyordu. "Çıkmamıza on dakika kala mı?"

"On saniye bile olsa umurumda değil. Sadece söyle," dedi kadın kararlılıkla, "ben de oraya gidip *onlara* söyleyeyim."

Uzun bir süre sonra adamın dudakları kıpırdadı. "Bana iyi davranmaya falan mı başladın? Çünkü bu bir günde iki etti. Sonra beni kahve ve kek satılan bir yere götürüp kafeinin zararlarıyla ilgili dırdır etmeden benimle oturur musun? Ama ucuz şeylerden olmasın. Paran olduğunu biliyorum."

Dani'nin çıkardığı kekeleme sesi yarı eğlenmiş, yarı rahatlamış bir iç çekişti. "Eğer sinir bozucu olabiliyorsan, iyileştiğini varsayıyorum."

"Evet, öyle. Sanırım bazı ortaklıklarda... durumu atlatmak gerekir. Ve eğer bu gece olacak buysa, halletmek için elimden geleni yapacağım." Adamın yüz ifadesi bir an için düşünceli,

dalgındı ve Dani neredeyse daha fazlasını sormak istiyordu. Aklından tüm geçenleri bilmek istiyordu.

Neyse ki kadın konuşup kendini utandıramadan adam tekrar gülümsedi. "Ama ilerisi için bilmelisin ki bir ayağım çukurdayken de sinir bozucu olabilirim."

Dani kendini tutamayıp güldü. Hızlı, suçlu bir ses kabarcığıydı ama adam karşılık olarak gülümsedi, tebessümü ağır ve sıcaktı; tıpkı dökülen bal gibi. Dani biraz daha güldü. Adam da gülerek ona eşlik ediyordu. Kaldırımın ortasında oturmuş bir çift okul çocuğu gibi sersemlemiş ve nefes nefese kıkırdıyorlardı. Zaf kolunu Dani'nin omzuna doladı, yani bir nevi... ona yaslandı ve Dani'ye ağırlığının yarısını bile vermese de iyi hissettirdi. O kadar iyiydi ki Dani güldüğünü unuttu.

Sonra çok yaklaştılar, Zaf'in gözleri karanlık, yüzü yumuşak ve çok sevimliydi.

"Biliyor musun, Danika Brown?" dedi.

Dani adamın kolunun altına daha da sokuldu ama sadece üşüdüğü için. "Ne?"

"İyisin."

"Sadece iyi mi? Bu yetersiz sıfat ne kadar da saygısızca." Ama Zaf'in *iyi* demesi, bir başkasının kibirli iltifatlarından bin kat daha iyi hissettiriyordu. Ondan gelen *iyi*, adam Dani'den bir gece göğü yaratmış gibi aydınlattı kadının içini. Elbette Dani'den bir şeyler yaratmak kimsenin haddine değildi, o nedenle kadın homurdanıp adamı itti ve her şey yeniden kolaylaştı. "Umarım internetteki takipçilerimiz bir yerlerde gizlenmiş videomuzu çekmiyordur."

"Siktir et onları," dedi Zaf neşeyle ama Dani onun gözlerindeki belli belirsiz ihtiyat izlerini kaçırmadı. Sonra Zaf elini tuttu ve birlikte ayağa kalktılar.

Onu her tutup çektiğinde midesinde küçük bir kıpırtı hissetmek saçmaydı ama görünüşe göre Dani saçma bir insandı.

"Pekâlâ," dedi Zaf. "İçeri girsek iyi olur." Ama hareket etmedi. "Terliyor muyum?"

Dani elini onun alnına koydu. "Hayır."

"Terliyormuşum gibi hissediyorum."

"Genelde bu durumlarda böyle mi hissediyorsun?"

Zaf homurdanmak yerine dürüstçe cevap vererek kadını şoke etti. "Evet. Hani dondurucu soğukta egzersiz yaparsın ve terin sıcakken tenin buz gibidir ve neredeyse tuzu hissedersin ya?"

Dani dudaklarını birbirine bastırarak başını evet anlamında salladı. Dani'nin karnıyla kaburgaları arasındaki boşlukta küçük, kederli bir oyuk vardı ve orada, Zaf'in bununla mücadele etmesinden son derece mutsuz ama bu sefer yalnız olmadığı için son derece memnun bir cüce yaşıyordu.

Onun bu anları asla yalnız yaşamamasını diledi.

"Öyle hissettiriyor," dedi Zaf. "Bir de ciğerlerin suyla dolması hissi var."

"Ah. Çok hoş."

"Ve midem kurşundan yapılmış gibi vücudumdan düşüyor."

"Kulağa iyi geliyor."

Zaf ciddiyetle başını salladı. "Çok siktiriboktan yani. Dan?"

"Evet?"

"Destek olma tarzın bu mu?"

"Evet," dedi kadın. "Muhtemelen buna doğuştan yetenekli olmadığımı söyleyebilirsin. Özür dilerim."

"Dileme," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki akan trafikten zar zor duyuldu. "Hoşuma gitti."

Bu iki kelimeyle birlikte yetememe hissinin o tanıdık sancısı, ikinci sınıf bir filmdeymiş gibi aniden yok oldu. "Ah. Sahiden mi?"

Kalbi, onun nazik sözlerinin ritmiyle çarpıyordu. "Evet. Sahiden."

Zaf yatmak istediği kadının önünde panik atak geçirdiği için yerin dibine girebilirdi. Tabii son birkaç yılını erkek çocuklara akıl sağlığı sorunlarının onları daha az erkeksi yapmadığını ve daha az erkeksi olmanın yanlış bir şey olmadığını öğretmek için tasarlanmış bir müfredat geliştirmekle uğraşmasaydı. Kendini toparladıktan sonra geriye tanıdık bir yorgunluk, Dani'yle gülmenin verdiği aydınlık ve anksiyete ilaçlarını getirmemenin verdiği hafif bir sıkıntıdan başka bir şey kalmamıştı.

Yine de olayı yönetmişti. İşleri *iyi* idare etmişti. Tamamen buna odaklanabilirdi. Ya da belki Dani'ye. Öyle güzeldi ki bütün gün ona bakabilirdi.

Ta ki kadın, "Gergin olduğun gerçeğini konuşalım mı?" gibi zor sorular sorarak her şeyi mahvedene kadar.

Zaf iç çekti ve gözlerinin kenarındaki ince kırışıklıklar yerine sözcüklere odaklanmaya çalıştı. "*Gergin* değilim. Sadece, eğer radyoda kendimi rezil edersem, annem beni en azından gelecek yıl boyunca her gün terlikle döver. Ben de şeftali gibi morarırım."

Dani gülümseyen bakışlarını adamın üzerinde gezdirdi. "Gerçekten de narin görünüyorsun."

"Hiçbir fikrin yok!" Sorular ve endişeler her zamanki gibi başarıyla savuşturulmuştu. Şimdi konuşmayı bırakıp içeri girecekler ve adamı tam olarak tetikleyen şeyi asla ama asla tartışmayacaklardı. Çünkü Dani onun ailesinden değildi ya da sonsuza dek onunla kalmayacaktı, bu da bilmesini mecbur kılmıyordu.

Ama Dani ona baktı... sadece baktı. Bu sessiz, bilinçli kabullenişle, *belki de tüm hikâyeyi saklıyorsun ama eğer ihtiyacın buysa,*

yapmana izin vereceğim, der gibi. Ve bu bakıştaki bir şey Zaf'in baskı noktalarının her birine yaslandı... Hem de acı verici bir şekilde değil, tam olarak değil. Daha çok acıtan, harika bir masaj gibiydi.

Belki aileden biri değildi ya da sonsuza dek onunla kalmayacaktı ama gerçekten iyi bir arkadaştı. Bunun gibi anların kötü sonuçlandığına dair anılarının altında inkâr edilemez bir gerçek yıldız gibi parladı: Dani insanları kırmıyor ve işleri daha kötü hale sokmuyordu. O her zaman ama her zaman insanların daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordu. Belki de bu yüzden Zaf uzun zamandır ilk kez birini susturmaktan daha çok konuşmaya devam etmeyi istiyordu.

Ona güvenebilirdi. Ona güveniyordu. Ona güvenecekti.

"Mesele şu ki," dedi, "gerginim çünkü aktif oynadığım zamanlarda kötü bir şey oldu. Bir gün babam ve kardeşim bir araba kazası geçirdiler ve onlar, şey... öldüler." Bu kısımda hep tökezlerdi. Canı yandığı için değil -acayip yanıyordu o ayrı- ama bu söz çok... küçük göründüğü için. Ölüm gibi muazzam bir şey için çok basit, düz ve kayıtsız bir ifadeydi. Birileri için *öldüler* deyince cehennem o küçük kelimenin içinde sığıyordu. Kimileri anlıyordu bunu. Kimileri anlamıyordu.

Dani'nin gözlerine baktığı anda onun anladığını fark etmişti.

"Ah," diye nefes aldı Dani ve Zaf'in ellerini iki eliyle kavradı. Sanki içgüdüsel olarak bir zamanlar onun darmadağın olduğunu biliyormuş da şimdi yeterince sıkı sarılırsa kötü anıların hafifleyebileceğini düşünmüş gibi.

Elleri üzerinde, gözleri bu kadar yumuşak ve sıcakken *hafifliyordu* da. Onun, bu hikâyenin herhangi bir bölümüne yanlış tepki verebileceğini düşünerek boş yere neden endişelenmişti ki? Hiçbir fikri yoktu. Şey, evet, aslında vardı: Anksiyete. O yüzden-

di. Ama yine de. Dani ona acıklı bir gösteri muamelesi yapmayacaktı çünkü o iyi bir insandı. Yapsaydı, zaten iyi biri *olmazdı*. O zaman da düşüncelerinin bir önemi kalmazdı.

Zaf hiç... meseleye bu açıdan bakmamıştı.

"Antrenmandaydım," dedi omurgasını dikleştirip, yoksa birazcık yalpalayabilirdi. "Telefonum kapalıydı. Ama civarda büyük bir kazaydı ve bana ekstra ilgi gösteren birkaç spor kuruluşu vardı. Belki bilirsin, çok fazla Müslüman ragbi oyuncusu yok. Ben de şey, ilgi çekiyordum bu yüzden." Bunları söylerken gözlerini devirdi. "Çoğu sadece benim çuvallamamı bekliyordu. Ama her neyse. Teknik olarak olması gerekenden daha fazla basın kuruluşuyla muhataptım yani. Antrenmandan çıktığımda beni bekleyen bir muhabir vardı."

Dani'nin gözleri büyüdü. "Zaf..."

"O söyledi. Dedi ki, *Zafir, babanın ve abinin trajik ölümü hakkında ne hissediyorsun?*"

Dani titreyen elini ağzına bastırdı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Burnunu kırdım." Zaf duraksadı. "Daha doğrusu sonradan öyle dediler. Tam olarak hatırlamıyorum." Zaf ona gülümsedi çünkü bu hikâyeyi anlatmak üzücü olmamalıydı; zaten kafasının içinde yeterince öyleydi. "Suç duyurusunda bulunmamasına hep şaşırmışımdır ama..."

"Ama onu öldürmeye hakkın vardı ve muhtemelen o da bunu biliyordu," diye tersledi Dani, alev gibi etrafını saran öfke öyle yoğundu ki Zaf sıcaklığı hissedebiliyordu. Zaf ise artık öfkeli değildi, öfkesini yenmek için çok çalışmıştı ama nedense Dani'de bu öfkeyi görmek hoşuna gidiyordu. Belki de kendisi uğruna öfkelendiği içindi. Zaf'e üzülüyordu ve bu durum adamın daha fazla istemesine neden oluyordu.

Kendine gel. Boğazını temizledi ve devam etti. "Hayat o andan itibaren yokuş aşağı gitti. Her şey dağıldı ya da belki de ben ellerimle parçaladım. Bilmiyorum. Boktan bir durumdaydım." Dani usulca güldü, tıpkı onun istediği gibi ve adamın üzerindeki baskı daha da azaldı. "Bazı kötü seçimler yaptım, dünyayla savaşmak istedim. Ve yaklaşık bir hafta boyunca, acı ve dram düşkünü birkaç sağcı pislik beni takip etmeyi yeni bir eğlence olarak gördü. Ama o kadar uzun sürmedi, yeterince ünlü değildim. Yine de bana sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi. Sanırım şimdi biraz... mahremime önem veriyorum." Hikâyenin tamamı bu değildi; sadece küçük bir kısmını anlatmıştı. Çünkü basın sonunda onu yalnız bırakmış ama keder bırakmamıştı. Uzun, çok uzun bir süre için. Ona anksiyetesinin ulaştığı doruklardan ya da depresyonun öfkeyi başka hiçbir şeye benzemez şekilde körüklediğinden ya da ateşin tükendiği ve geriye sadece iblislerin kaldığı o karanlık, titrek, sessiz varoluştan bahsetmeyecekti. En azından şu anda.

Ama göğsündeki beklenmedik hafiflik bunu yapabileceğini düşündürdü. Başka bir zaman, anlatabilirdi.

Bu da... en hafif tabirle değişikti.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Danika ve adam onun anladığından garip bir şekilde emin oldu, en azından biraz. Dani bakışlarını ona sabitlemiş ve hüzünlü ifadesinin altında hiçbir şey değişmemişti. Ne bir acıma ne de onu ezmeye hazır bir yargılama vardı. Adam hâlâ kendisiydi ama en büyük rahatlama, onun da hâlâ Danika olduğu gerçeğiydi.

O her zaman Danika olarak kalacaktı. O her zaman lanet olası doğru kişi olacaktı.

Sonra devam etti kadın, "Ve şimdi demek istediğini anlıyorum. Geçmişin ve onu bugüne getirmek istemeyişini."

Zaf omuz silkip hafifçe öksürdü. "Evet. Fatima'ya göre ikimizin yaptığı şey çağrışımı değiştirmek. Bu da işe yarıyor."

"Çağrışımı değiştirmek," diye tekrarladı Dani nazikçe. "İlginç."

Zaf tek kaşını kaldırdı çünkü kadının aklından bir sürü düşünce geçtiğini görebiliyordu. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Sadece... Anlatıyı değiştirmek istemeni anlıyorum. Ama onu tamamen değiştirmek... Bu durumda mümkün mü? Demek istediğim, kaybın ve kaygın, Tackle It'e başlamanın temel nedeni. Öyle değil mi?"

Zaf ona baktı, her zaman düşünmekten rahatsız olduğu bir konuyu acımasızca irdelemesinden rahatsız olmuştu. "Şey, bilmiyorum. Belki de. Ama ailemin ölümünü bu organizasyonun temeliymiş gibi gösterecek değilim." Biraz savunmacı bir tavır takındığını fark etti çünkü kadın şu anda ona Jamal'i hatırlatıyordu. Ve Kiran'ı. Ve gece yattığında aklına üşüşen 'meseleleri birbirinden ayırarak doğru kararı mı seçiyordu, yoksa sadece en kolayını mı' sorusunu.

"Elbette hayır," diye hızlıca cevap verdi Dani. Fakat bakışları sanki adamın saklamayı tercih ettiği şeyleri görmüş gibi yakıcıydı. Dani bir an için elini adamın göğsüne koydu, sanki uzanıp kalbinin durumunu kontrol etmesi gerekir gibi hafif bir dokunuştu. "Benim tek düşündüğüm Zaf... Senin cesur olduğun. Çoğumuz, bir şey bizi yaraladığında onu saklarız. Sense Tackle It'e başlayarak yaranı altın yaldızla çerçeveledin. Sence de öyle değil mi?" Adamın buna gerçekten cevap verebileceğini düşünmüş gibi bekledi.

Kusura bakmasın, veremeyecekti. Zaf, bu sözlerin göğsündeki düğümleri nasıl böyle kolayca açtığını anlamaya çalışmakla meşguldü.

Bir süre sessizlikten sonra Dani başını iki yana salladı ve mahcup bir kahkaha attı. "Üzgünüm, bu... garipti. Çok garipti."

"Hayır. Hayır, o..." *Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar gerçekçi ve sanırım biraz zamana ihtiyacım var.*

Dani alaycı bir tavırla, "Uygunsuz," diye ekledi, "ve tekinsizce duygusallığa yakın." Adam Dani'nin sesindeki rahatsızlığı duyabiliyor, duygusallaşmak istemediğini biliyordu. Danika kimseye karşı duygusallaşmazdı ve genelde ona bu konuda ders veren Zaf olurdu. Ama şu anda doğru gelmiyordu.

Çünkü Zaf hâlâ çözmesi gereken sorunların varlığı üzerine düşünüyordu. Terapiye başladığında, iyileşmeye kararlıydı... *sahiden* kararlıydı. Rafa kaldırıp güvenli kılmanın bir yolunu bulamazsa kaçınılmaz olarak altında ezileceği büyük kederden kurtulmak için iyileşmek istiyordu. Babası ve Zain'in ölümünü asla atlatamayacaktı ama kafasındaki karanlıkla mücadele etmek... onun savaş çığlığı gibiydi.

Çok sert bir şekilde devam etmek mümkün müydü? Geriye dönüp bakmaktan bile korkacak kadar sert bir şekilde? Bunu bilmiyordu ve sahte kız arkadaşı mahallenin arkadaş canlısı robotu gibi davranmaya çalışırken bir radyo istasyonunun önünde durmak, bunu anlamak için doğru bir zaman değildi.

"Her neyse," diyordu Dani. "Sakın merak etme, program sırasında ailenden söz etmeye kalkışan olursa, onu çiğ çiğ yerim."

Bu, adamı gülümsetti. "Öğrendiğim iyi oldu. Jamal menajerim gibi davranarak sorup soramayacakları şeyleri iletti. O yüzden sorun çıkmayacaktır ama..."

Dani, "Ama kimi insanlar temel dinleme becerilerinde zorlanır," diye tamamladı sözlerini, adamın korkularıyla yüzleşerek. "Sana şu sözü verebilirim: Gerektiğinde duruma el koymak için yanı başında olacağım. Tamam mı?"

Kadın şüphe edilemeyecek kadar sert ve zekiydi. Zaf'in söyleyebildiği tek şey, "Pekâlâ," oldu. Zaf'in tek hissettiği rahatlamaydı.

"Ve," diye devam etti Dani, "gerginliğini alabilecek bir fikrim var. Yani, gergin olduğumda *bana* hep iyi gelir, o yüzden..." Dani'nin sesi, boynuna her zaman taktığı deri kolyelerle oynamaya başlayınca kesildi. Zaf, kolyede asılı şeyleri çözmeye çalışırken sağlıklı olmayacak kadar uzun saatler geçirmişti. Şu anki favori teorisi, Rus prenseslerinin ülkeden kaçmadan önce mücevherlerini kıyafetlerine dikmeleri gibi, Dani'nin de kendisine verilen her nişan yüzüğünü sakladığıydı. Bunu yerel kütüphanede bulduğu eski bir aşk romanında okumuştu.

Zaf'e göre Dani gibi bir kadın ayda en az bir evlenme teklifi alıyor olmalıydı. Ve akıl almaz derecede sosyetik olduğu için tüm yüzükler muhtemelen büyük-büyük-büyük-büyük-büyükanneleri bir zamanlar VIII. Henry'yle düşüp kalkan beyaz adamlardan gelen platin ve pırlanta takılardı. Bu yüzden kadın birkaç kolye çıkardığında her birinden sarkan tek, farklı renkteki taşları gören adam en sevdiği teorinin yüzde yüz yanlış olduğunu hemen anladı.

Gerçeği öğrenmek üzere olduğu için bu sorun değildi.

"İşte," dedi Dani, küçük, kan kırmızısı bir taşı diğerlerinden ayırarak. "Söyleşi için."

Zaf sallanan kan kırmızısı kolyeyi almak için elini uzattı. "Teşekkürler," dedi yavaşça. "Nedir bu?"

"Bu bir lal taşı. Büyükannem Gigi için takıyorum -onun adı da Garnet*- aynı zamanda denge, güç ve cesaret getirir. Kariyer işleri için iyidir." Kolyeyi bir meyankökü kıvrımı gibi avcuna bıraktı. Taş Zaf'in elinde sıcaktı, *onun* teninden ısınmıştı. Her

* (İng.) Garnet: Lal taşı –çn.

gün taktığı, bir sır gibi kıyafetlerinin altına sakladığı şey bu muydu? Zaf başını kaldırdı ve kadını alt dudağını ısırarak kendisini izlerken buldu.

"Buna inanıyor musun?" diye sordu adam.

Kadının çenesi kalktı ve bakışları keskinleşti. "Evet," dedi kararlılıkla.

"Bir bok ima etmiyorum," dedi Zaf.

Kadının omuzlarındaki gerginlik hafifledi, yine de zaten umursamıyormuş gibi omuz silkti. Zaf ona inanmadı. Aslında Danika'nın belli ettiğinden çok daha fazla şeyi önemsediğini fark etmişti. Kendisi de dahil. Bunun kanıtı göğsünde sıcacıktı. Dani bu taş işine inanıyordu ve birini ona da vermesi, küçük bir inanç dilimini paylaşmak gibiydi. Bu önemliydi. O kadar önemliydi ki adamın kemikleri ağrıyordu. Kolyeyi takıp küçük kırmızı taşı kıyafetinin altına gizledi. "Teşekkürler," derken bu kez sözcük daha derin bir yerden geliyor gibiydi.

"Rica ederim," dedi kadın yumuşak bir sesle ve Zaf kendi içini dolduran aynı puslu, ışıltılı şefkatin kadının gözlerine yansıdığını düşündü bir an için. Ama sonra kadın başını iki yana salladı, biraz daha dik durdu ve Hollywood ışıkları gibi biraz daha parladı. "Pekâlâ," dedi hızlıca, adamın koluna girerek. "Hadi yapalım şunu. Unutma: Genciz, âşığız ve sınırsızca şefkatliyiz." Sanki sahneye çıkmadan kendini eğiten bir aktör gibiydi.

Ama son yirmi dakikadaki hiçbir şey -*ama hiçbir şey*- rol değildi. Hiçbiri performans ya da sahte değildi. Ve Zaf aniden onu geri çekip gözlerinin içine bakarak bunu itiraf ettirmek istedi.

Onu durduran şey, bazen çok zorlamanın her şeyi kırıp geçirdiğini bilmesiydi.

On dakika sonra Dani kendini şaşırtıcı derecede iyi dizayn edilmiş ama küçük bir odada, şaşırtıcı derecede rahatsız ama şık görünümlü bir sandalyede otururken buldu. Görünüşe göre, modern radyo normlarının çok gerisinde kalmıştı çünkü sağ tarafta onlara göz kırpan bir kamera vardı ve kaydettiği görüntülerin eninde sonunda YouTube'a gideceği konusunda bilgilendirilmişlerdi. Görünüşe göre bugünlerde herkes gelirini çeşitlendirmek zorundaydı.

Neyse ki Dani, Zafir Ansari'yi etkilemek için iyi giyinmişti. Bu yüzden genel olarak duruma uygun göründüğünü varsaydı. Zaf de her zaman mide bulandırıcı derecede seksiydi, yani sorun yoktu. Genç asistan onlara film çekimi konusunu açıkladığında Dani bir an bunun Zaf için daha fazla kaygı yaratabileceğinden endişelenmişti. Ama adam elini gömleğinin altındaki lal taşının yarattığı hafif çıkıntıya bastırmış ve başını sallamıştı.

O anda Dani'ye şefkatli ve sahiplenici bir şey çarpmış ve onu nefessiz bırakmıştı. Bu his, adam ona ailesinden söz ettiğinde iliklerine kadar işleyen keder kadar güçlüydü. Onu öpmek istemişti. Ağlamak istemişti. Dünyaya onun ne kadar şahane olduğunu söylemek istemişti çünkü adam tüm bunları yaşamıştı ama ona bir bakın -bir *bakın yani*- hâlâ yoluna devam edebiliyordu.

Ancak Dani bunların hiçbirini yapamazdı çünkü hepsi aşırı tutkulu görünüyordu ve Dani'nin genellikle kendisine izin verdiği tek tutku, cinsel ve profesyonel alandaydı. Diğer her şeyin komiteden geçmesi gerekiyordu ve kurul, Zafir için Yoğun Hisler'i onaylamamıştı. Kurul, Zafir'i Götürmek'i onaylamıştı *ki* bu da Dani'nin sunduğu tek teklifti.

O anda adamın eli, sandalyenin serin, plastik yüzeyinde onunkini dürttü. Kadın başını kaldırdı, adamın koyu bal rengi bakışlarıyla buluştu ve sadece kendisine has, gizli bir gülümseme

gördü. Midesinde dolaşan zevk duygusu göğüslerinin arasına kayarak kadını içten dışa ısıttı. Sonra adam küçük parmağını onunkine geçirerek vücutları arasında kameranın yakalayamayacağı küçük bir bağlantı gizledi. Ekipmanla dolu masanın üzerinden radyo sunucusunun bile görmeyeceği bir hareketti. Dani, Zaf'in şu anda muhtemelen role girdiğini kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Metot oyunculuğu falan gibi. İlişkilerini canlandırıyorlardı ve o da bu sahnede her şeyini ortaya koyuyordu. İşte bu kadar.

Dağınık saçlı, kocaman, at dişli, fasulye sırığı gibi beyaz bir adam olan spiker masanın üstündeki kaydırak gibi şeyle oynayınca odayı dolduran müzik yavaşça azaldı. Adamın adı Edison'dı. Dani, Radyo 4'ü tercih ettiğinden bu adamın adını daha önce duymamıştı.

"Evvveeet o zaman," diye başladı ve görünüşüyle uzaktan yakından uyuşmayan yumuşak, koyu çikolata gibi bir sesle az önce çaldığı şarkıya dair gevezelik etmeye başladı. Büyük boy, yırtık pırtık kazağı ve kocaman gözleriyle, dar kot pantolon giydirilmiş Viktorya döneminden bir çocuğun hayaletine benziyordu.

Dani, Trent Radio'nun akşam sunucusu ile 19. yüzyıl çocukları arasındaki paralellikleri keşfederken kendinden geçme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ki konuya dair bir işaret duydu. Ki bu da Zaf'in adı oluyordu.

"...Titans ragbi takımının eski kanat oyuncusu Zafir Ansari ve kız arkadaşı Danika Brown. Bu ikili son zamanlarda sosyal medyada #DrRugbae olarak fırtınalar estirdi. Programa hoş geldiniz çocuklar."

"Selam dostum," diye başını salladı Zaf.

Dani, ağırbaşlı davranmanın en iyi yol olduğuna karar verdiğinden (Zaf'in herhangi bir noktada saldırmasını istemediği sürece) gamzelerini göstererek "Merhaba," diye mırıldandı.

"Peki siz, bu Dr. Rugbae olayı hakkında ne düşünüyorsunuz? İlk viral video nasıldı?"

"Bu... beklenmedik bir şeydi," dedi Zaf hayıflanarak. Dani onun böyle bir durumda sinip sinmeyeceğini merak etmişti ama artık ilk gerginliğini atlatmıştı. Soğukkanlı, aklı başındaydı ve genellikle sakladığı şekilde çekiciydi. Bunu izleyen bir yabancı olsaydı, kesinlikle iyi, hatta kendine güvenen biri olduğunu düşünürdü.

Ama Dani yabancı değildi. Adamın elinin gerginliğini hissetti ve titrememesi için odaklandığını anladı. Sesindeki sertliği duydu ve onun bu kadar dinleyiciye konuşmaktan rahatsız olduğunu anladı. Kısa, gür sakalını sıvazladığını gördü ve muhtemelen konuşmayı dikkatle, çok dikkatle planladığını ama yine de formatın öngörülemezliği konusunda endişelendiğini fark etti.

Bu yüzden Dani uzandı ve onun omzuna işe yaramaz, içinden gelen bir öpücük kondurdu. Sonra ne halt ettiğini merak etti. 1970'lerde yerel bir politikacının karısının ruhu tarafından kısa süreliğine ele mi geçirilmişti yoksa?

Zaf bir an için ona baktı ve minnettar bir gülümsemenin hayaletiyle kadının gövdesini akışkan çikolata gibi eritti. Ve aniden onun omzunu öpmek -daha doğrusu, *sıradan bir sevgi rolü kesmek*- kadının şimdiye kadar yaptığı en akıllıca, en başarılı şey gibi geldi.

Dani'nin genel mükemmelliği göz önüne alındığında, bu oldukça önemli bir şeydi.

"Peki ya sen, Dani?" diye sordu Edison. "Sosyal medya yıldızlığıyla nasıl başa çıkıyorsun?" Bu sözleri, Dani'nin takdir ettiği alaycı bir ironiyle söylemişti.

"Bu... son derece tatlı," dedi Dani ki bu kesinlikle yalandı. Gerçekte, bir hafta boyunca sosyal medyada sansasyon yaratmak biraz ürkütücü gelmeye başlamıştı. "İtiraf etmeliyim ki," diye

ekledi gülerek, "Zaf'i kendilerine isteyen kadınların yorumları olmasa da olur. O çoktan kapıldı sayılır." Bunu söyleyen Sahte Kız Arkadaş Dani'ydi, tabii ki Gerçek Dani değil. Gerçek Dani bu tür şeyleri umursamazdı çünkü Gerçek Dani'nin Zaf üzerinde hiçbir iddiası yoktu.

Midesinde bir şeyler kıpırdadı.

Zaf kaşlarını çatarak ona baktı. "Onları okumamalısın."

"Ve şimdiye kadar çoktan öğrenmen gerekirdi ki hayatım, bana ne okuyacağımı söyleyemezsin." Gerçi adam bu konuda haklıydı. Dani kendisinin nasıl iğrenç bir kelaynak olduğunu, ikisinin de etnik kökenlerini küçük düşürüp ve/veya paçavraya çevirdiklerini anlatan üçüncü yorumdan sonra Dani, hayatı boyunca uzak durduğu sosyal medyayı yeniden terk etmeye karar vermişti. Gigi uzun zaman önce tüm Brown kızlarına şöhretin doğası konusunda koçluk yaptığı için şanslıydı, belki içlerinden biri onun şov dünyasındaki izinden gider ya da alternatif olarak *The Great British Bake-Off* yemek programına katılıp Paul Hollywood'u bir tarlada becerirken kameralara yakalanırdı. Zaten verilen örnek de buydu. Gigi, Paul'ün ham, hayvani cazibesine sıkı sıkıya inanıyordu.

"Herkes bilsin diye söylüyorum," diye homurdandı Zaf, yüksek teknolojili ses ekipmanlarını iyi kullanamayan yaşlı bir adam gibi mikrofona yaklaştı. "Her gece o hashtag'i inceliyorum ve Danika'yla ilgili bokt... *boş şeyler* söyleyen herkesi rapor ediyorum," diye düzeltti kendini, kaşları çatılmıştı. "Danika ya da birlikteliğimizle ilgili. Ve eğer herhangi birinizi görürsem..."

Dani, Zaf'in elini sıktı ve kimseyi resmî kayıtlara geçecek şekilde bedensel zarar vermekle tehdit edemeden yüksek sesle güldü. Belli ki Zaf koruyucu erkek arkadaş rolüne epey yatırım

yapmıştı çünkü Dani ondan yükselen sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordu. "Sakin ol. Beni asıl rahatsız eden hashtag'in kendisi. Ben aslında doktor değilim," dedi Dani. "Ben bir doktora öğrencisiyim. Yani DrRugbae tam olarak doğru değil."

Edison bir kahkaha patlattı ancak Danika bu neşenin konuyu değiştirdiği için duyduğu çılgınca bir minnettarlıktan kaynaklandığını seziyordu. "Tüm dinleyicilerimiz için bir not var: O bir doktor değil, *doktor adayı*. Akademik tipler bu konuda katıdır."

Danika'nın yanakları kızardı. *Herkes* gerçeklerin doğruluğu konusunda katı değil miydi? Zaten öyle olmalıydı.

Edison biraz daha kıkırdadı, sonra şaşırtıcı bir verimlilik ve hızla devam etti. "İkiniz işyerinde, o meşhur yangın tatbikatı sırasında filme alındınız. Artık güvenlik işindesin, değil mi Zaf?"

"Doğru." Zaf tehditler savurmasının engellenmesinden hâlâ belli belirsiz rahatsız görünüyor ama hoş ve ilgili görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Bugünlerde yaptığın tek şey bu değil, yanılıyor muyum?"

Oh, ne güzel. Edison işleri gayet güzel idare ediyordu ve açlıktan ölmek üzere olan Viktorya dönemi bebeğinin perili gözlerini kenara bıraktığınızda, dost canlısı ve becerikli bir adama benziyordu. Zaf, Tackle It'in açıklamasına başladı. Edison, sağ olsun -her geçen dakika onu daha da etkiliyordu- tüm doğru soruları sorup doğru yönlendirmeleri yaparken Dani memnuniyetle gülümsedi ve çenesini kapalı tuttu.

Bu kısımda Dani başka şeyler düşünmeyi planlarken -ragbiyle alakalı o kadar sahte ilgi gösterebilirdi- konuşmaya tuhaf bir şekilde kapıldığını fark etti. Belki de konu ragbiden çok, genç erkeklerin duygularını anlamaları ve toksik erkeklik sınırlarının ötesinde ifade edebilmeleri için gerekli araçlarla donatılmasıy-

dı. Ya da belki Zaf'in konuşurken tutkuyla parlamasındandı. Dani'nin her zaman ilgisini çeken o nazik ışıltı, şimdi adamın bakışlarında güneş gibi parlıyordu.

O... harikaydı. Zeki ve cesurdu, özellikle de, "Sporu seviyorum, tabii ki seviyorum ama kültür kolayca toksik hale gelebiliyor. *Ben öyle değilim,* demek yeterli değil. Tamam, güzel ama bununla savaşmak için ne yapıyorsun?" gibi şeyler söylediğinde. Dani onun huysuz görünüşünün altında beklenmedik bir yumuşaklığın gizlendiğini her zaman biliyordu ama onda başka bir şey daha fark etmeye başlamıştı: Güç, huzur ve diğer havalı, değişmez şeyleri yayan sağlam bir duruş. "Bir sporcudan asla bir yerini burkmamış gibi davranmasını isteyemezsiniz; iyileşmesi için zaman verirsiniz, fizik tedavi ve neye ihtiyacı varsa. Ruh sağlığı sorunları neden farklı olsun ki?"

Bir noktada Dani, hipnotize olmuş bir rahip yardımcısı gibi başını onaylayarak salladığını fark edip kızardı. Elbette hemen durdu. Ama ayın çektiği gelgitler gibi adama yaklaşırken, sevgiliymiş gibi yapmayı tercih edeceği başka birini düşünemediği aklına geldi. Zaf'le birlikte olan her kimse, baş döndürücü derecede gurur duyacağı bir ortağa sahip demekti, değil mi?

Belki de. Ya da belki de çok değer verdiği romantizm aklını başından alacak ve mükemmel bir birliktelik arzusu; sonunda sevgilisine, bedenine ve ruhuna acımasızca ihanet etmesine yol açan zehirli bir mükemmellik ihtiyacına dönüşecekti. Kişisel deneyimlere, ampirik kanıtlara, çoğu edebi esere ve eski ihtimallere dayanarak; bu sıkıcı, olaysız bir memnuniyet ve sadık bir hayattan çok daha olası görünüyordu.

Yine de bir sebepten Zaf'i klasik pislik rolünde pek hayal edemiyordu.

O zaman büyük olasılıkla, tüm tatlı yanılsamaları tuzla buz olup acı çeken taraf Zaf olacaktı. Bu olasılık Dani'nin içinde rahatsız edici bulduğu uyumsuz bir çınlamaya neden oldu.

Sonunda, Tackle It sohbeti Edison tarafından ustalıkla sonlandırıldı. Dani, Zaf'le birlikte uzaklaşabilmek için müzik çalmasını bekledi. Ancak bunun yerine DJ ellerini tehditkâr bir şekilde birbirine sürttü -yüzyıllık bir ıslahevinin zavallı, çocuk kurbanı ne kadar tehditkâr sayılabilirse- ve bariz bir neşeyle, "Pekâlâ! DrRugbae'ye veda etmeden önce, ekiple birlikte iyi bir takım olup olmadığınızı anlamak için eğlenceli bir oyun hazırladık," dedi ve tezahürat efekti yaratan bir düğmeye bastı. Başka bir düğmeye basınca da bir yuhalama yükseliyordu.

Dani oturduğu yerde kıpırdandı ve kaşlarını çatarak Zaf'e baktı. Bu da neydi böyle? Yuhalamak yok. Yuhalanmayacak kadar başarılıydı. Ve Zaf zamanını küçük çocuklara nasıl hissedeceklerini öğreterek geçiriyor gibiydi, bu yüzden *kesinlikle* yuhalanmamalıydı. Aslında, eğer biri onu yuhalamaya cüret ederse, Dani topuklu ayakkabılarını sıkıca kıçlarına sokacaktı. Kuru kuruya.

Dani'nin öfkesi, muhtemelen bilinmeyenin yarattığı stres nedeniyle sessizce çözülmeye devam ederken, Edison masasının altına uzandı ve üstüne mavi kalem yapıştırılmış iki küçük beyaz tahta çıkardı.

"Şimdi şöyle yapacağız, size birbiriniz hakkında sorular soracağım." Her birine bir tahta uzattı. "Cevabınızı yazdıktan sonra eşleşip eşleşmediğine bakacağım. Bu biraz *Aşk Adası*'nda yaptıkları gibi - *Aşk Adası*'nı izlemiş miydiniz?"

Zaf şaşkın görünüyordu. "Şey..."

Görünüşe göre, bu olayı tamamen kaçırmıştı. Büyüleyici.

"Boş ver, boş ver," dedi Edison. "Hemen konuya girelim, olur mu?"

Dani, *Hayır, yapmayacağız,* deme isteğine güçlükle karşı koydu.

Zaf etkileyici bir hızla şaşkınlıktan dehşete ve açık bir paniğe geçiş yaptı. İkisinin gözleri buluştu ve Dani aklından geçenleri neredeyse okuyabiliyordu. Onun şu anda şöyle düşündüğüne bahse girerdi: *Gerçekten birlikte değilken bu sorulara nasıl cevap vereceğiz? Daha seninle sevişmedim bile.*

Her şeyin zamanı var, gibi bir cevap göndermeye çalıştı. *Ve en azından kıçımdaki dövmeyi biliyorsun.*

Belki de telepati girişimi işe yaramadı çünkü Zaf gülmeyi başaramamıştı.

"Bir numaralı soru," dedi Edison, konuklarının eşzamanlı içsel çöküntülerinden habersizce. "Kolaydan başlayacağız. Zaf, Dani çayını nasıl içer?"

Zaf bakakaldı. "Yani şimdi ben?.."

"Şimdi sen kendi cevabını yaz, Dani de kendininkini yazsın ve eşleşip eşleşmediklerine bakalım."

Zaf kuşkulu görünüyordu. "Pekâlâ."

"Ayrıca, on saniyeniz var." Edison dişlek dişlek sırıttı, bir düğmeye dokundu ve odayı yüksek basınçlı bir saat sesi doldurdu.

Dani beyaz tahtasına bakarak, "Tanrım," diye mırıldandı. Birdenbire çayını nasıl içtiğini unutmuştu ve daha da önemlisi Zaf'in de hiçbir fikri yoktu. Eğer sahiden birlikte olsalardı, buna cevap verebilirdi, değil mi? *Kahretsin.* Yerel bir radyo kanalındaki saçma bir oyun onları ifşa ederse, Dani burayı yerle bir edebilirdi.

Epeyce gergin geçen birkaç saniyenin ardından, fazla düşünmeden cevabını karaladı -çünkü tamamen köşeye sıkışmışlardı ve hiçbir şeyin önemi yoktu- ve zamanlayıcının bitmesini beklerken Zaf'in bu soruya korkunç derecede yanlış bir cevap vereceğini düşünerek dehşete kapılmıştı. Sahiden, bu dünyanın sonu olmaz,

dedi çarpan kalbine. Kimse onların bir radyo oyunundaki başarısızlığını duymayacak ve birlikteliklerinin düzmece olduğu gibi gülünç bir sonuca varmayacaktı. Ama Zaf'in boktan bir erkek arkadaş olduğuna ya da genel olarak ilişkilerinin boktan olduğuna karar verebilirlerdi -Edison bunu nasıl ifade etmişti, *başarısız* mı?- ve nedense bu fikir Dani'yi ciddi şekilde rahatsız etti.

"Pekâlâ, cevap zamanı," diye sırıttı Edison. "Zaf, senin cevabın ne?"

Zaf tahtasını çevirdi, belirgin bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Yeşil. O... şey, o normal çay içmez. Ama çok fazla yeşil çay içer. Yani. Yeşil."

Dani bakakaldı.

Edison onun kahvaltı çayı dışında bir şey içtiğini görünce belli belirsiz dehşete düşmüş görünüyordu ama bunu iyi saklamıştı. "Dani, cevabın ne?"

Tahtasını çevirdi.

Ve şimdi bakakalan Zaf'ti.

Dani'nin cevabı dile getirmeyeceğini anlayınca Edison neşeyle, "Yeşil çay!" dedi.

Aslında Dani kendini epey sersemlemiş hissediyordu. Rahatlama ve bir anlık şaşkınlık üst üste gelerek onu sarhoş etmişti, ta ki aklı başına gelip kendini toparlayana kadar. Zaf, Dani'nin yeşil çay içtiğini *elbette* biliyordu. Kadın ona her kahve getirdiğinde onun bardağıyla dalga geçiyordu. Sahiden de çay neydi ki? Küçük bir şeydi. Herkes herkesin çayını nasıl içtiğini bilirdi. Dani'nin çay tercihlerini bilip de *küçümsediği* insanlar vardı.

Tabii ki bunlar genellikle yakın çalıştığı, çaydanlık görevi sırası kendilerine geldiğinde nezaket gereği ona çay yapmak zorunda kalan insanlardı. Ama yine de.

Yine de.

"Sıradaki soru!" Edison eğleniyor gibi görünüyordu. Ya bir köpek yavrusunun zekâsına sahipti ya da #DrRugbae'ye alışılmadık bir ilgi duyuyordu. Dani zorlanmadan ikincisi olduğundan şüphelendi. "Dani, Zaf'in en sevdiği cips çeşidi nedir?"

Bunu biliyordu işte; adamı yerken yeterince sık görmüştü. Dani tahtasına *tuz ve sirkeli* karaladı ve on saniye dolmadan ters çevirdi. İki iş arkadaşı başarılı olabiliyorsa bu ne tür bir ilişki sınavıydı? Gerçi bugünlerde Zaf'le iş arkadaşlığından daha fazlası oldukları söylenebilirdi. Ortak komplo ilişkiyi yoğunlaştırma eğilimindeydi. Belki de genel arkadaş seviyesine yükselmişlerdi. Ya da yanında otururken hissettiği manyetik çekimi açıklayan başka bir platonik ilişki durumu, sanki ona bakmadan, gülümsemeden ya da onunla gülmeden geçirdiği her saniye boşa harcanmış bir saniyeymiş gibi.

Belki de *en iyi* arkadaştılar. Ne kadar şirin.

Sorular havada uçuştu, hepsi de şaşırtıcı derecede kolaydı. Ama Dani, Zaf onun en sevdiği mevsimi -sonbahar- bildiği için etkilenmeyi reddetti. Ve Zaf'in köpekleri kedilere tercih ettiğini hatırlamak da genç kadını mutlu etmemişti. Bir keresinde ona, güvenlik masasının üzerinden, kedilerin tuvaletlerini gizleyen sinsi yaratıklar olduğunu; böyle bir hayvanın kanepenin arkasına işemeyi kolayca alışkanlık haline getirebileceğini ve amonyak solumaktan ölene kadar kimsenin bundan haberi dahi olmayacağını söylemişti. Böylesine beklenmedik bir tutku sergilemişken, Dani bu konuyu nasıl unutabilirdi ki?

"Pekâlâ," dedi Edison sonunda. "Son soru. Zaf, Dani'nin akademik ilgi alanı nedir?"

Bu kelimeler Dani'nin neşeli ruh halini dikenli bir tel gibi söndürdü ki çok da anlamlı değildi çünkü şimdiye kadar çok iyi

gitmişlerdi. Tek bir yanlış cevap hoş görülebilirdi. Zaf'in bu soruyla baş edemeyişi ilişkilerine gölge düşürmemeliydi. Doktora konuları çoğunlukla zor hatırlanan sıkıcı şeyler olurdu.

"Zaf, bize tahtanı göster!"

Aslında geçen yıl bu zamanlar Dani bu soruya kendisi bile yanıt vermekte zorlanabilirdi. Bu zor bir soru...

Zaf, "Kölelikten sonra Batı'da ırk ve toplumsal cinsiyet," dedi.

Bu noktada Dani'nin hayretle çıkardığı, öksürük, geğirme ve ciyak ciyak "*Ne?*" arasında bir haykırışa benzer sesi tüm şehir duymuş oldu.

Zaf endişeli görünüyordu, sanki kadının yanlışlıkla yoldan geçen bir güvercini yutmuş olduğundan şüphelenmiş gibi kaygıyla baktı ona. Pencerelerin olmadığı düşünüldüğünde bu büyük bir başarı olurdu.

"Dani," dedi Edison sabırla, "cevabın nedir?"

Dani yavaşça tahtasını çevirdi. "Kölelik sonrası kadın düşmanlığının evrimi."

"Bu yakın sayılır, değil mi?" Zafir kendinden son derece memnun görünüyordu. Sahiden de gülümsüyordu; bembeyaz dişleri, koyu renk sakalı ve o güzel mi güzel ağzıyla onu içler acısı bir yakışıklılığa büründüren kocaman, ışıl ışıl bir gülümsemeydi yüzündeki. Ama ağzı kadının dikkatini dağıtmamalıydı. Aslında bir kez olsun dikkati *dağılamadı*. Hayretler içinde adamın karalamasına bakmakla meşguldü. İşte genel tez konusunun geçerli bir açıklaması siyah ve beyaz olarak orada duruyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

Zaf tek kaşını kaldırdı. "Konuştuklarını dinlemediğimi mi sanıyorsun?"

"İş hakkındaki saçmalıkları mı? Dinlemediğine emindim, doğru."

"İyi madem." Adam güzel burnuna dokundu ve kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı.

"Zaf, bu neredeyse benim en son yayınlanan makalemin başlığı." Dani, profesörlüğe giden yirmi yıllık planı doğrultusunda, son birkaç yılda küçük akademik dergilerde birkaç yan başlıkta yer bulmuştu.

"Kütüphaneye gitmeyi bilen yalnızca sen misin?" diye güldü adam.

Dani'nin sesi yunus perdesine ulaşmıştı. "*Kütüphanede makalelerimi mi okuyordun?*"

Adam omuz silkti. Dani mantığının adamın rekabetçiliğine galip geldiğini anladı çünkü biraz yakalanmış görünüyordu. "Şey... evet. Yani, ilginçler."

İlginç mi?

Dani işini ilginç bulmadığından değil, lanet olası elbette buluyordu. Bulmak zorundaydı, yoksa şimdiye kadar bir tükenmez kalemi boğazına saplayabilirdi. Ve pek çok insanın da çalışmalarını ilginç bulduğunu çok iyi biliyordu. Sadece... şey. Öyle biriyle hiç *birlikte olmamıştı.*

Zaf *ile birlikte* olduğundan değil. Ama yine de. Dani'nin kız *kardeşleri* bile onun makalelerini okumamıştı. Bunu yapan tek arkadaşı Sorcha'ydı ve nedeni de Sorcha'nın üniversitede benzer bir alanda çalışmasıydı. Mesleği dışında hiç kimse Dani'nin fikirleri hakkındaki dağınık saçmalıklarına dayanamamış ve o pürüzlü, tek taraflı sohbetten fazlasını öğrenme arzusuyla dolup taşmamıştı. Uzun süreli sohbetlerde heyecan verici olmaktan çok robotik olduğunu kendisine nazikçe bildiren flörtlerinin sayısından da anlaşılacağı üzere, yazılı eserleri o kadar büyüleyici değildi.

Hâlâ birliktelikler gibi aptalca şeylerle uğraştığı zamanlar yani.

Bu yüzden Zaf'in, makalelerini okumak için kütüphaneye taşınması için hiçbir lanet neden düşünemiyordu. Sonra adam büyük, sıcak elini onun ensesine koyup hafifçe sıktı ve "Şaşırmış gibi bakma. Beynini sevdiğimi biliyorsun," dedi. O anda Danika hiçbir şey düşünemez oldu. Boğazı çöl gibi kurumuştu ve kanında katıksız, gün ışığı mutluluğun küçük okları dolaşıyordu. Gözlerinin kenarları tuhaf bir şekilde ısınmıştı çünkü... Aslında bilmiyordu. Tek bildiği bunu daha önce kimsenin söylemediğiydi.

Sonra aniden Zaf'in de bunu söylemediğini hatırladı. Yalan söylüyordu. Rol yapıyordu. Numara yapıyordu.

Edison, "*Bu* çok tatlıydı," diyerek Dani'yi kabaca dünyaya geri getirdi. Dani aşırı hararetli kafa karışıklığını kenara bıraktı ve kameradaki ifadesinin çok hayrete düşmüş, afallamış veya endişelenmiş olmamasını umdu.

Sunucu devam etti. "Ve işte, millet! Zaf ve Danika, namı diğer #DrRugbae, kesinlikle ideal bir çift!"

Adam birdenbire sinirlerini bozmaya başlamıştı. Islahevine geri dönse hiç üzülmezdi!

On Birinci Bölüm

@HANNATHEESTALLION: Bu gece Trent'te kim daha ateşliydi karar veremiyorum, Zaf mi Dani mi?

66 36 3k

@BEYONCESBANGS: İkisi de. #DrRugbae biseksüel gündemidir.

89 62 114

Dünyada Dani'nin bir tür dâhi olduğunu fark eden tek kişi Zaf değildi. Olamazdı. Bir kere, lisans ve yüksek lisans dereceleri vardı ve doktora yapmasına izin veriyorlardı ve bunlar tesadüf değildi. Ayrıca dergiler makalelerini yayınlıyor, bu onların da anladığını gösteriyordu. O halde, özel hayatındaki insanlar, kendini bilmez aptallar olmalıydı. Çünkü eğer Zaf'in yazdıklarını okuması Danika'nın gözlerinin açılmasına ve kekelemesine neden olduysa, başka hiç kimse onu yeterince takdir etmiyor demekti.

Zaf, Danika'nın yazdıklarının sadece yüzde altmışını anlamış, bu bile kendini daha zeki hissettirmişti. Daha ilgi çekici.

Eğitimli falan filan yani. Kadın yetenekliydi, lanet olsun. Neden kimse onun yazdıklarını okumuyordu?

Dani, "Kara kara düşünüyorsun," dedi ona.

Zaf başını kaldırdı. Mutfakta dikiliyorlar, kaynayan çaydanlığın buharı aralarında yükseliyordu. Danika eve gelir gelmez pijama şortunu ve adamın konsantrasyonunu darmadağın eden, neredeyse transparan beyaz tişörtünü giymişti. Makyajsız yüzü ve çıplak ayaklarıyla fincanlarla çay kaşıklarını ayarlarken görünüşü...

Zaf'in hoşlanmaya hiç hakkı olmayan bir fanteziye benziyordu. Hele de kadın sıcak baktığı tek ilişkinin sahte bir ilişki olduğunu açıkça belirtmişken.

Kadın fincanlara sıcak su doldururken kaşlarını kaldırdı ve Zaf konuştuklarını hatırladı. Ya da kadın konuşuyor, adamsa sekse aç bir hayvan gibi kadının ağzına bakıyordu. Mantıklı olan buydu çünkü kendini öyle hissediyordu.

Zaf, "Kara kara düşünmek bana göre bir şey," derken Dani güldü.

"Senin kitaplarındaki kahramanlar da böyle mi yapıyor?"

"Romantizmle ilgilenmeyen biri için bu konuda çok fazla soru soruyorsun."

Kadın gözlerini devirdi -*bu bir cevap değil Danika*- ve adama bir fincan uzatıp oturma odasına yöneldi. Adam da onu takip etti ve geniş, mor kadife kanepeye yan yana oturdular. Yakın ama yeterince yakın değil. Asla yeterince yakın olamazdı. Zaf'in elleri her zaman ona dokunma özlemiyle yanıyordu ve bu gece de farklı değildi. Kahretsin, bu gece *daha kötüydü*. Ama bundan bahsetmek niyetinde değildi. Pijamalarını giyip çay yapmak pek de *Becer beni, Zafir* mesajı vermiyordu, bu yüzden aradaki centilmenlik anlaşmasının geçerlilik durumundan emin değildi.

Eğer onun iki katı büyüklüğünde ve oradan oraya savuracak kadar güçlü olmasaydı, bu konuda daha talepkâr davranabilirdi.

Ama hem iri hem de kuvvetliydi, bu yüzden ellerini kendine sakladı ve kadının uzattığı fincana bakarak bulanık sıvıyı şüpheyle süzdü. "Dan. Çayımda bitkiler var."

"Çay bir bitkidir, Zafir." Ses tonu ciddi olsa da göz ucuyla ona bakınca kadının dudaklarının kıpırdadığını gördü.

"Beni zehirlemeye mi çalışıyorsun?"

"Uyumana yardımcı olur."

"Uyku düzenimden şikâyet etme," diye homurdandı adam, "yoksa sabahın ikisinde mesajlarına cevap vermeyi bırakırım."

"Hiç mesajlaşmasak bile uyumadığını bilirdim."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

Gözlerinin altındaki torbaları işaret etmek yerine, "Sende yeni doğmuş bir bebeğin enerjisi var," dedi.

Zaf kekeledi.

"Bu da diğer şeylerin yanı sıra, kalbinin temiz ve her zaman aç olduğunu gösteriyor."

"İlk kısımdan emin değilim."

"Ve yorgun," diye devam etti Dani. "Her zaman yorgunsun."

Kadın yanılmıyordu. Ama *yumuşaktı* -sesi, gözleri, sözleri- ve bu yumuşaklık bir battaniye gibi adamın kalbini sarmıştı.

Böyle düşünme. Bundan iyi bir şey çıkmayacak.

"Hazır konu açılmışken," dedi, "sen de pek iyi uyuyamıyorsun."

"Ben bir makineyim," dedi kadın havalı bir şekilde.

"Hayır, değilsin." Kelimeler niyet ettiğinden daha sertti. "Sen de bir insansın ve gecenin her saati ayakta kalmak ikimiz için de iyi değil. Eğer uyuyabiliyorsan, uyumalısın."

Kadın gözlerini ilgisizce devirdi ama adam onun düşünceleriyle havayı nasıl çatırdattığını biliyordu. Dani şu anda adamın

az önce söylediklerini düşünüyordu. Ama tek yaptığı, "Çayını iç," diye mırıldanmak oldu.

Zaf itaatkâr bir köpek yavrusu gibi başını eğdi ve fincanı kokladı. Lavanta ve baharatları, sıcaklığı, rahatlığı içine çekti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"İnsanlar böyle bir soruya başladıklarında, genellikle kaba davranacakları anlamına gelir."

Zaf'in dudakları kıvrıldı. "Öyle bir niyetim yok."

"Devam et öyleyse," diye mırıldandı Dani.

Zaf çayı denedi, beklediğinden daha fazla keyif aldı ve bir yudum daha içti. Sonra önlerindeki altın tanrıçanın ve portakal dilimlerinin bulunduğu masayı başıyla işaret etti. "Bu heykel, çay ve bana verdiğin lal taşı." Kolyeyi geri vermişti ama hayaletinin hâlâ göğsüne baskı yaptığını hissediyordu. "Bütün bunlar ne için?"

"Ben bir cadıyım."

"Ah," diye mırıldandı bir süre sonra. "Cadı. Tamam." *Kahretsin.* Zaf'in şansı düşünülecek olursa, adam ne zaman onun memelerini düşünse kadına mistik bir anlık bildirim gidiyordu kesin. "Peki bu, ıı, nasıl çalışıyor?"

Dani çayını yudumlarken kedi gibi bakıyor ve eğleniyordu. "Duruma göre değişir. Çok kişisel olabilir. Benim için Nana, yani anneannem Rose, bir *obeah* kadınıydı. Köleleştirilmiş Afrikalılarla başlayan bir ruhanilik, bu yüzden pek çok etkisi ve varyasyonu var ama..." Bakışlarıyla sesi, düşüncelerin kafasında şimşekten daha hızlı uçuştuğunu, aynı parlaklıkta yanıp söndüğünü ve bir o kadar dikkat dağıttığını gösterir biçimde uzaktı.

"Yaptığın şey bu mu?" diye sordu Zaf onu hafifçe dürterek. Adamın dizi, kadının kedi gibi altında kıvrılmış bacaklarına değdi.

Gözlerini kırpıştırarak ona döndü. "Pek sayılmaz. Nesilden nesile aktarılır ama ben öğrenmekle uğraşmamıştım, ta ki o ölene ve bana Oshun heykelini bırakana kadar. Ve sonra, elbette, artık çok geçti." Dani'nin dudaklarında Zaf'in tanıdığı bir gülümseme belirdi: Keder, özlem, pişmanlık ve beş lanet saniye daha dileyen gizli bir istek saklayan türden. Kaybettiğin kişiyle beş saniye daha. "Ondan sonra kendimi ona daha yakın hissedebilmek için bir şeyleri kendi başıma toparladım. Sanırım modern cadılığın bir karışımıyım. Ne doğru geliyorsa. Ne gerçek geliyorsa."

Sen. Bana çok gerçek geliyorsun. Zaf ona elini uzattı ve Danika da tuttu. İç içe geçmiş parmaklarının örgüsü, avucunun Danika'nınkine yaptığı baskı, Zaf'in içindeki gölgeleri aydınlattı. Eğer bu dokunuş Danika'nın da üzüntüsünü bir anlığına hafifletebiliyorsa, Zaf'in sağ eli hiç olmadığı kadar işe yaramış demekti.

Ki son zamanlardaki mastürbasyon mesaisi düşünülürse, bu epey anlam ifade ediyordu.

"Oshun ve ben iyi anlaşıyoruz," diye devam etti Dani heykeli başıyla işaret ederek. "O güzellik, saflık, bolluk ve..." Oshun'a bir bakış attı, aniden dudaklarının kıvrımı ve gülen gözlerini saran ince çizgiler yavaş, sıcak, alaycı bir hal aldı. "Şehvet," diye bitirdi, dili üst dudağında geziniyordu. "Bu yüzden ondan seni bana göndermesini istedim."

İnsan vücudunun tuhaf bir özelliği, çok çabuk çılgına dönmesiydi. Bu sözler Zaf'in damarlarında sıvı bir zevk gibi dolaştı, kalbi göğüs kafesinde bir savaş davulu gibi çarptı. Bir saniye içinde aleti evrenin merkezi haline gelmişti ve acıyordu. *Şehvet.* Kadının fikrini değiştirdiğini düşünmüştü ki bu tam bir rezalet olurdu. Ama bakışları değiştirmediğini söylüyordu. Değiştirmemişti. Siktir, şükürler olsun.

Onu bu kadar çok istemekten vazgeçmesi için onunla yatması gerekiyordu. Gerginliği azaltmaya, bilinmeyeni bilmeye ihtiyacı vardı çünkü belli ki onu 7/24 aklında tutan şey tatmin edilmemiş şehvetti.

Öp beni. İyileştir beni. Lütfen.

Danika onun bariz ereksiyonuna memnun bir bakış attı ve mırıldandı. "Şey, bu epey cesaret verici. Çok yorgun olabileceğini düşünmüştüm."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Söz konusu sensen öyle mi? Aramızda akıllı sensin sanıyordum."

Adamın bir anlığına gerçek insani düşüncelerini toparlama, *senden istediğim* başlığını takip edip tutarlı bir konuşma yapma şansı varken, kadın güldü ve dizlerinin üzerinde yükselip kucağına oturarak her şeyi mahvetti. Zaf bir anda hareket edemez hale geldi. Belki de nasıl yapacağını unutmuştu. Kadın yumuşak, akışkan bir günah gibi çöktü; inanılmaz kıçı adamın aletini boğdu, parmakları adamın omzuna battı ve meme uçları adamın göğsüne sürtündü. Zaf ikisinin de kıyafetlerinin arasından onun meme uçlarını hissedememeliydi ama lanet olsun hissedebiliyordu. Ve boynundaki nabzın çırpınışına, şişmiş gözbebeklerinin dökülen mürekkebine bakılırsa, o da bunu hissetmişti.

Tam da Zaf seçeneklerini onu öpmek ya da patlamak olarak belirlemişken, Dani kaşlarını kaldırıp omzundan aşağı imalı bir şekilde baktı. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

Zaf ancak o anda kadının kıçını avuçladığını fark etti. Görünüşe göre uzuvlarını nasıl hareket ettireceğini hatırlıyordu ama sadece önemli şeyler için. Yeterince makuldü.

"Evet," dedi dürüstçe ve biraz daha sıktı. Kendi kalçaları da onun yumuşak, sıcak ağırlığına doğru sarsıldı. Kadının tenindeki küçük dalgalanmaları, çukurları, dövmesini, hafifçe ka-

barmış mürekkep çizgilerini hissedebiliyordu. Belki de Danika Brown'ın kıçının nasıl hissettirdiğini artık bildiğinden ya da kadının ağır nefesinin sesinden ve elini onunkine bastırmasından Zaf aletinin ikiye ayrılacağını hissediyordu. Zevk suyunu o kadar yavaş ve istikrarlı bir şekilde sızdırıyordu ki kot pantolonunu ıslatırsa şaşırmayacaktı.

"Peki," dedi kadın nezaketle. "Konsantre olmana yardımcı olacaksa."

"Öyle," diye yalan söyledi adam. "Yani... beni mi istedin?" Açıklığa kavuşturmak zorundaydı çünkü Danika'nın sihirli çayı biraz halüsinojenik olabilirdi ve belki de Zaf sadece duymak istediğini duymuştu.

"Mükemmel bir yatak arkadaşı diledim," dedi kadın, "ve çeşitli işaretler beni sana yönlendirdi."

Zaf bakakaldı. "Bir yatak arkadaşı için dua ettin."

"Bu doğru," dedi sakince.

"Farkında mısın," dedi Zaf ona, "sen... sensin."

"Ben mi?" Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi.

"Evet, sen. Danika Lanet Olası Brown. Düzenli olarak sevişecek birini bulmak için ilahi yardıma ihtiyacı olmayan bir kadınsın."

İnsanlar onun ilgisini çekmek için sıraya giriyor olmalıydı. Her zaman onun bir bereket tanrıçası gibi yaşadığını hayal etmişti: Sinmiş ölümlülerden oluşan bir köye görünür, en ateşliyi seçer, parmağıyla işaret ederdi. İşte o kadar.

Ama nedense, Zaf'in onun kusursuzluğunu söylemesi -birazcık bile olsa- Dani'yi bütün akşam boyunca ilk kez rahatsız etmişti. Uzaklara baktı, kirpiklerinin yelpazesi bakışlarını gizliyordu, o alaycı gülümseme yerini daha ciddi bir şeye bıraktı. Parmakları adamın gömleğinin dikişiyle oynuyordu. "Şey," diye

mırıldandı. "Bu epey gurur verici. Ve harika derecede çekici olduğumu biliyorum."

Adam şimdi gülmek ya da onu öpmek ya da her ikisini birden yapmak istiyordu. Kadın da bunun farkındaydı. Ve elbette Zaf onun farkındalığını seviyordu.

"Ama ben geçinmesi kolay bir insan değilim," diye devam etti Dani. "Ve..."

"Değil misin?"

Kadın gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Öyle değil misin? Geçinmesi kolay?" Çünkü Zaf hiç sorun yaşamamıştı.

"Hayır, Zaf, değilim. Ve olmak da istemiyorum. Yani ilişkiler bana göre değil ama seks kesinlikle bana göre..."

Bunun için çok şükür çünkü yakın zamanda onun kıçını bırakmak zorunda kalsaydı, Zaf cidden ağlayabilirdi.

"...ve bence sen onu bana verebilirsin. Bağlanma olmadan."

Bağlanma olmadan mı? *Ha*. Zaf hayatı boyunca hiç sıradan seks yapmamıştı. Şimdiye kadarki ilişkileri bağlardan *oluşuyordu* ve sadece uyumsuzluk yüzünden bitmişti, sürmesini istemediği için değil. Ama Dani'ye dokunma ihtiyacı kanında vardı ve ona ulaşmanın tek yolu buydu. Onu sadece bu şekilde istemeliydi. Kadın onu sadece bu şekilde istiyordu.

Bu düşünce canını acıtmamalıydı, Zaf buna izin vermedi.

"Zaf?" diye fısıldadı Dani, gözleri onun yüzünü incelerken. Bekliyordu.

"Evet," dedi adam usulca. "Bağlanmak yok. Bunu yapabilirim." *Umarım.*

Kadının gülümsemesi saf gün ışığıydı.

"Güzel. Ama ikimizin de aynı fikirde olduğunu teyit etmek için şartlarım var."

"Tamam ama şu anda gerçek nabzımı aletimden hissedebiliyorum, bu yüzden yasal olarak akli yetilerim yerinde değil."

Kadın sırıttı, daha yakına eğildi. Göğüsleri adamın göğsüyle aynı hizaya geldi. Dudakları Zaf'in kulağına değiyordu. Adam kalp krizi geçiriyor olabilirdi. "O zaman açık olacağım. Bir: Orgazm olmamı sağla. İki: Duygularına kapılma. Ve üç: Geceyi burada geçirme."

Bu çok lanet ve soğuk bir duştu. Aletini rahatlattığından falan değil -bu noktada bir at sakinleştiricisi bile bunu yapamazdı muhtemelen- ama Zaf'in kendine söylediği yalanlarda bir delik açtı ve gerçek duyguları çırılçıplak ortada kaldı. Bunu ne kadar mantığa büründürmeye çalışsa da yanlışlıkla tapmaya başladığı bir kadınla anlamsız bir sekse balıklama dalıyordu. Ki çoğu insan bunu en iyi ihtimalle *kötü olarak* değerlendirirdi.

Ve hâlâ seksin duygusuz *olabileceğine* emin değildi, en azından kendisi için. Bu onu yalancı mı yapıyordu, yoksa sadece deneyen biri mi? Kahretsin.

Daha iyi düşünemeden ağzından bir soru döküldü: "Neden ilişkilere bu kadar karşısın?"

Kadının soğuduğunu ve demir gibi sertleştiğini hissetti. "Bana uymuyor."

"Hatalı olduğunu söylemeye çalışmıyorum," diye ekledi hızla, kalçasını sıkarak. "Ne yaptığını biliyorsun Dan. Ve seçimlerine saygı duyuyorum. Ben sadece... merak ediyorum." *Görünmeyen yanlarını bilmek istiyorum.* Ama bunun tek nedeni, daha önce kadına biraz kendini gösterip geçmişinin ayrıntılarını paylaşmasıydı. Zaf bu arkadaşlığın dengeli olmasını istiyordu. Hepsi bu kadar.

Zain'in sesi kafasını doldurdu, bastırılmış kahkahalarla doluydu. *Yalan söylemek haramdır, küçük kardeşim.*

Evet, ne yapalım yani.

Sözleri Dani'yi rahatlatmışa benziyordu çünkü ona ölümcül bakışlar atmayı bıraktı ve dudaklarını büzerek omuz silkti. "Daha önce de romantik ilişkiler denedim ve sonu hiç iyi bitmedi. 'İyi bir kız arkadaş' olmak için gerekli niteliklere sahip değilim." Kelimenin etrafında tırnak işareti yaptı, sanki sesindeki parıltılı ve kırılgan tonu gizleyecekmiş gibi gözlerini devirdi. "Yoğun biçimde iş odaklıyım. Doğru şeyleri söylemiyor ya da romantik küçük yıldönümlerini hatırlamıyorum. Aşırı sevgi gösterisini iğrenç buluyor, başkalarının önceliklerini kariyerimin ve ailemin önüne koymaktan hoşlanmıyorum. Bu gerçekler müstakbel partnerlerimi hayal kırıklığına uğratıyor ve ben başkasının hayal kırıklığıyla ya da beraberinde getirdiği cezayla uğraşamayacak kadar meşgulüm. Bu yüzden bu dinamikten tamamen kaçınıyorum."

Zaf kaşlarını çattı. "Ama bu..."

Dani tek kaşını kaldırdı.

"İlişkiler böyle olmamalı," diye bitirdi Zaf, biraz dengesi bozulmuştu. Kadın bu sözleri zor yoldan öğrendiği bir dersmiş gibi öyle düz, boş bir umutsuzlukla söylemişti ki. Sanki aşkın ondan çok fazla şey isteyeceği değişmez bir gerçekmiş gibi o da bu yüzden denemeyecekti ya da deneyemezdi. Zaf onun gözlerindeki bakışın basit bir yorgunluk mu ya da keskin, daha sert bir şeyin yansıması mı olduğunu anlayamadı. Her iki durumda da bundan hoşlanmamıştı.

"Biliyorum," dedi Dani yavaşça, sanki bir çocuğa açıklar gibi. "Yaptığım doğru değil ve doğrusunu da istemiyorum. Son derece sıkıcı ve uygunsuz görünüyor. Bu yüzden çekimser kalmayı seçtim."

"Hayır, demek istediğim... Birbirine uymayan öncelikler, kendin olduğun için cezalandırılmak. Bir ilişki böyle olmamalı."

Dani ağzını açtı, sonra kapadı. Belli ki adam onu şaşırtmıştı.

"İnsanlar boşa uyumdan bahsetmiyor. Ailene ve işine önem veriyorsan aynı şekilde hisseden birine ihtiyacın var demektir, senin bu özelliğini seven birine. Eğer duygusal şeyler yapamıyorsan bunu sorun etmeyecek birini bulmalısın. Senin ne kadar garip biri olduğunu anlayan birini..."

"Pardon?"

Zaf onu duymazdan geldi. "Ve bunu seven birini. Yoğun bir hayatın olduğunu biliyorum ama önemli şeylere yer açarsın. Buna değerse ve istersen bir ilişkiye de yer açabilirsin. Sevilmekten elde ettiğin şeyin, verdiğin ödünlere değmesi gerekir. İyi olursa, ödün vermek *istemeni* sağlar."

Bir an için ona sabit bir şekilde baktı, ifadesi okunamıyordu. Ama ağzının çizgileri, nefes alıp verişlerinin yavaş tınısı ona düşündüğünü söylüyordu. Ciddi düşünüyordu.

Yine de sonunda hiçbir şey olmadı. "Nasıl bekâr kaldın, hayret," diye mırıldandı kadın, onu egzotik bir böcekmiş gibi inceleyerek. Sonra iç çekti ve peri masallarını kenara itercesine başını iki yana salladı. "Belki de haklısın. Belki de dışarıda bir yerlerde, romantizm ihtimali karşısında kusmak isteyen kitap kurdu bir işkolikle sonsuza dek birlikte olmak için can atan şanslı birileri vardır ama ben onları arama zahmetine girecek kadar umursamıyorum. Ben, ıı, aşkın dönüştürücü gücü ya da her neyse onunla ilgilenmiyorum. Buna ihtiyacım yok. Hayattan ne istediğimi ve onu nasıl alacağımı biliyorum."

Her kelimesi Zaf'in göğsüne bir ölüm çanı gibi çarparak iniyordu. Ancak adam neyin öldüğünü tam olarak söyleyemiyordu.

Hayattan ne istediğimi ve onu nasıl alacağımı biliyorum. "Ben de öyle," dedi adam usulca.

Dani başını olumlu anlamda salladı. "Zıt yönlere baksak bile o kadar da farklı değiliz, biliyorsun. Bok yığınının içinde bir elmas aramakla zamanımı harcamak istemiyorum. Sen de bir mutsuz son daha istemezsin."

Bir mutsuz son daha. Kadının ona sanki özündeki her korkuyu ve gizli umudu görmüş gibi bakışı, Zaf'i terletmeye yetiyordu. Hâlâ Dani'nin gözlerindeki hayaletleri kovalamak istiyordu ama bu, kadının da onun gözlerindeki hayaletleri kovalaması anlamına geliyorsa... hayır, kalsın, teşekkürler.

Ayrıca, seçimlerine saygı gösterdiğini söylemesi yalan değildi. Bu, onları seveceği anlamına gelmiyordu. Ama saygı duyuyordu çünkü *kadına* saygı duyuyordu.

"Koşullarını kabul ediyorum," dedi sonunda. "Ama benim de birkaç şartım var." Bu işten yara almadan çıkmak istiyorsa buna ihtiyacı olduğunu fark etti.

"Gönder gelsin," diye mırıldandı Dani. Sonra kucağında kıpırdandı ve adam kendi dilini ısırmaktan kıl payı kurtuldu. "Çabuk ol."

"Birincisi: Bunu sonsuza dek yapamayız."

Dani tek kaşını kaldırdı. "Sonsuzluk pek bana göre değil."

"Biliyorum." Yanakları kızardı. "Demek istediğim... sahte ilişkiye bir sona erme tarihi koyduğumuza göre, belki buna da bir tarih koyabiliriz." Bu, Zaf'i sınırlara takılıp düşmekten ve hiç öğrenmediği kuralları çiğnemekten kurtaracaktı. Dani ondan seksten başka bir şey istemiyordu. Bu konuda o kadar netti ki bu konuda *dua etmişti.* Zaf deneyimlerinden biliyordu ki bir şeye dair dua etmeye başlamak genellikle ciddiyetin göstergesiydi. Ya da ölüm vaktinin geldiğinin. Ya da her ikisi de. Fazla beklediği için kendini utandırmak isteyeceği son şey olurdu.

Kadına dikkatle baktı ve bakışlarında bir hayal kırıklığı parıltısı yakaladıysa, bu muhtemelen Zaf'e dair herhangi bir şeyden çok cinsel dürtüsüyle ilgiliydi. "Pekâlâ. Oyunumuz sona erdiğinde, muhtemelen sonsuza dek sürecek mutluluğu aramaya başlayacaksın. Yoluna çıkmak istemem," dedi Dani alaycı bir tavırla.

Dani'nin onun için *herhangi bir şeyin* önüne geçebileceği fikri yanlış geliyordu. Göğsündeki hayati bir şeyi burkacak kadar yanlış. Ama iyi bir noktaya, yarım kalan işlerini düzgünce tamamlayan bir noktaya parmak basmıştı. "Sahte ilişkiyi bitirdiğimizde bunu da bitirmeliyiz. Zaten o sıralarda bir tür ayrılık sahnelememiz gerekecek." Zaf o âna kadar bunu düşünmekten kaçınmıştı. "İyi bir zamanlama olur. Bu da bize... üç hafta verir."

"Üç hafta," dedi Dani. "Bununla yaşayabilirim."

"Güzel," dedi Zaf usulca ama bu hiç de iyi hissettirmiyordu. İsimsiz, şekilsiz kuşkuları kenara itti ve onu ait olduğu yere, daha yakına çekti. "Son bir şartım var." Çünkü onu zorlamayacak binlerce şey vardı ama bu? Bu farklıydı. "Sıradan bir ilişki istediğini anlıyorum. Ama bunu yaptığımız sürece Danika," diye mırıldandı, "sana benden başka kimse dokunmayacak."

Kadın sertçe yutkundu ama itiraz etmeyince adam rahat bir nefes aldı. Dani yavaşça başını salladığında, adamın içinde tehlikeli bir şey canlandı. "Sadece sen," diye fısıldadı kadın.

Bu kelimelerin onun dudaklarından bu kadar mükemmel çıkması korkunçtu. Bunu binlerce farklı şekilde tekrar duyma arzusu ne kadar tehlikeliydi.

Bu, Zaf'in şimdiye kadarki en iyi berbat fikriydi.

On İkinci Bölüm

Dani dudağını ısırdı ve acı verici, çaresiz bir azgınlık içinde görünmektense seksi bir beklenti içinde görünmeye çalıştı. Ancak bu, ne Zaf onu tenini ürperten bir odaklanmayla izlerken kolaydı. Ne bacaklarının arasında onun kalın sertliğini hissederken. Ne de her bir santimi bariz şehvetten titrediği için hain bedenini ertesi gün bütünüyle geri dönüşüme atmayı düşünürken.

Dani sanki ona *ihtiyacı varmış* gibi çözülüyordu ve bunun yoğunluğu aynı anda hem canlı hem de korkunç bir şekilde savunmasız hissettiriyordu. Böyle olmak, böyle arzulamak tehlikeliydi. Tehlikeli olmalıydı. Ama sonra Zaf'in de çözüldüğünü fark etti ve bu, birden o kadar kötü gelmedi. Anbean, kendi açlığının sisi içinde Zaf'in göğsünün ağır ağır inip kalkışını, sanki yüzyıllardır susuz kalmış da kadın bir vahaymış gibi dudaklarını ıslatışını fark etti. Kadının kendi çılgınca ihtiyacı ondan da yansıyordu. Dani'nin endişesi, midesinde yıldız ışığı gibi dans eden beklenti kalana kadar azaldı. *Sadece sen,* demişti ve kelimeler güç gibi bir şeyle titreşiyordu sanki.

Bu da muhtemelen Oshun'un spiritüel olarak omzunu sıvazladığı anlamına geliyordu. Bilirsiniz: *Sonunda gözünü açıp işareti gördüğün için aferin, hayatım! Şimdi bir iki orgazm ol, böylece sürekli sızlanmayı bırakabilirsin.*

Dani tam da kendine bunun için söz veriyordu ki Zaf'in boştaki eli boynunu sarmak için uzandı ve düşünceleri dağıldı.

Sonra Zaf onu öptü.

Bu, ilk öpüşmeleri gibi değildi. O bir testti, bir sürprizdi ve teknik olarak sahteydi. Adam dilinin her temkinli darbesiyle onu parçalara ayırdığından sahte *hissettirmemişti* ama yine de. Onlar için değildi, göstermelikti. Ve güvenlik masasındaki ikinci kısa öpüşmeleri de biraz farklı olsa da öyleydi.

Ama bu? Bu o kadar gerçek, o kadar hamdı ki eğer bu kadar *iyi* olmasaydı, Dani ürküp kaçabilirdi.

Zaf'in ağzı dolgun ve sertti, kadının teninde elektrik ürpertileri yaratıyordu. Adam serbest eliyle yanağını okşuyor, başparmağıyla dudaklarının kenarını iterek dilini daha derine alması için onu kandırmaya çalışıyordu. Zaf o kadar nazik, o kadar alçakgönüllüydü ki Dani onun şehvetinin havayı yoğun bir nem gibi doldurmasını hiç beklemiyordu ama öyle oldu. Zaf onu çevrelemişti; dili ağzında ve sert aleti kasıklarının arasındaydı ve kadın ona boyun eğmek istiyordu.

Adamın boştaki eli utanmaz bir açlıkla, baş döndürücü bir sahiplenmeyle kadının kıçını yoğurdu ve buna karşılık kadının vajinası alev aldı. Şişmiş meme uçlarını adamın göğsünün sert genişliğine sürtüp muhtaç klitorisini adamın ereksiyonunun kaba çıkıntısına doğru salladı, içinde çaresiz bir ihtiyacın gelgit gibi yükseldiğini hissetti. Adamın dili yavaşça üst dudağının hassas çizgisinde gezindiğinde, kasıklarında titreyen o zevki hissetti. Adam onu sertçe kendine çektiğinde, iç çamaşırının sırılsıklam kumaşı-

nın kıvrımlarını sıkıca sardığını hissetti. Siktir. *Siktir.* Kanepede gençler gibi otuz saniye öpüştükten sonra, adamı sırtüstü yatırıp yüzüne oturma dürtüsüyle savaşmaya başlamıştı bile.

Oshun, senden şüphe ettiğim için üzgünüm.

Onunla sadece birkaç hafta geçireceği için daha da üzgündü. Ama şu anda bunu düşünmüyordu; o ilk şartı öne sürdüğünde ona çarpan o tuhaf acıyı, o keskin sızıyı hatırlamıyordu. Söylediği gibi, Dani sonsuza dek yapamazdı.

Garip bir melankoli şehvetini bastırdı ama sonra Zaf alt dudağını ısırıp çenesini sıkınca... *Ben. Benimlesin. Geri gel,* demeye yetti. Ve kadın aynen öyle yaptı. Leziz gerginlik bedenini sıkıştırıyor, arzu bal gibi yoğun ve tatlı akıyordu.

Belli belirsiz adamın ağzına mırıldandı, "Sen bir seks büyücüsü müsün?"

Zaf'in gülüşü hafif ve biraz gergindi, sanki ciğerlerinde bunu düzgün bir şekilde yapmak için yeterli hava yokmuş gibiydi. "Hayır ama bunu uzun zamandır düşünüyordum."

Dani'nin nefesi boğazında düğümlendi ve yavaşça geri çekildi. "Ne zamandır?"

"Yeterince uzun zamandır," dedi alçak sesle ve sertçe, "seni öpmek için binlerce yol düşündüm. O yüzden izin ver."

İzin ver. Parmaklarını adamın saçlarının ham ipeğine geçirdi ve onu kendine çekti. Adam ellerini Dani'nin tişörtünün altından geçirdi, uzun parmakları göğüs kafesini geçecek kadar yukarıdaydı. Ve sonra durdu.

Dani, "Dokun bana," demeyi başardı, sesi ihtiyaçla gerilmişti.

"Bunu çıkarmak istiyorum," diye hırıldayarak kadının tişörtünü çekiştirdi Zaf.

"Öyleyse çıkar. Hazır başlamışken kendininkini de çıkar." Kadın adamın gömleğini çekiştirdi ve ikisi de çıplak göğüslü ve

nefes nefese kalana kadar kıyafetleri karışacak şekilde ayrıldılar. Zaf tam da düşündüğü gibi muhteşemdi. Geniş, güçlü ve altın gibi ışıl ışıl. Göğsünün üzerindeki yumuşak, siyah kıl şeridi kot pantolonundaki çıkıntıya kadar iniyordu. Onu izlerken gözleri neredeyse siyah görünüyordu, dudakları kaygan ve ayrıktı. Günah ve seks gibi görünüyordu. Kadına ait görünüyordu.

"Siktir, Danika," diye mırıldandı, parmak uçları kalçalarındaki çatlakların üzerinde gezinirken. "Sen çok..."

"Ne?"

"Güzelsin," dedi usulca, o kadar usulca ki Dani neredeyse duyamayacaktı. Duymamış gibi yapmayı düşündü çünkü kelime, orada olmaması, içini doldurmaması gereken bir hayranlıkla titriyordu. Dani daha önce kendi nefesinin, göğüslerinin yükselip alçalmasının, ciğerlerinin ve karnının hareketinin hiç bu kadar farkında olmamıştı. Ama Zaf'in baktığı her yeri eskisinden daha gerçek geliyordu, hatta fazla gerçekti; yoğunluk ve rahatsızlık arasındaki çizgide sallanıyordu.

Eğer vajinasına yapışan sırılsıklam iç çamaşırı bunun bir göstergesiyse, Dani bu çizgide yürümeyi seviyordu.

Zaf'in avuç içleri yuvarlak karnından yukarı kaydı ve başparmakları göğüslerinin hassas alt kısmını okşadı.

"Tanrım," diye inledi Dani, teni zevkle tutuşuyordu.

"Böyle mi?" Başparmaklarını kadının sıkı, muhtaç meme uçlarının üzerinde gezdirirken bakışlarını ona kilitledi. Sonra onları yavaşça çimdikledi ve kadının içinde tatlı bir rahatlama kıvılcımı çaktıktan sonra eskisinden daha fazla gerginlik geldi. Dani öne eğildi, alnını onunkine bastırdı; ikisini de ısı, ten ve yumuşak, yavaş inlemelerden oluşan bir dünyaya hapsetti.

"Söyle bana," diye mırıldandı Zaf, meme uçlarını iki parmağı arasında yuvarlayarak. "Hoşuna gittiğini söyle."

Her hızlı daire, kadının içindeki sarmalı o kadar şiddetli bir şekilde sıktı ki Dani zar zor konuşabiliyordu. Adam çenesini öperken, "Evet," diye nefesini tuttu. "Evet, hoşuma gitti."

Zevk, klitorisinde öyle talepkâr bir şekilde titreşti ki Dani bir elini şortunun belinden içeri kaydırmak zorunda kaldı. Adam aşağı bakarken kirpiklerinin onunkilere değdiğini hissetti.

"Kendine mi dokunuyorsun?" diye sordu Zaf, sesinde aciliyet hissi uyandıran bir tonla.

Dani bacaklarını daha da açtı ve orta parmağını sıcak, kaygan kıvrımların arasından geçirdi. "*Evet.*"

"Yardım ister misin?" Zaf'in sesi yavaş, kadife bir günahtı.

Dani klitorisini çılgınca ovuştururken nefesleri kesik kesikti. "Siktir, evet. Lütfen."

"Ayağa kalk o zaman." Adam arkasına yaslanıp saldırmayı bekleyen bir hayvan gibi onu izledi. Kadın ayağa kalktı ve hızlı, düşüncesiz, seksi olmayan bir hareketle şortuyla iç çamaşırını çıkardı. Adamın çenesi sakalının altından fark edilecek kadar gerildi; kalçaları biraz kalktı, sadece biraz, sanki kendini zar zor durdurmayı başarmış gibi. "Arkanı dön," dedi Zaf, sesi demir gibiydi.

Dani döndü, sunağıyla Oshun heykelini görünce, *Bana onu gönderdiğin için teşekkürler evren...* diye düşündü.

Onu derken *anlamsız seks,* diye düşünmeliydi.

Ama *Zafir'i,* diye tamamladı zihni.

Bir saniyesi daha olsa belki şehvetten sırılsıklam olmuş beyni şaşkınlıktan ayılır ve tüm vücudunun bir kişi için yanıp tutuşmasının, sesinin bile dokunuşu kadar heyecanlandırmasının, ellerinin kalbini göğüsleri kadar sıkmasının normal olmadığını fark ederdi.

Ama Dani'nin zihni Tehlike Bulvarı'na dalmaya fırsat bulamadı çünkü Zaf hâlâ o gergin, aç, *Tanrım, seni istiyorum* sesiyle

konuşuyordu. "Eğil," diye emretti ve Dani onun alçak, işkence dolu iniltisini duyana kadar belinden öne eğildi. Sonra gözlerini kapadı ve onun görebileceklerini hayal etti: Kıçının kıvrımı, şişmiş, parlayan vajinasının ucu.

Sonra adamın iri ellerini üzerinde hissetti, parmakları kalçalarına gömülüyordu. "Dövmenin anlamı ne?" diye sordu usulca.

Kıçına kazınmış kelimeleri hatırlayınca yüzü kızardı. "Üniversiteden. Sorcha."

"Ah." Zaf, Sorcha'yla birkaç kez karşılaştığı için, bu muhtemelen yeterli bir açıklamaydı. Dani, adamın dişlerinin derisini sıyırdığını, dövmedeki talimatlara uygun olarak hafifçe ısırdığını hissetti. Karnındaki bir şey leziz bir şekilde sıkıştı. Sonra adam kalçasının yanaklarını ayırırken serin hava hassas kıvrımlarına çarptı ve Dani'nin kafasındaki görüntü değişti: Şimdi onu açık tutuyor, acımasızca teşhir ediyordu; bir ipucundan daha fazlasını görecekti. Onun için yumuşamış ve ıslanmış vajinasını görecekti ve...

Ellerinden biri bacak arasına kaydı ve orta parmağı klitorisini dürttü. Dani'nin tüm bedeni o kadar sert ve ani bir şekilde sarsıldı ki adam onu sabit tutmak için bir kolunu kalçalarına doladı.

"*Siktir.*" Kelime kadının içinden titreyerek çıktı, uzun ve alçak, bacakları gibi dengesizdi. Ellerini sunağının üzerine koydu ve dudağını ısırdı.

Zaf tekrar klitorisine dokundu ve "İyi mi?" diye mırıldandı.

"Çok iyi," dedi kadın soluk soluğa geriye sallanarak. "Siktir, Zafir."

Adamın arzuyla ıslanan parmağı, acımasız bir yavaşlıkla klitorisinin etrafında döndü ve kadının tutunduğu her türlü soğukkanlılık kırıntısı yok oldu.

"Aman Tanrım, Zaf, yala beni ya da becer beni ya da başka bir şey yap. Çok fena boşalmam lazım..."

"Benim için bir şey yapabilir misin aşkım?"

"Her şeyi, söz veriyorum yaparım, ben..."

"Eğer hoşuna giderse," dedi Zaf usulca, "çığlık at." Ve sonra ağzını vajinasının üzerine kapadı.

Bu noktada Dani, Zaf'in inanılmaz oral seks becerileri karşılığında ruhunu karanlık bir tanrıya satmış olmasının tamamen mümkün, hatta belki de *muhtemel olduğunu* fark etti. Eğer öyleyse, Dani kararını tamamen destekliyor, hatta onaylıyordu.

Adam onu sadece yalamakla kalmadı; yüzüstü vajinasının içine düştü. Kulağa geldiğinden çok daha seksiydi. Dili kıvrımlarından sıcak, ıslak ipek gibi kayıyor, sakalı kalçalarının kıçıyla birleştiği hassas kıvrıma leziz bir şekilde sürtünüyor ve sonra parmağı sert küçük klitorisini o kadar sert ve hızlı çalıştırıyordu ki durursa Dani onu öldürebilirdi. En azından denerdi. Muhtemelen Oshun'la kafasına vururdu çünkü yüzünü vajinasına gömme hissi sarhoş ediciydi. Adamın dili o kadar yumuşak ve güçlüydü ki dizlerini zayıflattı. Dani, bacaklarını saran kalın kollar sayesinde dik durabiliyordu.

"Lütfen," diye mırıldandı, sözcükler kırılan bir cam parçası gibi dökülüyordu. "Zaf, lütfen." Adam dilini vajinasının üstünde sert, tahrip edici bir güçle gezdiriyordu. Dani'nin içindeki arzu giderek büyüdü, büyüdü, baskı dayanılmaz hale geldi. Ve Dani, adamın tam da istediği şeyi yaptı: Çığlık attı.

Ses kısa, keskin ve sarsıcı; orgazmı sert ve kaçması imkânsızdı. Katıksız bir coşku dalgasıyla içini parçaladı, sonra kasları sıvıya dönüşürken bile kemiklerine battı. Zaf'in dili her artçı şokta onu daha da yumuşak okşadı. Ve sonunda dizlerinin bağı çözüldüğünde, Zaf onu kollarının arasına alıp ayağa kalktı.

Dani midesi altüst olurken gözlerini kapattı. "Tanrı aşkına," diye mırıldandı, kelimeler titriyordu ve nefesi kesilmişti. "Şu anda sağa sola savrulmak için fazla hassas bir durumdayım."

"Hassas, ha?" Zaf'in sesi eğlenmiş ve... kendini beğenmiş geliyordu. Pislik. "Seni yatağına yatırsam iyi olacak," dedi yumuşak bir sesle ve Dani birdenbire daha önce hiç açığa çıkmamış enerji rezervlerine kavuştu.

"Evet," diye sırıtarak gözlerini açtı. "İyi olur."

Gözleri açlıkla parıldayan ve ağzı onunla şişip kayganlaşmış olan Zaf olduğu gibi görünüyordu: Cinsel yıkımın kutsal olmayan bir aracı. Yani başka bir deyişle Dani'nin en büyük fantezisi. Zaf kadının odasına girdi, onu yatağa bıraktı ve çok az tantanayla kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı.

Pantolonu çıkınca, "Bu çok etkili," dedi Dani.

"Tek yönlü bir zihnim var."

"Onaylıyorum."

Adam güldü ve iç çamaşırını çıkardı. Şimdi yatağının başucundaki lambanın ışıltısı altında bütün görkemiyle, çırılçıplak ona doğru ilerleyen bir tanrıydı adeta. Siyah saçlı, kehribar tenli, iri gövdeliydi. Ama Dani'nin dikkati yüzde yüz adamın aletindeydi. Bu da gayet uygundu çünkü o aleti yalamak istiyordu. Kalın, koyu renkliydi; hafifçe sola kıvrılıyor, başı zevk suyuyla parlıyor, alt tarafı boyunca ince bir damar titreşiyor ve kadının dili için neredeyse yalvarıyordu.

"Tanrım," diye ağzından kaçırdı Dani, gözlerini kırpıştırarak. "Bu... senin... penisin."

"Evet." Zaf hafifçe kaşlarını çatarak kendine baktı. "Ee... bu ilk değil, değil mi?"

"Hayır," diye ciyakladı Dani. Sadece belli belirsiz bir telaş anı yaşıyordu çünkü... şey. Daha önce kimseyi bu kadar çok istememişti.

Elbette istemişsindir. İstemiş olmalısın. Bunlar sadece seks kimyasallarıydı, dopamin ve diğer hain maddeler onu ânın sıcaklığında garip bir şekilde bağlı hissettiriyordu. Adam aletini içine soktuğunda olacakları sadece Tanrı biliyordu. Belki de aklını kaçırırdı.

Belki de bunların hiçbir önemi yoktu çünkü o sırada Zaf üzerine uzanmıştı ve ten tene temas, uzun bir günün ardından ılık bir banyoya girmek gibi hissettiriyordu. Dani'nin bütün düşünceleri uçup gitmişti.

Adam parmaklarını onun çenesinde gezdirerek fısıldadı: "Hâlâ benimle misin tatlım?"

"Da–" Dani tam zamanında sustu, sesi boğazına takıldı.

Daima. Söylemek üzere olduğu şey buydu. Daima. Kelime, sabahın altısında neredeyse kapalı perdelerin arasından sızan bir güneş ışığı gibi göz kamaştıracak kadar parlak ve korkunç şekilde önünde duruyordu. Tanrı aşkına, bu da neydi böyle? Yakın zamanda bir Hallmark filminin karşısında uyuyakalmış ve filmdeki saçmalıklar bilinçaltına mı işlemişti yoksa? Dani sertçe yutkundu, dudağını ısırdı ve seks sarhoşu olduğunu hatırladı. Evet. Kimyasallar, vesaire. Zaf'in dili aslında bir uyuşturucuydu. Dani ondan kafayı bulmuştu.

Adam kaşlarını çatarak onu izlerken, Dani kalın kaşlarının arasındaki derin izi aniden öpmek istedi. "Dan?"

Panik yapma. Her şey yolunda. Ama Dani'nin hem içten hem de dıştan konuyu değiştirmesi gerekiyordu. Bu da avcunu yalaması ve bedenlerinin arasından uzanarak adamın aletini kavraması anlamına geliyordu.

Adam boğuk bir inilti çıkardı ve kalçaları sarsıldı. O kadar pürüzsüz, sıcak ve sertti ki. Bağımlılık yapacak cinsten. Dani başparmağını aletin şişmiş başının üzerinde gezdirdi ve adamın

gözlerinin kapanmasını izledi. "Danika," dedi Zaf güçlükle. "Siktir. Bu çok iyi."

Bu çok iyi. Bunu onun ağzından duymak kadının hoşuna gitmişti. Yüzüne o acı dolu ifadeyi koymayı, kontrolünün dağılmasını. Ondan istediği şey buydu. *Tek* istediği buydu.

Kadın, "Diğer sevdiğin şeyleri de söyle," diye mırıldandı, onu kasten yavaşça okşadı ve adamın tüm kaslarının gerilmesini izledi.

Kadın bileğini büktüğünde, "Evet," diye homurdandı Zaf. "*Evet.* Daha sert."

Kadın sıktı, adam inledi. Dani daha ne olduğunu anlamadan, adam başını eğip onu sıcak ve saldırgan bir şekilde öptü. Dişleriyle alt dudağını çekiştiriyordu. Kadın onu okşamaya devam etti ve aletini ne kadar hızlı çekerse adam o kadar patlamanın eşiğine geldi. Kısa süre sonra boğuk, nefessiz sesler çıkardı. Güçlü eliyle kadının bileğini yakalayıp ona yalvardı, "Yapma. İçine girmeden beni boşaltma."

Dani surat astı ve başparmağını ince, kabarık bir damar boyunca hafifçe gezdirdi.

"*Ah.* Lanet olsun, Danika."

"Ne? Durdum işte." Prezervatif bulabilmek için kalkmasını söylemek üzereyken adamın kıçına dokundu. Sonra *olağanüstü* olduğunu fark etti ve dikkati dağılmış halde avuçladı. "Mmm. Bunu sevdim."

"Ben de seninkini beğendim. Kalk ve bana göster."

"Çok patronluk taslıyorsun."

"Sadece sen sevdiğin için yapıyorum."

Kadın sahte bir öfkeyle nefesini tuttu ve onu üzerinden itti. Ama komodinin üzerine eğilirken ona sırtını dönmüş oldu. Adamın hem harika hem de tahmin edilebilir eli hemen kıçını

avuçladı. İri yanağı kavradı, sıktı, sonra başparmağı ıslak kıvrımlarında kayana kadar elini kaydırdı. Kadın sonunda prezervatifi bulduğunda adamın parmağı içine giriyordu ki ciğerlerinden nefes nefese küçük bir inilti çıktı. "*Zafir.*"

"Evet?" Başparmağı, kadının kanına ham bir zevk dalgası gönderen bir yeri okşuyordu. Dani şeytani bir ses çıkarmış olmalıydı -ama bir an için farkındalığını kaybettiği için emin değildi- çünkü adam usulca güldü ve "Ah. İşte," dedi.

"Tanrım, çok kendini beğenmişsin."

"Aklın durur." Adam elini kadının vajinasından yavaşça çekti -bu kısa vadede trajik bir durum olsa da uzun vadede iyi bir şeydi çünkü kadının şu anki hedefi oraya adamın aletini sokmaktı- ve kadının kalçasından tutarak onu tekrar yatağa çekti. "Prezervatif?"

"İşte."

Ama adam küçük kare folyoyu almak yerine eliyle kadının çenesini kavradı, başparmağı dudaklarının üzerinde kendi ıslaklığının izini sürdü. Dani tatmak için dilini çıkardı ve parmağı dibine kadar emmeye başladı.

Zaf inledi, "Siktir, ağzın doluyken çok iyi görünüyorsun Danika," dedi.

Parmağı aniden bıraktı. "Bunu beğendiysen beni bir de aletinle görmelisin."

Güldü, sesi kısık ve gergindi. "Çok isterim."

Yine de Dani adamın bu işi uzattığı, orasına burasına dokunduğu, boşalmamaya çalışırken onu bir enstrüman gibi çaldığı, sanki bu ânın bitmesini istemediği gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Ya da belki Dani kendi hissettiklerini ona yansıtıyordu. Çünkü nabzı *daha daha daha* diye atsa, vajinası onun için giderek daha yumuşak ve ıslak hale gelse de, o da bunun bitmesini tam olarak istemiyordu.

Sakin ol. Onunla hayvanlar gibi düzüşmek için neredeyse bir ayın var. Bu fazlasıyla yeterli.

Öyle. Yeterli. Yeter de artar bile.

Kadın adamı sırtüstü yatırdı ve bacaklarının üstüne bindi. Prezervatifi yırtıp açtı ve o tıslayarak nefes verirken taktı. Dokunuşuyla adamın vücudu gergince dalgalandı. Kasları gözlerinin önünde esnerken teni sıcaktan kızardı ve her şey o kadar... o kadar yoğun ve bu yüzden o kadar mükemmeldi ki.

"Şimdi," dedi ona. "Dan, lütfen." Kadının göğsünü avuçladı, eli kalçasının etrafında kıvrılana kadar vücudunda boydan boya gezdirdi. "Sana burada ihtiyacım var."

Kadın dudağını ısırdı ve ona sürtündü, buna onun da çok ihtiyacı vardı. Zaf başparmaklarıyla hassas kıvrımlarını ayırdığında inledi. Adam, "Beni içine al," diye emrettiğinde nefessiz ve istekli bir şekilde itaat etti.

Sonra, içi sızlayıp tamamen onunla dolana kadar adamın sertliğine santim santim gömüldü.

Ama daha da fazlasını istiyordu.

Birleşmeden önceki anda, Zaf'in zihninin gerisinde bir uyarı alarmı çaldı. Her zamanki mantıklı zırvalar, aslında seksi fiziksel seviyede tutmayı beceremediğini ve tüm yönteminin duyguları yakalamaktan geçtiğini hatırlatıyordu. Zaf bir süre uyarıları dinledi ve Danika'nın aletine oturduğunu hissettikten *sonra* onu çiğ çiğ yiyecek karşılıksız bir aşkı umursamamaya karar verdi. Görünüşe göre, sekse dayalı korkunç seçimleri bu şekilde yapıyordu: Tam bir coşkuyla.

Kadın onu içine aldığında sıkı, ıslak ve ipeksi vajinası ağrıyan aletinin etrafını sardı. Kadının iniltisi daha çok bir sızlanmaydı,

solukları sanki boğulan birine ait gibiydi. Gözleri buluştu. Ve yakıcı şefkat onu en az şehvet kadar tutuşturunca, Zaf hata yaptığını anladı. Çünkü Dani'yi aylarca istedikten sonra ona sahip olmuştu ve açlığı azalmıyordu. Daha da güçlenmişti. O kadar güçlüydü ki adamı ezmekle, daha da kötüsü ona beslediği tüm yasak hislere karşı kurduğu barajı yıkmakla tehdit ediyordu.

Ah, kahretsin.

Kadın ellerini onun göğsüne koydu, onu daha derine çekerken kalçalarını çevirdi ve yüzündeki coşku... adam onu böyle görmek, böyle görünmesini *sağlamak* için ölebilirdi ve kadın ona istediğini veriyordu. Teninin dokusunu öğrenirken, sol meme ucunda koyu renkli bir meyveye saplanmış şimşek gibi uzanan minik, soluk çatlak izini tanırken hayatının kalanını nasıl normal bir insan gibi yaşayabilirdi ki? *Sarhoş edici* kelimesinin gerçek anlamı buydu: Danika'nın kendisine dokunması için ona güvenmesi, kendisine dokunmasını istemesi ve onun da Zaf'e dokunmayı seçmesi.

Ama sadece şimdilik.

Kadın doğruldu ve vajinasının kayganlığı bu yalnız, umutsuz düşünceyi kovdu. Sonra tekrar indi, onu kullanırken göğüsleri zıplıyordu. Kaşları sanki buna adam kadar çaresizce ihtiyacı varmış gibi birbirine çekilmişti. Resmen büyü yapıyordu. Adamı öyle iyi beceriyordu ki Zaf düzgün düşünemiyordu ve "Tanrım, Zaf," diye soluduğunda, o sıcak, kadife ses yumuşak bir dokunuş gibi tenini okşadı. Adını binlerce kez söylediğini duymuştu Zaf ama bu şekilde değil. Kadının aletinin etrafındaki görüntüsünü içine çekti, dolgun klitorisinin ucu görünüyordu, Zaf onu başparmağıyla hafifçe ovuşturdu. Sonra kadının vajinası etrafında sertçe kasılırken adam nefesini öyle sıkı tuttu ki neredeyse kendini kaybedecekti.

Tekrar konuşabildiğinde, "Siktir," demeyi başardı. "Mükemmel. Çok mükemmelsin."

Dani'nin nefesi kesildi ve kocaman gözlerle ona baktı. "Ben..."

"Tatlım. Şu anda benimle tartışma."

Kadının şaşkınlığı kahkahaya dönüştü. Adam onu tekrar okşadı ve kıkırdaması ortadan ikiye bölündü, gözleri şehvetle parladı. "Gelme," diye soludu, sanki adamın omurgasının dibinde yükselen gerilimi hissedebiliyordu. "Aman Tanrım, henüz değil, gelme, durma."

Adam dişlerini sıktı, burnundan derin nefes aldı ve itaat etmeye çalıştı. Sonra Dani öne eğilip onu öptü, göğüsleri göğsüne sürtündü, ağırlığı adamı sabitledi ve adamın aklına gelen tek söz *benim* oldu. İçinde derinlerde bir şey çatladı, parçalandı ve bu gelgitli şehvet dalgasının altında; o parçaları bir zamanlar *kontrol olarak* adlandırdığına dair belli belirsiz bir fikre kapıldı. Zaf kollarını ona doladı ve bırakamadığını fark etti. Neredeyse vahşileşmiş, onu kendine, kendini ona hapsetmişti. Kadın ağzının içine inlediğinde, titreyen, ürperen bir sesle, açlık, çaresizlik daha da kötüleşti. Adam kalçalarını yukarı itti, kadının içinde daha da derinlere ulaştı ve kadın hızlanarak adamın saçlarını çekiştirdi.

"Bebeğim," diye nefes aldı Dani ve rol icabı değildi. Şu anda hiçbir şey rol icabı değildi. Sesindeki dayanıksızlık ve utanmaz ihtiyaç o kadar sahiydi ki adamın canını yakacaktı... Hepsi onun içindi. "Bebeğim, lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var."

Ne olursa. Zaf ona her şeyi verirdi. Özellikle de bu kadar iyiyse.

Adam sert itişlerini tekrarladı ve kadını sabit tutarak ona almaktan başka bir çare bırakmadı. Tekrar, tekrar, tekrar ve kadın gerilerek öyle bir çığlık attı ki adamın kendini tutacak fırsatı

olmadı. Orgazm Zaf'in omurgasında ve ağrıyan hayalarında patladı; sıcak, neredeyse acı verecek şekilde boşaldı.

Tek gördüğü Dani, tek tattığı onun öpücüğü ve tek hissettiği, dünya kendi ekseninde dönerken kadının onun için titreyen bedeniydi.

On Üçüncü Bölüm

Zaf aletiyle kendine Jedi zihin hilesi yapmıştı.

Tek açıklaması buydu. Çünkü Danika Brown'la yattığına öre, seksin kadına duyduğu bağlılığı tedavi edecek sihirli bir ap olmadığı acı ama gerçekti. Aslına bakılırsa, aylardır süren ehvet sisi beynini bulandırmadan tek gördüğü, Danika'ya hisle- inin kontrolden çıkmaya başladığıydı.

Ve bu hisler dostluk diye tanımlanamazdı. Arkadaşlık elbette ardı ama tehlikeli bir şey de vardı: Göğsünün içinde açmaya alışan kan kırmızısı bir sevgi gelinciği. Kadına kesinlikle ta- ıyordu ve üç hafta boyunca onun karşılık beklemeyen yatak rkadaşı olmayı kabul etmişti. Belli ki bir kayanın zekâsına sa- ıipti -küçük bir taş parçası, hatta lanet olası minicik bir *çakıl aşı*- çünkü hangi gezegende yakınlık bir insanın sevgisini tedavi debilirdi ki?

Özellikle de böyle bir sevgi. Parlak, güzel, vahşi ve ürkütücü; ıpkı bir orman yangını gibi.

Kadın yanında kuru bir sesle, "Orgazm insanı rahatlatmak içindir, Zafir," diye mırıldandı.

Adam yastıkta başını çevirince onun yumuşak, yorgun gözleriyle karşılaştı. Baş döndürücü bir sıcaklık, ruhunun derinliklerinde bir sahiplenme ve onu gülümseten şefkat dolu bir zevk hissetti. Bunun öylesine bir tutulma olduğunu düşünmüştü. *Bunun* basit bir hoşlanma olduğunu düşünmüştü.

Cidden. Lanet bir kayanın zekâsı.

"Sanki her şeyi tersinden yapıyorum," dedi Zaf ona sessizce.

Kadın dolgun yanakları ve beyaz dişleriyle gülümsedi, adam bunu göğsünde hissetti. Güzeldi, o kadar güzeldi ki nefes alamıyordu. "Tersinden," dedi kadın. "Tam sana göre."

Evet, öyle olmuştu. Bir arkadaşınıza bir şeyler hissetmeye başlamanız ve bunu ancak platonik kalmaya yemin ettikten *sonra* fark etmeniz gibi. Dikenli tel göğüs kemiğinin etrafını sarmıştı.

Ne halt etmişti öyle?

"Hey," diye mırıldandı Dani, kaşları çatılmıştı. "İyi misin?" Elini uzattı, tereddütle yanağına dokundu. Sadece parmak uçları adamın yüzüne fırça gibi dokunup geçmişti ama hissi bir yumruk gibi çarptı. Kadını bileğinden yakaladı, binlerce anlamsız kelimeyi yuttu ve kadının bunu neden yaptığını merak etti. On dakika önce bitirmişlerdi. Kadın banyoya gitmiş, adam da ona mutfaktan su getirmişti. Onu evden atması gerekirken yumuşak, çıplak ve sıcak bedeniyle yanında yatıyor, umurundaymış gibi ona dokunuyordu. Adamın öfkelenmesi gerekiyordu.

Ama öfkeli değildi.

"İyiyim," dedi Zaf. Çünkü *Sana duyduğum yoğun hisleri fark ediyorum ve asla ayrılmak istemiyorum,* derse kadın paniğe kapılıp onu bir yastıkla boğabilirdi.

Kadın tek kaşını kaldırdı ve bileğini adamın elinden kurtardı. "Tabii ya. Bu yüzden terliklerine sıçmış gibi tavana kaşlarını çatıyorsun."

Göğsündeki duygu çalkantısına rağmen gülümsemekten kendini alamadı. "Böyle lafları nereden buluyorsun?"

"Kaliteli şakalarımı mı? Herkes gibi çikolata paketlerinin arkasından buluyorum."

Pervasız bir şefkat beynini ele geçirdi ve Zaf kendini onu öperken buldu. Yuvarlanıyor, aç ellerinden birini kadının bel kıvrımına kaydırıyor ve onu öpüyordu. Tatlı, yumuşak, tembel ve nazikti; tadı ağzında meyve salatası gibiydi. Kadın sanki onun sahibiymiş gibi parmaklarını saçında gezdiriyor ve lanet olsun, adam bunu diliyordu. Eğer başka bir kadın olsaydı, *Benim olman için seni ikna etmeme izin ver,* derdi Zaf. *Seni keşfetmeme izin ver*, derdi. *Bunu hissediyor musun?* derdi. *Bir şeyler yaşayabiliriz.*

Ama kadın bunu hissetmiyordu, adam bunu yapamazdı ve dilini kadının ağzına sokmak, gerçeği kabul etmekten tam ters istikamette görünüyordu. Tek isteği hiçbir şey düşünmeden burada kalmak olsa bile kadının bağımlılık yaratan sıcaklığından uzaklaşması, düşünmesi gerekiyordu.

Zaf geri çekildiğinde kadın gülümsüyordu. Adamın, "Gitsem iyi olacak," diye gevelemesi üzerine gülümsemesi soğuyup sertleşerek keskin ve gümüşi bir şeye dönüştü.

"Ah," dedi. "Evet. Evet, gitmelisin." Sözleri sakindi ama bir an için sesi hafif, mahcup bir tonla parladı ve bakışları adamınkinden uzaklaştı. Sanki bir an için kendi kurallarını unutmuştu da ona adam hatırlatmıştı.

Ah, kahretsin.

"Tabii," dedi Zaf hemen, "gitmemi istemiyorsan başka."

Kadın doğrulup ona arkasını döndü. Omzunun üzerinden bakıp gözleriyle tekrar buluşana kadar bir saniye geçti ve o anda bakışlarındaki tüm belirsizlik kayboldu. Belki de adamın gördüğü sadece bir yanılgıydı. Belki de hüsnükuruntudan ibaretti.

"Bir tur daha atamayacak kadar yorgunum, o yüzden tabii ki gitmeni istiyorum," dedi ve ayağa kalkarken tembelce gerindi. "Alınmak yok. Umarım kuralları unutmamışsındır, hayatım."

Evet, tabii. Kadının kuralları, duygularının fırtınasında sahip olduğu tek deniz feneriydi ve şu anda dairesinden çıkana kadar o ışığı takip etse iyi olurdu. Anahtar kelime *iyi olurdu*.

"Unutmadım," dedi yumuşak bir sesle, kadın bornozunu giyerken adam kıyafetlerini yerden aldı. O muhteşem vücudu örterken bir veda töreni düzenlemek istiyordu ama şimdi zamanı değil gibiydi. "Belki *unutmuşsundur* diye merak ediyordum. Bir an için."

Odadan çıkarken kadın ona alaycı bir bakış attı. "Ah, canım."

"Ne?" Zaf kot pantolonunun fermuarını çekti, gömleğini giydi ve kadını takip etti.

"Şimdiden burada kalmak için bahaneler mi arıyorsun?" Ön kapıya gitti ve yaslandı, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme oynaşıyordu. "Neden biz konuşurken bana trajik biçimde âşık oluyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledi Zaf. Ellerini kapıya dayadı, kadının omuzlarının iki yanına. "Neden öyle bir senaryoda dehşete düşeceğin hissine kapılıyorum?"

Başını kaldırdı. "Umarım bana psikanaliz yapmıyorsundur, Zafir. Bunu en son deneyen kişi kendini yok etti."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Tek kaşını kaldırdı, yavaş ve çok seksiydi. "Bana böyle bakmaya devam edersen öğrenirsin."

"Sana ne gibi bakıyorum?" Zaf bir adım daha yaklaşarak sessizce sordu. "Seni rahatsız mı ediyorum, tatlım?"

O da bir adım daha yaklaştı, kapıdan uzaklaşıp adamın önünde durdu. Ondan bir baş daha kısaydı ama gözleri çelik

gibiydi ve sırıtışında güven vardı. Zafir maçtan önce karşı karşıya gelen oyuncular gibi hissetti. Yumuşak ve ipeksi bir sesle kulağına fısıldadı: "Ben asla rahatsız olmam Zafir. Gerekli sosyal farkındalıktan yoksunum ve fark etmediysen diye söylüyorum, ben bir tür belayım."

"Sen imkânsızsın, işte sen busun."

Dani başını eğdi ve ona alev alev bir tebessüm gönderdi. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

"Neden şu anda seni bu kadar çok öpmek istiyorum?" Bu soru kadından çok kendisineydi. Aslında bunu yüksek sesle söylemek istememiş; bir nefes hayal kırıklığıyla ağzından çıkıvermişti. Kafasının karışması, dehşete düşmesi ya da endişeye kapılması gerekiyordu. Ya da en azından bunu istemeyen, ona bir saat önce birbirlerine uygun olmadıklarını söyleyen bir kadına duyduğu sevgi konusunda ciddi biçimde *endişe* etmeliydi. Kadının parlak, ahşap zeminini yakacak kadar hızla gitmesi gerekiyordu.

Oysa o, kadını baştan becermeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Söz konusu parlak ahşap zeminin üstünde.

Hayır, Zafir. Kes şunu. Kasıklarına kadar belaya batmışken duygularını falan idrak edemezdi. İşte ona şüphe yoktu.

"Beni öpmek istiyorsun," dedi Dani, "çünkü bu konuda inanılmaz derecede iyiyim."

"Senin göbek adın tevazu, değil mi?"

"Yaklaştın," diye sırıttı, "benim göbek adım dürüstlüktür." Ama sonra ayıldı. "İnsanlar böyle yapar, Zaf. İstediğimizi isteriz ve elimizden geldiğince elde ederiz; ahlaki değerler, idealler ya da vaatler yolumuza çıktığında, *siktir et* der ve geçer gideriz."

Zaf bu tür bir alaycılığa katılmak istemiyordu. Şu anda kafasındaki uyarı sirenlerini, aletindeki ağrının lehine görmezden

gelirken bile bunu yapamazdı. Bu yüzden ellerini kısa bornozunun altından geçirerek kadının kıçını kavradı ve ağır nefesleri senkronize olana kadar onu kendine çekti. "Seni istememde ahlaksızca bir şey yok ve söz verdiğim şey seni üç hafta boyunca boşaltmaktı. Şimdi emret ve seni tekrar yatağa atayım."

Danika başını arkaya yatırdı, dudakları onunkilere değene kadar ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Ve hemen ardından uykuya dalacaksın," diye mırıldandı, "ve bütün gece koca bir ayı gibi horlayacaksın. Ardından çok fazla roman okuduğun için sabahına romantizm sanrılarıyla uyanacaksın."

Adamın dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "O kadar kolay kapılmıyorum, biliyorsun. Bunun ne olduğunu unutmayacağım."

"Güzel," dedi Dani. "Şimdi defol git."

Adam güldü, yanağından öptü ve kadına izin verdi. Kadın onu neredeyse iterek kapıdan çıkardı ve koridorda yalnız -onsuz- kalır kalmaz beklediği kafa karışıklığına bir duvar gibi tosladı.

Bunun ne olduğunu unutmayacağım.

Siktir, tam bir yalancıydı.

Akıl sağlığıyla ilgili önemli bir nokta, bir antibiyotik kürüyle sihirli bir şekilde iyileşememekti. Kimi insanların beyinleri çok fazla düşünür, hisseder ya da çok fazla acı çekerdi ve üstesinden gelmek zorunda kalırlardı. Örneğin Zaf her zaman endişeli bir orospu çocuğuydu ki bu sorun değildi. Bununla başa çıkmayı biliyordu. Tackle It'teki çocuklara anlattığı gibi duygularla yüzleşmeyi ve başa çıkmayı öğrenmek asla kötü bir şey değildi.

Duygularla yüzleşmek ve başa çıkmak; anlamsızca becerdikten sonra bir arkadaşın evinden kendi evine yürümek, ona dair

bir şeyden ötürü aptallaşıp bu konuda ne yapacağını bilmemek anlamına gelmiyorsa.

Zaf ellerini cebine soktu ve kaldırımın beton bloklarındaki çatlakları inceledi. Tamam. Gerçek şuydu ki Danika Brown'a... bir şeyler *hissediyordu.* Yumuşak, duygusal, *sana ihtiyacım var* hisleri... *Bu hisler onun* elini tutmak, annesiyle tanıştırmak ya da onunla evlenmek istemesine neden oluyordu; hatta onu anlamadığı kelimelerle tehdit ettiğinde bile. Sorun şuydu: Dani onun duygularını *istemiyordu.* Aslında, Zaf'in istediği şeylerin hiçbirini istemiyor, bu da Zaf'in en başta bu bağlılığı nasıl geliştirdiği üzerine düşünmesine yol açıyordu. Temel değerlerinizi ya da her ne boksa onu paylaşan insanları tercih etmeniz gerekmiyor muydu? Evet, bu doğru görünüyordu. Ama işte gün gibi aşikardı, onunla asla ilgilenmeyecek bir kadının peşinden koşuyordu. Çok klişe. Lanet olsun, çok *klişe.*

Dani'yi inandığı her şeyi değiştirmeye ve gerçek bir birlikteliğe ikna edebilecek gibi değildi. O bir oyuncak bebek ya da kitaptaki bir karakter değil, bir insandı ve sunmadığı bir şeyi ondan beklemek... onu değiştirmeye çalışmak, verdiklerinin yeterli gelmediğini söylemek gibiydi. Ama yeterliydi. Arkadaşlıklarının bir anlamı vardı. Arkadaşlıkları *her şey* demekti çünkü Dani'den geliyordu.

Bu yüzden de mantıklı yolu seçip ilişkisini tamamen kesemiyordu. Evet, ondan kaçmak muhtemelen bu duyguların daha da kötüleşmesini engelleyecekti ama Tanrı aşkına, ondan kaçmak istemiyordu. Birlikte çalışıyorlardı, sahte bir ilişkinin ortasındaydılar ve ona üç haftalık seks sözü vermişti ve kimi kandırıyordu ki? Bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hiçbirinin. Sadece gülümseyişi olmadan devam etmek istemiyordu.

Caddenin ortasında durdu, gergin eliyle sakalını ovuşturdu ve sırf bu yüzden yanından geçen bir arabaya ters ters baktı. Sonra Jamal'i arama vaktinin geldiğine karar verdi.

Lanet olsun, bunun lanet sonunu asla duyamayacaktı.

Ama Jamal'in numarasını çevirdiğinde telefonu kimse açmadı; bu da onun ya her zamankinden daha erken yattığı ya da bir çukurda öldüğü anlamına geliyordu. Zaf son konuşmalarını hatırlamak için beynini yokladı. En iyi arkadaşına burnunu herkesin işine sokan bir dangalak dediğini hatırladı ve bunu zihninde daha dokunaklı ve sevgi dolu bir şey olarak yeniden yazmaya karar verdi. Sonra kendine hayatındaki herkesin ölüme mahkûm olmadığını sertçe hatırlattı (aslında öyleydi ama umarım henüz değillerdi) ve bunun yerine Kiran'ı aradı.

Birkaç kez çaldıktan sonra *Jamal* telefonu hırçın ve sinirli bir, "Ne?" sorusuyla açtı.

Eh. Bu beklenmedik bir şeydi.

Aslında, hayır değildi.

Jamal, "Kimsin?" diye homurdandı ve Zaf henüz bir şey söylemediğini fark etti.

Sonra şaşkınlığı geçince gülümsediğini fark etti. "Neden Kiran'ın telefonunu açıyorsun?"

Jamal'in uykulu sesi kayboldu. "Zaf?"

"Evet. Eminim bilseydin telefonu açmazdın, seni pislik."

Arka planda Kiran'ın zayıf ve esneyen sesini duydu. "Jamal, kim o?"

"Sadece akşam yemeği için geldim," dedi Jamal çabucak. "Annen de oradaydı. Ama konuşmak için yukarı çıktık ve sonra uyuyakaldık. Ben ve Kiran, yani. Ben ve annen değil."

"Umarım öyle değildir. Onu duymazdan mı geliyorsun?" Zaf belli belirsiz tehditkâr bir ses tonuyla ve gülmemeye çalışarak sordu.

"Anneni mi?"

"Hayır, salak, Kiran'ı. Az önce sana bir soru sorduğunu duydum. Şu anda onu duymazdan mı geliyorsun? Çünkü bundan hoşlanmadım."

Jamal duraksadı ve iç çekti. "Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

"Kim, ben mi? Asla. Şimdi defol git ve telefonu yengeme ver."

"Tanrım, sen bir pisliksin." Telefon elden ele dolaşırken biraz beceriksizlik oldu. Sonra Kiran'ın sesi hatta süzüldü.

"Taliplerime eziyet etmeyi bırak," dedi kuru bir sesle, "yoksa seni döverim."

"Bu eziyet değil, benim kişiliğim."

"Kapa çeneni." Bir duraksama oldu ve sonraki sözleri tereddütlüydü. "Jamal'le konuşma sıklığımız konusunda teknik olarak sana biraz yanlış bilgi verdik. Ondan..."

"Yalan atmasını istedin, evet, tamam."

"Sadece baskı yaratsın istemedim..."

"Biliyorum," dedi Zaf usulca. "Sorun değil."

"Sahiden mi?"

"Tabii ki. Senin seçimin. Beni göremiyorsunuz ama şu an sevinçten zıplıyorum."

"Kulağa fazla alaycı geldi, o halde doğru olmalı."

Zaf'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. Geceki olaylar üzerinde hâlâ baskı yaratmasaydı bu gülümseme daha geniş olabilirdi.

Uyuyorlardı. Jamal ve Kiran uyuyorlardı ve mutluluğunun yakıcı kıvrımına bakılırsa, Zaf onları kıskanıyordu. Danika'nın yanında kötü sonuçlar doğurmadan uyuyakalmayı hayal etmeye çalıştı ve karşılığı koca bir boşluk oldu. Adımları boş sokakta yankılanıyor, gölgesi karanlık ve yalnız bir şekilde ilerliyordu.

Ama sonra parmak uçlarının yanağını okşayışını, onu önemsiyormuş gibi göründüğü kehribarda hapsolmuş mükemmel ânını hatırladı. Bir ay önce, hatta bir hafta önceki gibi değil, tatlı ama kesinlikle dostça ilgisiyle. Gözlerinde bir şey görmüştü... Ve kadın neredeyse kalmasına izin verecekti. Buna yemin edebilirdi.

"Zafir? İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandı. *Ya da dağılıyorum. İkisinden biri.*

"Çok sessizsin," dedi Kiran.

"Düşünüyorum. Ama gerçekten iyiyim. İyiden de öte. Çok mutluyum." Çünkü Kiran en kötüsünü yaşamıştı, *en kötüsünü.* Ama işte buradaydı, yeniden deniyordu. Zaf'e romantik saçmalıkları sevme nedenini hatırlattı: Çünkü her şey umutla, lanet olası karanlık olabilecek bir dünyada ışık kıvılcımları bulmakla ilgiliydi. Ve hayatta, yalnızca umut ve ışık vaadine tutunduğu zamanlar yaşamıştı.

"Kiran," dedi, "âşık mısın?"

Kadının kızardığını hissedebiliyordu. "Şey..."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Ah, kapa çeneni," diye mırıldandı.

"Korktun mu?"

Kiran uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldı. Cevap verdiğinde sesi yumuşak ve alçaktı. "Elbette korkuyordum, Zaf. Şimdi de korkuyorum. Bir parçam her zaman korkar. Ama bunun asla gerçekleşmeyeceğinden de korkuyordum. Bu kaybı asla atlatamayacağımdan. Mesele şu ki," dedi ona, "hissetmek için her şeye değer."

Hissetmek için her şeye değer. Bu sözler görmezden gelinemeyecek kadar doğruydu. Babası ve Zain öldükten sonra aile uzun süre kederden uyuşmuştu. Şimdi, duygularını bilerek bastırma

fikri günah gibi geliyordu. Bunu yapamazdı. Yapmak istemedi. Ve belki de bu sorun değildi. Çünkü su ya da ışık olmadan hiçbir şey büyüyemezdi ve Dani'nin ona can suyu olmasına imkân yoktu. Bu yüzden çaresiz, acı veren hislerini kendine saklayacak, üç hafta geçecek, bu iş bitecek ve Zaf bunu atlatacaktı.

Göğsündeki kırmızı çiçeği öldürmesine gerek yoktu: Kendiliğinden ölecekti. Çünkü onu sadece seks için isteyen birinin peşinden koşmak, hoş karşılanmadığı bir ortama zorla girmek demekti.

Bu yüzden fazla düşünmeye, paniğe kapılmaya ya da bir şeyleri düzeltmeye gerek yoktu. Her şeyi oluruna, akışına bırakacaktı. Artık gergin Zafir yoktu. Eski terapisti duysa gururundan altına ederdi. Burada iyi bir karar veriyordu. Kesinlikle öyle.

"Biliyor musun, K?" diye mırıldandı. "Teşekkürler."

Yengesinin şaşkınlığını telefondan duyabiliyordu. "Ne için?"

On Dördüncü Bölüm

Dani'nin bir sorunu vardı ve bu, dün gece başlamıştı. Zaf'le ne yaptıklarını tam olarak biliyordu. Ta ki Zaf ona mükemmel diyene kadar. Bunun bir önemi olmamalıydı. Önemi *yoktu*. Onlara mükemmel bir orgazm yaşatırken ulusun büyük bir kısmının kendisine mükemmel diyeceğine bahse girerdi. Ve gerçekten, onları kim suçlayabilirdi?

Sorun şu ki bir an için seks kimyasalları, dopamin vesaire yüzünden kafası iyiyken Zaf'e *inanmıştı*. Ve bu hoşuna gitmişti.

Aklı başına gelip adamı kovduktan sonra Oshun için bir mum yakmış ve kısa bir süre meditasyon yapmıştı. Hayatındaki olumlu niyetlere odaklanmak istemişti. Bilirsiniz, *Bana gönderdiğin yatak arkadaşının dili kopana kadar tadını çıkarmaya niyetliyim*, gibi. Ama Zaf'in sesi aklına sızıp tatlı, saçma sapan şeylerle konsantrasyonunu mahvetti.

Seni istememde ahlaksızca bir şey yok.

Neden şu anda seni bu kadar çok öpmek istiyorum?

Dani yatağa korkunç bir ruh halinde gitti.

Ertesi gün öğle yemeğinde siniri iyice öfkeye dönüşmüştü. Her zamanki göstermelik öğle yemeği randevuları için buluştuklarında ve Zaf ona kaslarını pelteye çeviren bir gülümsemeyle baktığında Dani kısa bir an da olsa ona bir sandalye fırlatmayı deli gibi istedi. Adam ona bir kola alıp Dani'yi güldürdüğünde onu hızla akan bir derenin içine itmek istedi. Bu düşüncelerin mantıksız olduğunu bilmek hiçbirine engel olmuyordu ne yazık ki.

"Pofuduk hashtag etkileşimimizin giderek azaldığını söylüyor," diye fısıldadı Zaf fırında patatesinden lokmalar alırken. Yemek alanı bugün sessizdi, bu yüzden stratejik güncellemeleri tartışıyorlardı.

Dani sertçe başını kaldırıp adamın kıçını ısırdığı bir gündüz düşünden irkilerek ayıldı. "Sahi mi? Düşüyor mu?"

"Giderek," diye tekrarladı adam. "Ama bir hafta sonra bunun normal olduğunu düşünüyorum." Sonra kaşlarını çattı. "Aslında bu işten anlamıyorum, yanılıyor olabilirim. Sence bu normal mi?"

"Be-ben bilmiyorum," diye kekeledi Dani. Sosyal medya epey hızlı hareket ediyordu, işler böyleydi. Öyleyse neden ani bir panik ve bu 'viral ânı' biraz daha uzatmak için ani bir kararlılık hissetti?

Muhtemelen sahte ilişkilerini bitirdiklerinde seks yapmayı bırakacakları konusunda anlaştıkları için. İlişkilerini *erken* bitirirlerse, yok yere aletinden olacaktı. Evet, sebebi bu olmalıydı. Zaf yatakta o kadar iyiydi ki kendisine ayrılan üç haftayı kaybederse aldatılmış hissedecekti.

Ama belki de Zaf aynı şeyi hissetmiyordu çünkü öğle yemeği neredeyse bitmişti ve henüz dün gecenin tekrarlanmasını teklif etmemişti. Genellikle bu konuyu Dani gündeme getirirdi; ne de olsa onun da ihtiyaçları vardı ve bu lanet olası anlaşmanın bütün amacı da buydu. Ama yukarıda bahsi geçen seks kimyasalları dün onu kovmakta yavaş davranmasına neden olmuştu ve adam

da bu gerçeğe rahatsız edici bir hevesle sarılmıştı. Eğer şimdi de fazla istekli davranırsa, adam yine yanlış bir fikre kapılabilirdi. O zaman da Dani onu korkunç bir şekilde hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalırdı.

"Hâlâ popülariteden faydalanıyoruz," diyordu kadının içindeki telaştan (cinsel, tamamen cinsel) habersiz. "Bağışlar her geçen gün artıyor."

"Bu harika," diye mırıldandı Dani ve ciddiydi. Zaf yerel okullarla kurduğu bağlantıları anlattığında gülümsedi. Daha büyük vakıflara başvurduğu fon bütçelerini anlattığında başını salladı. Yemeklerini masadan itip üzerine tırmanmayı ve onu anlamsızca öpmeyi kesinlikle hayal etmedi çünkü bu çok saçma olurdu. Herkesin önünde öpüşmek orgazma yol açmazdı ve o bu işe orgazm için girmişti.

Ne yazık ki öğle yemeği Zaf başka bir randevu teklif etmeden sona erdi.

Dani çarşamba akşamı eve döndüğünde, Zaf'in cinsel saçmalıklarına heves etmemesinin aslında iyi bir şey olduğuna karar vermişti. Zaten programı her gün sevişmeye uygun olmayacak kadar yoğundu. Sempozyuma üç haftadan az bir süre kalmıştı. Biricik Inez Holly ile yapacağı panel tartışmasına hazırlanmak için on yedi günü kalmıştı. Bu yüzden sakin, sessiz, Zaf'siz bir akşam, hatta Zaf'siz bir hafta sonu kesinlikle ideal ve araştırmaya elverişli görünüyordu.

Ama nedense Dani pek bir şey yapamadığını fark etti.

Masasında oturup boş gözlerle Kıyamet Duvarı'na bakarken, penceresinden giren güneş ışığı yoğunlaşıp alçaldı ve odanın her tarafına uzun gölgeler düşürdü. Ayağa kalktı, aç bir fare gibi

dondurucuyu karıştırıp fırına biraz vejetaryen nugget attı ve yedi. Tekrar oturup aylaklığa devam etti. Vücudunu işgal eden sıradanlık şeytanını kovmak için kısa bir süre kendini tuzlu su banyosuna sokmayı düşündü.

Ve sonra, tam güneşin son ışıkları da sönerken, Zaf aradı.

"Selam." Sesi alçak, dolu dolu ve rahatlatıcıydı, viski ve akçaağaç şurubu gibiydi.

"Merhaba," dedi kolyelerini kenara itip göğsünü ovuşturarak. Göğüs kemiğinin altında mide ekşimesi olabilecek tuhaf bir his vardı. "Her şey yolunda mı?" Genelde Zaf onu aramazdı. Sadece beş dakikalık dinlenme molalarında Dani, *onu* arardı çünkü adam işini bölmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Evet," dedi. "Her şey yolunda. Bugün biraz garip davranman dışında."

Dani yutkundu ve masasının üzerindeki kalemlerden birini kıpırdattı. "Hayır, garip davranmadım."

"Evet, davrandın. Dün gece harika vakit geçirdiğin ve beni sonsuza dek bir seks zindanına kapatmak istediğin ama yanlış bir fikre kapılmamdan korktuğun için mi böyleydin?"

Sadece bakmak için telefonu bir saniyeliğine kulağından çekti. "Sen... sen az önce aklımı mı okudun?"

Zaf konuşunca, Dani adamın ses tonundaki gizlemeye çalıştığı şaşkınlıktan onun bu cevaba hazırlıksız olduğunu anladı. "Hayır. Bu sadece seksten sonra alışık olduğum bir tepki."

Kadın homurdandı. "Tabii. Peki en son ne zaman seks yaptınız Bay Sonsuza Dek Mutlu?"

"Dün gece," dedi.

"Şüphesiz ki."

"Kapa çeneni. Danika..." Sözleri bir an için daha yavaş, daha ciddi geldi. "Bil diye söylüyorum, bugünü şeyi düşünerek geçir-

dim, belki de... belki de tüm bu menfaate dayalı arkadaş durumumuz söz konusuyken liderliği sana bırakmalıyım. Bilirsin," diye hızla ekledi, "kuralları olan sen olduğun için. Ve zaten benim için çok şey yapıyorsun, sahte randevular falan. Çok fazla şey istememeliymişim gibi geldi. Öyle işte. Bu yüzden bugün bundan bahsetmedim."

Ve yine, sanki kadının aklını okumuş gibiydi. Aslında, sanki zihnindeki ön kapıyı tekmelemiş ve gerçek anlamda iç çamaşırlarının bulunduğu çekmecesini karıştırmaya başlamıştı ki bu, diğer şeylerin yanı sıra, son derece kaba ve rahatsız ediciydi.

"Bunu bana neden söylüyorsun?" diye sordu kadın.

"Sebebi yok," dedi yumuşak bir sesle.

"Umarım yoktur. Çok meşgulüm, biliyorsun. Bütün günümü düşüncelerini merak ederek ya da buna benzer saçmalıklarla geçirmedim. Oturup sürekli senin aletini hayal etmiyorum."

"Elbette öyledir bela. Öğle yemeği boyunca ağzıma bakakalıp patatesinin üstüne salyalarını akıtmadığın gibi."

"Zaf Ansari, sen hayatımda gördüğüm en kendini beğenmiş piç kurusu..."

"Ah, kendini kötü hissetme Dan. Ben de bütün günü seni hayal ederek geçirdim."

Dani bir süre hırıltıyla soludu, sonra irade gücüyle kendini toparladı. Kalbi davul gibi çarpıyor, karnında periler uçuşuyor ama sesi sabit kalıyordu. "Tabii ki hayal edeceksin. Çok unutulmazım."

"Ve gelirken de çok güzel oluyorsun. Bunu aklımdan çıkaramıyorum." Ama adam sesini yumuşattığında, Dani neredeyse farklı bir şey duydu.

Seni aklımdan çıkaramıyorum.

Tanrım, bu kadar... *açık* olmak zorunda mıydı? Onu bu kadar *açık bir şekilde* istemek zorunda mıydı? Onu bu kadar gü-

vende, bu kadar özel ve bu kadar kontrolden çıkmış hissettirmek zorunda mıydı?

"Şey," dedi Dani belli belirsiz. "Şey. Eğer durum buysa, muhtemelen konsantre olmakta zorlanıyorsundur."

"Öyle," diye iç geçirdi. "Lanet olsun ki zorlanıyorum."

"Belki... belki de buraya gelsen iyi olur." *Lütfen buraya gel. Hemen. Ben ruhumu teslim etmeden.*

"Evet," dedi. "Belki de gelmeliyim."

Ondan sonra telefon görüşmeleri azaldı çünkü Dani yeni bir rutin geliştirmişti: Araştırmasını akşam dokuzda bitiriyor, sonra Zaf geliyordu. Adamı yorulana dek beceriyor, soluklanıyor, belki mastürbasyon yaparken onu biraz da öpüyordu. Ne de olsa sarılarak yatmakla aynı şey değildi. Eğer mastürbasyon sırasında sarılıyorsan da sayılmazdı. Kollarındaki kişi o sırada, "Devam et tatlım. Seni tutuyorum. Siktir, gelmeyi bu kadar sevmene bayılıyorum," gibi şeyler söylese bile.

Bütün bunlar bitince de Zaf'i eve gönderiyor, adam sağ salim eve varınca da onu arıyordu. Gelişigüzel bir aramaydı tabii, bir güvenlik önlemi. Gerçi bazen muhabbet etmeye başlıyorlar, ara sıra da onun sesinin derin, tanıdık ritmini dinlerken Dani uyuyakalıyordu.

Böyle gecelerde Dani ertesi sabah telefondan adamın alarm sesine uyanıyordu. Adamın uyku sersemliğiyle, "Kahretsin," diye mırıldandıktan sonra ikisinin de farkında olmadığı saatler süren aramayı sona erdirdiğini duyuyordu. Dani'nin bu alışkanlığı sürdürmesinin nedeni... şey. Adamın uyandığını duyarsa en azından uyuyabildiğini anlıyordu.

Bütün bunlar, Dani'nin gece geç saatlerdeki çalışma seanslarını atladığı anlamına geliyordu tabii. Ama birkaç gün içinde sabah-

ları daha erken ve daha enerjik uyanmaya başlamıştı, bu yüzden her şeyin dengede olduğunu düşünüyordu. Belki de panel için yaptığı araştırmanın tıkır tıkır işlemeye başlamasının ve sinirlerinin bir nebze de olsa yatışmasının nedeni buydu. Mükemmel seks, Dani'nin stres seviyeleri için her zaman harikalar yaratmıştı.

Salı öğleden sonra Dani'yi kütüphanede bulup ciddiyetle, "En iyi arkadaşın olarak, *harika erkek* arkadaşınla tanışmamın tam zamanı, sence de öyle değil mi?" dediğinde Sorcha'nın işaret ettiği şey tam olarak buydu.

Dani kitabının sayfasını işaretledi ve gözlerini dikti. "Anlayamadım?"

"Dr. Rugbae hashtag'i aracılığıyla sevimli randevularınızı takip etmekten yoruldum, bu yüzden bugün öğle yemeğinde size katılabileceğimi düşündüm."

Dani tüm bunların saçmalığını vurgulamak için gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Öncelikle Sorcha, seni Zafir'le tanıştıramam. Onu zaten tanıyorsun."

"*Şöyle böyle.*"

"Ve ikincisi..." Dani sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Biliyorsun ki o ve ben aslında..."

"Bildiğim şu ki," diye sırıttı Sorcha, "son zamanlarda epey rahat ve ışıltılısın. Dün sabah, paneline iki haftadan az bir süre kalmasına rağmen tez çalışman ve vermen gereken dersler bir yana, çalışmak yerine bir saatini benimle *Game of Thrones*'un olası sonlarını tartışarak geçirdin. Sen, Danika, bugünlerde ciddi bir şekilde gevşemişsin, bu da demek oluyor ki... Ta ta ta taaaa..."

"Sen şeytani bir ineksin ve senden nefret ediyorum."

"Danika Brown'u *adamakıllı* beceriyorlar," diye bitirdi Sorcha neşeyle. "Diğer şeylerin yanı sıra tabii. Diğer duygusal, mutlu şeyler."

Dani uzun zaman önce en iyi arkadaşıyla mantık yürütülemeyeceğini öğrenmişti, bu yüzden sert bir bakışla karşılık verdi.

"Zaf ile çok mutlu olduğun belli olduğundan..."

"Sorcha, bir insanla mutlu olma fikrine etik ve felsefi olarak karşı durduğumu biliyorsun."

"...o benim en iyi arkadaşım için resmen önemli. Ve kural kuraldır. Onunla tanışmalıyım."

Dani burun kemerini ovdu. "Zaf önemli değil..." *Zaf benim için önemli değil,* diyecekti ama bu o kadar yanlış geldi ki kelimeler ağzından çıkamadı. "O benim arkadaşım. Bu da onu benim için şundan daha önemli kılmıyor..." Birkaç seçeneği gözden geçirdi ve kenara attı. *Vibratörüm mü? En sevdiğim kupam? Dizüstü bilgisayarım mı? Tez taslağım mı?* Hayır, bir yerlerde manevra yapmış ve çok ileri gitmiş olmalıydı. Her iki durumda da Sorcha'nın açıkça ima ettiği şeylerden hiçbiri olamazdı. Çünkü evrenin kendisi onu Dani'ye *bir yatak arkadaşı sıfatıyla* göstermişti. Başka bir şey değil. Bu adamın istediği şeylere sahip değildi.

"Zaf ve ben," diye tekrar denedi Dani, zihnini tekrar rayına oturtmaya çalışarak, "sadece..."

"Onunla tanışacağım."

"Ah, Tanrı aşkına. Tamam."

Dani yanında küçük, kahverengi bir gremlinle yemek alanına geldiğinde Zaf'in tek yaptığı kaşlarını çatmak ve "Sorcha," diye homurdanmak oldu.

"Ragbici," diye mırıldandı Sorcha, otuz iki diş sırıtarak.

Şaşırtıcı derecede az tantanayla bir yemek aracı seçtiler. Sandviçlerini beklerken Sorcha gevezelik etti, Zaf ise... tamamen sessiz kalarak Dani'nin dikkatini dağıttı. Belli ki Sorcha'nın konuşmasını dinliyordu adam, gözleri odaklanmıştı ve doğru anda başını sallıyordu. Ama Dani'nin alıştığı alaycı tepkilerin

yerini sert, sabit bir sakinlik almıştı. Doğrudan soruları yanıtladı. Minik, tek taraflı gülümsemeler gösterdi. O kadar.

Dani, masalarına dönene kadar onu izledi. Belki acayip hastaydı ya da huysuz tavrını bir kuyuya düşürmüştü ve onu kurtarmak için yardıma ihtiyacı vardı.

Sonra Sorcha, barbekü sosu bulmak için ortadan kayboldu (yaymak yerine batırmakla ilgili bir şey; Dani sormamayı tercih etti). Yalnız kaldıkları anda Zaf'in duruşu rahatladı. Kaşlarının arasındaki o ürkütücü çizgi kayboldu, gözlerinin köşelerinde kırışıklara ve Dani'nin beyninin kenarlarında erimeye neden olan bir gülümsemeyle baktı. "Evet. Sorcha eğlenceli."

Ah. Bir şey yerine oturdu. "Unutmuşum," diye ağzından kaçırdı Dani, sonra kendini tekmelemek istedi.

Zaf kaşlarını kaldırdı. "Neyi?"

"Ben..." Eh, başlamıştı bir kere, ürkütücü Zafir Ansari uzmanlığını ortaya koyabilirdi. Dani, adam kızardığını göremediği için memnun olarak boğazını temizledi ve ciddi bir şekilde, "Tanımadığın insanların yanında nasıl olduğunu unutmuşum," dedi.

Zaf'in kaşları mümkünmüş gibi daha da yukarı kalktı. "Yani?"

Dani de mümkünmüş gibi daha çok kızardı. "Hiçbir şey. Ben sadece... sanırım benim yanımdayken kendin olmana alıştım. Buna sevindim..." *Hayır. Hayır. Dur. Danika Alfreda Brown, kapa o lanet çeneni.*

Ama çok geçti. Zaf'in kaşları daha önce keşfedilmemiş Olimpik bir potansiyel sergiliyor ve daha da yükseliyordu. Sırıtışı kendinden emin ve tanıdıktı. Dani onun utancının ortasında, bunu ona gösterdiği için büyük bir zevk patlaması hissetti. Bu adam kendini herkesle paylaşmıyordu ki bu gayet kabul edilirdi

ama kendini onunla paylaşıyordu ki bu çok heyecan vericiydi. Lanet olası harika.

Ah, arkadaşlığın mucizeleri.

"*Neye* sevindin, Dani?" diye üsteledi.

"Kapa çeneni." Sandviçini hışımla ısırdı.

"Bu sabah diş ipi kullandığına mı sevindin?"

Gözlerini devirdi.

"En sevdiğin ayakkabılarını giydiğine mi?"

Zaf bunların onun favorisi olduğunu nereden biliyordu? Ah. Çünkü geçen gece, yorgunlukla gevezelik ettikleri telefon görüşmelerinden birinde, süet platform topuklu bilekte botlarının kutsanmış stil ve rahatlık kombinasyonu hakkında şiirler yazmıştı. Adam bilgiyi sünger gibi emmişti.

Ama o, şu anda hayatını mahvederken Dani etkilenmesine izin veremezdi.

"Sevindin çünkü..." Düşünür gibi sustu, sonra daha da yaklaştı, kolunu onun omuzlarına doladı ve dudakları kulak memesine değdi. Kadın zevkle savaştı ve kaybetti. Zaf buğulu bir sesle, "Beni tanıdığına mı memnunsun, Dani?" diye sordu.

Dani sandviçini bıraktı. "Bana iğrenç, gereksiz ve küçük düşürücü şeyler söyletmekten zevk mi alıyorsun?"

Cevabı anında bir gülümsemeyle teslim edildi. "Ah, evet."

Dani, birdenbire gelip telefonuyla onların fotoğraflarını çeken -flaşlı- Sorcha'nın yeniden ortaya çıkmasıyla masanın altına girip sonsuza kadar orada saklanmaktan kurtuldu.

"Sevimli çiftin yakın çekimi," dedi Sorcha titrek bir sesle. "Geleceğimde platin bir tweet görüyorum."

Dani öğle yemeğindeki arkadaşlarını inceledi ve ikisinden önce hangisini öldürmesi gerektiğini düşündü. Belki ikisi de sessiz tehdidi sezmişti çünkü Sorcha dudaklarını mühürleyip telefo-

nunu kaldırırken, Zaf kolayca sahte erkek arkadaş moduna geçti; bir sürü gizli gülümseme ve çok az duygusal eziyete geri döndü. Bu yeni bulunan huzur otuz kutlu dakika sürdü.

Zaf, Dani'nin yanağını öpüp Echo'ya doğru gözden kaybolduğu anda Sorcha'nın saçmalıkları başladı.

"Hımm," dedi.

Dani onu dikkatle görmezden geldi. "Sence Zaf kekini unuttuğunu biliyor mudur? Belki de ona götürmeliyim."

"Hımmmmm," diye tekrarladı Sorcha.

Dani kekin içindeki çikolata parçacıklarından birini koparıp ağzına attı. "Ya da belki götürmem."

"*Hımmmmmmmm.*"

"Sorcha, hayatım, boğazında bir şey mi var?"

"Kimin, benim mi?" Sorcha kirpiklerini kırpıştırdı. "Hiç de bile. Sadece Dr. Rugbae'nin sevimliliğine hayran kaldım. Tüm o anlamlı bakışlar ve burnundaki milkshake'i silme şekli... Çok sevimli."

Dani sesini alçak tutarak yavaşça, "Güzel," dedi. "Öyle olması gerekiyordu."

"Peki neden?"

Dani ona bir bakış attı. "Nedenini biliyorsun."

Sorcha homurdandı. "Ben bir *şey* biliyorum."

"Pardon?"

Sorcha gülümsedi ve dar, siyah giysili omzunu silkti.

"Esrarengiz davrandığında çok sinir bozucu oluyorsun, bunu biliyor muydun? Ve..." Dani gözlerini kıstı. "Benetton kazağımı mı giyiyorsun?"

Sorcha sanki soruyu irade gücüyle savuşturabilecekmiş gibi el salladı. "O keki yesen iyi olur. Senin için bıraktı."

Dani gözlerini kırpıştırarak küçük keke baktı. "Ne? Hayır, öyle bir şey yapmadı. Ona tatlıya zamanım olmadığını söyledim."

"Çünkü stresli olduğunda programın konusunda katı davranıyorsun. Ama aynı zamanda tatlıların cazibesiyle karşı karşıya kaldığında bu katılığından kolayca sıyrılabiliyorsun ki Zaf bunu çok iyi biliyor." Sorcha eğildi, yüzünde tuhaf, neredeyse heyecanlı bir ifade vardı. "Bu yüzden aldı. Ve bıraktı. Senin için. Bu sana nasıl hissettiriyor, Danika?"

Dani anlamsız duygulardan korunmak için kendi kalçasını masanın altına sıkıştırarak göğsündeki sıcaklık titremesini söndürdü. "Bu beni nasıl hissettiriyor? Bu bir tür terapi rol oyunu mu?"

"Memnun oldun mu?" Sorcha onu dürttü. "Sana kek getirdiği için mutlu musun?"

"Bana kek aldığını sanmıyorum," diye ısrar etti Dani. Çünkü kendine onun yaptığını düşünmesine izin verirse... Ne olacağını bilmiyordu ama midesinde filizlenen baş dönmesi ve dudaklarında asılı kalan tamamen yetkisiz gülümseme bunun kötü olacağını gösteriyordu. Korkunç. Utanç verici. Aptalca. Sorcha'nın söylediklerini kabul ederse kendini aptal yerine koyardı. "Fark etmez," diye kaşlarını çattı ve bir ısırık aldı. Çünkü nasıl olsa bulanın elinde kalıyordu. Bir lokma dolusu pofuduk, çikolatalı lezzetin arasından mırıldandı. "Öyle olsa bile, bu sadece lanet olası bir kek."

Sorcha oflayıp pufladı ve sandalyesine yaslandı. "Aman Tanrım, benimle dalga geçiyorsun."

"Bugün sana neler oluyor?" diye sordu Dani.

Sorcha gözlerini devirdi. "Hiçbir şey," dedi. "Kesinlikle hiçbir şey."

Nedense o gece Dani'nin aklında hâlâ kek vardı.

Saçmaydı elbette. Zaf'in cidden baba gibi davranma eğilimi vardı, Dani bunu biliyordu. Adamın onu beslenme alış-

kanlığının hiçbir anlamı yoktu, Dani zaten anlamı olmasını da *istemiyordu*. Zaf evrenin zorunlu kıldığı yatak arkadaşıydı ve mükemmel yatak arkadaşları etrafta romantik jestler yapıp dolaşmazdı.

Yatak arkadaşları açık sevgi gösterilerinin Dani'nin sinirlerini zıplattığını bilmez ya da umursamaz, onu özel hissettirmek için göze çarpmayan, daha basit, baskı yaratmayan yollar bulmazdı. Yatak arkadaşları... sadece yatakta işini görürdü.

Zaf umutsuz bir romantik olsa da *Dani* konusunda romantik değildi. Dani onun romantik bir partnerde aradığı şey değildi ve onun sonsuza dek seveceği kadın hiç değildi.

Yine de Sorcha'nın imalı kaşları Dani'nin peşini saatlerce bırakmadı.

Belki de keki çaldığı için kendini biraz suçlu hissediyordu. Belki de kendine has lezzetini unutamıyordu. Sebep her ne olursa olsun, o akşam Zaf'le nefes nefese yatağa uzandıklarında, bir tür tatlı-şeytanı bedenini ele geçirdi. Dönüp adama bakarak mırıldandı: "Sanırım bugün senin kekini yedim."

Adam güldü, hâlâ biraz nefessizdi. Sonra gövdesindeki utangaç gerginliği yatıştıran tanıdık bir alayla kadını dürttü. "İyi etmişsin. Zaten senin içindi, aptal."

Kahretsin. "Neden ki?"

Zaf bir kaşını kaldırdı. "Neden mi sana kek aldım?"

Dani gerginlikle başını onaylarcasına salladı.

"Çünkü istediğini biliyordum." Kadın sessiz kalıp duyguları belirsiz bir karmaşaya dönüştüğünde, adam yanağını kavradı. Başparmağı alt dudağına dokundu ve beş dakika önce çok daha mahrem yerlerine dokunmasına rağmen kadının kanında bir şeyler yükseldi. "Arkadaşımı gülümsetmek için bir nedene ihtiyacım var mı?"

Pekâlâ, o böyle söyleyince. "Sanırım yok," dedi kadın nefes verirken. *Arkadaş.* Elbette bu sadece arkadaşlıktı. Ve arkadaşlıkta tehlike yoktu, baskı yoktu, beklenti yoktu. Endişelenmekle aptallık etmişti.

Çünkü *endişelenmişti.* Kesinlikle. Midesinin çukurundaki boşluk... şeydi... rahatlamaydı.

"Güzel." Adam elini onun boynundan aşağı, köprücük kemiğinin üzerinden geçirdi. Göğsünü kavradı, başını eğdi ve öptü. "Çıplak olduğumuzda çok makul oluyorsun."

Kadın adamın omzuna vurdu. "Kendini beğenmişlik yapma."

"Şu anda kelime oyunu yapsam, beni yataktan atar mısın?"

"En iyisi öğrenmemek," dedi kuru bir sesle ve adamın başını tekrar göğsüne itti.

O geceki telefon görüşmeleri yavaş ve rahattı, sanki Zaf eve sağ salim döndüğünü kanıtlamak için değil de sadece konuşmak için aramış gibiydi. Dani umursamaya çalıştı ve başarısız oldu. Üzerine yattığı yastık tıpkı onun gibi kokuyordu ve eğer kollarını ona sımsıkı sararak uyuyakalırsa...

En azından orada görecek kimse yoktu.

Merhaba Zaf,

Müdürümüzün de çalışmalarından benim kadar etkilendiğini bildirmekten mutluluk duyuyorum. Yaz dönemi boyunca bir dokuzuncu sınıf ve bir on birinci sınıfa atölye çalışması vermeni çok isteriz. Önerilen programı ekte bulabilirsin.

Saygılarımla,

Emily Cheung

Birlikteliklerinin üçüncü ve şey... cinsel birlikteliklerinin ikinci haftasında, Zaf'in göğsündeki kırmızı sevgi çiçeği -ölmesi *gereken*- çoğalmıştı. Güzel, tehlikeli, parlak renkli küçük bir çayıra ev sahipliği yapıyordu.

Her sabah uyandığında kendine, *Bu önemsiz bir şey. Bu da geçer. En azından ona âşık değilsin,* diyordu. Ve her gece ellerini Danika'nın teninde gezdiriyor, ağzından çıkan iniltileri öpüyor ve içinde kayboluyordu. Kalbinin sıkışmasını bir tür ölümcül aritmi, bir halüsinasyon ya da yediği bir şeyden kaynaklı görüyordu. Hissetmesine kesinlikle izin verilmeyen o pervasız şey dışında herhangi bir şey olabilirdi.

Hafta sonları hem en iyisi hem de en kötüsüydü. En iyisiydi çünkü Dani'yi işte göremiyordu. Öğle yemeğini ona verdiği tepkilerin ne kadarının göstermelik, aşırı sevgi ya da Dani'nin asla kabul etmeyeceği gerçek bir yakınlık olduğu konusunda endişelenerek geçirmek zorunda kalmıyordu. En kötüsüydü çünkü Dani'yi özlememeye çalışmak rahatsız edici olabilirdi ama bütün gün onu görmek için beklemek işkence gibi gelmeye başlamıştı.

Bu iyiye işaret değildi.

Dani'nin sempozyumundan önceki hafta, cumartesi sabahıydı ve hem sahte ilişkilerinin hem de yatak arkadaşlıklarının sona ermesine on gün vardı.

Yalnızca on gün daha, dedi kendi kendine, *sonra normale dönmeye başlayabilirsin.* Sonra telefonunu çıkardı ve ona mesaj attı, ihtiyaçtan değil, cevap aldığında günü bin kat daha güzel geçeceği için.

Zaf: Selam. Bu gece boş musun?

Kadın her zaman boştu ama Zaf her zaman sorardı. Yine de basit ve kısa tuttu. Çok ısrarcı görünmek istemezdi, yoksa kadın, ona mantıksız bir şekilde taptığını fark edebilirdi.

Gerçi Danika'nın yüzüne kuş tüyü bir yastıkla vurulsa bile şefkati ya da sevgiyi fark etmeyeceğini düşünmeye başlamıştı, yani muhtemelen güvendeydi. Ne zaman gününün nasıl geçtiğini sorsa ya da ona durmasını söylemek yerine sempozyuma hazırlanırken yemesi için atıştırmalıklar verse, Danika ona çalıntı insan derisi giymiş bir tür kral kertenkeleymiş gibi bakıyordu. Sonra kadın omuz silker ve gününe devam ederdi çünkü muhtemelen Dani'nin kitaplarına musallat olmadıkları sürece kertenkelelerle bir sorunu yoktu.

Şu anda da Dani kitaplarına gömülmüş olmalıydı çünkü Zaf'in dört gözle beklediği mesaj gelmedi. Sonunda, Zaf cumartesi gününü her zamanki gibi geçirdi: Sabah çocukları Jamal ile yerel lig maçına götürdü, annesine dükkândan sebzeli pakoras* getirdi ve Fatima'nın *Fleabag* adlı bir dizi hakkında aşırı uzun konuşmasını dinledi. Sonra eve gitti, gelecek vaat eden birkaç e-postayı yanıtladı ve Mac Stevens'tan gelen ve hâlâ yanıtlamadığı e-postayı düşündü.

Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı çoktan gelmişti.

Bilinçaltındaki korkulara rağmen Zaf, mantıksal olarak kaybının acısı ile Titans için oynadığı zaman arasında bir bağ olmadığını biliyordu. Geçmişle bugün arasındaki bulanık çizgiler tüm gelişimini yok sayamaz ya da onu ailesi paramparça olduğunda içinde bulunduğu karanlık yere geri götürmezdi. Profesyonel ragbi ile ilgili tek bir şey, yaşadıklarını daha da kötüleştirmişti: Mütevazı şöhret iddiası yüzünden basının onun etrafını sivrisinekler gibi sardığı kısım.

* Pakoras: Bir tür Hint böreği –çn.

Ama Dani'yle rol yapmak, o anıların yerine daha yeni, daha hafif versiyonlarını yazmıştı. Bu kez kontrol Zaf'teydi. Güç ondaydı. Ve bu da korkularının giderek silikleşmeye başlamasına yol açıyordu.

Yine de Mac'in e-postasına bakarken tereddüt etti, nabzı kulaklarında güm güm atıyordu. Zaf nefes alıp verişi yavaşlayana kadar uzun, çok uzun anlar boyunca oturdu ve sonra bunu aşmaya karar verdi. Hızla. Dişlerini sıkarak.

Evet, dedi Mac'e, elbette *seni hatırlıyorum ve ailem de iyi, peki ya seninki? Ben... İhtiyacınız olan buysa, duygusal atölye çalışmalarını koçluk olmadan da sunabilirim. Bir şeyler ayarlayabiliriz.*

Zaf gönder tuşuna bastı, elini sakalında gezdirdi ve sırıttığını fark etti. Ve elleri adrenalinden biraz titriyordu, sanki geçmişinin onu itip kakmasına izin vermek yerine bir kaplanın suratına kükremiş gibiydi. "Pekâlâ," dedi kendi kendine ve dizüstü bilgisayarı kapattı. "Beş dakika mola." Bunun için bir kutlama çayını hak ediyordu ya da belki on iki tanesini.

Dani'nin cevabı nihayet geldiğinde, on dakika sonra banyoda, nefesini tutmuş mırıldanıyor ve duş almak için üzerini çıkarıyordu.

Danika: Bu gece olmaz. Şu anda kendi kanımda boğuluyorum.

Zaf: ???

Danika cevap vermedi.

Çırılçıplak kalan Zaf küvetin kenarına oturdu -lanet olsun, soğuktu- ve telefonunun ekranına bakarak Dani'nin yazdığını

görmeyi bekledi. Elbette Dani şu anda kendi kanında boğulmuyordu. Genelde insanlar böyle bir şeyin ortasındayken mesaj atmazlardı. Öte yandan, Dani pek olağan biri değildi ve artık ona mesaj da *atmıyordu.* Dani'nin, mesela bir mutfak bıçağıyla bir paket şekerleme açarken yanlışlıkla elini kestiğini ve kan kaybından bayılmadan önce ona mesaj attığını hayal edebiliyordu.

Siktir et. Aradı.

Birkaç saniye sonra kadın telefonu açtı, sesi biraz yorgun olsa da epey sağlıklı geliyordu. "Alo?"

Zaf iç çekti, gözlerini kapadı ve elini saçlarında gezdirdi. Kalbi göğsüne çarpıyordu ve evet, bunun mantıksız olduğunu biliyordu ama yapacak bir şey yok, o da böyle biriydi. "Tanrı aşkına, kadın. Ölüyorsun falan sandım."

Duraksaması keyfini belli ediyordu. "Ve böyle düşündün *çünkü...*"

"Çünkü sen..." Zaf cümlesini tamamlamadı. "Ah. Ahhhh. Anlıyorum. Boş ver. Anladım."

Güldüğü için kadını suçlayamazdı.

"Zaf," dedi Dani kıkırdamalar arasında, "açık olmak gerekirse..."

"Evet, anladım."

"Regl dönemimdeyim."

Adam hafifçe öksürdü, yanakları yanıyordu. "Hımmm. Özür dilerim. İnsanların böyle şeylerini hep unutuyorum."

"Ne güzel," diye homurdandı kadın.

"Yani, sen..."

"Sen bu cümleyi bitirmeden önce söylesem iyi olur, kız kardeşimden seni öldürdükten sonra cezai indirim alacak kadar kodein çaldım."

"Anlaşıldı."

"Özür dilerim," dedi kadın bir süre sonra, "Seni endişelendirdim. En içten duygularımla özür diliyorum," dedi, "bir an için senin koruyucu içgüdülerini unuttum."

Bu, *endişe ayarının kalıcı olarak bine getirildiğini unuttum* cümlesini ifade etmenin çok tatlı bir yoluydu. "Sorun yok," dedi. "Anladığım kadarıyla kendini pek iyi hissetmiyorsun?"

"Aman ne güzel, regl dönemimle ilgileniyorsun. Sana hiç rektal kramplardan bahseden oldu mu?"

"Hayır, hayır olmadı. Ben de gelebilir miyim?"

Bir an sessizlik oldu. "*Rektal kramplar* dedim."

"Biliyorum."

"Kıç deliğin gibi..."

"Evet, rektumun ne olduğunu biliyorum. Beni korkutmaya çalışmayı bırak. Aç mısın, değil misin?"

"Aç mı?" Dani tekrarladı. Sesi şüphe ve merakla karışıktı.

"Ben de öyle dedim."

"Hımm. Şey. Bu sabah tüm acil durum şekerlerimi yedim ve mısır gevreğim de bitti, yani..." Bir duraklama daha oldu. Sonra, "Yumurtalı kızarmış pilav, tuzlu ve biberli patates ve çıtır deniz yosunu istiyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Zaf kendisinde derin bir sorun olduğuna karar verdi. Çünkü bir şekilde bu sohbetten keyif almayı başarmıştı.

Beklenmedik telefonunun üzerinden bir saat geçmeden Dani kapıyı açtığında Bay Uzun Boylu, Esmer ve Burada Olmamalı'yı kapısının önünde buldu. Bir paket Çin yemeği ile birlikte çünkü kadına iyi gelecek şeyi biliyordu.

Açıkçası, Dani'nin onu içeri almasının tek nedeni Çin yemeğiydi. Bir de onu görmenin bitmek bilmeyen karın ağrısını en az yüzde on oranında hafiflettiği gerçeği.

Zaf istemediği zamanlarda bile görünüşe göre fazla uğraşmadan pek çok şeyi yatıştırıyordu. Şerefsiz herif.

"Hey," dedi usulca, çantayı yere bırakıp onu omuzlarından yakalayarak. İriyarı ve yakışıklıydı, portakal kokuyordu ve Dani adamın gözlerinde dolu dolu, koyu renkli bal havuzları gibi yüzmek istiyordu. Dani'nin çok fazla kodein almış olması tamamen mümkündü. Tüh.

"İyi misin tatlım?" Kollarının üstünü kavradı, bu çok hoş bir histi, Dani de onun kollarını tuttu ve sıktı. Adamın ağzının kenarları gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yapıyorsun Dan?"

Güzel soru. Kadın sıkmayı bıraktı. "Hiçbir şey."

"Yorgun musun?"

"Evet."

"Kafan iyi mi?"

"Bu bir olasılık," diye itiraf etti.

"Rektumun berbat şeyler mi yapıyor?"

"İyi türden mi, kötü türden mi?"

Adam güldü ve onu kucakladı, bu muhteşemdi çünkü Zaf dünyadaki en kucaklanası insandı. Çok tatlı, çok yumuşak ve sertti. İnsana sarılışı boğacak kadar olmasa da orada kalması gerektiğini açıkça gösterecek kadar sağlamdı. Tam orada. Onunla birlikte. Çünkü adam bunu istiyordu.

Dani bu özel kucaklaşmanın sonucunda, adamın diğer isteklerini merak etmişti. Burada rol yapacak kimse yoktu ve daha önce açıkça söylemiş olsa da Dani'nin modunda olmadığını anlaması gerekiyordu. Peki neden buraya gelmişti?

Arkadaşım. Buraya geldi çünkü o benim arkadaşım. Ve Dani kendine böyle sorular sormamalıydı, bunların ne anlamı vardı ki? Adamın ona önemliymiş gibi bakmasının, gününün nasıl geçtiğini sormasının ve ona lanet olası bir kek ısmarlamasının bir an-

lam ifade etmesi gerekmiyordu. Bir şey ifade etmesini *istemiyordu.* Aslında ondan, kucaklamalarından ve nazik, istikrarlı sakinliğinden çoktan bıkmıştı ve muhtemelen ona gitmesini söylemeliydi çünkü burada bulunması için iyi bir neden yoktu...

Sonra Zaf, Dani'nin alnını, elmacık kemiğini, ağzının kenarını öptü. Dani geri çekilmek yerine başını çevirdi. Dudakları buluştu.

Daha önce birbirlerine hiç dokunmamışlar gibi utangaç bir heyecanla kalbi ağrıdı. Dudakların belli belirsiz birbirine değdiği, edepli bir öpücüktü ama yine de içindeki rahatsız edici bir gerçeği yerinden oynatacak kadar güçlüydü. Zaf'i yanında istiyordu. Ve bu isteğin kendisi bile onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu; sanki bu histen hoşlanacak kadar yavaşça ama canı yanacak kadar hızla düşüyormuş gibi.

Zaf başını kaldırdı, sanki onda çok küçük bir değişiklik sezmiş gibi yüzünü inceledi. "Dani," dedi, sesi tuhaftı; sessiz ama telaşlı, nazik ama yakıcı. "Biliyorsun -farkındasın- yakında..." Sözünü tamamlamadı.

Dani'nin beyni cümleyi tamamladı: *Yakında bütün bunlar bitecek. Aramızdaki şey bitecek.* O sabah takvimi kontrol etmişti. Anlaşmalarının bitmesine, aralarındaki her şeyin yok olmasına on bir gün kalmıştı.

Hayır, her şeyin değil. Tüm bunlar başlamadan önce, videodan, sahte randevulardan ve yaptıkları anlaşmadan önce arkadaştılar. Bundan sonra da arkadaş kalacaklardı. Ve asıl önemli olan da bu, diyordu aklındaki paniklemiş ses: Arkadaşlık.

Zaf'i kaybedemezdi. Bunu reddediyordu. Adam o kadar tatlı, o kadar...

Dani kaçmaya çalışan kelimeleri yuttu, duygularını bir bıçak gibi yutkunarak geri itti. "Tabii ki biliyorum," dedi sakince.

"Yakında sempozyum var, ya trajik bir başarısızlığa uğrayacağım ya da muazzam galip çıkacağım."

"Evet," dedi Zaf bir süre sonra. "Evet, doğru. Ben paramı galibiyete yatırıyorum bu arada." Sonra kadını bıraktı ve Çin yemeğini almak için eğildi. "Hâlâ Inez Holly için altına ediyor musun?"

"Kesinlikle."

Mutfağa giderken güldü. "Yemeğimizi yedikten sonra bana yaptığın tüm hazırlıkları anlatabilirsin. Prova gibi."

Dani durdu. "Sen... panel hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

"Evet. Neden olmasın?" Dolaplarda tabak ararken omzunun üzerinden ona baktı.

"Çünkü..."

"Çünkü ne?" Tabakları buldu, tezgâhın üzerine koydu ve ona yürüdü. "İlgilenmediğimi düşündüğün için mi?" Bakışları buluştu ve Zaf başını olumsuz anlamda salladı. "Ama bu doğru değil. Yazılarını okuduğumu biliyorsun. Ve işte takıldığımız zamanlarda, bana sürekli bu tür şeylerden bahsediyordun. Sıkılıp sıkılmadığım umurunda bile değildi ki sıkılmıyordum bu arada. Yani bu doğru değil." Neredeyse teatral bir şekilde başını eğdi. Gözlerindeki tanıdık, alaycı ışıltıyla Dani'nin göğsünde titreyen, yeni ve korkutucu bir şey ortaya çıktı. "Belki de yattığın insanların seni umursamasına alışık olmadığındandır. Ama bu da doğru olamaz çünkü bana daha önce arkadaşlarınla yattığını söylemiştin. Ve dürüst olmak gerekirse, seni tanıyıp da umursamayan birini hayal edemiyorum Danika. Bazen öyle davranıyorsun ki," dedi yumuşak bir sesle, "öyle bir şey yaşadığını düşünüyorum. Ama bunu anlayamıyorum."

Dani yutkundu. Sertçe. "Zaf..."

"Belki de sorun budur. Belki de sana benim baktığım gibi bakan birinin senin her parçanla ilgilenmesi gerektiğini düşünmüyorsun. Belki de daha önce o kadar aptal ya da bencil insanlarla karşılaştın ki senin tek bir parçanla ilgilenme zahmetine katlandılar. Bütününe bakmadılar ve asla yeterli gelmedi."

Kelimeler ona keskin küçük oklar gibi çarpıp derisinin altına kaydı, Dani'ye gergince kahkaha atmak dışında bir çare bırakmadan onu dikişlerinden ayırdı. "Bugün... çok açık sözlüsün."

Adam ona baktı. "Evet, öyle. Sen bana mesaj atmadan önce ne yapıyordum, biliyor musun?"

"Hayır." Kadının içindeki tuhaf, açlıktan ölmek üzere olan bir canavar, adamın günün her saniyesinde ne yaptığını bilmek istiyordu. Ancak bu açıkça çılgınlıktı ve muhtemelen regl döneminden kaynaklanan bir zihinsel kırılmanın sonucuydu. Bu yüzden onu bir kenara itti kadın.

"Eski bir koça e-posta gönderiyordum. Çünkü sen haklıydın ve bağlantılarımı Tackle It'e yardım etmek için kullanmam gerektiğine karar verdim. Sanırım tereddüt etmemin tek nedeni... bazen kafamda engeller oluşmasıydı. Ve onları aşarsam, güvenli alana sadık kalmazsam olacaklar konusunda endişeleniyordum. Ama çizgileri bulanıklaştırmaya ve sınırları aşmaya başladım." Gözleri sanki onu izlemeye, *bir şeyler* görmeye çağırıyormuş gibi kadının içine bakıyordu. "Düşündüğümden daha kolay oldu çünkü buna değdi. Bu konuda ne düşünüyorsun Danika?"

"Sanırım sana hayranlık duyuyorum," diye fısıldadı kadın, temkinli gururu derisinin altında titreşen sinirlerle savaşıyordu.

"Öyleyse sen de bazı sınırları aşmayı denemelisin. Eğer istersen."

Dani onu anlamak istemiyordu. Ne demek istediğini bilmek istemiyordu. Çünkü eğer anlarsa, bunun hakkında konuşmak

zorunda kalacaklardı ve her şey... farklı olacaktı. Mahvolmuş. Bitmiş. Her ne ise, Dani onu mahvedecekti. Adamın göğsü inip kalkarken ve gözlerindeki umut ölürken, Dani orada sessizce durarak her şeyi mahvetmişti zaten. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Bu konuda hazırlanmamış, araştırma ya da pratik yapmamıştı; tanıdık bir korku kırıntısı dışında adama sunacak tutarlı hiçbir şeyi yoktu.

Ancak Zaf her gün korkuyla boğuşuyor, kaybettiğinde bile yara bere ve kanlar içinde günü tamamlıyordu çünkü *denemiş* oluyordu. Zavallı, isimsiz paniğini böyle bir adama gösteremezdi. Bu çok aşağılayıcı olurdu.

Aradaki sessizlik uzadı ve Zaf başını çevirip bir süre uzaklara baktıktan sonra onu bıraktı. "Tamam tatlım," diye iç geçirdi. "Tamam."

Dani iç çekişin ne anlama geldiğini biliyordu: Hayal kırıklığı. Karanlık, ağır, adamın gözlerindeki gölgelere eş. Onu bundan korumak, neredeyse kendini boğulmaktan korumak kadar önemliydi. "Zaf, ben... şu anda çok işim var. Ve kişilerarası meseleler benim güçlü yanım değil."

Adamın dudaklarının temkinli bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü ve bunu kutlamak istedi. "Kişilerarası meseleler," diye tekrarladı Zaf. "Yaşadığımız şey bu mu?"

"Ben..." *Ben bir korkağım. Kayboldum. Yanında olmaya bağımlıyım ve bu bittiğinde ne yapacağımı bilmiyorum.*

Belki de bitmemeli.

"Ne yaşadığımızı bilmiyorum," dedi Dani sonunda, "çünkü şu anda durumu analiz edecek en iyi konumda değilim."

"Kötü zamanlama, ha?" Bakışları onunkilere takıldı ve tutuldu. "Beklememi ister misin, Dan? Bana sor. Sadece sor, ben beklerim."

Sözcükler, kadının kontrol edemediği muhtaç, açgözlü bir şey tarafından itilerek mantıklı düşünmeden dudaklarından döküldü. "Bekle. Lütfen."

"Pekâlâ," diye mırıldandı adam. "Bekliyorum."

Aralarında bir şey parıldadı, garip ve baş döndürücü bir şey. Dani cesaretini toplayıp onu incelemeye başlayacaktı ki Zaf arkasını dönüp mutfağa gitti.

Zaf dumanı tüten yumurtalı kızarmış pilavı ve kendi yemeğini açtı, sanki hiçbir şey olmamış gibi çatal bıçak kaptı ve önceki konusuna döndü. "Eğer istemiyorsan iş hakkında konuşmak zorunda değiliz. Onun yerine televizyon seyredebiliriz."

Dani tereddüt etti. Zayıflığından biraz utandı ve minnetle onu öpmek için büyük bir istek duydu. Sonunda, "Zombi filmlerini sever misin?" diye sordu kadın.

Zaf başını kaldırdı, Tanrım, çok güzeldi. "Evet, herhalde severim."

On Beşinci Bölüm

@TMELZ: İlişki durumu: Bir kâse Ben & Jerry's ile #DrRugbae videosunu 47. kez izlemek.

49 6 99

Ertesi hafta o kadar çabuk geçmişti ki Zaf'in endişelenecek zamanı bile kalmamıştı. Yine de endişelenmeyi başardı tabii ki. Ama dar vakitte.

Dani sempozyuma hazırlanmak için yoğun bir çaba gösteriyordu ve Zaf... Zaf elinden geleni yaptı. Ona yemek götürdüğü gece, bir çuval inciri mahvettiğini düşündüğü bir an olmuştu. Çok dürüst davranmış, çok sert imalarda bulunmuş, parmak uçlarını yakacağını bildiği bir şeye uzanmış ve her şeyi mahvetmek üzereydi.

Ama kadın onu şaşırttı. Danika onu hep şaşırtırdı.

Bekle. Lütfen.

Hâlâ duygularından bahsetmiyor ya da aynı yatakta yatmıyorlardı. Ama Zaf'in öldürmeye çalıştığı, kadın için göğsünde yeşeren sevgi çayırı? Birdenbire kadın onun ölmesine izin vermedi.

Birlikte öğle yemeği yediklerinde, kadının ayakları masanın altında kimsenin göremeyeceği bir yerde onunkileri dürttü. Kütüphane asansörüne tek başlarına bindiklerinde, Dani onun saçıyla oynadı. Bir gece, seviştikten sonra öyle acayip bir beceriksizlikle kolunu ona doladı ki Zaf onun ne yapmaya çalıştığını epey geç anlayabildi.

"Bu sarılmak mı?" diye sordu inanamayarak. "Sadece sarılma, seks olmadan? Böyle bir şey yapıyor muyuz?"

"Sus Ansari." Zaf pes etmesi için onu gıdıklayana kadar kadın onu bir yastıkla boğdu.

Çok geçmeden Zaf akşam yemeği pişirmek için daha erken gelmeye başladı. Dani bir eliyle *saag paneer** yerken diğer eliyle bir kitabı tutardı. "Üzgünüm," diyordu sık sık. "Üzgünüm. Meşgulüm. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," diyordu adam. "İstediğim için yapıyorum."

Kadın gülümser, yemek yer ve okurdu. Zaf de dizüstü bilgisayarını açar ve işine bakardı. Ama saat dokuzu vurduğunda, hiç istisnasız Dani bilgisayarı onun elinden nazikçe alıp adamı yatak odasına sürüklerdi.

Zaf şikâyet ettiğinden değil tabii.

O mükemmele yakın gecelerden birinde oldu. Sinir uçları hala orgazmından sızlayan Zaf, Dani'yi oturma odasının duvarına yaslamış, ona veda öpücüğü veriyordu. Artık böyle yapıyorlardı: Birbirlerini tekrar görmek için sabırsızlanan bir çift gibi ayrılırken öpüşüyorlardı.

"Pekâlâ," dedi Zaf nefes nefese onun dudaklarına doğru. "Tamam. Ben gidiyorum." Geri çekildiğinde onu çoktan özlemişti.

Dani onu kapı dışarı etmek yerine duraksadı. "Bekle. Ben, ıı, *sınıbşiyıptm*," diye mırıldanarak mutfağa yöneldi.

---

* Erimiş peynirle sotelenip püre haline gelmiş ıspanaklı bir Hint mezesi –çn.

Adam gözlerini kısarak onu izledi. "Sen ne?"

Çekmeceyi karıştırırken sessizlik oldu, sonra elinde küçük siyah bir keseyle geri döndü. Hafifçe öksürdü. "Sana bir şey yaptım." Ve sonra, adamın beyni kelimeleri algılamakla uğraşırken, keseyi ona bir parmak boyası resmi sunan küçük bir çocuk gibi uzattı.

Ama bu kesinlikle bir parmak resmi değildi. Adam onu aldı, yüzüne bir gülümseme yayıldı ve göğsünde bir sürü duygu coştu. Kelebekler, lanet olası cennet kuşları, tüm bu saçmalıklar.

"Bunu sen mi yaptın?" diye tekrarladı adam. "Benim için mi?" Tülün arasındaki kurumuş bitkileri ve küçük taşları hissedebiliyordu.

Kadın başını evet anlamında salladı, utançtan ölecek gibi görünüyordu. "Şey. Evet."

Zaf'in ne olduğuna dair en ufak fikri yoktu ama... "Sen kokuyor." Huzur ve mum ışığı gibi.

Bir sevinç kırıntısı kadının yüz hatlarını ısıtıp utancını sildi. "Bu bir tılsım. Uyumana yardımcı olacak. Sabah kalkmak zorunda kaldığında ilaç almaktan hoşlanmadığını biliyorum, o yüzden..."

"Bana bunu yapabileceğini düşündün," dedi ve ne kadar içinde tutmaya çalışsa da sesinden hayranlık fışkırdı. Dani'ye hisleri güneş ışığı gibiydi. Her zaman sızacak bir çatlak, ortalığı aydınlatacak bir yol bulurdu. "Dikkat et Danika. Böyle tatlı olmaya devam edersen umursadığını düşünebilirim."

Kadın dudaklarını büzdü. "Eh. Onu kaldıramayacak kadar yorgun olursan işime yaramazsın."

"Saçmalık."

"Kes sesini." Gömleğini avcuyla yakalayıp onu daha yakına sürükledi ve tekrar öptü.

Değişim. Her şey değişiyordu.

Ancak zaman, Zaf'in parmaklarının arasından kum gibi kayıp gidiyor ve anlaşmalarının sonu başının üstünde bir balta gibi beliriyordu. Sahte ilişkileri gereksiz hale geldiğinde, Dani onunla bir adım atıp gerçek bir şeye başlayacak mıydı? Başka biri olsa cevabın evet olduğunu varsayabilirdi ama Zaf, Danika'yı yumuşak dokunuşların ve anlamlı bakışların hiçbir şey ifade etmediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu. O bir karar verdiğinde *konuşurdu*.

Ve henüz konuşmamıştı.

Sempozyumdan önceki gece dolunay gecesiydi ve bu da demek oluyor ki Zaf'in Dani'nin evine gitmesi ya da onu araması yasaktı. Sorcha'yla değişmez bir buluşma, bir cadılık işi ve heteroseksüel enerjinin şaşırtıcı kalitesi, bir şeyler bir şeyler... Zaf işin bu kısmına çok kafa yormamaya karar verdi.

Ama ertesi gün, yani cumartesi hava aydınlık ve parlaktı. Zaf yüzünde gülümseme ve özlemini arka plana atma kararlılığıyla kalktı çünkü bugün sadece ve sadece tek bir şeyle ilgiliydi: Danika idolünün yanında bir panelde yer alacaktı. Bu yüzden Zaf saçlarını tarayıp gerçek bir şekil verdi ve Kiran'ın sürekli başının etini yediği sakal yağını bile kullandı. Sonra da kadının dairesine gitti, kapıyı üç kez çaldı ve bekledi.

Bekledi ve bekledi.

Tam da hayati bir mesajı ya da başka bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığını düşünürken, kapı pat diye açıldı ve kadın karşısında duruyordu, bakışları vahşi ve saçları... kahverengi miydi?

"Özür dilerim," dedi Dani, "özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Seni duydum ama duymamışım."

"Bu..." Kadın arkasını dönüp gitmişti bile, o kadar hızlı hareket ediyordu ki siyah elbisesi ayak bileklerinin etrafında uçuşuyordu.

Zaf kapıyı kapattı ve kadının, elleri yeni boyanmış saçlarında gezinip kendi kendine mırıldanarak odanın içinde dolaşıp durmasını izledi. Zeminin ortasında bir kitap ve kâğıt yığını duruyor, masanın yanında da atılmış gibi duran küçük bir ayakkabı dağı yükseliyordu. Küçük tanrıça masasının üzerindeki mumlar yanıyordu. Etrafında da farklı renkte çaylarla dolu yarısı boş fincanlar vardı.

"Evet," dedi Zaf, "neşeli görünüyorsun."

Kadın onu duymazdan geldi.

"Ve belli ki şu anda çok sağlıklı bir yerdesin."

Dani daha da duymazdan geldi. Yoldan geçen biri görse kadının henüz hiçbir şey yapmadığını iddia edebilir ama yanılırdı.

Adam kanepenin kolçağına oturdu ve "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" dedi.

Kadın ona ters ters bakmak için döndü, bu da bir ilerleme sayılırdı. "Son derece sinir bozucu bir baş belasısın."

"İyi ki büyük bir aletim var."

Bir anlık şaşkınlık, hafif bir gülümseme yaşandı. "Kapa çeneni."

"Buraya gel." Zaf elini tutup onu kendine doğru çekti. "Dün öğle yemeğinde iyiydin. Şimdiyse saçların kahverengi ve dizüstü bilgisayarın mutfak tezgâhının üzerinde bir çadır gibi baş aşağı duruyor, tüm bunlar aklını kaçırdığını gösteriyor. Bana nedenini söylemek ister misin?"

Dani elini savunmacı bir tavırla buklelerine götürdü. "Kahverengi değil! Çok koyu mavi."

"Danika. Saçını maviyken görmüştüm. Bu kahverengi."

Kadın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sinirli bir kedi yavrusu gibi boğuk, hırıltılı bir ses çıkardı. "Belki de öyledir! Belki de ne *halt* ettiğimi bilmediğim gerçeğini gizlemek için mümkün olduğunca normal görünmem gerekiyordur."

"Ne yaptığını bilmediğin hiçbir zaman olmadı," dedi Zaf yumuşak bir sesle, "ne yaptığını bilmediğin hiçbir zaman olmadı. Doğduğun an da dahil. Buna eminim."

"Ben sadece... sen gittikten hemen sonra, Inez Holly'nin önünde kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüğüm epey tatsız bir kâbus görmüş olabilirim de olmayabilirim de," (çünkü Zaf'in öğrendiğine göre o her zaman Inez Holly'ydi, asla *Profesör Holly* ya da *Inez* değildi) "ve herkesin önünde panelin ortasında bana ürpertici biçimde küçümseyerek baktı..."

"Danika," diye başladı Zaf.

"Sonra da tamamen işe yaramaz olduğum için beni doktoradan attırdı..."

"Tatlım, hadi ama. O bizim okulda çalışmıyor bile..."

"Sonra birilerini tanıyan birilerini aradı ve onlar da bir şekilde yüksek lisans derecemi elimden aldı..."

Adam, kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve bakışlarını onunkilere sabitledi. "Bunların hiçbiri olmayacak. Şu anda kim gibi konuşuyorsun, biliyor musun?"

Kadın kaşlarını çatsa da geri çekilmedi. "Hayır," diye mırıldandı. "Kim?"

"Ben," dedi Zaf usulca. "Sesin endişeli ve baskı altında geliyor. Tıpkı benim gibi. En iyilerimizin bile başına gelir. O yüzden şimdi bir şeyler deneyeceğiz, tamam mı?"

Kadının yutkunurken boğazının düğümlendiğini gördü Zaf. Alaycı bir yorum, bir laf değiştirme bekledi ama gelmedi. Onun yerine sessizce, "Tamam. Ne yapacağız?" diye sordu Dani.

"Birlikte nefes alacağız."

Kadın bir kaşını kaldırdı. "Yani şey mi diyorsun..."

Adam güldü. "Sadece bana güven, tamam mı?"

"Güveniyorum," dedi ve bu küçük kelime Zaf'i yere serdi.

Kadını yavaşça kucakladı. Zaf, Danika'nın minyon bir kadın olmadığını biliyordu, aslında bu onun sevdiği özelliklerinden biriydi. Ama bazen de adama küçük *geliyordu.* Tıpkı şu anda, içindeki gerginlik damla damla sızarken ve yavaşça Zaf'in kollarında gevşerken olduğu gibi. Zaf eğilip onun başını öptü, sonra yüzünü kadının saçlarına bastırıp derin derin nefes aldı. Bir, iki, ne kadar gerekiyorsa o kadar... Ta ki onun nefes alıp verişi de yavaşlayana ve sakin, istikrarlı biçimde düzene girene kadar.

Bunu yalnızca kendisi değil bir başkası için -bir başkasıyla birlikte- yapmak da güzeldi. Hele ki Danika için yapmak mükemmeldi. Zaman ağırlaşmış, çözülmüş ve yok olmuş gibiydi. Zaf'in kalp atışları o kadar yavaşladı ki ya tamamen huzurluydu ya da birazcık ölmüştü.

Kadın sonunda başını geriye çekerek ona baktı. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Her zaman." *Cidden, her zaman. Her zaman. Sonsuza kadar. Sadece o kelimeyi söyle. Lanet olsun, lütfen ben ölmeden söyle.*

Kadın adamın aklından geçenleri okumak yerine bir nefes aldı ve elini göğsüne götürdü. Zaf, onun elbisesinin altındaki taşlara dokunduğunu, her birinin onun için anlamını kendine hatırlattığını biliyordu. "Bunu yapmaya devam edemem," dedi Dani sonunda.

Zaf kaşını kaldırdı. "Nefes almaya mı?"

Danika'nın öfkeli bakışları her zamanki gibi çok güzel ve etkileyici bir zehirdi. "Bunu," diye tekrarladı. "Hedeflerime odaklanmak, hiçbir şey kalmayana kadar tüm enerjimi işime harca-

maktan söz ediyorum." Bocaladı, güçlükle yutkundu ve Zaf'in kalbi sıkıştı. Dani'nin daha önce saplantılı çalışma tarzıyla ilgili yakınıp yakınmadığını hatırlamaya çalışsa da başarılı olamadı. Ara sıra utangaç bir şaka, alaycı bir yorum olmuştu belki ama ona şu anki ciddi bakışı farklıydı. Bu çok farklıydı.

Zaf onu kendine daha da yaklaştırdı, kadının şakağını öptü ve bekledi.

"Senin benim için yaptıklarını başkasının yapmasına asla izin vermem," dedi Dani. Kelimeler ağzından dökülüp birbirine karışmıştı, acemiliği sevimli olduğu kadar barizdi. "Kimsenin beni beslemesine, mola vermeye zorlamasına veya güneşi görmem için beni dışarı sürüklemesine izin vermem. Ve son zamanlarda düşünüyorum da senden önce ben ne yapıyordum? Daha önce... yemek yemiyor muydum? Uyumuyor muydum? Nefes almıyor muydum? Hatırlamıyorum bile, sanki çok önemsizmiş de beynim bilgiyi tutmamış gibi. Ama bu doğru değil. Kendime bakmak da işim kadar önemli."

"Daha önemli," dedi Zaf usulca.

"Şansını zorlama." Adamın karnını çimdikledi, sonra dudağını ısırdı. Zihni o kadar hızlı işliyordu ki Zaf neredeyse sıcaklığı hissediyordu. "İşimi seviyorum çünkü asla verebileceğimden fazlasını talep etmiyor. Ama son zamanlarda çok fazla verdiğimi düşünüyorum. Sanki şeyi unutmuşum gibi... dengeyi. Dün gece Sorcha ve ben bunu diledik. Denge."

"Bu iyi, Dan," dedi Zaf yumuşak bir sesle. "Bu gerçekten iyi."

Kadın homurdandı. "Yirmi yedi yaşında olmama rağmen nihayet gecede sekiz saat uyumaya ve düzenli olarak dışarı çıkmaya karar vermiş olmam gerçekten iyi, değil mi?"

"Bir insan olarak bir fikir makinesinden daha değerli olduğunu fark etmen güzel."

"Öğğğ." Dani gülümsedi. Dudakları sadece minicik kıvrılmıştı ama bu Zaf'e sanki mükemmel bir şekilde kafasına vurulmuş gibi hissettirdi. "Bu senin işin herhalde. Destekleyici moral konuşmalarında çok iyisin."

"Sen benim işim değilsin Danika. Yakınından bile geçmez."

Kadının bakışları bir an onunkilerle buluştu. "Biliyorum."

Zaf doğru değerlendirdiyse, kadın on dakikalık bir konuşmada, hassas duygusal konuşmalara dair haftalık eşiğini geçmişti. Yine de genç adam bu ânın silinip gitmesine izin veremez, onun sunduğu gerçekleri kendi gerçeklerinden bazılarını paylaşmadan kabul edemezdi. "Tackle It'i hiçbir zaman işim olarak düşünmedim."

"Öyle mi?" diye mırıldandı kadın. Konunun biraz değişmesine minnettar olduğu gözlerinden okunuyordu.

Zaf omuz silkti. "Benim işim güvenlik. Tackle It ise... benim hayalim belki de. Ya da görevim. Ya da ikisi birden. Vazgeçmeyeceğim bir şey. Bu yüzden geçen gün internet sitemizdeki "Hakkımızda" bölümünü değiştirdim ve fon taleplerimize dair yazdığım misyonumuzu açıklayan kısmı da değiştirmeye başladım. Kayıplar yaşadığımı, kendi ruh sağlığımla mücadele ettiğimi belirtmek için. Sen önceden söylediklerinde haklıydın," dedi yanağını okşayarak. "Hayata devam etmenin mekaniği konusunda endişeliydim ama ben bu değilim. Yaralarımı altın bir çerçevenin içine hapsetmek... İşte ben buyum."

"Biliyorum," dedi kadın bu sefer içten bir gülümsemeyle. "Senin de anlamana sevindim. Seninle gurur duyuyorum Zafir."

Sonra ayak parmaklarının üzerinde yükselip adamın burnunu öptü ve Zafir bir daha kendine gelemeyeceğini düşündü.

Sempozyumun paneller, sunumlar, araştırma sergileri gibi şeyleri içeren büyük, akademik bir etkinlik olduğu ortaya çıktı. Zaf ilk bir saat Danika'nın yanında kaldı ve #DrRugbae izleyicilerinin oraya geleceğine pek ihtimal vermemesine rağmen Dani onun elini tuttu. Çok stresli olmasaydı adam onunla dalga geçerdi ama öyleydi. Manyak gibi stresliydi. Bu yüzden dakikalar ilerledikçe Zaf onu sakin tutmaya odaklandı. Ve gitme vakti geldiğinde, adam onu kalçalarından yakaladı ve göğsünde akan hayranlığın yalnızca küçük bir gölgesiyle onu öptü. Ve Dani geri çekildiğinde sanki kadın da bunu hissetmiş gibi hülyalı gözlerle bakıyor ve gülümsüyordu.

Sen de hissettiğini söyle.

Adam, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı ve kadının çenesine dokundu.

Dani sertçe, "Siktir git," dedi ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu.

Zaf seyirciler arasında yerini aldığında, kadının onu öptüğü yer hâlâ sızlıyor gibi sıcak ve canlıydı. Adam nefes alıp elleriyle yüzünü ovdu. Hissettiklerinin yüzünde yıldız ışığı gibi parlayıp parlamadığını düşündü. O kadar ışıltılı ve lanet olası barizdi ki beş mil uzaklıktaki herkes bunu görebilirdi. Biri omzuna dokunduğunda, *Vay canına, gidicisin ha?* gibi bir söz duyacağını düşünerek döndü.

Ama duymadı. Kendini heyecanlı görünen yaşlı bir adamla yüz yüze buldu; uzun boylu, zayıf, gri saçları özenle taranmış ve pembe yanakları kızarmış bir adamdı. "Sen Zaf Ansari'sin," diye fısıldadı, "değil mi?"

Zaf homurdandı ve dikkatini tekrar Danika'ya verdi. Masada Dani'yle oturan üç kadın daha vardı. İçlerinden yalnızca biri siyahiydi, yani muhtemelen Inez Holly oydu. Dani'nin oturdu-

ğu yerde gergince kıpırdanışını, yaşlı kadına şaşkın bakışlarını gördü ve onun Inez Holly olduğuna *kesinlikle* karar verdi.

"Ben büyük bir hayranınızım," diye fısıldadı seyrek saçlı, pembe yüzlü adam Zaf'in kulağına. "Hayatım boyunca Titans'ı destekledim. Sen gittiğinde gerçekten çok üzüldüm. Ben..."

"Kapa çeneni," dedi Zaf. Profesör Holly kısa boylu ve tıknazdı, kırlaşmış doğal saçları çizgili, fındık kahvesi yüzünün etrafında bulutlu bir hale oluşturuyordu. Danika gibi o da tamamen siyah giyiyordu ve konuştuğunda sesi alçak, yavaş ve düşünceli; aksanı geniş ve kuzeyliydi. Omuzlarının sabit duruşundan ağzının sert çizgisine kadar bir bütün olarak, *Saygı zorunludur ve rahatça ödemenizi bekliyorum,* der gibiydi.

Ona biraz Danika'yı hatırlatıyordu.

"Affedersiniz," diye tısladı pembe yüzlü adam, birkaç dakikalık kutlu bir sessizlikten sonra. "Ne söylediniz siz?"

Zaf sabırsız bir iç çekti ve yüzünü ona döndü. "Kız arkadaşımın yüzyıllardır şu an gerçekleşen panel için sabırsızlandığını, onun yerine konuşanı ya da zekâsını dinlememe engel olanı duvara yapıştıracağımı söyledim. Bu yüzden *çeneni* kapatman ikimizin de yararına olacak." Durakladı. "Yine de teşekkürler. Minnettarım."

"Pekâlâ," dedi adam belli belirsiz.

Zaf tekrar panele döndü ve Danika'ya kız arkadaşım dediğinde bunun göstermelik olmadığını fark etti. Ciddiydi. Çünkü Danika ona aitmiş gibi hissediyordu.

Bu hissi kontrol altına alması gerekiyordu. Sorun şu ki bunu yapmak istemiyordu.

Platformda herkes kendini tanıtmaya davet edildi ve ardından tartışma başladı. Bir moderatör soruları sordu ve herkese Zaf'in aklını aşan kavramlar hakkında yorum yapmak için

sıra verildi. Konuşma yine de ilgi çekiciydi ya da belki sadece Dani'nin sesi ilgi çekiyordu, boğuk ve hevesli, parıldayan altın bir iplik gibi adamı saran bir sesti kulaklarına gelen. Konuşmaya başlaması biraz zaman aldı ki onu tanımayan biri bunu fark etmezdi. Ancak birkaç sorudan sonra endişelenmeyi bırakarak kendini konuya kaptırdı, tıpkı Zaf'in emin olduğu gibi.

Bir noktada Dani, geçmiş metinlere dair yorumlarımızı haklı çıkarmak için bir tasarıya ihtiyacımız olduğunda, tarihin silinebildiği örneklerinin "gerçek zamanlı olarak, gözlerimizin önünde" ortaya çıkabildiğini söyledi ve Inez Holly başını onaylayarak sallayıp "Hıhıı," diye mırıldandı.

Zaf bir an için Dani'nin gerçekten de saf zevkten eriyip uçabileceğinden endişelendi. Ya da oturduğu yerden fırlayıp *Bunu gördünüz mü? Herkes gördü mü? Inez Holly az önce beni onaylayarak başını salladı,* demesini. Ama Dani yalnızca gülümsemekle yetindi. Bakışları kalabalığın arasında dolaştı ve sanki gözleri adamı arıyormuş, onun da bu ânın bir parçası olmasını istiyormuş gibi onu buldu.

Ve Zaf biliyordu. Bu kadını sevdiğini adı gibi biliyordu. O kadar şiddetli ve umutsuzca seviyordu ki bunu inkâr edemez, bununla savaşamaz, lanet olası bir saniye bile saklayamazdı. Kadının zekâsını, hırsını, kristallerini, yapışkan notlarını, büyüleyici gülümsemelerini ve hayalperest gülümsemelerini seviyordu. Onun düz çizgilerle ve gerçeklerle düşünmesini ama kaybettiği birini onurlandırmak için büyüye inanmasını seviyordu. Sık sık değişen saçlarını, tutkulu konuşmalarını ve kendi duygularına acemi yabancılığını seviyordu. Zaf sadece... onu seviyordu işte.

Zaf üç hafta önce olduğu adamı, Danika Brown'a âşık olmamaya karar veren adamı hatırladı ve kibrin anlamını keşfettiğini fark etti.

Siktir, öyleyse öyle.

Buna değerdi.

Dani'nin, sesinin sinirden titrediğini *hissetmesine* rağmen başka hiç kimsenin bunu duymadığını fark etmesi otuz dakika kadar sürdü. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu; bildiği tek şey, konuşurken dinleyicilerin onu garip bir şey yokmuş gibi izledikleri, panel arkadaşlarının görüşlerine düşünceli bir saygıyla karşılık verdikleri ve Inez Lanet Olası Holly'yle birden fazla kez hemfikir oluşuydu, bu da demek oluyordu ki... Şu anlama gelmeliydi ki...

Bu, her şeyin yolunda olduğu ve Dani'nin iyi gittiği anlamına geliyordu. Demek Eve, Sorcha ve Zaf onu başaracağına dair temin ederken yalan söylememişler, yatıştırmamışlar ya da önyargılı davranmamışlardı. Haklıydılar. Dani bunu mantıken zaten biliyordu ama şimdi kalbi yavaşlayıp nemli avuç içleri kuruyunca ve kendine güveni artınca bunu *hissetti* de. Ve çok iyi hissettiriyordu.

Panel nihayet sona erdiğinde ve Zaf'in yanına gittiğinde o kadar heyecanlıydı ki koşar gibi yürüdü. Zaf de onu yakalamıştı, Tanrıya şükür. Onu kollarıyla sarıp göğsüne bastırmış, başından öpmüş ve bir an için ayaklarını yerden kesmişti. Bu son derece uygunsuz ve tamamen gereksizdi. Sanki buradaki hiç kimse #DrRugbae'nin halka açık sevgi gösterilerini önemsemiyor, hatta bu gösterileri *istemiyor gibiydi.*

Ama Zaf ona dokunmayı seviyordu. Ve Dani de... Dani de Zaf'e bayılıyordu.

Dani birkaç saat sonra, Zaf'i sempozyum sonrası kabul salonundaki meyve suyu masasının yanında bırakıp tuvalete gittiğinde

hâlâ deli gibi sırıtıyordu. Ama tuvalete girdiğinde içerisi boş değildi. Inez Holly lavabonun önünde durmuş, açık renk bir ruj sürmüş ve varlığıyla bile Dani'yi heyecanlı, yıldızlara vurulmuş bir panik sarmalının içine atmıştı. Dani'nin işemek için duyduğu dürtü duman gibi yok oldu. Inez Holly bedensel fonksiyonlarının sesine maruz kalamazdı. Aslında Dani, Inez Holly'nin gözleri aynada kendisininkilerle buluştuğunda, yavaşça geri çekilmenin artıları ve eksileri hakkında tutkulu bir zihinsel tartışmanın ortasındaydı.

"Danika," dedi Inez Holly, "öyle değil mi?"

Dani'nin kekeleyerek cevap vermesi utanç verici derecede uzun bir süre aldı, "Iıı, evet. Ben. Daha doğrusu benim adım. Bu gerçekten de benim adım. Doğru. Teşekkür ederim." *Tanrıça aşkına, az önce teşekkür mü ettim?*

Inez Holly'nin dudakları, daha az görkemli bir hanımefendide sırıtma olarak adlandırılabilecek biçimde kıvrıldı. "Tuvalet ihtiyacın mı vardı?"

"Pardon? Ah, hayır." Sonra bunun kulağa epey tuhaf geldiğini fark eden Dani ekledi, "Sadece içeri girip... saçımı kontrol etmek istedim." Harika. Şimdi kulağa garipten ziyade hem kibirli hem de gülünç geliyordu çünkü iki santimden kısa saçların düzenli olarak kontrol edilmeye ihtiyacı yoktu.

Ama Inez Holly hüküm vermekten kaçındı çünkü o yüce ve merhametliydi. "Ah, elbette, işte ayna."

Inez Holly'nin hemen yanındaki aynaya bakmak garip olur muydu? Inez Holly'nin yanındaki aynaya *bakmamak* aşağılayıcı olur muydu? Dani bunu birkaç saniye hararetle düşündükten sonra bunun tartışmalı bir konu olduğunu fark etti çünkü yalnızca üç ayna vardı ve Inez Holly ortadaydı.

Kendini topla! Omzunu dikleştirdi ve bir elini göğsüne bastırdı, lal taşının güven veren çıkıntısını hissetti. *Kendine güven.*

Bu arenada genellikle bundan yoksun olmazdı. Bugün de iyi gidiyordu; her zaman az çok var olan işkolik eğilimlerini doğru biçimde yönlendirmiş ve uzun zamandır hazırlandığı panelde başarılı olmuştu. Bunu kesinlikle halledebilirdi.

Dani omuzlarını dikleştirip bir ayna seçerken Inez Holly ona eğlenerek yan yan baktı. "Sana çok yüksek sesle düşündüğünü söyleyen oldu mu?"

"Evet." Dani çantasından Charlotte Tilbury'nin Legendary Queen'ini çıkardı. "Umarım dışarıda dikkat dağıtıcı olmamıştır."

"Hiç de değil. Panelde seninle birlikte oturmak hoşuma gitti, biliyorsun. Kendi alanındaki mantıklı insanlarla tanışmak her zaman güzeldir."

Dani neredeyse yüzüne şarap kırmızısı bir ruj çizgisi çekecekti. "Ah." Hafifçe öksürdü. "Doğru. Ben... Teşekkür ederim." *Inez Holly bana mantıklı dedi!* Zaf bunu duyana kadar bekle. Sonra bu mucizevi andan yararlanması gerektiği aklına geldi. "Profesör Holly, size bir soru sormamın sakıncası var mı?"

Inez Holly yüzünü ona döndü. "İçimdeki öğretmen senin zaten sorduğunu söylüyor. Bu arada, rujun harika ama muhtemelen..."

"Ah, evet." *Üst dudaktan sonra alt dudağa da ruj sür ve anlamlı bir soru sor.* Bunu yaptıktan sonra Dani devam etti. "Merak ediyordum da... Şey, siz benim için çok ilham vericisiniz. Birkaç yıl içinde olduğunuz yerde olmayı umuyorum. Bunun için çalışıyorum ama bu her zaman kolay olmuyor ve herhangi bir tavsiyeniz olup olmadığını merak ediyorum." Bu Dani'nin genellikle nefret ettiği türden açık uçlu bir soruydu ama Inez Holly'ye seçenek bırakmanın en iyisi olduğunu düşündü. Şimdiye kadarki kariyerinin derin sırları yerine, *Kamyon çarpma ihtimaline karşı*

her zaman uyumlu iç çamaşırları giy, gibi bir tavsiyeyi paylaşmayı tercih edebilirdi.

Daha doğrusu Dani öyle varsaymıştı. Ama son zamanlarda yaptığı pek çok varsayım gibi bu da yanlış çıkmıştı. "Tavsiye mi?" Inez Holly bir kaşını kaldırdı. "Ben derim ki... İstediğin her şeyi yapabilirsin. Engeller atlanmak, cam tavanlar kırılmak için yaratılmıştır." Daha yakına eğildi. "Ama tüm bunlar epey yorucu olabilir, bu yüzden kendine de iyi bak. Sana neşe veren şeylerin büyük değeri vardır."

Dani şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Bana neşe veren şeyler mi?"

"İş dışında," diye ekledi Inez Holly imalı bir sesle. "O kısmı unutma. Senin tarzında insanları bilirim. Ben de senin tarzındaydım."

Dani, Inez Holly ile herhangi bir karşılaştırmadan memnun olmaktansa, şu anda ders çıkarmış hissetmesi gerektiğini düşündü.

Ne olursa olsun, *neşe* kelimesi gözardı edilmeyi reddederek zihninde dolandı. İstediği türde bir tavsiyeyi alamamıştı belki, bu yüzden bu kelimenin zihnine yerleşmesine izin verdi ve ürettiği anıları fark etti. Görünüşe göre neşe, gülünç kız kardeşleriyle akşam yemeğiydi, saçma sapan en iyi arkadaşıyla Netflix programlarını art arda izlemek, gülünç büyükannesiyle tartışmaktı. Bitkilerini yeniden saksılamak, sebepsiz yere saçlarını boyamak, Zafir'le birlikte olmak...

Bu son düşünceyi şimdilik rafa kaldırdı. Etrafına bir çit ördü ve daha sonra halletmeye karar verdi. Sonra, "Bana neşe veren her şeyin biraz saçma görünmesi kötüye mi işaret?" diye sordu.

Inez Holly sakince, "Kesinlikle hayır," dedi ve leylak rengi jel ojeli tırnaklarını Dani'ye doğru salladı. "İki haftada bir, tırnaklarımı yaptırmak için en sevdiğim salona bir saat araba sürüyorum. Yapılacaklar listemde başka ne olduğu umurumda değil;

bu tartışılamaz. Baskı, içinde bir volkan gibi büyürken, büyük ya da küçük; herhangi bir şey seni insan tutuyorsa, ne pahasına olursa olsun o şeye tutun."

"Anlıyorum," dedi Dani sessizce, bu sözlerin içine işlemesine izin vererek. "Teşekkür ederim." Daha güzel konuşamaması çok yazıktı ama kendi yarattığı ve durduğu yerde durmayan zihinsel çitle boğuşuyordu. Çünkü ne zaman *neşeyi* düşünse, Zaf, Dani'nin zihninin önüne fırlıyor ve oradan ayrılmayı reddediyordu.

Öğle yemeğinde sinsice izleyen kameralı telefonların önünde onunla dalga geçmek, sanki hayati bir günlük rutinmiş gibi tavşanlar gibi sevişmek, araştırmaya konsantre olmaya çalışırken göz ucuyla onun akşam yemeği hazırlamasını izlemek. Belki utanç verici ve uygunsuzdu. Bu düşünce Dani'yi içten içe kemiriyordu belki ama açık olan bir şey vardı ki... Neşe, *Zaf'ti.*

Birdenbire olmasa bile bunun farkına varması onu sersemletti. Duyguların baş döndürücü, yumuşak girdabı önemli olmamalıydı, mutluluğunu başka birinin ellerine bırakmamalıydı. Asla işe yaramazdı. Aptalcaydı. Tehlikeliydi. Ancak Dani bir süredir Zaf'in herhangi bir parçasını tehlikeli görmek için mücadele ediyordu ama adam, sanki dünya ondan ibaretmiş gibi baktığında bu mümkün değildi. Şimdi de Inez Holly'nin kendisi, evrenden farkında olmadan gelen bir işaret gibi Dani'ye oyalanmayı bırakmasını, onu bekletmemesini ve neşeyi seçmesini söylüyordu.

Bu *gerçekten* bir işaretti, değil mi? Votka kadar berrak ve sarhoş edici. Özellikle de bugünün başarısının kokteyline karıştırıldığında.

Dani, Inez Holly'e tekrar teşekkür etti, muhtemelen biraz bolca. Daha sonra Inez Holly, Dani'nin rujunun rengini yaz-

dı, heyecan vericiydi ve Dani'nin telefon numarasını aldı çünkü *İrtibatta kalmak her zaman iyidir*, bu da *aşırı derecede* heyecan vericiydi. Dani tuvaletten dünyaya hükmedecekmiş gibi çıktı.

Sonra resepsiyon salonuna geri döndü. Ânında Zaf'i gördü. Salondaki sahte mermer sütuna yaslanmış, her zamanki meymenetsiz ifadesini takınmıştı. Dani bir kereye mahsus, adamı görünce gülümseme dürtüsüne teslim oldu. Ne de olsa Inez Holly ona bunu yapmasını söylemişti. Dani de bu kadar açık bir kozmik işaretten kaçınacak biri değildi.

Kadın hızla kollarına atılırken, "Hey," diye sırıttı Zaf. "Vay be. Çok neşelisin."

"Evet, koşuya başlıyorum."

"Iıı..."

"Okuldayken uzun mesafe koşardım," dedi Dani. "Hoşuma gidiyordu."

"Ah. Süper."

"Galiba orkide üretmeyi deneyeceğim."

Zaf kahkahalara boğuldu. "O tuvalette ne buldun sen? Kokain mi?"

"Inez Holly," dedi ona nefes nefese.

"Ne?" Adamın yüzüne saf bir heyecan yayıldı. Sonra, "Onunla konuştun mu?" dedi ve Dani bu heyecanın *kendisi* için olduğunu anladı.

Adam kendisine bir şeyler hissediyordu. Biliyordu çünkü o da bir şeyler hissediyordu. Asırlardır karanlık olan dünyasının üzerinde yepyeni bir güneş gibi parlak ve ürkütücü biçimde parlıyordu. Korkması gerekiyor, bir parçası korkuyordu da.

Ama o anda kendini o kadar güçlü, onu o kadar değerli hissediyordu ki birkaç gün içinde ondan ayrılma fikri imkânsızdı. *İmkânsızdı.* Buna izin veremezdi.

Bu yüzden sorusuna cevap vermek yerine geri çekildi ve ona sessizce, "Sen... Senin benim mükemmel yatak arkadaşım olman gerekiyordu," dedi.

Adamın kaşları havaya kalktı ve ağzı gerildi. "Evet. Biliyorum."

"Bu da, diğer şeylerin yanı sıra, bağlanmamak anlamına geliyor."

Adamın yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. Belki de suçluydu.

"Sorun şu ki," diye devam etti kadın, "sanırım bana hissettirdiğin şeye... epey bağlandım. Ve senin de öyle hissetmeni sağlamak da... Ah, bilmiyorum. Sana nasıl hissettirdiğimi bilmiyorum ama seni gülümsetmeye çalışmak hoşuma gidiyor." Sesi boğuk ve tuhaftı, sözleri küçük beyaz yalanlar gibi geliyordu kulağa. Dürüst bir kadın olsaydı, *seni gülümsetmeyi seviyorum,* derdi.

Utanç verici gerçek şuydu: Dani, Zafir Ansari'ye karşı kabul etmek istediğinden çok daha uzun süredir açgözlü bir şefkatle boğuşuyordu. Ondan uzaklaşmaya çalışmıştı ama aniden nedenini hatırlayamadı. Zaf, birlikte olduğu hiç kimseye benzemiyor ve ilişkilerinin, onun asla ulaşamayacağı romantik bir ideale uyması gerekmiyordu. Tek yapmaları gereken her şeyi olduğu gibi tutmaktı. Böyle kalsalardı -aynen böyle- her şey yoluna girecekti.

Her şey mükemmel olacaktı.

Adamın anlamaya başladığı ânı gördü, kısık gözleri genişledi. "Danika," dedi yavaşça, "bu sen misin?"

"Bir şeyler söylemekte pek iyi değilimdir," dedi ona kararlılıkla. "Tamam mı? Bundan hoşlanmıyorum. Yani bu *bir şeyler söylemeyen* halim. Sadece gelişine konuşuyorum, hepsi bu."

Zaf tek kaşını kaldırdı. "Sadece söylemediğini mi söylüyorsun?" Ama yüzüne yayılan yavaş, temkinli bir gülümseme kadının yanaklarının ısınmasına neden oldu.

"Birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz," dedi Dani, "ve bu korkunç bir şey değil. Yani belki de..." Tanrım, bunu uzun uzadıya düşünmemişti ve meğer saf, parlak hayranlığın yüksek sesle ifadesi inanılmaz zor bir şeydi.

Ama görünüşe göre Zaf için sorun yoktu çünkü atılıp onu kurtardı. "Belki de korkunç olmamaya devam edebiliriz?"

"Aynen öyle," demeyi başardı.

"Birlikte," diye zorladı adam. "Rol yapmadan. Ve sınırlar olmadan."

"Evet," diye belli belirsiz konuştu kadın.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye mırıldandı, "değil mi Danika?"

Belki de biliyordu, evet -tamam, kesinlikle biliyordu- ama şu anda sinirleri gerginlikten koptu kopacaktı zaten. "Ufak adımlarla," dedi adama kararlılıkla. "Tamam mı?"

"Ufak adımlarla..."

"Seninle birlikte olmaya," diye söyleyiverdi bir çırpıda.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Zaf ciddiyetle. Sonra da onu rezilliğin sınırında, zorlukla dizginlenmiş bir tutkuyla öptü.

On Altıncı Bölüm

Dani, yeni keşfettiği cesaretine rağmen Zaf'in pek çok erdemi ve kendi hislerine dair mide bulandıracak bir konuşma yapacak türden biri değildi. Asla da olmayacaktı. İkisi de uçurumun kenarından sarkan bir trende mahsur kalmadıkça ve korkunç bir ölümden birkaç dakika uzakta ya da benzer bir şey olmadıkça. Bu yüzden resepsiyondan çıktıklarında Zaf'e dönüp bir konuşma yapmak yerine elini tuttu, öğrencilerin bisikletlerini park etmeleri için ayrılmış cebe sürükledi ve muhteşem yüzünü öptü. Tekrar tekrar.

Dudakları buluşmadan önce gözlerindeki hararete bakılırsa, adam için sorun değildi.

Zaf'i öpmek, sıcak hava dalgasında buzlu su içmek gibiydi: Ağır yudumlar işe yarayabilirdi ama aç, soluk soluğa yutkunmak daha iyi hissettiriyordu. Dani'nin dudakları Zaf'inkilere değdiğinde, vücudundaki tüm zevk merkezleri havai fişek gibi parladı. Parmaklarını adamın saçlarına geçirdi, bedenini ona daha da yaklaştırdı çünkü duramıyordu ve diliyle o tatlı, vakur ağzı keşfetmeye koyuldu. Zaf zengin, koyu balın, huzurun ve sessiz

rahatlığın, taze beyaz çarşafların ve şafağın tadındaydı. Tadı hiçbir erkeğinkine benzemiyordu, sanki daha yüce bir şeydi. Daha fazla bir şey. Kadının aradığı bir şey.

Dani geri çekildi. "Hadi eve gidelim."

"Kesinlikle katılıyorum."

"Senin evine. Kampüse benden daha yakın olduğunu söylememiş miydin?"

Adam sırıttı. "O kadar dayanılmazım ki bekleyemiyorsun, öyle mi?"

"Kendini beğenmişlik yapma." Ama onun kendini beğenmiş olmasını seviyordu.

On beş dakika sonra dairesine girdiler ve Dani onu bir kez daha itti, bu sefer kapıya karşı. Deneyimlerinden, Zaf'i *gerçekte* isteği dışında hareket ettiremeyeceğini bildiğine göre, demek ki adam ona izin vermişti. Bu düşünce, şehvet onu ateşlese bile başka bir şefkat patlamasına yol açtı. Adam dudakları ayrılmış ve öpücükle şişmiş, saçları kadının elleriyle dağılmış, gözleri ağırlaşmış halde ona bakıyor ve sarhoş edici biçimde kadının daha önce gördüğü her şeyden daha seksi ve ilahi görünüyordu.

Kadın bilinçli bir düşünce olmaksızın dizlerinin üzerine çöktü. Artık onu yalnızca arzu yönlendiriyordu.

Benim, benim, benim.

"Danika," diye nefes aldı ve kemerini çözerken yüzünü kavradı. "Siktir. Beni mahvedeceksin." Ama ses tonundan bu ihtimal bir cennet, bir hediye gibi hissediliyordu.

Kadın adamın fermuarını açtı; belden aşağısı çıplak halde, sertleşen kalın aleti, ucundan zevk suyu damlayarak karşısında kalana kadar önüne çıkan her engeli kenara itti. Sonra adam gömleğini başının üzerinden çıkardı ve kendisi tamamen giyinikken adamın çırılçıplak görüntüsü kadının arzudan başını döndürdü.

Kadın, üzerindeki ince damarı nabız gibi atan, sıcak ve kadifemsi aleti altından kavradı. Sonra, bunu daha önce hiç yapmadıkları için, "Havayı bozmak istemem ama..." dedi.

"Kelimenin tam anlamıyla imkânsız," diye boğuk bir sesle konuştu Zaf.

"Aşırı hevesli öğürme refleksimi unutma."

Adamın kahkahası zayıf ve çatlaktı. "Üstüme erişte kusmanı asla unutmayacağım."

"Oh, sessiz ol," diye mırıldandı kadın, yanakları sıcacıktı. Sonra ta ki Zaf'in aletinin sadece birkaç santimi açıkta kalana dek ikinci elini de üstüne koydu. Şişmiş, pırıl pırıl başını ağzına aldı, dili onu tatmak için uzanırken aletini elleriyle sıktı ve Zaf'in çıkardığı ses insanlık dışı geldi.

O alçak hırıltı, küçük bir elektrik şoku gibi doğrudan klitorisine ulaştı. Adamın tadı, o tuzlu koku dilini karıncalandırıyordu.

Kadın emmeye başladı.

Adam nefes alırken tısladı. "Kahretsin, evet. Tatlım..." Sözü yarım kaldı. Kadın başını kaldırıp adamın kendisine baktığını gördü, gözlerinde sonsuz ve adlandırılamaz bir şey vardı. Boğazının dibinde gümbürdeyen nabzını, kaslarındaki gözle görülür gerginliği, ağzına daha derine girmemeye çalışırken kalçalarının sert çizgisini görebiliyordu ve Tanrım, Tanrım, buna bayılıyordu.

Bir anda adamın aletini bıraktı, iki eliyle adamın kıçını kavradı ve o leziz kontrolü daha fazla hissetti. Toplarını yalamak ve emmek için başını eğdi, adamın ettiği küfürleri duydu ve kadın kalçalarının arasındaki ışıltılı, hassas *şeyin* adamın ağzından çıkan her küfürle ve saf, pis güçle, daha da yoğunlaştığını hissetti. Aletini kökünden ucuna kadar yalamak için doğruldu, sesi ka-

balaşıp çılgına döndüğünde, uzun ve ıslak aleti tekrar avuçlayıp sertçe okşadı. Ucunu öptü, emdi ve adamın kendini kaybetmesini izledi.

Adam, "Kahretsin," diye soluk soluğa kaldı. "Kahretsin, sen çok... devam..." Aşağı uzandı, çılgınca bir hareketle kadının elbisesini yakasından yakalayıp sertçe çekti. Kadın hafif bir yırtık sesi duydu ya da hissetti, sonra yakası gevşedi ve sutyeni ortaya çıktı. Adam sutyenini aşağı çekerken bile, "Özür dilerim, özür dilerim," dedi nefes nefese. Göğsü serbest kaldı, adam pis, küstah ve kesinlikle leziz hissettiren, özürsüz bir el yordamıyla onu sıktı. Sonra başparmağı sert meme ucunun üzerinde gezinirken kadın inledi, kanı ısınırken sabrı tükendi.

Adamın aletini bıraktı, ayağa kalkmaya çalıştı ve dizlerinin güçsüzleştiğini fark etti. Zaf bir saniye sonra onu kaldırdı ve kadın bacaklarını adamın beline doladı. "Mükemmel," dedi Zaf ona. "Sen mükemmelsin." Bunu ilk kez söylemiyordu. Ama bu sefer Dani ciddi olduğuna emindi.

Sonra adam onu öptü, dili onunkinin üzerinde açlıkla süzüldü, dişleri alt dudağını çekiştirdi ve kadın soğuk ve sert bir şeyin üzerine yatırıldığını hissetti. Adam cüzdanını bulmaya gittiğinde Dani masanın üzerinde olduğunu fark etti. Adam onu koridordan sonraki ilk oda olan mutfağa götürmüş ve masanın üzerine yatırmıştı. Dani'nin onun bu aceleciliğini tamamen onaylaması bir saniye bile sürmedi. Sonra geri döndü, prezervatifi geçirdi ve eteğini yukarı itti. Kadının tangasını çıkarıp onu oturma pozisyonuna çekti ve kendine yaklaştırdı.

Bir parmağını kadının ıslaklığına bastırdı. Kadın onu kolayca içine aldı ve daha fazlası için akılsızca yalvarırken buldu kendini. Bu yüzden ona bir tane daha verdi, bir tane daha, sonunda kadının içi onunla dolana kadar. Zafir, onun bedenini

istila ediyor, içindeki tüm yumuşak, titreyen eti okşarken mırıldanıyordu, "Seni çok istiyorum Dan. Seni istiyorum, sadece seni istiyorum..."

"Biliyorum," diye nefes nefese kaldı. "Biliyorum."

Adam inledi, sonra parmakları kadını terk etti ve onun yerine aletini geçirip yavaş ve sabitçe içine girerken kadın bir saniyeliğine kendini kaybetti. Dani kalçalarını salladı, ellerinin üstünde geriye yaslandı, baskı onu içten dışa sıvıya çevirirken bacaklarını daha geniş açtı. "Evet. Ah, Tanrım, evet."

"Benimsin," dedi Zaf.

"Seninim," dedi Danika ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Zaf kontrolünü kaybetse de umursamıyordu çünkü Danika tam yanındaydı. Kadın onu derinlerine alırken adını hıçkırıyor, onun karşısında daha önce hiç -bir kez bile- olmadığı kadar savunmasız kalıyordu. Adam gözlerinin içine baktığında, kadın kaçmadı. Bakışlarını sabitleyip onu daha yakına sürükledi ve ilk kez sanki adamın her lanet parçasını istiyor ve aksi türlü davranamıyordu.

Adamın içinde bir şeyler koptu, değişti, dönüştü ve tek yapabildiği onu becermek, daha çok, daha çok becermek oldu.

Zaf akıl almaz bir açlıkla Dani'nin içine giriyor, her soluksuz inleyiş onu daha da azdırıyordu. Ona dokunmadan duramıyor; ellerini bacaklarında gezdirmekten, sere serpe cinsel organlarını okşamaktan, gövdesine, göğüslerine, boğazına, yüzüne dokunmaktan kendini alıkoyamıyordu. Kadının o sevişme *suratı*, ağzı açık, kaşları çatık, yüzüne diktiği o imkânsız gözleri kıpırdamadan...

"Adımı söyle," diye homurdandı Zaf hayvani bir hırıltıyla, kadın da...

"Zafir," dedi suda yüzen yapraklar gibi. Sonra elini adamın göğsüne koydu. Zaf bu dokunuşu kalbinin de hissettiğine yemin edebilirdi. "Benim," dedi kadın usulca. "Sen de benimsin."

Adam onu öperken soğuk nane ve çaresizlik tadı yayıldı dilinden.

Ona yaklaşmaya doyamayıp daha derine giremeyince Dani'yi sırtüstü yatırdı ve masanın yarısına kadar tırmandı. Masanın gıcırtılarına aldırmadan, gözleri görmeyene kadar onun sıcak, ıslak vajinasının derinlerine daldı. Çok iyiydi, siktir, çok iyi. Dani'nin içindeki o hassas yere ittiğinde Dani çığlık atıp kasılarak aletini sıkıştırdı... Ah, kahretsin, adam daha fazlasını istiyordu. Bir yandan içine girerken vücutlarının arasından uzandı, şişmiş klitorisini tam da onun sevdiği gibi küçük, sert hareketlerle ovuşturdu, kalçasının pozisyonunu tam doğru açıda tuttu.

"Gel aşkım," dedi adam soluk soluğa.

"Sen bana ne yapacağımı..."

"Gel."

Kadının zevk hıçkırığı adamı darmadağın etti. Dani doruğa çıkarken vajinasının kasılmaları adamın aletini sıktı ve...

Sonra Zaf hiç boşalmadığı kadar sert boşaldı ki bu pek de şaşırtıcı değildi ve altlarındaki masa çöktü. Belki bu biraz şaşırtıcıydı.

On Yedinci Bölüm

Dani bir süredir uğursuz bir gıcırdama sesinin uzaktan da olsa farkındaydı ama çeşitli duygusal aydınlanmaların ortasında -*Tanrım, ben boşalırken Zaf'in inleme şekline bayılıyorum* ve *Vay canına, beni şuursuzca becerirken yüzümü öpmesi hayatı mahvedecek kadar mükemmel gibi* şeyler- hiç dikkat etmemişti. Ancak son derece sağlam görünen masanın dramatik bir şekilde inleyerek ayaklarından birinin kırılması kesinlikle dikkatini çekmişti.

Şanslıydı ki inanılmaz refleksleri olan eski bir sporcuyla yatıyordu. Zaf kolunu ona doladı, ikisini de çökmüş masa ayağından ve kayan tabladan uzağa sürükledi. Beraber yere düştüklerinde adam resmen nefes nefese kalmıştı, Dani ise adamın devasa göğsünde güvende ve epey rahattı. Daha birkaç saniye önce boşalmayı bitirdiği düşünülürse adamın hızlı hareketleri özellikle etkileyiciydi. Ama Dani uygun övgüyü veremeyecek kadar şaşkın ve sersemlemiş haldeydi.

Zaf'in nefesini sakinleştirdiği ve Dani'nin dünya tarihinde hiç bu kadar garip bir şey yaşanıp yaşanmadığını düşündüğü

uzun bir sessizlik ânından sonra adam nihayet konuştu. İlk sözleri, tahmin edilebileceği gibi, "Siktir, lanet olsun," oldu.

Dani her zaman birine bir şeyler, ıii, *hissettiğinizde* seksin sıkıcı ve dayanılmaz derecede ciddi bir hal aldığını düşünürdü. Fakat konu Zaf'e karşı olan duygularına gelince bunun doğru olmadığı açıktı. Çünkü onun tanıdık, huysuz kaşlarına bir kez baktı ve kahkahayı patlattı.

Adam, "Hey," dedi ama sırıtıyordu. "Bunun için seni suçluyorum."

"Ben mi? Beni o lanet masaya yatıran sensin!"

"Ve sen o kadar seksisin ki bilirsin işte, fiziği falan unuttum." Kadının saçında gezdirdiği elini omurgasından aşağı, kalçasının kıvrımına kadar indirdi ve tuttu. "İyi misin?"

"Hasar kontrolü mü yapıyorsun?"

Adam ona göz kırptı.

Kadın iç çekti ve bu olaydan hiç heyecan duymuyormuş gibi davrandı. Ama heyecanlıydı. Her zaman öyleydi. Ne zaman birlikte olsalar, ne zaman ona dokunsa, hissedebildiği tek şey mutluluktu.

Öyk.

Kadın omzunun üzerinden yere çökmüş üç ayaklı sarhoş masaya baktı. "Bunun için üzgünüm. Şey yapalım mı–?"

Zaf kadını ayağa kaldırırken, "Şu anda yapmamız gereken tek şey," dedi kararlılıkla, "yatağa gitmek."

Dani tereddüt etti çünkü... *Biz. Yatak.* Hımm. Daha fazla seks için mi, yoksa başka bir şey için mi? Belli ki eski alışkanlıklar zor ölüyordu çünkü Dani'nin iyi niyetine rağmen, bin yıl sonra geceyi ilk kez önemsediği biriyle geçirme fikri sinirlerinin gerilmesine neden oldu.

Ama bu aptalcaydı. O artık korkusuzdu. Neşenin peşindeydi. Endişesini, yeni yasak ettiği diğer tüm korkularıyla birlikte

bir kutuya tıktı ve kapağın tam olarak kilitlenmediğini görmezden gelmeye çalıştı.

Zaf kadının kararsızlığını fark etmiş olmalı ki ciddi bir ifadeyle onun kalkmasına yardım etti. "Geç oldu Danika. Eve tek başına gidemezsin."

Kahkahası kadının göğsündeki gölgeleri kovaladı. "Zaf, saat daha yedi bile olmadı."

"Çok fazla konuşuyorsun." Onu kollarının arasına aldı ve yatak odasına götürdü.

Ve kadın ona izin verdi.

Dani uyandığında şafak söküyordu. Bir an için masmavi bir yastığın üzerinde gözlerini kırpıştırarak nerede olduğundan tam olarak emin olamadı. Sonra yavaş yavaş hisler içeri süzüldü: beline dolanmış ağır bir bacağın ağırlığı. Sırtının çıplak teninde parmak uçlarının yavaş dansı.

"Zaf," diye fısıldadı kiliseyi andıran sessizliğin içine.

Adamın sesi alçak ve uykudan pürüzlüydü. "Günaydın, Danika."

Adının tembel ve şefkatlice seslenişiyle kadın yastığa doğru gülümsedi ama bu keyfin altında bir miktar panik alevlendi. Cesur olmaya karar vermek ve o âna kendini kaptırmak tamamdı ama yıllardır başka birinin yanında uyanmamış ve Zaf'i istediği gibi başka birini *hiç* istememişti. Belki biraz fazla düşünüyordu ama... ama bundan sonra yaşanacaklardan emin değildi ve lanet olsun, korkunç derecede yanlış bir şey yapmak istemiyordu.

Gerçekten mi, hayatım? Nasıl günaydın diyeceğine mi kafa patlatıyorsun? Kafasındaki ses tuhaf bir şekilde Gigi'ninkine benziyordu ve her zamanki gibi Gigi haklıydı. Dani'nin endişeleri

saçmaydı. Dani bu yüzden ilişki saçmalığından nefret ediyordu. Onu belirsiz, yabancı bir karmaşaya dönüştürüyordu.

Zaf, "İyi uyudun mu?" diye sordu tüm bunlar normalmiş gibi ve sesindeki tatlı aşinalık neredeyse her şeyi normal kılıyordu. Neredeyse.

"Evet," dedi çünkü bu doğruydu. "Ya sen?" Cevap olması gerekenden daha önemli görünüyordu ama Zaf'leyken her şey olması gerekenden daha önemliydi.

"Evet. Bana o tılsımı verdiğinden beri çok iyi uyuyorum. Ve sanırım dün gece beni yordun."

Kadının böyle gülümsemesi mide bulandırıcıydı. Mide bulandırıcı! Ama gülümsemekten kendini alamıyordu.

Sonra Zaf usulca, "Bana döner misin?" diye sordu ve sırtındaki yatıştırıcı, belli belirsiz dokunuşu kayboldu.

"Tabii ki!" Dani o kadar hızlı yuvarlandı ki mahcup bir nevresim sosisi gibi çarşaflara dolandı. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü adamın sesinde endişeye benzer bir şey duyduğunu sandı ve öyle bir şey istemiyordu. Onun için kötü ya da üzücü bir şey istemiyordu, bu kendi rahatını korumak anlamına gelse bile. Bu da rahatsız edici, riskli ve potansiyel olarak tehlikeli bir bakış açısı gibi görünüyordu ama bunu başka bir zaman düşünecekti.

Neyse ki Zaf onunla yüz yüze geldiğinde üzgün görünmüyordu. Hatta gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. "Çarşaflara yapıştığını biliyor muydun?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Dani. Adam sabahın ilk saatlerinde bile yakışıklı görünüyordu, bu hem hoş hem de son derece sinir bozucuydu. Şafağın utangaç ışığı ona yakışıyor, tenini parlatıyordu. Yataktaki hali inanılmaz seksiydi ve gözlerindeki uyku mahmurluğu kadının kanını kaynatıyordu.

Parmak ucunu kadının kulağının kıvrımında gezdirdi, gülümsemesi küçük ve yaramazdı. "Yani. Birkaç kuralı çiğnedik."

Geceyi burada geçirme. Duygulara kapılma.

"Evet," diye mırıldandı Dani. "Yaptık. Ama kendimi savunmam gerekirse, bunu yapmamı Inez Holly söyledi."

Zaf'in parmak ucunun kadının tenindeki yolculuğu durma noktasına geldi ve adam gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Ee..." Hım. Bunu söylemek garip olabilirdi, değil mi? Ama o *garip biriydi* ve Zaf'e karşı hep öyle olmuştu, Zaf de bunu umursamıyor gibiydi. Hafifçe öksürdü ve devam etti. "Dün Inez Holly tuvalette bana, *başarının önemli bir anahtarı da neşenin peşinden gitmektir,* dedi. İşte buradayız."

Bir an için Zaf o kadar şaşırmış görünüyordu ki Dani muazzam sıçtığından endişe etti. Fazla üstüne gittiği için. Dün Dani biraz mutluluk sarhoşuydu, *Zaf neşenin ta kendisi* ânını yaşadığında mutluluktan uçmuştu ve şimdi affetmeyen sabah ışığında her şey epey... utanç verici görünüyordu.

Ama sonra adam hafifçe ve çarpık bir biçimde gülümsedi ve kadının göğsündeki gerginlik azaldı. "Bu çok tatlı," dedi. Sanki bu fikre alışmaya başlamış gibi gülümsemesi genişledi. Sonra gözlerinde alaycı bir ışık belirdi ve sordu. "Neşe, ha?"

Kadının yüzü kızardı. "Her neyse."

Kesinlikle konuyu değiştirme zamanı gelmişti. Adamın bakışlarından kaçarak odada başka, daha güvenli bir konu aradı ve ânında buldu.

"Aman Tanrım," dedi, komodine uzanmak için eğilerek. "Şu meşhur aşk romanları."

Kadın, çalar saatinin yanında duran kitabı kaparken Zaf homurdandı. "Sanırım dün gece oturma odamdaki kitaplığın tamamını fark etmedin."

"Dün gece oturma odana gidemedim," diye hatırlattı ona. "Beni mutfakta becerdin, beni yatakta becerdin, bir yerden peynirli kızarmış ekmek getirdin..."

"Çay ve bitkiler yerine yiyeceklerle dolu bir mutfağa sahip olmanın mucizeleri," dedi adam kuru bir sesle.

"Ve sonra uyuyakaldık." Doğrulup elindeki parlak küçük kitabı inceledi. Eski zaman kıyafetleri giymiş, skandal yaratacak kadar çekici siyahi bir çift, kitabın kapağını süslüyor ve her biri ölümsüz aşklarının yoğunluğundan biraz acı çekmiş gibi görünüyordu. "*Fırtına*," diye mırıldandı, parmaklarını başlığın üzerinde gezdirirken. "Şu anda bunu mu okuyorsun?"

"Neredeyse bitti."

"Ne hakkında?"

Arkasına yaslandı ve ona tembelce gülümsedi. "İlla öğrenmek istiyorsan, sana da bir tane alırım. Spoiler yok."

"Mutlu son hariç."

Güldü. "Bu bir spoiler değil. Bu bir güvenlik ağı."

Dani durakladı, kelimeler zihninde bir şeylere takılıyordu. "Bir güvenlik ağı. Biliyor musun, bana hiç söylemedin. Bu kitapları neden okuyorsun, Zaf? Nasıl başladın?"

Adamın gülümsemesi yumuşadı ve daha yaşlı, daha hüzünlü bir hal aldı. "Çünkü babam ve Zain öldükten sonra üç yıl boyunca depresyondaydım. Sonra yengem onu korkuttuğumu söyledi ve kafama bir Harlequin aşk kitabı fırlattı. O gittikten sonra özür dilemek istedim ama yapamadım. Yapamadım işte. Ben de kitabı aldım ve okumaya başladım."

Kadının kalbi un ufak olacak gibi çarpmaya başladı. "Zaf," diye fısıldadı. Adamın sözlerindeki acı eskiye dairdi ama güçsüz değildi. Dani kitabı kenara bıraktı ve onu yatağa geri itti, istese de istemese de ona sarılmak için yuvarlandı. Çünkü bu adamı

tanıyordu ve gözlerindeki bakış ona paylaşacak daha çok şeyi olduğunu ama bunu biraz yardım almadan yapamayacağını söylüyordu. Başını göğsüne yasladığında ve adamın sanki bu hareketi bekliyormuş gibi rahatladığını hissettiğinde, yanılmadığını anladı.

Zaf derin bir nefes aldı ve sesi boğuklaşarak, "Özür dilerim," dedi.

"Gereksiz yere özür diliyorsun," dedi kadın ve gözleriyle buluşmak için döndü. "Artık 'daha iyi' olmaya çok önem verdiğini biliyorum. Her şeyin üstesinden geliyorsun. Başa çıkabiliyorsun. Ama başa çıkmak da bir insandan çok şey götürür. Ve bir şeylerle başa çıkmak asla mücadele etmemek, kaytarmamak ya da hissetmemek anlamına gelmez. Hiçbir şey siyah ve beyaz değildir, hatta yakınından geçmez. Bu yüzden her konuda ama özellikle de buna dair ne istersen yapmanı, söylemeni ya da hissetmeni istiyorum. Ve asla kendin olduğun için özür dilemeni istemiyorum. Bir daha asla."

Söylediği her kelimeyle, daha doğrusu garip bir yüksek gücün göğsünden isteksizce çekip çıkardığı her kelimeyle Zaf'in bakışları yumuşadı ve koca vücudunda dolaştığını hissettiği gerginlik azaldı. Adam gözlerinde şefkatli, hiç bitmeyen ve korkunç derecede gerçek bir şeyle ona bakıyordu. Dani acı bir şekilde az önce üzerine kustuğu duygusal dürüstlükten pişmanlık duyması gerektiğinin farkındaydı ama duymuyordu. Şimdi bile böyle gülümsemesine sebep oluyorsa, asla. Bu adamın daha rahat nefes almasını sağlayacaksa, asla. Pişman değildi.

Ki bu hafiften korkutucuydu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Zaf, eli kadının başının arkasını okşamak için hareketlendi. Ve kadın ilk kez bu sessiz ve

anlamlı teşekkürü iade etmek için kendini zorlayamadı. Yalnızca gözlerini kapadı ve bekledi.

Çok geçmeden adam hikâyesine devam etti. "Kazadan sonra biraz raydan çıktım. Sanırım bundan daha önce bahsetmiştim. Kendimi bildim bileli kaygılarım vardı ama babam ve Zain'siz olmak, özellikle de Zain..." Dani, adam derin nefes alırken göğsünün inip kalkmasıyla birlikte kendisinin de hareket ettiğini hissetti. "Aramızda yedi yaş vardı. Ailem bir çocuk daha yapamayacaklarını düşünüyordu ama sonra ben doğdum. Yani bir nevi küçük baba gibiydi, ne demek istediğimi anlıyor musun? Hep yanımdaydı, sonra gitti ve ben nefes alamadım. Anksiyetenin insanı sürekli gerginleştirdiği düşünülür, olabilir de. Ama kimse seni nasıl öfkelendirdiğinden bahsetmez. Yine de sonunda öfke azaldı ve ondan sonra ben... bir hiçtim. Uzun, çok uzun bir süre. Bir hiçtim."

Dani, adamın sesindeki acıyı göğsüne inen bir yumruk gibi hissetti. "Hayır, değildin. Sen her zaman bir şeysin, Zaf. Öyle hissetmediğinde bile. *Bir hiç gibi* hissetmediğinde bile nazik, akıllı, düşünceli ve huysuz bir şerefsizin tekisin. Sen hâlâ sensin."

Adamın gülümsemesi silik ama gerçekti ve kadın bu gülümsemeye açtı. "Evet. Evet, bu doğru." Adam onu kendine çekip yanağından öptü. "O zamanlar bana bunu hatırlatan aşk romanlarıydı. Hiç okumadığın için muhtemelen garip geliyordur. Ama her şey duygularla ilgili Dan, bütün olay, bütün hikâye, bütün *mesele*. İnsanların sorunlarıyla yüzleşmesi, üstesinden gelmesi ve en azından uzun vadede asla ama asla başarısızlığa uğramamasıyla ilgili onlarca kitap. Benim hikâyem çoktan mutsuz sona ermiş gibi hissediyordum ama en kötüsünü yaşamış ve yine de mutluluğu bulmuş biri hakkında okuduğum her kitap tam tersini söylüyordu. Sanki ben istemezsem hikâyemin bitmesine

gerek yokmuş gibi. Sanki duygularımı geri kazanacak kadar güçlü olabilirsem ve üzerinde çalışabilirsem, belki tekrar iyi olabilirdim. Devam etmem için bana ilham veren şey de buydu. Daha iyi hissetmek imkânsız görünse bile iyi seçimler yapmak için."

Dani'nin göğsünde parlak, şefkatli ve her şeyi tüketen bir sel vardı ve bu tamamen Zaf içindi. Bu kadar büyük bir şeyi nasıl ifade edeceğini tam olarak bilmiyor, ona bir isim bile veremiyordu. Ama adamın bunu hissetmesini istiyordu. Bu yüzden tenine, ulaşabildiği her yerine küçük öpücükler kondurdu ve adam yavaşça gevşemeye başladığında, kadın anlaşıldığını biliyordu.

Artık romantizmin onun için önemini de biliyordu, *gerçekten* biliyordu. Sadece kitapların değil, kendi sonsuza dek mutluluk arayışının da. Adamın tatlı, sevgi dolu, belki biraz eski kafalı olduğunu düşünmüştü ama şimdi fark ediyordu ki o... ilham alıyordu. Hayatı bir başkasının sözleriyle sonsuza dek değişen insanlardan, *pek çoğundan biriydi.* Ve bu Dani'nin hafife aldığı bir şey değildi. Dani hayatını kelimelerden kazanıyordu. Onların her şeye karşılık gelebileceğini iyi biliyordu.

Bu da bu yeni bilgiyi en hafif tabirle korkutucu hale getiriyordu.

Zaf'in kafasındakilere dair bu yeni bakış ciğerlerini daralttı, kemiklerinin ekstra ağırlık ve baskı altında gıcırdamasına neden oldu. Ama omurgasını çelikleştirdi ve nefes almaya çalıştı çünkü şimdi adama yaşatabileceği hayal kırıklıklarına dair endişelenmenin zamanı değildi. Hem zaten birbirlerine *âşık* falan da değillerdi. Sadece birlikteydiler ve deniyorlardı. Hepsi bu kadar. Ufak adımlar.

Ama zihninin gerisindeki endişeli küçük ses, *Bu ufak adımlarının seni nereye götürmesini istediğini biliyorsun,* diye fısıldadı.

Endişesini kenara itti ve önemli olan şeye, Zaf'e odaklandı.

"Bana ailenden bahseder misin?"

"Evet." Nefes aldı ve gülümsedi. "Yeğenimle tanıştın. Toplum içinde normal bir insan gibi davrandığını biliyorum ama sakın güvenme, yabanidir."

"Onunla çok gurur duyuyor olmalısın."

"Tabii ki. Diğerlerine gelince... Yengem Kiran'ı seversin. Kontrol hep ondadır. Büyük düşünür. Hedef odaklıdır. Annemle birlikte butik işletiyor ve binlerce insan, ıı, kıyafetleri için Instagram'da onu takip ediyor."

"Sahiden mi? Tanrım, iyi giyiniyor olmalı."

"Evet."

"Bu da giyim konusundaki katı fikirlerini açıklıyor."

"Hayır. Sadece *senin* kıyafetlerine dair katı fikirlerim var. Kıyafetlerinin içinde çok güzel, dışındaysa harikulade görünüyorsun." Bunları öyle bir içtenlikle söylemişti ki kadın deli gibi sırıtıyordu. "Annem," diye devam etti, "kaçıktır ve bunu saklamakta ustadır. Hayatının çoğunu sakin ve ağırbaşlı gibi davranırken geri kalanımıza sessizce gülerek geçirir."

"Kulağa harika geliyor."

"Öyle," dedi Zaf hissederek. "Ve sonra, tabii ki babam ve abim var. Babam bilgisayarlarla çok ilgiliydi. Okula duyduğum nefreti ya da sahada koşup dayak yemekten neden hoşlandığımı hiç anlamazdı ama yine de beni destekledi. Maçlarıma gelir ve topa her dokunduğumda herkes sussa bile tezahürat yapardı." Bu anıyı hatırlayınca güldü ve gülüşü Dani'nin yüreğini hoplattı. "Ve abim Zain... Zain benim kahramanımdı. Kitapları ve ragbiyi en az benim kadar severdi. Aslında her gün sabah namazına kalkardı ama uyuyakalırsam beni yargılamazdı. Çocukken anksiyete ile mücadele etmeye başladığımda, olan biteni fark eden ve anlayan kişi oydu. Aileme durumun ciddiyetini açıkladı

ve beni doktora götürdü. O çok..." Zaf'in sesi toparlanmadan önce hafifçe çatladı. "O çok özel biriydi. Ve onu özlüyorum."

Dani dudağını ısırdı çünkü ısırmazsa bir duygu seli ortaya çıkıp ikisini de boğabilirdi. "Teşekkür ederim," dedi sonunda, "bana anlattığın için."

"Teşekkürler," dedi usulca, "anlatabileceğim biri olduğun için. Keşke..."

"Keşke ne diyecektin?"

"Keşke seni tanıyabilselerdi." Omuz silkti. "Ama en azından annem seninle tanışabilir."

O ânın ciddiyeti, Dani'nin dilini yutarken çıkardığı gergin, hırıltılı sesle bozuldu. "Sen... Annenle tanışmamı mı istiyorsun?" diye ciyakladı.

"Ee..." Şüpheli bir şekilde kahkahaya benzer biçimde öksürdü. "Sesin şu anda pencereden atlamak istiyormuşsun gibi geliyor."

"Hayır! Hayır, hayır, hayır. Bu yalnızca..." Mateo'dan sonra katıldığı aile toplantılarının sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Aslında tek parmak sayabilirdi, o da epey rahatsız edici bir seks deneyimi (hem Dani'yi hem de vajinal PH'ını dehşete düşürecek kadar kremşanti), akıl almaz derecede kötü bir zamanlama ve paspasın altında yedek bir anahtar içeren talihsiz bir kazaydı.

"Sakin ol," diye homurdandı Zaf. "Seni şimdiden sürüklemeye çalışmıyorum. Sadece bunun eninde sonunda gerçekleşeceğini varsayıyorum, tabii etkileyici bir kaçınma becerisi geliştirmezsen."

Dani gergince kahkaha attı ve bu kaçınma becerilerinin ne kadar ciddi olması gerektiğini merak etti. Zaf'in hayatta kalan son ebeveyninden kaçacağından değil ama adamın büyük bir sevgiyle bahsettiği; yakınlıkları belli olan ve Dani'nin huyların-

dan kolayca nefret edebilecek ya da genel olarak saçlarını, göğüslerini ve büyücülüğünü onaylamayacak biri söz konusu olabilirdi. Gerçi Dani *umursamazdı* ama Zaf umursayabilirdi ve...

"Pekâlâ," dedi Zaf sertçe, hafif bir gülümseme dudaklarını kıvırırken. "Kafan patlamadan önce konu değiştirelim."

"Kafam patlamayacak."

"Hayır patlamayacak çünkü konuyu değiştiriyoruz."

Dani güldü. Onu nasıl her zaman güldürebiliyordu? Ve neden tüm bunlara karşı çok daha sakin görünüyordu, sanki olan biten her şey dün aniden yön değiştirmemiş gibi? Aslında şikâyet ettiğinden değil. Bu yeni bölgede birinin sakin kalması gerekiyordu ve bu kişinin Zaf olması mantıklıydı. Şu anda bile ona dokunma şekli, nefesinin kolay ritmi ve gözlerindeki sıcaklık, kadının kalp atışlarının biraz yavaşlamasına neden oluyordu.

Adam başparmağıyla kadının elmacık kemiğini okşadı, tekrar konuşmadan önce uzun süre devam eden yatıştırıcı bir hareketti bu. "Bir keresinde sana ilişkilere neden inanmadığını sormuştum."

"Hatırlıyorum."

"Bana bir cevap verdin. Ama son zamanlarda merak ediyorum," dedi, ses tonu dikkatliydi, "bana her şeyi anlatmış mıydın?"

Dani yutkundu. "Hayır. Anlatmadım."

Çarşafın altında, adamın elleri kadının beline ulaştı ve sıkıca kavradı. "Şimdi anlatmak ister misin?"

Pek sayılmaz. En azından içgüdüsü böyleydi ama bu sefer buna pek katılmamıştı.

Sırf Dani istediği için onunla paylaştığı onca sıkıntıyı; katlandığı, savaştığı ve yendiği acıları ve bunları her açtığında kendisinin ne kadar onur duyduğunu düşündü. Adam tüm bunları

anlatabiliyorsa, o da ona utanç verici bir iki hikâye anlatabilirdi, değil mi? Evet. Evet, yapabilirdi.

Dani söze başladı. "Bir kez âşık oldum. Üniversite yıllarımda Mateo adında bir çocukla tanıştım. Ondan önce hiç ilişkim olmamıştı, sanırım geç olgunlaşan biriydim. Ve dev bir inek öğrenciydim."

Zaf, kadının kalçasını sıktı. "Hâlâ dev bir inek öğrencisin."

"Bu doğru. Ama o zaman daha kötüydüm. Devasa inekliğimi gerçek insan etkileşimiyle dengelemek için zaman ayırmak bana hiçbir zaman doğal gelmedi."

Adamın dudakları seğirdi. "Sahi mi?"

"Ah, kapa çeneni."

"Sadece fark etmediğimi söylüyorum."

Kadın adamın göğsüne bir fiske vurdu.

Adam bir kahkaha patlattı ve kadın bu sesin sıcaklığıyla yıkandı. "Devam et," dedi Zaf sonunda. "Anlat."

"Ah. Şey. Evet. Diğer insanlar gibi doğuştan duygusal olmadığımı fark ettim. O zamanlar bile işime aşırı odaklanma eğiliminde, patavatsız ve duygusuz olabileceğimi biliyordum. Ama iyi bir kız arkadaş olmak istiyordum," dedi ve bu anıyı hatırlarken yüzünü buruşturdu. O kadar genç ve gülünçtü ki bir başkasını mutlu etmek için bazı niteliklerini ortaya çıkarabileceğini düşünüyordu. Bunu yapması *gerektiğini* düşünmüştü. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktı.

Yapmayacak mısın?

Hafifçe öksürdü. "Sonunda değişen bir şey olmadı. Dört yıl birlikte olduktan sonra onu başkasını becerirken yakaladım. Yani, ben odaya girdiğimde başkasını kelimenin gerçek anlamıyla beceriyordu. Eve geleceğimi bilmiyordu. Sürpriz olması gerekiyordu. Çünkü, bilirsin. Romantizm."

Zaf hırladı. Yırtıcı hayvanların birini yemeden hemen önce çıkardığı o ses gibi. Yüz ifadesi de bir o kadar vahşiydi. "Ne *göt herif* ama."

"Hıhı," diye başını onaylayarak salladı Dani. "Ben de öyle dedim. Ama sonra bana bir ilişkiye başlamak zorunda kaldığını çünkü çok sıkıcı, dikkatsiz ve *buz gibi* olduğumu söyledi -aynen bunu dedi- sanırım kendini şiirsel buluyordu. Benimle birlikte olmak onu yalnız hissettirmiş."

Kalçalarındaki eller bir an için gerildi, sonra sanki zorlanmış gibi parmakları tek tek gevşedi. Zaf'in çenesi gerilmişti, "*Ne?*" diye homurdandı.

"Hıhı." Dani gülümsemeye çalıştı ama en iyi gülümsemesi değildi. "Mesele şu ki deli gibi çabalıyordum -ve cahilce bir mutlulukla doğru yaptığıma emindim- oysa tüm bu zaman boyunca hep çuvallıyormuşum."

"Çuvallamak mı?" Zaf kaşlarını çatmakla kalmadı. Dani'nin hiç görmediği kadar öfkeli görünüyor, neredeyse kuduruyordu. Adam çıplak göğüslü ve tehlikeli derecede yakışıklı olduğu için Dani'nin hoşuna gitmişti ama çok heyecanlanmış gibi görünmemeye çalışıyordu çünkü adamın ciddiyeti belliydi.

Cidden kızgındı.

"Çuvallamadın Danika," diye terslendi. "Birini sevdin ve onu mutlu etmeye çalıştın. Uyumsuz olmak kimsenin başarısızlığı değildir. Çuvallamak yalan söylemek, aldatmak ve suçu kendi adi, omurgasız saçmalıklarından başka bir şeye atmaktır. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben..." diye duraksadı, adamın gözlerindeki ateş onu şaşırtmıştı. Kendisi de kızgındı, elbette kızgındı. Ama belki de bu kadar değildi. Çünkü o zamanlar bunu hiç bilmiyordu.

"Artık biliyorum," dedi sonunda.

"Güzel." Onu daha sıkı tuttu, yakına çekti ve daha da gürledi. "Ne boktan bir herif. Soyadı ne demiştin?"

Kadın bir kaşını kaldırdı. "Soyadını söylemedim."

Zaf homurdandı.

"Her neyse." Dani yutkundu. "Ondan sonra bir ilişki için kendimi değiştirmeyi reddettim. Romantizmi işimin önüne koyarak, birinin *gününün* nasıl geçtiğine dair anlamsız sohbetlere zaman ayırmak için eğilip bükülerek, zorla büyük jestler yapmaya çalışarak ya da yıldönümlerini umursuyormuş gibi davranarak kendimi aptal yerine koymayacaktım..."

Zaf başını kaldırıp gözlerini kısarak ona baktı. "Yıldönümleri umurunda değil mi?"

Dani elini salladı. "Sevgililer Günü'nün bir nedeni var. İlişkide geçen zamanı bir hapis cezası gibi işaretlemek yok yere iç karartıcı görünüyor." Durakladı. "Demek istediğim, taviz vermeyi bıraktıktan sonra, denediğim diğer tüm ilişkiler de doğrudan çöp oldu. Sonunda, buna devam etmek herkesin zamanını ve enerjisini boşa harcamak gibi göründü. Ben de bıraktım." Ve şimdi, dünyadaki en iyi ilişkiyi hak eden ve bunu bilecek kadar akıllı, dünyanın en tatlı adamına bağlanarak eyere geri atlamıştı. *Güzel eğitim tekerlekleri, Danika.* Birden boğazı düğümlendi, kalbi kaburgalarında çarpmaya başladı.

"Hey," dedi Zaf, kolunu sıkarak. "Dinle. O adam sadece boktan biri değildi, senin mükemmelliğini anlayamadığına göre beyninde kurtçuklar vardı. Ama ***ben anlıyorum***. Ve sen mutlu etmeyi biliyorsun Dan. Sana ilişkilerin bir tükeniş gibi hissettirmemesini söylemiştim, hatırlıyor musun? Buna değdiğinde ve doğru olduğunda, uzlaşmak ***isteyeceğini*** söylemiştim."

"Evet?"

"Belki de geldiğimiz nokta budur. Çünkü yapamayacağını düşündüğün her şeyi zaten benim için yapıyorsun Danika." Durakladı. "Yıldönümü meselesi hariç. Onu sonra konuşuruz."

Gülmek istiyordu, gülmesi gerekiyordu. Ya da gülümseyip, *Tanrım, haklısın!* diyecek ve mükemmelliğin onu yakaladığını fark edecekti. Ama öyle olmadı. Olamazdı da. Hayat böyle işlemiyordu. Bunun yerine, boğazına kadar yükselen sıcak suyun içinde gibi, ılık ve karıncalı bir rahatsızlık boğazından yukarı süzüldü.

"Hayır," dedi yavaşça. "Bu tür şeyler bir gecede değişmez. İlişkiler konusunda hâlâ kötüyüm." Elbette öyleydi. Olmak zorundaydı. Bu işe daha dün karar vermişti ve Mateo hakkında konuşmak ona *nasıl* yapacağının ayrıntılarını yüzde yüz bilmediğini hatırlatıyordu.

Bu kadar değer verdiği adama istediği türden bir ilişkiyi nasıl verecekti? Birden ciğerlerinin sıkıştığını hissetti. Biraz daha hava almak için dik oturdu.

"Danika," dedi Zaf usulca, yanına oturarak. Omzundaki eli her zamankinden daha ağırdı. "İlişkiler konusunda fena değilsin. Çok sevimlisin. Akıllısın, tatlısın, cömertsin ve beni gülümsetiyorsun. Sana ihtiyacım olduğunda -*herkesin* sana ihtiyacı olduğunda- dinliyorsun. O yüzden yapma..."

"Dur," dedi sıkıca. "Sadece dur, tamam mı? Olumlu özelliklerim olduğunu biliyorum Zafir, tabii ki biliyorum. Tıpkı antisosyal, yıpratıcı, zaman zaman sıkıcı olduğumu, esnek ve mükemmel olmadığımı bildiğim gibi. Yanından bile geçmiyorum. Deniyorum ama fazla umutlanma. Başka birine dönüşmeyeceğim."

Omuzlarını kamburlaştırdı, önündeki çarşaflara odaklandı ama göz ucuyla Zaf'e umutsuz bakışlar atmaktan da kendini

alamadı. Sözleri karşısında yüzünün düştüğünü görmek canını yaksa da. Bir kabuğu koparmak gibiydi.

Beyninin uzak bir kısmı adamdaki ani değişikliklere, klinik bir listeye işaret etti: *Kaskatı kesilmiş. Endişeli. Artık gülümsemiyor.* Sabahtan beri gülümsüyordu, yaşadığı en zor şey hakkında konuşurken bile... Ama kadın yüzündeki mutluluğu silip atmıştı. Böyle davranarak çoktan çuvallamıştı ama kendini rahatlatamıyordu.

"Senin başka biri olmanı istemiyorum," dedi kararlılıkla. Ancak Danika sesindeki panik havasını da fark etti. "Ben de bunu söylüyorum Danika. Ben..." Tereddütle durup devam etti. "Seni olduğun gibi seviyorum. Tam olarak olduğun gibi."

Dani'nin zihni durma noktasına geldi. "Ne?" diye zayıfça yankılandı. Ya da belki de sesi, kulaklarındaki nabzının uğultusundan zayıf geliyordu.

Adam bakışlarını ona sabitledi. "Sanırım beni duydun, tatlım."

Kadının düşünceleri çeşitli açıklamalar üzerinde bocaladı ve mantıklı görünen tek bir açıklama bile bulamadı. Ne çıkacağını bilmeden ağzını açtı, endişeli bir korku dalgasında boğulduktan sonra, "Nasıl?" diye mırıldandı.

Yanı başındaki Zaf gözlerini kırpıştırdı, acı verici bir şekilde kararsız görünüyordu. "Ben... Ne?"

"Beni nasıl sevebilirsin?" Çünkü ağzını açtığı anda, en doğru soruyu sorduğunu fark etmişti. Sorulacak tek soru. "Ne zaman başlama fırsatı bulacaksın ki? Yani, iyi vakit geçirdiğimi biliyorum, beni yanlış anlama." Gülme girişimi rahatsız edici bir şekilde acıydı. "Ama geçen ayı seni itip kakarak, seks için kullanarak ve çeşitli iş nevrozlarıyla seni ölümüne sıkarak geçirdim, peki tam olarak ne zaman?.."

"Kes şunu." Adamın sakin kalmaya çalıştığını görebiliyor ama çenesindeki gerginliği, sesindeki hafif öfkeyi fark edecek kadar da iyi tanıyordu onu. "Geçen ayı beni mutlu ederek, mümkün olandan daha fazla boşalmamı sağlayarak, bana ve işime yardım etmek için saçma bir plan yaparak geçirdin. Ve seni neden sevdiğimi anlamıyor musun? Tatlım, seni sevmek hayatımda yaptığım en kolay şey."

Seni sevmek hayatımda yaptığım en kolay şey. Keşke Dani, aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen buna inanacak kadar aptal olsaydı. Keşke bu... bir peri masalı yerine gerçek gibi gelseydi. Ama değildi ve öyle olmadı. Ve kalbi... kalbi aşka düşmedi. Çöktü.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı kadın. Kıyamet sonrası bir kâbusta kan kırmızısı bir güneş gibi yavaş ve korkunç bir şekilde nihayet farkına varıyordu. Ayağa fırladı, çarşafları da kendisiyle birlikte sürükledi.

"Danika, şu anda her ne düşünüyorsan, yüzündeki ifadeden bunun kesinlikle yanlış olduğunu anlayabiliyorum."

Ama öyle değildi çünkü her şey mantıklıydı. Tek mantıklı açıklama *buydu.* "Ne yaptığını biliyorum, Zafir."

Adam ne yapacağını şaşırmış bir halde bakakaldı. Çünkü elbette bunu bilerek yapmıyordu. Böyle bir şeyi asla bilerek yapmazdı. "Ne?"

"Rol yapıyor, birlikte yatıyor ve her türlü çizgiyi bulanıklaştırıyorduk. Bu yüzden ikimizin de kafası karıştı ve *bunu* yaptık." Çılgınca el kol hareketleri yapıyor, nabzı panikle atıyordu. "Şimdi her şeyi romantikleştiriyor, bizi destansı bir aşk hikâyesine dönüştürmeye ve benden hiç olmadığım bir şey yaratmaya çalışıyorsun..."

"Ciddi misin?" diye sordu adam.

"Mantıklı konuşmuyormuşum gibi davranma," diye çıkıştı, yerde kıyafetlerini ararken. "Yalnızca bir saniyeliğine kendine

sor, hissettiğin şey benimle mi ilgili, yoksa kendine örmek istediğin hikâyenin bir parçası mı?" *Ve sonra bana söyle. Bana gerçeği söyle, iyi olsun, beni inandır, o zaman sakinleşip yatağıma dönebilirim ve* ölecekmiş *gibi hissetmeyi bırakabilirim.*

Zaf bir küfür savurarak ayağa kalktı ve bacaklarını eşofmanın içine soktu. "Danika, birlikte uyuduğumuz ilk gece evinden karnımda düğümlerle ayrıldım çünkü sana bir şeyler hissettiğimi anlamıştım ve nasıl yürüyeceğini bilmiyordum. Umabileceğim en iyi şeyin seni unutmak olduğunu düşündüm. Sence bu romantikleştirdiğim türden bir şey mi? En kolay seçenek sen değilsin ki!"

Kadın durdu ve dönüp ona baktı. "Haklısın," diye fısıldadı çünkü daha yüksek sesle konuşursa... ağlayabilirdi. "Ben hiç de kolay bir seçenek değilim."

Adam şaşkın görünüyordu. "Bunun kötü bir şey olduğunu söylemedim! Tam tersi. Bu işe tesadüfen bulaşmadım." Yaralı bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça ona yürüdü. Birlikte uyanmışlardı, kadına mükemmel olduğunu ve onu sevdiğini söylemişti ve hak ettiği tatlı romantik an yerine, her şeyi bu hale getirmişti.

Tanrı aşkına, yalnızca *teşekkür edip* adama bir kahve yapamaz mıydı?

"Seni seviyorum," diye tekrarladı usulca. "Ve bu şuna ya da buna rağmen değil. Seni olduğun gibi görmediğim için değil. Başka biri olmanı istediğim için değil. Ben sadece... seni seviyorum."

Adam aslında sevmiyordu tabii ki. Sevemezdi. Kandırılmıştı. Ve kadın da onunla birlikte kandırılmak istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki... ama uzun sürmezdi. Devam edemezdi.

Her şeyi berbat ettiğinde, beklentilerinin baskısı altında ezilmeye başladığında, Zaf onu hâlâ sevecek miydi? Yalnızca eğilip bükülmeyeceğini, şu ya da bu zaman bardağı taşıran son damla-

yı görmek için her şeyi sürekli zorlaştırdığında? O anda, pürüzlü yanlarının adamın parlaklığını aşındırabileceği binlerce yol hayal edebiliyordu ve o...

Şimdiye kadar yaşadığı her ilişkide biri mahvolmuş, biri de mahveden olmuştu. Danika iki rolü de oynamak istemiyordu. Onunla değil.

"Özür dilerim," dedi.

Adam ne demek istediğini biliyordu. Her zaman bilirdi. "Yapma. Danika, *yapma.*"

"Bu bir hataydı."

Adam tokat yemiş gibi geri adım attı. Yüz ifadesi kâğıt gibi buruştu ve kadının kalbi de öyle. "Hayır," dedi. "Biz... deniyoruz. Benimle dene Dan. Bana bir şey ver..."

Kadın, "*Denedik,*" diye düzeltti çünkü ilk gözyaşları onu ikiye bölmeden buradan defolup gitmesi gerekiyordu. "Ama denemek işe yaramadı."

On Sekizinci Bölüm

Dört saat sonra, Zaf ragbi sahasında durmuş, son oğlanlara el sallayarak veda ediyor ve Tackle It toplantısı boyunca gerçek, canlı bir insan gibi davrandığı için kendiyle gurur duyuyordu.

Aslında insan bile değildi. Binlerce parçaya bölünmüştü ve uzun zamandır ilk kez, kendini tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulamıyordu.

Denemek işe yaramadı.

Dani'yi sevdiğini söylediğinde kadının yüzündeki ifadeyi, dehşeti, korkuyu ve inançsızlığı unutamıyordu. Onun ne kadar korktuğunu *bildiği* halde, eski sevgilisinin onu nasıl mahvettiğini daha yeni anlatmışken onu sevdiğini ne *bok* yemeye söylemişti ki?

Çünkü onun iyileşmesini, endişelenmeyi bırakmasını istemişti. Paniklediğini görmüş, onun Danika olduğunu, zamana ve alana ihtiyaç duyduğunu hatırlamak yerine, ona başka biri, büyük 'seni seviyorum' ânından memnun kalacak biri gibi davranmıştı. Zaf bir şeyi umursadığı zaman, biraz şey olma eğiliminde

olduğunu fark etti... katı. Keskin çizgiler çizip onlara bağlı kalmak, bildiği yoldan gitmek istiyordu. Oysa kadın küçük adımlar istemişti, o da koşmuştu. Ne zamandan beri mükemmel senaryoyu takip etmek, gerçekten birlikte olmak istediği kadından daha önemli oldu?

Denemek işe yaramadı.

Zaf hâlâ bu gerçeği sindirmeye çalışıyor, dikenleri boğazını kanatıyordu. O sırada sahaya baktı ve kenarda dolaşan tanıdık, saz gibi ince bir figür gördü. Nane yeşili başörtüsü, krem rengi bluzu ve pantolonu, ona uygun nane yeşili ayakkabıları göze çarpıyordu. Hollywood güneş gözlükleri ve küçük, parlak bir el çantası. Elleri kalçalarında ve duruşu *İğrenç çimenler* diyordu.

Kiran.

Zaf'in içinde bir şeyler ufalandı, sadece birazcık. Yanına yaklaştı ve onu kucaklayarak ayaklarını yerden kesti

"Dikkat et," diye homurdanarak el çantasıyla ona vurdu kadın. "İpeğime zarar veriyorsun."

Zaf daha sıkı sarıldı. Ve kadın, sözde kızgınlığına rağmen ona sarılarak bir çapa gibi adamın dünyaya bağlanmasını sağladı.

Kiran'ın kız kardeşleri dünyanın dört bir yanına dağılmıştı; Toronto'da bir mühendis, Nairobi'de bir bilim insanı, Lahor'da bir sanatçı. Ama Kiran ailesini her yerde bulabilen biriydi, boktan dünyayı bir arada tutan parlak gümüş halkalardan biriydi. Ansari'leri en başından beri 'yüksek sesle' sevmişti. Ve Zaf de onu sevmişti.

Bir süre sonra kadın kulağına fısıldadı, "Tatlım, ağlıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Gözbebeklerimden erkeksi bir acı sızıyor."

Kiran güldü. Zaf de gülmeye çalıştı çünkü bunu söylemesinin amacı buydu ama beceremedi. Çünkü canı yanıyordu. Acı çekiyordu. Yalnızca bu kelimeleri düşünmek bile içindeki soğuk,

beton barajı parçalıyor ve duygularının gücü tüm renkleriyle dünyanın en şiddetli şelalesi gibi dökülüyordu. *Siktir,* diye düşündü. Hayır, *teşekkürler, bunu istemiyorum.* Ama yine de geldi.

Adam, "Ah," diye mırıldandı ve göğsünü ovabilmek için Kiran'ı yere bıraktı.

Kiran ona bakarken alnı endişeyle kırışıyordu. "Zaf. Ne oldu böyle?"

"Hiçbir şey."

"*Hiçbir şey* mi?" Kadın bu kelimeye şüpheyle karşılık verdi.

Jamal yanlarına geldi, bu bir sürprizdi çünkü Zaf o kadar kendinden geçmişti ki arkadaşının sahada olduğunu bile unutmuştu. "Kiran'ı aradım çünkü ölü gibi görünüyordun ve benimle konuşmadın."

"Sen bir gammazsın," diye mırıldandı Zaf.

"Ve ben evden çıkarken," diye araya girdi Kiran, "Pofuduk bana eğer üzgünsen bunun muhtemelen sahte kız arkadaşına aşkından olduğunu söyledi."

"Kızın da," dedi Zaf, "bir gammaz."

Jamal yardımsever bir tavırla, "Ya da çok açık ediyorsun," diye ekledi.

Kiran parmağıyla Jamal'i işaret etti. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Git ve ortalığı toparla." Zaf'in koluna girdi -aradaki boy farkını aşma konusunda yılların deneyimi olmasaydı bu biraz garip kaçabilirdi- ve onu sahanın dışına çekti. "Hadi yürüyelim."

"Pekâlâ," diye iç çekti ve Jamal'in öfkeyle oflayıp puflaması geride kaldı.

Birkaç adım attıktan ve uzun süren sessizlikten sonra Zaf'i dürttü. "Ve konuşalım. Yürüyelim ve konuşalım."

"Ne hakkında?" diye sordu donuk bir ifadeyle, sanki bilmiyormuş gibi.

"Çantamla sana tekrar vurmadan sinir bozucu olmayı bırak."

Sahiden de, kız kardeşler ne *içindi* ki?

Ölümlü adınızı terk edip ormanda bir kulübeye taşınmanın eşiğindeyken sizi insan gibi hissettirmek için.

Şey, evet. O da vardı.

"Bu sabah Dani'ye onu sevdiğimi söyledim. Ve bana inanmadı."

Kiran ona bakmaya başladı. "Ah. Ah, tamam. Siz ikiniz ne zamandır gerçekten çıkıyorsunuz?"

"Şey... O noktada, yaklaşık on iki saattir. Bakış açına göre değişir."

Kiran ona biraz daha baktı. Sonra çantasıyla ona vurdu.

"*Ah!* Ne? Anlattım işte!"

"Dur tahmin edeyim. O hazır olmadan tüm duygusal şeyleri üzerine boca ettin, o da ters tepki verdi ve şimdi biri mısır gevreğine işemiş gibi ortalıkta dolanıyorsun." Kiran boştaki elini havaya kaldırdı ve Zaf bunun karşısında irkilmemeye çalıştı. "*Erkekler.*"

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," dedi adam. Vay anasını, gerçekten de biliyordu. Göğüs kafesinde taşlar, karnında yanan kömürler, ayaklarının etrafında beton bloklar vardı. Sanki bir parçası hoyratça kesilip koparılmış gibi hissediyordu. Onu dik tutan tek şey, daha kötü fırtınaları atlattığı ve hayatta kalacağı bilgisiydi. Her zaman hayatta kalacaktı.

Ama bu, canının hayvan gibi acımadığı anlamına gelmiyordu.

"Benim istediğim şeyleri onun hiçbir zaman isteyeceğini sanmıyorum," diye itiraf etti Zaf, kelimeler onu neredeyse boğacaktı. "Bana en başından söyledi ve ben de anlamış gibi davrandım ama... Bir yanım, ona her şeyin iyi olabileceğini gösterirsem fikrini değiştireceğini umuyordu. Ve bu çok boktan. Bizim hak-

kımızdaki fikrini değiştirebilecek tek kişi Dani'nin kendisiydi ve belki de değiştirecekti ama bunu yapması için ona ihtiyacı olan zamanı veremedim." Durakladı. "Ya da belki aslında fikrini değiştirmiyordu ve geceyi sadece Inez Holly ona söylediği için benimle geçirdi. İkisinden biri."

Kiran'ın kaşları kalktı. "Son kısmın ne anlama geldiğini anlamadım, bu yüzden sakıncası yoksa görmezden geleceğim."

"Keşke ben de görmezden gelebilseydim," diye mırıldandı Zaf. *Denemek işe yaramadı.* Kelimeler yine zihnine musallat oldu ve bu kez endişeli bir saplantının tanıdık, alaycı ritmine büründüğünü fark etti. Nefes aldı, sonra bir nefes daha. Konuşmaya devam etti çünkü bazen düğümlerini çözmenin tek yolu buydu. "Sözün kısası şu ki sanırım çok uzaklara ve çok hızlı giderek onu incittim. Ve kesinlikle kendimi de incittim. Bunu yapabilir miyiz emin değilim. O olmayacağı konusunda kararlı, o yüzden... belki de buraya kadardır."

"Ah," diye mırıldandı Kiran bir süre sonra. "Anlıyorum. Üzgünüm, Zafir. Gerçekten çok üzgünüm."

"Biliyorum," dedi adam usulca.

"Onunla... konuşacak mısın?"

"Bilmiyorum." Konuşmak istiyordu. Peşinden koşmayı ve işleri yoluna koymayı her şeyden çok istiyordu çünkü yapması gereken buydu. Sonsuza dek sürecek mutluluk ancak böyle yakalanabilirdi. Ancak Zaf'in sonsuza dek mutluluk arzusu ve aşkın nasıl görünmesi *gerektiğine* dair fikri onu bu pisliğe bulaştırmıştı. Biraz daha düşündükten sonra başını olumsuz anlamda salladı.

"Onun peşinden çok uzun süre, çok ısrarla koştum ve bu da onu panikletti." Zaf panik ne demek bilirdi. Korkunun mengenesini, insanı nasıl sarsıp kim olduğundan emin olamadığı bir

hale getirdiğini biliyor ve sevdiği birine bu duyguyu bir daha yaşatmak istemiyordu. Sadece düşünmek bile onu fiziksel olarak hasta ediyordu. "Onu kendi haline bırakmaktan başka ne bok yapacağımı bilmiyorum."

"Eğer onu bunalttıysan," dedi Kiran yavaşça, "bu iyi bir fikir olabilir. Bazen bir şeylerin... doğru ya da yanlış, mahvolmuş ya da mükemmel olmasına dair endişelendiğini biliyorum. Ama grinin tonları da var Zafir."

"Evet," diye kabul etti. "Evet." O da bu tonları öğrenmek, daha doğrusu kolayca hatırlayabilmek istiyordu. Bunu yapabileceğini biliyordu.

Ama bir şey asla değişmeyecekti: Zaf, Danika'yı siyah-beyaz, açık ve net, hiçbir gri tonuna yer vermeyecek şekilde seviyordu. Onu kesin ve tavizsiz bir şekilde seviyordu. Ve eğer bu Dani için yanlışsa, Zaf bunu kabullenmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Çok fena çuvallamıştı. Ama en azından yalnız değildi.

Zaf durdu ve yengesine döndü. "Kiran... sana hiç teşekkür ettim mi?"

Kadın gözlerini kırpıştırdı, kaşlarını kaldırdı. "Ne için?"

"Yanımda olduğun için. O zamanlar. Babam ve Zain... öldüğünde. Beni yalnız bırakmanı sağlamaya çalıştım. Ya da benden nefret etmeni. Ama bunu yapmadın."

"Evet, şey," diye gülümsedi kadın, "senden nefret etmek imkânsız." Sonra ifadesi yumuşadı. "Sen de beni yalnız bırakmadın, biliyorsun. Ve Fatima'nın daha iyi bir amcası olamazdı." Kiran elini onun yanağına koydu. "Sen benim küçük kardeşimsin, Zaf. Seni seviyorum. Seni bırakmam. Annen ve ben, Jamal ve Fatima, hepimiz bir aileyiz."

Bir aile. Parçalanmış bir aile, doğru ama bu mahvolduğu anlamına gelmiyordu. O ve Danika bu sabah ortadan ikiye ayrıl-

mışlardı ama Danika'yla ilgili şeyler de mahvolmamıştı. Çünkü dünya mutsuz sonlar ve sonsuza dek mutlu sonlar olarak ikiye ayrılmıyordu. Her yerde nimetler ve etrafında neşenin bin bir tonu vardı.

Her tonun tadına varılmalıydı.

Danika ölümün nasıl hissettirdiğine emin değildi ama şu an yaşadığının buna yakın olduğuna emindi. Doğru, aslında hiçbir şey ona zarar vermemişti. Yine de Zaf'in arkasından kapıyı çarptığı anda, sanki birkaç hayati organı birden vücudundan kopup gitmiş gibi hissetmişti. Sanki tüm organları kapının diğer tarafında sıkışıp kalmış, ona ulaşmak için tahtaya çarpıyor ve Dani, her bir morartıcı darbeyi hissedebiliyordu.

Bugün bininci defa gibi gelen bir hıçkırık omuzlarını sarstı ve boş iç organları sızladı.

Yanında, Chloe'nin geniş, lokum gibi kanepesinde oturan Eve yüzünü buruşturdu. "Ah canım." Sorcha'ya ciddi bir bakış attı ve, "Onu buraya getirmekle en doğru şeyi yaptın," diye mırıldandı.

"Hayır, yapmadı," diye hıçkırdı Dani (evet, *yine* hıçkırdı, gözyaşı kanalları arızalı görünüyordu) bir tomar kâğıt mendilin altından.

"Ve beni arayarak da en doğrusunu yaptın," diye devam etti Eve.

"Hayır, *yapmadı*." Dani oturma odasındaki en yakın arkadaşına ters ters baktı. "*Seni* ne zaman kız kardeşlerine gammazladım, seni hain... *kertenkele*!"

Sorcha muhteşem kaşlarını kaldırdı. Etkisi epey şiddetliydi. "Eğer gözyaşları içinde seni arayıp eve yürüyemeyecek kadar ağ-

ladığım için rastgele bir cips dükkânının arkasından acil kurtarma talep edersem, kız kardeşlerimden hangisini istersen araman için sana resmî izin veriyorum." Durakladı. "Aileen hariç. Sakın Aileen'i aramaya kalkma."

Dani'nin sert bir yanıt verme girişimine ablası engel oldu. "Redford," dedi Chloe, telefonu kulağına dayayarak, "Trent Nehri'ne birini atmaya ikna edebilecek tehlikeli arkadaşların varsa, onları hemen topla ve çok iyi para verdiğimi söyle."

Dani gülmeye çalıştı ama sesi boğuk bir ciyaklama ve kabarcık olarak çıktı.

"Ah, canım," diye yüzünü buruşturdu Eve, ona lavanta kokulu bir mendil daha uzatırken. "Ne kadar fena bir durum."

Dani burnunu sildikten sonra, "Değil," diye ısrar etti. "Ben iyiyim. Her şey yolunda." Denemiş ve başarısız olmuştu ama bu beklenen bir şeydi, o halde neden canı acıyacaktı ki? Acımamalıydı. Ve Zaf'in onu sevdiği konusunda kendini kandırması da acıtmamalıydı çünkü *Dani'nin onu* sevdiği falan yoktu. Sadece Inez Holly'nin onayıyla kafayı bulduğu için dün gece bazı saçma sapan kararlar vermişti. Bu sabahki olaylar, Dani'ye kim olduğunu ve baştan çıkarıcı aşk meseleleri konusunda aldığı dersleri hatırlaması için evrenden gelen bir uyarı atışıydı. Hepsi bu kadar. Hepsi *bu kadar.*

Bunu net ve sakin bir şekilde açıklamak için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey kulak tırmalayan bir başka feryat oldu.

Tüh.

"Onu aldığımda," dedi Sorcha acımasızca, "ne dediği anlaşılmıyordu ama *Zaf* dediğini duydum."

"İşte bu yüzden mesaj atmak yerine aramayı tercih ederim," diyordu Chloe sabırla cep telefonunda konuştuğu sevgilisine. "Yazı izi yok. Hattının dinlenmesi için bir neden göremiyorum,

o yüzden bir adamın muhtemel ölümünü ayarlamak için iyi bir yöntem."

"Chloe, dürüst olmak gerekirse," dedi Dani, "Zaf bir şey yapmadı..."

"Küçük kardeşler susar, ablaları konuşur," dedi Chloe sertçe, sonra dikkati tekrar telefona yöneldi. "Hiçbir şey ima etmiyorum canım, sadece senin çok becerikli bir adam olduğunu ve muhtemelen başka becerikli adamlar tanıyor olabileceğini söylüyorum. Özellikle de sanatçıların aşırı duygusal olduğu bilindiğine göre. Evet. Evet. Evet. Elbette hapse girmeni istemem; *yakalanmanı* önermiyordum. Hayır. Ona soracağım. Danika, portakallı çikolata mı istersin, bitter mi?"

"İkisi de," dedi Danika asık suratla.

"Ben de," diye söze girdi Eve.

"Ve ben." Bu Sorcha'ydı.

"Hepimize de ikisinden. Ah, sızlanmayı kes, dişlerimiz bunca yıl çürümedi. Güle güle. Ben de seni seviyorum."

Dani'nin midesi kasıldı. Kaburgalarının altına bir bıçak saplanmış gibi oldu. *Seni seviyorum,* demişti Zafir. Seni olduğun gibi *seviyorum.* O güzel ağızdan çıkan o yavaş, tanıdık sesten duyulan bu sözcükler ne kadar da muhteşemdi... Dani bunu öyle çok istemişti ki başı dönmüştü. Ama yapamazdı... yapamazdı işte.

Bunu neden *söylemişti ki*? Neden bunu ona söylemiş ve her şeyi çok daha imkânsız hale getirmişti? Dani daha yeni yeni birlikte olabilecekleri, *bunu* mahvetmeyebileceği gerçeğini kavramaya başlamıştı ve adamın beş dakikada ayaklarının yerden kesildiğine inanmasını mı bekliyordu?

Evet. Ona inanmanı bekliyordu çünkü o asla yalan söylemez. Çünkü romantik olmak onu aptal yapmaz.

Ama yanılmış olmalıydı. Öyle *olmalıydı* çünkü Dani sevilebilir olmaya *çalışmamıştı* bile. Ama...

Ama adam denemesine gerek olmadığını söylemişti. Şimdi yeniden nefes alabildiği ve adamın tüm umutlarının ve hayallerinin ağırlığı altında ezilmeden düşünebildiği için kulağa epey makul ve Zafir'lik geliyordu.

Ah canım. Ah canım, ah canım, ah canım.

Gözyaşları yeniden başladı.

"Aman Tanrım," dedi Chloe telefonu bırakarak. "Bize neler olduğunu anlatmalısın Danika, yoksa Gigi'yi aramak zorunda kalabilirim."

"Sanırım... sanırım Zaf beni *seviyor,*" diye feryat etti Dani.

Sorcha temkinli bir şekilde, "Ah... olamaz?" diye seslenmeden önce bir an sessizlik oldu.

"Ama ben bir şey yapmadım, o da *yapmamalıydı,*" diye hıçkırdı Dani. "Ya da yapamazdı! Ama benden hoşlanıyor gibi görünüyordu ve insanlık dışı derecede harika biri, o yüzden belki de *yapabilirdi* ve eğer yaptıysa, her şeyi mahvettim demektir."

"Affedersin, lafını unutma," dedi Eve. "Sadece teyit için soruyorum. Demek istediğin... belli ki yattığın sahte erkek arkadaşın..."

"Bravo, bu arada," diye araya girdi Chloe.

"...seni *sevdiğini* söyledi ve sen bir nedenden dolayı onun bunu... uydurduğuna mı karar verdin?"

Dani çok kısık bir sesle, "Evet," demeyi başardı.

"Peki," diye sordu Eve nazikçe, "karşılığında sen ona ne söyledin?"

"Dedim ki... Dedim ki hata yaptık."

"Ah, lanet olası yüce Tanrım," diye mırıldandı Sorcha. "Ahırdaki bebek İsa, bana *güç* ver. Danika Brown, eğer seni boğarsam..."

"*Bana* kızmayın," diye tersledi Dani. "Bu... Buna hazır değildim! Tek istediğim tanrıçanın emrettiği düzgün bir yatak arkadaşıydı ve işaretler beni bulduğuma inandırdı."

"Tanrı aşkına Dani!" diye bağırdı Sorcha. "İşaretlerin ve çağrıların böyle çalışmadığını *biliyorsun.* Rastgele olayları istediğin şeyle uğraşmaktan kaçınmak için bir bahane olarak kullanmaman gerekir. Çıkan seslere kulak vermen gerekiyor. Gözünü açıp lanet işaretleri görmen gerekiyor!"

"En iyi çözümün *gerçekten* bu mu?" diye sordu Dani. "Ne istediğime mi odaklanayım? Çünkü bu, kaybolmak, kafamın karışması ve ona âşık olmak için kendime izin vermeyi de kapsıyor. Bununla başa çıkması da çok zor Sorcha!" Artılarını ve eksilerini gözden geçirme ya da her açıdan teyit etme şansı olmamıştı. Tanrı aşkına, kadın bunu yazmamıştı bile ve yazana kadar hiçbir şey *sayılmazdı;* bu da şu anda Zaf'i izinsiz sevmek gibi son derece tehlikeli bir işe girişiği anlamına geliyordu. Bu yüzden bunu berbat etmesine şaşmamalı ve...

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi. Düşünceleri, solukları, *kalbi* aniden durdu.

Dani onu seviyordu. Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

O adamı seviyordu.

Fikrini evirip çevirdi, içinden dişlerini göstermiş bir uzaylı fırlayacakmış gibi dikkatle inceledi ve tamamen güvenli olmasa da reddedilemez derecede doğru göründüğüne karar verdi. Zaf'i seviyordu. Zaf onu sevme cüretini gösterdiğinde dehşet çarkı tarafından eziliyormuş gibi hissetmesinin sebebi buydu.

Sorcha ellerini çırptı. "Ah, işte başlıyoruz. *İşte oldu.* Kıza bir ödül verin."

Dani yine gözyaşlarına boğuldu.

"Sorcha," dedi Eve, konuya tamamen konsantre olmuş gibi görünüyordu. Kulaklıklarını bile çıkarmıştı. "Bu konuşmayı tam olarak takip edemiyorum ve Dani beni endişelendiriyor. Bize bildiklerini anlat yoksa kediyi üzerine salarız."

Sorcha etrafına bakındı. "Ne kedisi?"

Chloe gözlüğünü çıkarıp vişne desenli eteğiyle camlarını parlattı, tehditkâr olduğunu umduğu bir hareketti bu. "Çok gerekli olmadıkça insanlardan uzak durmayı tercih eder," dedi, "ama hiç kuşkun olmasın, korkunç bir yaratıktır."

"Bu da ne?"

Dani kendini toparlayıp kız kardeşlerine durumu açıklamanın zamanı geldiğine karar verdi. "Zaf ve ben yatmaya başladığımızda," dedi sesi hafifçe titreyerek, "kurallarımız vardı. Benim her zaman kurallarım vardır. Bu işleri... daha güvenli hale getiriyor."

"Neyden daha güvenli?" Chloe kaşlarını çattı.

Dani cevap vermeden birkaç derin nefes aldı ve yüzünü mendille sildi. Gerçekleri herkes kadar kendisi için de ortaya koydu, kendi duygularına bir harita oluşturdu. Çok uzun zamandır kilit altında tuttuğu duygularını, yoluna çıktığında zar zor fark etse de artık biliyordu.

"Duygulardan daha güvenli," dedi. "Çünkü duygular acıtır. Kurallar acıtmaz. Ama Zaf'le her şey o kadar kolaydı ki riskleri unuttum. İşler çığırından çıkana kadar. Sonra o beni sevdi. Bu... hiç mantıklı gelmiyordu. Ya da güvenli. Çuvallamak ya da her şeyi berbat etmek istemedim. Onu incitmek ve onun da beni incitebileceğini kabul etmek istemedim."

Chloe ona dikkatle baktı. "Anlıyorum. Tamamen anlaşılabilir. Ama hayatım... şu anda incinmiş görünüyorsun ve bahse girerim o da incinmiştir. Bu yüzden bu riskten kaçınmak için hangi yolu seçersen seç..."

Dani başını ellerinin arasına alarak, "Yanlış yoldu," diye fısıldadı. "Biliyorum. Biliyorum. Bunu bana söylemene gerek yok." En azından artık gerekmiyordu. Çünkü artık korkudan kaynaklanan çaresizliği değil, gerçek mantığını kullanıyordu ve Zafir için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıp çuvallamak...

Öylece vazgeçmekten daha az acı verecekti. Adam onu sevdiğini söylemiş ve o da pes etmişti.

İlk içgüdüsü adamın onsuz daha iyi hissedeceği yönündeydi. Ama sonra kendisinin Danika Lanet Olası Brown olduğunu hatırladı. Telefonunda Inez Holly'nin e-posta adresinin bulunduğunu, ne olursa olsun amaçlarına ulaştığını ve Zaf'i sevmeyi -hak ettiği gibi, doğru düzgün- bu amaçlardan biri haline getirirse bunu *yapabileceğini* fark etti.

Bu sabahki fiyaskodan sonra adam bunu yapmasını ister miydi, işte bu şüpheliydi.

"Düzelteceğim," dedi Dani çünkü kelimeleri yüksek sesle söylemek onları daha gerçek kılacaktı. "Yine de elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Sevindim," dedi Chloe nazikçe. "Ama tatlım, sormam gerek. Bu talihsiz olay bir yana... sen iyi misin? Duyguların falan?"

Dani tereddüt etti. Sonra dürüstçe, "Emin değilim," diye fısıldadı.

Chloe onu, her şeyi gören abla bakışıyla olduğu yere çiviledi ve *seni ölmekten beter etmemi istemiyorsan dökül çabuk* anlamına gelen yumuşak, teşvik edici bir ses çıkardı.

Görünüşe göre salya sümük bir ilişki çöküşü yaşayan Dani elini açık etmişti. İlişkilere-karşı-tuhaf-ve-muhtemelen-sağlıksız-tutumu elini. Kalan haysiyet kırıntılarını korumak uğruna, içindekileri dökmemek için elinden geleni yaptı. Ne yazık ki demir iradesi bugün daha çok alüminyumdu, bu yüzden birkaç saniye sonra tüm hikâye ortaya saçıldı.

Mateo ve söylediği şeyler, Dani'nin sefil aşağılanması ve mide bulandırıcı acısı. Ardından gelen başarısızlıklar ve reddedilmeler, aşktan sonsuza dek kaçınmak için verdiği karar. Dani'nin aşk hakkında -daha doğrusu kendini ondan korumakla ilgili- öğrendiği her şey odayı doldurdu ve kız kardeşleri ciddi bir sessizliğe gömüldü. Konuştukça Dani'nin omuzları dikleşti ve fırtınalı duyguları yatıştı, asla itiraf etmediği tüm korkuları sonunda serbest kaldı. Konuşmayı bitirdiğinde, yıllardır omuzlarına çöken bir ağırlık yok olmuştu. O ağırlık olmadan daha uzun boylu durdu ve olaylara bir süredir ulaşamadığı bir açıdan baktı.

Hımmm. Büyüleyici. Belki de duygusal saçmalıkları paylaşmanın faydaları vardı. Kesinlikle daha iyi hissettiriyordu. Son hedefi de bu değil miydi zaten? Hak ediyormuş gibi kendine iyi bakmak?

Bunu hak ediyorsun. Belki de bu gerçeği cidden anlamış olsaydı, o sabah Zaf'in gözlerindeki koşulsuz şefkat karşısında aşırı gerginleşmezdi.

Dani'nin duraklayarak devam eden konuşması sona erdiğinde, Chloe de dahil olmak üzere herkes oturduğu yerden kalkıp halının üzerinde Dani'ye katıldı, kollarını onun omzuna doladı ya da elini tuttu. Etrafı kız kardeşleri ve en iyi arkadaşı tarafından sarılmıştı ve bu, bulutlar kadar yumuşak ve zırh kadar güçlü bir battaniyeye sarılmış gibi hissettiriyordu. Bu sevgiydi ve bir yanı, en karanlık düşüncelerini bu kadınlarla paylaşırsa her zaman böyle bir sevgi göreceğini biliyordu. Belki de derinlerde bir yerde bunu hak etmediğini düşündüğü için daha önce onlarla paylaşmayı ertelemişti.

Dani, bir zamanlar onu terk eden herkesin fikirlerine reddedilemez bir gerçekmiş gibi davrandığını fark etmeye başlıyordu: *Danika Brown sevilmeye layık değil.* Sorun, alakasız veya güvenilmez kaynaklara dayanarak bir sonuca varmanın asla işe yarama-

masıydı. Ve Dani'nin değeri söz konusu olduğunda, gerçekten değer vermesi gereken tek kaynak kendisiydi.

Sorcha bir süre sonra, "Şey," dedi. "*Bunların* hiçbirini bilmiyordum."

"Ben de," diye mırıldandı Chloe düşünceli bir sesle, "ben de." Durakladı. "Muhtemelen bize hiçbir şey anlatmadığın içindir, hayatım."

Dani burnunu çekti ve üç sabırlı bakışın ağırlığı altında kaşlarını çattı. "Hayır, anlatıyorum," diye yalan söyledi.

"Anlatmıyorsun," dedi Eve. "Eskiden günlüğünü okurdum ama sonra bu konuda kendimi suçlu hissedecek kadar büyüdüm."

Dani bakakaldı. "Bunun için seni daha sonra tokatlayacağımı hatırlat bana."

"Neden sana tokat atmanı hatırlatayım ki?"

"Kızlar," diye araya girdi Chloe. "Elimizdeki konuya odaklanalım, olur mu?"

Dani'nin tahminine göre konu, duygusal paylaşımı söz konusuyken olaya karışan ani laf kalabalığıydı. Kardeşlerinin ve hatta Sorcha'nın hayret dolu bakışlarına hak veriyordu; daha önce hiç kimseye anlamsız sorunlarını kelimelere dökerek kustuğunu hatırlamıyordu. Ancak bugünlerde o kadar da anlamsız görünmüyorlardı ve bunun sorumlusunun kısmen Zaf olduğunu hissediyordu. Her zaman dinleyen, önemseyen, herkesin kendini tanımasını isteyen Zaf. Dani bu yüzden ondan nefret edebilirdi ama ona trajik bir şekilde âşık olduğu için nefret etmesi zordu.

"O küçük pislik Mateo'yu hatırlıyorum," diye devam etti Chloe. "Ondan hiç hoşlanmamıştım. Güneylilere güvenmem."

Ah. Görünüşe göre asıl mesele Dani'nin tavır değişikliği değil, az önce itiraf ettiği şeylerdi. Gözlerini kuruladı ve "Mateo Gallerliydi," diye mırıldandı.

Chloe burnunu çekti. "Nereden gelmiş olursa olsun, onlara güvenmiyorum."

Sorcha güldü. Eve homurdandı. Dani, boğazını tıkayan ve nefes almasını zorlaştıran hüzün yumrusuna rağmen kendini inanılmaz derecede hafif hissetti.

"Biliyor musun," dedi Eve düşünceli bir şekilde, "daha sık paylaşmalısın, Dan. Çünkü artık tüm bunları biliyoruz, sana yararlı şeyler söyleyebiliriz. Örneğin Mateo sapkın bir pislikti, Superman güvenlik görevlisiyle evlenmelisin ve seni seviyoruz."

Dani titrek bir gülümseme göstermeyi başardı ve utanç verici derecede dürüst bir yanıt vermek zorunda kaldı. "Ben de sizi seviyorum."

"Oooooo!" Eve elini kalbinin üzerine koydu ve bayılacakmış gibi yaptı. "Başka neyi seviyorum biliyor musun? Bu cadı şeylerinin gerçekten işe yaramasını. Bana öğretmek zorunda kalabilirsin."

Sorcha gözlerini devirdi. "Mesele işe yarayıp yaramaması değil, Evie."

Ama Dani birdenbire işe yaradığına emin oldu.

Bunu daha fazla düşünemeden ön kapının gıcırdayarak açıldığını ve anahtarların şıngırdadığını duydular. "Pekâlâ," diye seslendi Redford koridordan. "Öldürmem gereken adam videodaki o koca herifse, sağlam bir plana ihtiyacımız var."

On Dokuzuncu Bölüm

@ADRENAWIN: Hâlâ #DrRugbae olayından bahsediyor muyuz...?

59 6 23k

Olanlardan sonra Zaf'e mesaj atmak iyi bir seçenek gibi görünmüyordu. Yüzünü göremeden onunla telefonda konuşma fikri -ya da daha kötüsü, telefona cevap alamama fikri- daha da sakıncalı geliyordu. Ve daha o sabah fırtına gibi çıkıp gittikten sonra adamın evine dönmek de Dani'nin aklına pek yatmıyordu. Bunu doğru biçimde yapmak istiyordu. Başkalarının mükemmellik anlayışına göre değil, ikisi için de *doğru* olana göre.

Basitçe söylemek gerekirse, konuşmaları gerekiyordu. *Ürperti.* Özür diledikten sonra. *Çifte ürperti.* Böylece Dani, pazar akşamını saçlarını düzeltip kendine güveni gelsin diye kızıla boyayarak ve büyükannesiyle telefonda konuşup bilgece tavsiyeler arayarak geçirdi.

"Erkekler zor yaratıklardır," dedi Gigi, Dani kafasına kırmızı bir tokat atarken. "Ve sanki adamın duygularını incitmişsin gibi görünüyor, benim tatlı küçük hayatım. Seni suçladığımdan de-

ğil. Ani romantik itirafların yarattığı dramı atlatamayacak kadar narinsin."

Dani kendini pek narin biri olarak görmüyordu ama şimdi bunu tartışmanın zamanı değildi. "Onu kazanmama yardımcı olacak sihirli bir ipucun olduğunu umuyordum." Çünkü işler tersine dönseydi -adamı sevdiğini itiraf edecek kadar cesur davransaydı ve o da bu itirafı başına çalsaydı- Dani pek anlayışlı davranmayacağını çok iyi biliyordu. Adamın sebeplerini gayet iyi bilse bile.

Sevdiğiniz birini incitmek, birinin ayağını ezip geçmeye benzer; bunu kasten yapmazsınız ama kemikler yine de kırılır.

"İpucu mu?" Gigi düşündü. "Hımm. İnsanları geri kazanmakla nadiren uğraşırım, hayatım, bu yüzden korkarım pek faydalı olamayacağım. Tabii oral teknikler hakkında bir şeyler duymak istemiyorsan..."

"*Haaayır,* teşekkür ederim. Yok. Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu durumda, benim güzel çiçeğim, onu en iyi sen tanıyorsun. Nasıl açıklayacağını ve gönlünü nasıl kazanacağını biliyorsun. Bu konuda sana kimsenin yardım edebileceğini sanmıyorum."

Pazartesi sabahı erkenden Zaf'in elini yakan acı, sade kahvesiyle Echo'ya koşarken bu tavsiye Dani'nin kulaklarında çınlıyordu. Kendisi için bir yeşil çay sipariş edemeyecek kadar gergindi. Nasıl açıklayacağı, telafi edeceği ya da başka herhangi bir şey hakkında hiçbir fikri olmasa bile acilen onu görme ihtiyacıyla yanıp tutuşmuştu. Sadece onu görmesi ve sevdiğini söylemesi gerekiyordu, gerisini sonra düşünecekti.

Ama Zaf masasında değildi.

"Günaydın doktor," dedi George, kadın antreden içeri girdiğinde. "Güzel saçlar."

"Ah," diye mırıldandı Dani, adımları duraksadı. "Bu... sensin." Kulağa *köpek boku* gibi gelmesine engel olamadı. George'un pembe yanaklı gülümsemesini istemiyordu. Asık suratlı bir kaş çatış bekliyordu.

George onun pek de sıcak olmayan karşılamasından rahatsız görünmüyordu. "Bu benim için mi?" diye sordu umutla, kahveye uzanırken.

"Hayır." Dani geri çekildi ki bu çok saçmaydı. Zaf burada değildi ve *Dani* kesinlikle onun berbat kahvesini içmeyecekti. Ama buralarda bir yerde olmalıydı. Olmak zorundaydı. Ona kahvesini vermeli, özür dilemeli ve sabahki protein barını hâlâ getirip getirmediğini ya da Dani'den ve kötü beslenme düzeninden tamamen el etek çekip çekmediğini görmeliydi -ki bunun için onu suçlayamazdı. Gerçi kendisi bir pislik olduğu için beslenmenin kabahati yoktu ya canım. "Zafir nerede?"

George ona tuhaf bir bakış attı. "Hasta olduğunu söyledi. Haberin vardır diye düşündüm."

Hasta mı? "Doğru," dedi Dani sakince, hiç etkilenmemiş gibi. "Elbette." Ama bu konuda *elbette* diye bir şey yoktu. Zaf asla hastalık izni almazdı. Asla. Aylardır onunla ilgili her şeyi fark ettiği gibi bunu da fark etmişti: Onu ne kadar yakından izlediğini ya da sıradanlıklarını bile ne kadar büyüleyici bulduğunu bir kez bile anlamadan, kolayca.

O harikaydı, her şeyiydi ve Dani onu incitmişti. Şimdi de hasta olduğunu söylemişti. Utanç, Dani'nin karnını ekşimiş süt gibi ağrıttı. George'a, "Görüşürüz," diye mırıldandı ve koşar adım merdivenleri çıktı.

Ertesi gün bir kahve daha getirdi ama Zaf hâlâ yoktu. Dani, George'un belli belirsiz acıyan gülümsemesi karşısında zorlukla yutkundu. Hüzünlü ve ağlamaklı bir bakışla asansörün önün-

den geçti ve birdenbire kilometrelerce uzuyormuş gibi görünen merdivenlerden kendini yukarı sürükledi. Sevdiğiniz kişinin sizi görmek zorunda kalmamak için işe gelmeyi bırakmasının ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ama kesinlikle iyi görünmüyordu. Zaf'in kahvesinden bir yudum aldı, sonra dehşet içinde ciyakladı ve bardağa geri tükürdü. Yüce Tanrım, bu iğrençti. Adamın damak tadı betondan mıydı?

Ve şimdi de çenesinden kahve damlıyordu, bu yüzden günün trajedisine devam etmeden önce muhtemelen tuvalete gitmeliydi.

En yakın tuvalete giden köşeyi tam zamanında döndü ve tanıdık, kahverengi saçlı birinin kapanan kapının ardında kaybolduğunu gördü. *Jo*. Belki de değildi ama olabilirdi ve bu olasılık bile Dani'nin yerinde durmasına neden oldu. Çünkü aniden, kendi acısının ortasında, Jo ile konuşması çok acil görünüyordu.

Jo, arkadaşı. Jo, insanoğlunun yapmaya eğilimli olduğu duygularını geliştirme gibi ağır bir suç işlemiş ve Dani kendi duygularıyla temas halinde olmadığı için cezalandırılmıştı. Dani artık duygularıyla kesinlikle temas halindeydi, her biri mide bulandırıcıydı ve söz konusu Jo iken suçluluk duygusu ön plana çıkıyordu. Sırf kendisinin istemediği bir şeyi istedi diye değer verdiği birini incittiği için duyduğu pişmanlık ve içten üzüntüyle birlikte.

Dani, sinsi takip eğilimi olan her makul eski yatak arkadaşı gibi duvara yaslandı ve sifon sesini duymayı bekledi.

Beş dakika sonra tuvaletin kapısı açıldı ve Jo, kahverengi küt saçlarının her zamanki jilet gibi keskin haliyle çıktı. Laboratuvar önlüğünün altında siyah bir pantolon ve gece mavisi bir gömlek vardı, Dani'nin ona çok yakıştırdığı bir gömlek. Elbette Dani'nin Jo'da ya da Jo hakkında sevdiği pek çok şey vardı. Sadece Jo'yu sevme fikrini aklına getirmeye cesaret edememişti.

Bu da şimdi ona büyük bir utanç olarak geri döndü.

"Tanrım!" diye bağırdı Jo, Dani'yi görünce. "Aman Tanrım. Burada ne işin var senin? Yani... kusura bakma, muhtemelen tuvalete girmek istiyorsundur..."

"Hayır, aslında," dedi Dani. "Seni takip ettim."

Jo iç çekti. "Tanrım, Dan, böyle bir şeyi itiraf etmemen gerekiyor. İnsanlar senin tuhaf olduğunu düşünecek."

"Tuhaf biriyim ama konumuz bu değil. Konuşmak istedim."

Jo'nun dudakları bir an için gerildi ama sonra nefesini bıraktı ve omuz silkti. "Sanırım Bay Büyük ve Düşünceli ile hayatına devam ettiğine göre bana hâlâ kızgın olamazsın. Peki ne istiyorsun?"

Dani, Zaf'ten söz edildiğinde hissettiği sızıyı görmezden geldi. "Özür dilemek istiyorum," dedi sessizce.

Jo gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilemek mi? Gerçekten mi?"

"Evet."

"Kelimenin anlamını bildiğine emin değildim."

"Sinir bozucu olma, Josephine. Şurada ayağına kapanmayı deniyorum."

Jo teatral bir şekilde yere baktı. "Ben göremiyorum."

Seni özledim, dediğini fark etti Dani içinden ve kendini tekmelemek istedi. *Seni hak etmemiştim.* Hiçbir bağlamda. Ama şimdi pes edip denemeyi reddetmektense, adım atıp daha çok çabalamanın çok daha iyi olduğunu fark etti.

Jo iç çekti. "Tanrım, çok ciddi görünüyorsun. Ve yorgun. Sen hiç yorgun görünmezsin. Hasta falan mısın?"

"Hayır. Hasta değilim. Sadece birçok hatamdan dolayı tövbe ediyorum."

Jo ona düşünceli bir bakış attı ve duvara yaslandı. "Devam et o zaman. Bu özür ne için?"

"İlişkimizin tamamı için."

İki kadın da bir an birbirlerine baktı, sonra neredeyse aynı anda sırıttılar.

"Ben kötü bir arkadaştım," diye devam etti Dani. "Duyguları kontrol edemezsin ama bana bir şeyler hissettiğinde seni suçladım. İncinmiştin ve bunu hissetmen için sana alan bırakmadım. Bunun gerçekliğine saygı duymadım. Sen benim arkadaşımdın ve başka bir kadın için ağlayarak gelseydin sana destek olurdum. O kadın ben olduğumda da sana destek olmalıydım."

Jo derin bir nefes aldı ve uzaklara baktı. Uzun bir süre sonra omuz silkti. "Yanlış kişiye çatmışım. Başından beri bunu açıkça belirttin; ben duymak istemedim. Belki de seni değiştirebileceğimi düşündüm. Ama değiştiremedim ve bu sorun değildi çünkü insanlar değiştirilmemeli."

Dani buna bir dereceye kadar katılıyordu. İnsanlar değiştirilmemeliydi ama belki de büyümeliydiler. Bu da Zaf'i umursamamaya çalıştığı ve başarısız olduğu her seferinde göğsünü dolduran sürekli, içi boş ağrıyı açıklıyordu.

Büyüme sancıları.

"Özür dilediğin için teşekkür ederim," dedi Jo. "Minnettarım."

"Evet, pekâlâ. Bu olayı bu gece günlüğüne yaz çünkü tekrarlanacağından şüpheliyim."

"Eminim haklısındır," diye homurdandı Jo. "Ve ben de özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse, ben... aramız düzelsin istiyorum."

"Ah, Tanrı'ya şükür. Evet. İyi olalım."

Jo sırıttı. Hafif bir tereddütten sonra kollarını açtı.

Acayip acemice bir sarılmaydı ve Dani kendini daha iyi hissetti. Tıpkı açık ve dürüst olduğu, kırılganlık onu rahatsız etse bile duygularla ilişki kurduğu için kendini daha iyi hissettiği

gibi. Bu iş bittiğinde ve iki kadın belirsiz gülümsemelerle kendi yollarına gittiğinde, Dani sanki en iyi yanlarıyla yeniden kucaklaşmış gibi hissetti. Fazla yaklaşan herkesi elektrikle öldürecek kadar güvenli alanda kalmaya kararlı yanlarıyla değil elbette. Ama güçlü yanları; kararlı, onu olduğu kadın yapan yanlarıyla. Ve Gigi'nin sözlerini hatırladı: *Onu en iyi sen tanıyorsun. Nasıl açıklayacağını ve gönlünü nasıl kazanacağını biliyorsun.*

Klik.

Ne yapacağını biliyordu.

Dani, Zaf'in okuduğu ya da hakkında konuştuğunu duyduğu her aşk romanını zihninde kataloglarken, fikirlerini alevlendirerek seminerine doğru aceleyle yola çıktı. Öğrencileri salı sabahı yakın okumanın dehşetini kavrarken, o dizüstü bilgisayarını açtı ve hatırlayabildiği her kitabın dijital kopyalarını sipariş etti.

Dani her şeyde iyi olmayabilirdi ama öğrenme konusunda her zaman çok iyiydi.

Seminer sona erdiğinde, Zafir'in -hayır, *Zain'in*- gözlerine sahip kıza baktı ve mırıldandı: "Fatima. Biraz konuşabilir miyiz lütfen?"

Kız başını evet anlamında salladı, açıkça şaşkındı.

Öğrencilerin geri kalanı çıktığında Dani ayağa kalktı. "Bu seni rahatsız ediyorsa özür dilerim ve lütfen hayır demekten çekinme." Son derece uygunsuz davrandığının farkındaydı. Her şey göz önüne alındığında, Dani, Fatima'nın uzun zaman önce sınıftan çıkarılmasını bekliyordu. Ama görünen o ki hiçbir yetkili Dani'nin eski sahte... -ah, her neyse- sevgilisinin yeğenine ders verdiğini fark etmemişti. Dani hafifçe öksürerek devam etti: "Amcan için... bir şeyler ayarlamak istiyorum. Arkadaşı Jamal'le nasıl iletişim kurabilirim?"

Neyse ki Fatima bu isteği yadırgamış görünmüyordu. "Elbette," diye omuz silkti. "İsterseniz bende numarası var."

"Ah, teşekkür ederim! Yine de bana vermenin bir sakıncası var mı?"

Fatima bir kahkaha attı. "Jamal'in numarası *herkeste* vardır. Sokak lambalarına bile yapıştırsa yeri. İnsanların başları sıkıştığında onu arayacaklarını bilmek hoşuna gidiyor, anlıyor musunuz?"

Bu kesinlikle iyiye işaretti. Böylesine hoş bir adam, en yakın arkadaşının kalbini acımasızca kırdığı için Dani'ye fazla zorluk çıkarmazdı, değil mi? Hayır. Kesinlikle çıkarmazdı.

Çıkarmadı da. Ama o günün ilerleyen saatlerinde kadın onu aradığında, adam kesinlikle temkinliydi.

"Adım Danika Brown," dedi kadın ve ağır bir duraklama oldu.

"Merhaba Danika," diye cevap verdi Jamal, sesi yumuşak ama sabitti, kımıldamayan toprağın üzerindeki yosun gibi. "Neden aradığınızı sorabilir miyim?"

"Bu, ıı... Zafir hakkında. Onu işten tanıyorum ve..."

"Kim olduğunuzu biliyorum."

Evet, sahte ilişkileri, Jamal'in Zaf'in en iyi arkadaşı olması falan filan derken mantıklı gelmişti. Dani hafifçe öksürdü ve kendini toparladı. "Mesele şu ki Zaf'ten özür dilemem gerekiyor, bunu çok özel bir şekilde yapmak istiyorum ve yardımına ihtiyacım var."

Bir duraklama oldu. Sonra Jamal'in sesi geldi, birkaç derece daha sıcaktı. "Pekâlâ, Danika Brown. Hadi konuşalım."

Danika olmadan zaman geçirmek Zaf'in kararlılığı için harikalar yarattı.

Örneğin, onu sevdiği ve bu aşkın büyük olasılıkla ölüme mahkûm olduğu konusunda artık daha da netti. Bu utanç vericiydi çünkü bu his DNA'sına işlemiş gibiydi ve denese bile durdurabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden bütün hafta için işe hasta olduğunu söylemek zorunda kalmıştı. Çünkü onun da *biraz* gururu vardı. Kadın evden çıkıp gittiğinden beri üstüne yapışan o perişan, kırık kalpli ifadeyi daha iyi gizlemeye başlamadan Dani'nin onu görmesini istemiyordu.

Onu kalbinden söküp atmak belki bir ömür sürecekti ama en azından bunu yaparken biraz sakin ve kendinde *görünebilirdi*.

"Al oğlum," dedi annesi, düşüncelerini yarıda keserek. Önüne bir kâse phirni* tatlısı koydu ve başını öptü. "Ye bakalım. Eridin bittin."

"Ee..." Zaf şüpheyle karnına baktı. Tüm bu olanları annesine kimin ispiyonladığını bilmiyordu ama her kimse, Zaf çok yakında peşine düşecek ve intikamını alacaktı. Tabii ki tüm bu ev yemeklerinden yeterince yedikten sonra.

Masanın karşısındaki Fatima homurdandı: "Üniversiteye ne zaman döneceksin? Seni orada görememek çok garip."

Zaf gülümsedi çünkü Pofuduk için her zaman bir gülümsemesi vardı. "Sadece dört gün oldu. Beni özledin mi? Hı?"

Kız gözlerini devirdi.

"*Özlemişsin.*" Gülümsemesi genişledi. "Biliyor musun, sen bebekken sana gizlice bir kaşık dolusu phirni yedirirdim ve sen de bana kocaman gülümserdin. Ama hiç dişin yoktu, o yüzden biraz korkutucuydu."

"Ya Allah, bebek hikâyelerini bırak şimdi."

"Fatima," diye iç geçirdi Kiran. "Ağzından çıkana dikkat et."

---

* Phirni: Hint yarımadasında meşhur bir tür sütlaç –çn.

"Amcanı dikkate alma," diye söze girdi Jamal, ağzı tatlıyla dolu halde. "Sadece duygusal hissediyor."

Annesi başını mutfaktan çıkarıp Zaf'e bakarak tekrar iç çekti. "Ah, benim zavallı, tatlı oğlum. Şu haline bak. Depresyonda, aşırı yemek yiyor..."

Zaf, "Dur bakalım," diye kaşlarını çattı, "hani eriyip bitmiştim?"

"...ve yakında işsiz kalacak. O öğretmeni gördüğüm andan itibaren başının belada olduğunu biliyordum. Ben demedim mi, Kiran? *Belalı birine benziyor*, demedim mi?

"Hayır," diye kaşlarını çattı Kiran, "onun güzel olduğunu söyledin ve saç kesimi de çok Fransız tarzı dedin."

Annesi oflayıp pufladı ve tekrar mutfağa girdi. "Bunu hiç hatırlamıyorum."

"Bırakın Danika'yı," diye seslendi Zaf kaşlarını çatarak. "Ben..." Birden durdu ve masanın geri kalanının kendisine baktığını fark etti.

"Sen *ne*?" Fatima sırıtarak dürttü.

Onu seviyorum. Onu özlüyorum. O da beni sevemiyorsa ondan vazgeçmem gerektiğini biliyorum. Ama Danika'nın beni hep şaşırttığını düşünmeden edemiyorum.

Başını olumsuzca salladı ve Fatima'ya kararlılıkla, "Bu bir yetişkin sohbeti," dedi.

"On sekiz yaşındayım!" Ama sesi her zamanki gibi öfkeli çıkmıyordu. Ve sonra Zaf onu Jamal'le anlamlı anlamlı bakışırken yakaladı ki bu asla iyiye işaret değildi.

"Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" Zaf gözlerini kısarak sordu.

"Hiçbir şey. Sen paranoyaksın," dedi Jamal tatlı bir sesle ki bu da üzerinde *saçmalama* yazan ve yanıp sönen bir işaret olabilirdi. "Merak etme Maya teyze," diye mutfağa seslendi, "Zaf işsiz kalmayacak. Fazlasıyla inatçıdır."

"İş bulmanın böyle bir şey olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı Zaf. "Ama aslında... Anne, buraya geri gelebilir misin? Herkese söylemem gereken bir şey var."

Annesi elinde kendi kâsesiyle yeniden ortaya çıktı ve masanın başına oturdu. "Ne oldu? Neler oluyor?"

"Yok bir şey," dedi Zaf. "Sadece, şey... Tanınırlığımız arttığından beri Tackle It için işler iyi gidiyor." Boğazındaki düğümlenmeyi, göğsündeki acıyı bastırmak için bir an durakladı. Aklından çıkmayan kadın.

Danika. Birlikte geçirdikleri bir aydan öğrendiği bir şey varsa o da risk almaya değdiğiydi. Uçmak yerine düşseniz bile.

Hafifçe öksürdü ve tekrar başladı. "İşler iyi gidiyor. Gerçekten iyi. Hepiniz biliyorsunuz ki yaz aylarında programımı dört yerel okula sunma şansım oldu. Fon tekliflerimin bazılarına ilk kez olumlu yanıtlar aldım. Belki de neler yaşadığımız ve bunun sayesinde Tackle It'i başlattığım konusunda daha açık olduğum için. Ki bu harika bir şey. Ama sonra... Bu hafta Titans ile bir anlaşma imzalama fırsatı buldum." Eski takımından bahsedince herkes dikleşti. "Biliyorsunuz, eskiye göre çok daha iyi durumdalar. Ve şimdi eğitim akademilerine daha fazla çocuk bulmak için kâr amacı gütmeyen, tabandan gelen bir kampanyaları var. Sanırım Tackle It ile güçlerini birleştirmek istiyorlar. Fikir şu: onlar bana fon sağlayacak, ben de onlar ve başka yerler için atölye çalışmalarımı yürütüp yetenekli çocukları Akademi'ye yönlendireceğim. Ayrıca, sahibi de ekstra hayırsever görünecek." Derin nefes. "Bu yüzden güvenliği kenara bırakıp bu işe girmenin zamanı geldiğine karar verdim."

Şaşkın sessizlik, Zaf'in sinirlerinin biraz daha gerilmesine yetecek kadar uzun sürdü. Sonra ailesinin yüzleri teker teker yavaş

ve gururlu sırıtışlara dönüştü. Balon patladı, geriye rahatlamadan başka bir şey kalmadı.

"*Chacha*," diye fısıldadı Fatima, gözleri fal taşı gibi açılmış halde. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. Mantıken bunun çok büyük bir şey olduğunu biliyordu. Sadece aklı ve kalbi başka şeylerle ağrırken bu konuda heyecanlanmakta zorlanıyordu. Ama şimdi annesi haykırıyor, ellerini çırpıyordu. Kiran göğsünü tutarak bir ampul gibi ışıldıyordu, Jamal omzuna yumruk atıyor ve "Seni görüyorum, seni görüyorum," diye gülüyordu. Bir şekilde onların tüm coşkusu temkinli, acıyan duvarını yıkıp damarlarını heyecanla doldurdu.

Ve böylece Zaf de gülümsemeye başladı.

Bir saat ve bir kâse daha tatlıdan sonra, tüm aile hâlâ tebriklerle çalkalanırken Jamal, Zaf'i salona sürükledi.

"Hadi dostum. Bir yere gitmemiz gerek."

Zaf kaşlarını çatarak onu izledi. "Ne? Ne oldu?" Sonra Jamal ceketini aldı ve ayakkabılarını ona itti. "Nereye?"

Jamal omzunun üzerinden, "Zafir'i yürüyüşe çıkarıyorum teyze," diye seslendi. "Bir dakikaya döneriz. Hadi, ayakkabılarını giy."

"Neden?" diye sordu Zaf ama yine de denileni yaptı. Jamal göz kırptı. Sonra kapıyı açtı ve serin, bahar akşamına çıktılar; üstlerindeki gökyüzü sakin, güvercin grisiydi. Mart ayı resmen sona ermişti, tıpkı Zaf ve Dani gibi ama zaten plan da hep buydu. Dün, dört hafta boyunca yaptıkları rol sona ermişti.

Aralarında o kadar çok şey olmuştu ki artık #DrRugbae saçmalığını neredeyse hiç düşünmüyordu Zaf. Kampüsün her yerinde el ele tutuştukları eski, ürkütücü fotoğrafları bulmak için

ölü hashtag'de gezinmesi dışında. Bunun sağlıklı bir davranış olmadığının farkındaydı ama neyse. Üzerinde çalışıyordu.

Jamal kafasının arkasına bir fiske vurdu. "Üzgünsün."

"Hayır, değilim."

"Suratına bak, üzgünsün." Jamal köşeyi dönüp sokağın aşağısına yönlendirdi.

"Belki de beni sebepsiz yere dışarı sürüklediğin için kızgınımdır. Neler oluyor?"

"*Hiçbir şey.* Panik yapmanı gerektirecek bir şey yok. Söz veriyorum."

Jamal'in verdiği bir söz, titreşen kaygısını hafifletmeye yetmişti. Fakat Zaf yine de kendini fikir yürütmekten alıkoyamıyordu. "Çocuklardan biriyle mi ilgili?"

"Yok. Her şey yolunda."

Zaf biraz daha düşündü. "Kiran'a evlenme mi teklif edeceksin?"

Jamal gözlerini devirdi. "İnşallah, *tabii ki* Kiran'a evlenme teklif edeceğim."

"Ve beni bunu tartışmak için... ragbi sahasına mı götürüyorsun?" Tanıdık çimlere adım attıklarında, geldiği yeri fark etti. "Hemen şimdi mi? O kadar acil mi?" Aklına bir fikir geldi ve Zaf arkadaşının omzuna vurdu. "*Bugün mü* yapacaksın?"

"Hayır. Yüzüğüm bile yok." Jamal rahat hayatında ilk kez gergin görünüyordu. "Onun gibi bir kadına ne tür bir yüzük alırsın? Ayrıca ilkiyle uyumlu olmalı."

Zain Bhai'nin ona verdiği, hiç çıkarmadığı yüzükten bahsediyordu. Zaf'in kalbi sıkıştı ama bu rahatsızlık değil; huşu dolu, nazik bir kıskançlıktı.

Aşk acı verebilirdi ama lanet olsun, çok *iyiydi.*

Zaf yarın işe geri dönecekti. Dönmek zorundaydı. Belki Danika hiçbir şey olmamış gibi yanından geçip gidecekti, belki

de Zaf'in âşık bir kahraman gibi peşinden koşmamak için kendini masasına zincirlemesi gerekecekti ama onu görmesi gerekiyordu. Yoksa ondan özür dileme şansı olmayacaktı. Ya da ona, eğer aşkını istemiyorsa sorun olmadığını ama eğer isterse, her zaman yanında olacağını söyleyemeyecekti.

Her zaman.

"Yani," diye mırıldandı Zaf, "yüzük tavsiyesi mi istiyorsun?"

"Senden mi? Ne için? Sanki bir moda ikonuymuşsun gibi. Pofuduk'a soracağım, çok teşekkürler."

Zaf güldü ve sonra, olası evlenme teklifi konusu kapanınca; nihayet sahanın en ucundaki kale direklerini fark etti. Şu anda direklere yürüyorlardı. Genellikle sade ve süssüz, beyaz boyaları dökülmüş ve metalleri yer yer paslanmış bu kaleler, sahanın fonunda ve hemen arkasındaki gümüş kayın kümesinin karşısında duruyordu.

Bugün direklerin etrafına sayısız kocaman, parlak çiçek demeti sarılmıştı. Üst direğe kadar metalin her santimi, her biri yumruktan büyük beyaz ve kırmızı karanfillerle kaplıydı ve kalenin altındaki çamura saçılmış bir yaprak denizi vardı. Bu manzaranın arkasında, gümüş kayınların oluşturduğu uzun akşam gölgelerinde, BMX'lere tünemiş bir grup genç çocuk Zaf'e el sallamaya başladı. İnsan suretine bürünmüş heyecanlı köpek yavruları gibi birbirlerine bağırıyorlardı.

"İşte geldi!

"İşte, Zaf, tüm bunlara göz kulak olduk çünkü..."

"Lanet Ollie Carpenter burayı kokluyordu ama..."

"Susun, susun, şimdi siktir olup gitmemiz gerekiyor."

"Hadi beyler," diye seslendi Jamal ve hepsi dağıldı.

Zaf bakakaldı. "Ne?" Sonra gölgelerin arasından başka biri çıktı. Görmeyi umduğu son kişi, yürüyen bir hayaldi. Ancak

Zaf yanaklarında akşam esintisini ve ayaklarının altındaki toprağın tanıdık hissini duydu ve bunun gerçek olduğunu anladı. "Danika," dedi soluğu kesilerek.

"Doğru," dedi Jamal mutlulukla başını sallayarak. "Kızgın görünmüyorsun, bu da benim işaretim. Görüşürüz."

"Ne? Bekle..."

Jamal geldikleri yöne koşmaya başlamıştı bile. Bu da Zaf'i şaşkın, yalnız, temkinli bir şekilde umutlu ve özlemden başı dönmüş bir halde bırakmıştı.

Dani'ye baktı. Dani de ona baktı. Aralarında yaklaşık yüz metre vardı ama Zaf ayaklarını hareket ettiremiyordu. Gözlerinin onu yutmasına da engel olamıyordu. Saçları kırmızıydı, tıpkı tanıştıkları – telefonundan başını kaldırdığı ve gülümsemesinin ona balyoz gibi indiği günkü gibi. O andan itibaren belasını bulmuş olabilirdi.

Ya da belki *belasını bulmak* bunun için doğru ifade değildi.

Bugün minik, gümüş aylarla kaplı siyah bir elbiseyle çamurda ve çimenlerde rahat edemeyeceği kalın topuklu siyah sandaletler giymişti. Elbette mükemmel görünüyordu. Her zaman mükemmel görünürdü, şu anda olduğu gibi ellerini sıkarken bile.

"Zaf," diye seslendi uzaktan. "Sen... Buraya gelecek misin?"

Zaf yutkundu. Kendi uğultulu zihnini ve donmuş ayaklarını inceledi. Biraz kısık sesle de olsa dürüstçe cevap verdi. "Yapamam."

Kadın tereddüt etti. "Tamam."

Birbirlerini incelerken bir duraklama daha oldu. Belki de ona bakıp bu kadar umutlandığı için aptalın tekiydi. Ama bir şeylerin düzelebileceğinden şüphelenecek kadar aşk romanı okumuştu.

Bir şeylerin düzeleceğini düşünmeye cesaret edebilir miydi?

"Özür dilerim," dedi sonunda kadın, sesi net ve kararlıydı. "Seni incittiğim için. Ve aşka o kadar çok direndim ki sana hissettiğim her şeyi az kalsın gözden kaçıracaktım."

Zaf'in nefesi kesildi ama bir ciğer dolusu havayı zorla çekti ve bir adım attı.

"Seni seviyorum," dedi kadın. Sesi sonlara doğru yükseliyordu, sanki temkinli bir teklif gibi. Adamın reddedebileceğini düşünmüş gibi...

Zaf fiziksel yetilerini kaybetmiş gibiydi. Sözcükler onu okşuyor, içine işliyor; daha önce hiç bilmediği pırıltılı, yıldız ışığında bir mutlulukla çevreliyor gibiydi.

Dani onu seviyordu, seviyordu, seviyordu! Ve adam uçabilirmiş gibi hissediyordu.

"Öyle davranmadığımı biliyorum," diye devam etti Dani. "Korkmuştum ve bunu seni incitmek için bir bahane olarak kullandım. Her şeyi anladığımı sanıyordum ama aslında anlamamışım. Ama sana güvendiğimi biliyorum. Beni sevdiğini söylerken sana inanıyorum. Ve ben de seni seviyorum. Bu beni biraz korkutuyor. Ama belli ki yeterince korkmuyorum çünkü buna engel olamıyorum." Kadının gerginliği, hafif, kendini küçümseyen kahkahasından ve yüzündeki orantısız gülümsemeden anlaşılıyordu. Ellerini sıkmaya devam etti ve ağırlığını topuklarının üzerinde kaydırdı. Aniden Zaf'in tek düşünebildiği...

Lanet olsun, neden hâlâ ona dokunmuyorum?

Adam bir adım attı, sonra bir adım daha ve koşmaya başladı.

"Eee," dedi kadın, gözleri büyüyerek. "Umarım beni yakalamaya falan çalışmazsın." Ama gülümsemesi daha da genişlemişti. Kelimeleri güvercinler gibi, temkinli bir umut gibi çırpınıyordu ve yerinden kıpırdamıyordu. Adam ona ulaşıp kucağına alana ve

şimdiye kadar aldığı en büyük hediye gibi etrafında döndürene kadar orada durdu. Zaf uzun, kahkahalı bir solukta kadının nefesinin kesildiğini duydu. Sonra onu hissetti; yumuşaktı, güzeldi, kollarındaydı. Onun mum ve sıcak ten kokusunu içine çekti adam ve orada boğulmak istedi. Kadının içinde.

Dani, "Özür dilerim," deyip duruyordu. Sözcükler adamın omzunda boğuklaşıyor, parmakları adamın gömleğini buruşturuyordu. "Özür dilerim, Zaf, özür dilerim."

Adam onu yere bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. O muhteşem gözleri, alt dudağındaki kırışıklığı ve burnundaki küçük yara izini inceledi. "Tekrar söyle."

"Özür dilerim. Ben..."

"Danika." Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Vücudundaki her siniri elektrikli bir mükemmellikle parladı. Midesi bir hız trenine binmiş gibi çalkalandı ve yüzüne baş döndürücü bir gülümseme yayıldı. Elleri, onu bırakmasını engellemek istercesine bileklerine sıkıca sarıldı. Sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi. Kadının cevap veren gülümsemesinin kıvrımlarını kendi ağzında hissetti.

"Beni sevdiğini," diye düzeltti usulca. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni seviyorum," diye nefes aldı Dani. O devam ederken adam kelimeleri içine çekti ve mutlulukla nefes verdi. "Seni gülünç derecede seviyorum. Asla çıldırmayacağıma ya da işleri berbat etmeyeceğime söz verememe..."

"Tatlım, ben zaten böyle sözler istemiyorum. Sadece deneyeceğini bilsem yeter."

"Deneyeceğim Zaf, deneyeceğim."

"Ve özür dilemesi gereken *benim*."

"Özür dilemek mi?" Adama beynini yere düşürmüş gibi baktı, sonra güldü. "Tabii ki dilersin çünkü çok tatlısın."

"Bana küçük adımlarla dedin," dedi adam, tüm pişmanlıkları ağzından dökülürken. "İstediğim her şeye hazır olmadığını biliyordum ama kendimi kaptırdım işte. Paniklemene şaşırmadım."

"Sorun yok," dedi Dani ona usulca. "Sorun yok. Şimdi kapa çeneni, ilanıaşk ediyorum ve sen sinirlerimi bozuyorsun." Sonra adamı öptü, yalnızca ufak bir dokunuşla; tıpkı onun kendisini öptüğü gibi. Ama bu adamın kemiklerine kadar işledi.

"Ah," diye nefes aldı Zaf. "Ah. Harika. Evet. İlanıaşk et." *Çabuk, ben mutluluktan ölmeden önce.*

Kadın sırıttı ama sonra adamın yüzünü elleriyle kavrayıp ciddileşti. "Uzun zamandır incinmemeye çalışıyorum Zaf, ama sana kadar nedenini hiç düşünmedim. Ben kendine güvenen bir insanım. Gerçekten öyleyim. Muhtemelen bu yüzden kendi değerim ve yapabileceğim şeyler söz konusuyken aynı zamanda güvensizliğimi fark etmem bu kadar uzun sürdü. Sosyal olarak." Hafifçe öksürdü. "Romantik olarak." Sesi sertti ve bunu söylerken bile adam onun muhtemelen utandığını biliyordu.

Bu yüzden kadına sarılıp kaldı ve bunun ne anlama geldiğini anlamasını umdu. Kadının dilini konuşuyordu; her zaman kafasının içinde tuttuğu, dokunuşlardan ve bakışlardan oluşan sessiz dilini. *Sorun yok. Sen ve ben beraberken sorun olmaz.*

Kadın hafifçe, yavaşça ve titreyerek, sanki onu yüksek sesle ve net bir şekilde duymuş gibi gülümsedi. "Ama şimdi tüm bunları fark ettim ve planım şu ki... bilirsin, üzerinde çalışmayı planlıyorum. Senin kitabından bir sayfa alıp kendimi biraz daha iyi tanımayı düşünüyorum. Çünkü bunu hak ediyorum ama aynı zamanda senin sayende Zaf. Kendimi korumak için sana zarar vermek istemiyorum. Cesur olmak istiyorum."

"Öylesin," dedi Zaf ona. "Öylesin."

"Ve sen buna değersin." Dani onu tekrar öptü, daha yavaş, daha derin. Adam ona hissettiği her şeyin taşmasına izin verdi çünkü aniden, bunu ifade edecek kelimeleri unutmuştu. Alt dudağını yudumlamak, *seni özledim;* ağzını hafifçe aralamak, *sana tapıyorum* ve dilinin onunkine dokunması, *sen benimsin* anlamına geliyordu.

Sonra adam geri çekildi ve söyledi. Dümdüz söyledi. "Seni özledim. Sana tapıyorum. Sen benimsin." Durdu. Tereddüt etti. "Ama ne istediğini, gerçekte ne beklediğini bilmiyorum. Ve bu konuda her zaman net olacağıma dair kendime söz verdim. Dan..."

"Seni istiyorum. Sahip olabileceğim her şekilde. Ve bana sahip olmana izin verecek kadar güveniyorum sana," dedi yumuşak bir sesle.

Adam başının döndüğünü hissetti. "Aşk tuğlalarını kafana atmama rağmen mi?"

"Evet, buna rağmen." Kadın onu çimdikleyip güldü ve adam hâlâ uzaklaşmadığı için dudaklarında oynaşan eğlenceyi hissetti. Uzaklaşamıyordu. Yine de onun için bu şekilde eğilirken boynu tutuluyordu, bu yüzden onu tekrar kucakladı. Tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi: Prenses tarzında. Çünkü bu kadın Zaf'in prensesiydi.

"Zaf," diye mırıldandı. "Bunu konuşmuştuk."

"Bunu her zaman beklemelisin. Beni tekrar öp."

Kadın hiç tereddüt etmedi.

Bu sahneyi düzenlerken Dani'nin umutları alçakgönüllüydü. En çılgın fantezisi, Zaf'in onu dinlemeye tenezzül edeceği, masasına döneceği ve duyguları çözülene kadar ona kahve ve çikolata ikram etmesine izin vereceği olmuştu.

Ama Zaf'in onu soluksuz, azgın bir kütle haline getirecek şekilde öptüğündeki kayıtsız neşeye bakılırsa, aslında yalnızca açıklama bile onu son derece memnun etmişti. Dani aklına not etti: *Zafir sözlü beyanları seviyor.*

Son birkaç günde Zaf'in sevdiği her şeyi çalışıp bunu ona vermek için elinden gelenin en iyisini yapmaya karar vermişti.

Son uzun bir öpücükten sonra adam yavaşça geri çekildi ve "Bu çiçekler de neyin nesi?" diye sordu.

Dani'nin kalbi göğsünden fırlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı, bu da açıklamalara konsantre olmayı oldukça zorlaştırıyordu, yine de başardı. "Beyaz ve kırmızı karanfiller aşk demektir. Romantik olmaya çalışıyordum. Bilirsin, kitaplardaki gibi."

Adam kocaman sırıttı. "Kitaplar mı?"

"Ben... seni nasıl geri kazanabileceğimi araştırmak için birkaç aşk romanı okumuş olabilirim ya da olmayabilirim."

Zaf, "Sen *ne* yaptın?" derken boğuluyordu. Sonra yaşadığı şok kahkahaya dönüştü. "Ah, ama tabii ki yaptın. Lanet Olası Danika Brown."

Kadının adını bir lütufmuş gibi söyledi.

Sonra birden ayıldı ve kaşlarını çatarak kadının yüzünü inceledi.

"Ne var?" diye sordu kadın, panik yapmamaya çalışarak. Eğer bir şeyi yanlış anladıysa, adam bunu yüzüne vurmazdı, artık biliyordu. Adam hiç böyle bir şey yapmamıştı ve sırf o bu ilişkiye uygun yerine romantik demeye karar verdi diye bu durum değişmeyecekti. Bu yüzden çarpan kalbinin yavaşlamasını diledi... ve yavaşladı da.

"Ben sadece... Bu büyük jesti takdir etmediğimden değil," dedi, "çünkü inan bana Dan. Gerçekten takdir ediyorum."

Dani rahatlayarak nefes verdi. "Bunun için tanrıçaya şükürler olsun."

"Ama senin böyle şeylerden hoşlanmadığını biliyorum. Ve umarım sana... yabancı gelen bir şeyi yapmak zorunda hissetmemişsindir. Çünkü geçen gün söylediklerimde ciddiydim, yanlış zamanda söylemiş olsam bile. Değişmeni istemiyorum Danika. Sadece benim olmanı istiyorum."

Dani bu romantizm saçmalığının faydalarını görmeye başlamıştı çünkü bu sözler üzerine küçük muhafazakâr kalbi ayakkabılarını çıkarıp dans etmeye başladı. "Şey," dedi kadın sırıtmamaya çalışarak, "bunu duymak harika. Bunu her zaman tekrarlamaktan çekinme."

Adam burnunu onunkinin üzerinde gezdirdi. "Ne zaman istersen," dedi yumuşak bir sesle ve bu söz kadının üzerinden ılık bir su gibi geçti.

"Ve hayır," diye devam etti Dani, "eğer endişelendiğin buysa, çiçekler bende bir tür varoluşsal krizi tetiklemedi. Aslında bu tür şeylerin bana uygun olabileceğine karar verdim. Belki sana hissettiklerimi tarif etmekte biraz zorlanıyorum ama sana *göstermek* için böyle bir şey yapabilirsem... şey. Benim için sorun değil." Aslında buna bayılmıştı. Adamın yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyi, şu anda bile ondan yayılan mutluluğu sevmişti. Zaf güneş gibiydi ama Dani'nin varlığı için iki kat daha hayatiydi. Kadın buna emindi.

"Pekâlâ," dedi Zaf usulca. "Tamam." Sonra adam ayaklarının dibindeki yaprak birikintisinin üzerine çöktü, kadın da adamın kucağına kıvrıldı ve sanki adam kaybolacakmış gibi ona sıkıca sarıldı.

Tanrım, onun kaybolmaması için nasıl da dua etmişti.

Hafif bir esinti eteğini hışırdattı ve Zaf'in nasırlı başparmağı Dani'nin çıplak kolunun üzerinde lanet olası o çok özlediği yavaş, tembel kavisle gezindi. "Bunun kolay olmayacağını bi-

liyorum," diye fısıldadı. "Ama denemek istiyorum. Bu kez pes etmeden seninle denemek istiyorum."

"Güzel," dedi Zaf. Gözleri sanki mesajı kadının beynine, kalbine yerleştirebilecekmiş gibi yanıyordu. "Başka biriyle herhangi bir şey -*herhangi bir şey*- yapmaktansa seninle denemeyi ve tökezlemeyi tercih ederim."

Dani boğazında hissettiği hayranlık dolu yumruyu yutkundu ve utanç verici bir duygusallık yerine neşeli görünmeye çalıştı. "Yıldönümleri konusundaki hafif tartışmalı tutumumu değiştirmesem bile mi?"

"Yıldönümlerini siktir et," dedi adam hemen. "Çok zeki bir kadının bir keresinde bana söylediği gibi, Sevgililer Günü bunun içindir."

Dani'nin kahkahaları yaklaşık iki saniye sonra gözyaşlarına dönüştü. Kollarını öyle bir güçle ona doladı ki başka biri olsa düşerdi ama Zaf düşmedi. Zaf pası aldı ve Dani'yi göğsüne bastırdı. Dani onun çarpan kalbini hissedebiliyordu ya da belki kendi kalbiydi. Belki de artık aynı kalbi paylaşıyorlardı. Dani bu romantik anlaşmanın nasıl işlediğine emin değildi. Ama riskleri ne olursa olsun bunu istediğine emindi.

"Bu aşk meselesi kesinlikle saçmalık," dedi kadın kararsızca.

"Biliyorum," dedi adam. "Harika, değil mi?"

Sonsöz

Bir Yıl Sonra

Akşamki yerel amatör ragbi ligi antrenmanından dolayı ter içinde olan Zaf, kapıyı kapatıp paltosunu asarken Dani'nin bir işler çevirdiğine neredeyse emindi.

Böyle akşamlarda bir rutinleri vardı: Zaf eve gelir gelmez Dani üstüne atlayıp gününün nasıl geçtiğini sorardı. Belli ki kadın teri seviyordu. Ayrıca adamın aletiyle oynarken onu toplantılar ve atölyeler hakkında sorguya çekmekten de hoşlanıyordu çünkü Zaf'in sözlerini karıştırması onu güldürüyordu.

Ama bugün? Zaf girişte ayakkabılarını çıkardı ama Dani ortalarda yoktu.

"Hey, bela. Neredesin?" diye seslendi Tesco poşetlerini mutfağa bırakırken.

Bir sessizlik oldu. Sonra kadının yatak odasından seslendiğini duydu, "Hiçbir yerde."

Dani ona son *hiçbir yerde* numarasını çektiğinde, Facebook Marketplace'ten neredeyse Zaf kadar büyük bir eğreltiotu satın almıştı. Artık televizyonu göremedikleri için daha fazla bitki satın almasının yasaklanmış olmasına *rağmen*.

Dani yeni oluşturduğu iş-yaşam dengesini ve beraberindeki hobileri çok ciddiye alıyordu.

Zaf başını olumsuz anlamda salladı ve içini çekerek kadının sesini takip etti. Başucundaki komodinin yerini dev bir bambu saksısının aldığını hayal ediyordu. "Dan. Sevgilim. Artık yerimiz olmadığını biliyorsun..."

"İçeri gelme!" Kadının sesi kapalı kapıdan boğuk geliyordu. "Yatak odasındayım. Ama içeri girme! Ve merak etme, başka bir bitki almadım."

"Sana inanmıyorum."

"Almadım! Şey, Urban Outfitters'daki o ufacık, minicik kaktüsü saymazsan yani..."

"Danika!"

"O daha bir bebek Zaf, sevgilim, bir kalbin olsun. Ve yatak odasından uzak dur." Gülüyordu ama sesinde tizlik onun biraz şey olduğunu gösteriyordu... gergin?

Hımmm.

Birlikte -*gerçekten* birlikte- olmaya karar verdiklerinden bu yana, Dani duygularıyla iletişim halinde olmayı diğer her şeye davrandığı gibi ele almıştı: Bir hedef olarak. Hem de bu hedefi öyle sert ve isabetli bir şekilde vurmalıydı ki hedef tahtası ikiye ayrılmalıydı. Ama duygular, öğrenilmiş davranışlar ve geçmiş acılar söz konusu olduğunda sadece birkaç kitap okuyup gerçekten, gerçekten çok çabalayıp daha iyi olamazsınız. Kimse yapamazdı. Bu yüzden kısa bir süre önce bir anlaşma yapmışlardı. Basit bir şeydi.

Zaf, Dani için endişelendiğinde üstüne giderdi. Ve eğer bu çok fazla gelirse, Dani ona söylerdi.

"İyi misin?" diye sordu şimdi.

"Süper. Işıl ışıl. Kanatsız uçuyorum."

"Tamam," dedi Zaf kuru bir sesle. "Dinle. Ben duş alıp sonra da yemek yapacağım. Ve seni rahatsız eden ne varsa onu konuşacağız."

"Emredersin komutanım, duygusal eğitim çavuşum."

Zaf homurdandı ve kapının arkasından ona orta parmağını kaldırdı.

"Şu anda bir tahta parçasına parmak mı çekiyorsun, Zafir?"

"Beni çok iyi tanıyorsun," dedi sevgiyle ve onu kendi haline bıraktı.

Bir saat sonra Zaf yıkanmıştı, mutfak ev yapımı Çin yemeklerinin kokusuyla doluydu (Zaf'in kendi kendine söylediği gibi lanet olsun çok iyi görünüyordu) ve kız arkadaşı hâlâ yatak odalarında kilitliydi.

Kapıyı çaldı.

"Evet?" diye masumca seslendi Dani.

"Yemek neredeyse tamam."

"Kahretsin."

"Ne?"

"*Harika,* dedim."

Zaf iç çekti. "Biliyor musun, orada bir ceset olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

"Saçmalama, sevgilim. Burası evdeki en sevdiğim oda, cinayet ve vahşetle kirlenmesine dayanamam. Ceset saklayacak olsam küvette tutardım. Temizlemesi çok daha kolay."

"Bunu bildiğim iyi oldu. Şimdi içeri geliyorum."

Dani o kadar kuvvetli bir iç çekti ki Zaf bunu gerçekten kapıdan duydu. Sonra, "Tanrı aşkına," dedi. "Sanırım bu işe yarar."

Ee... *Ne* işe yarardı? Zaf kapıyı açtığında Danika'yı elinde kâğıt parçaları ve yanında bir yığın kitapla yerde otururken bul-

du. Bu da pek alışılmadık bir görüntü sayılmazdı... Yüzündeki ifade hariç.

"Tatlım," dedi Zaf, aceleyle yanına gelip yere çökerek. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," diye kaşlarını çattı. Ama güzel, kahverengi gözlerindeki endişe, dişlerini dolgun alt dudağına bastırma şekli, hepsi aksini söylüyordu.

Zaf onu kucağına sürükledi. "Saçmalık."

Dani güldü, ellerini Zaf'in saçlarının arasına soktu ve onu kendine çekti. Öpücüğü hızlı, yumuşak ve neredeyse utangaçtı; sanki birbirlerini yeni tanıyorlarmış gibi. Dani'nin tadı çay, bal ve konfor gibiydi. Kadın uzaklaştığında, Zaf her zamanki gibi sersemlemiş halde sırıtıyor ve Dani'nin sarhoşluğunu yaşıyordu. Görünüşe göre ona karşı asla direnç geliştiremeyecekti.

Sonra Dani birdenbire, "Akşam yemeği için ne yaptın?" diye sordu.

"Özel bir şey değil," dedi Zaf dikkatlice. "Sadece, bilirsin işte... yumurtalı kızarmış pilav. Ve diğer şeyler."

Dani yavaş ve tatlı bir şekilde gülümsedi. "Ah. İyi seçim."

"Şey, bu..."

"Yıldönümümüz için, değil mi?"

Zaf dondu kaldı. "Ben... Öyle söylemeyecektim."

"Yine de doğru." Ama Dani üzgün görünmüyordu. Aslında *memnun* görünüyordu.

Ve bu memnuniyet her zaman olduğu gibi adama da yansıdı, güneş ışığı kontrol altına alınamayacak kadar parlaktı. "Kız arkadaşım yıldönümlerine inanmıyor," dedi yavaşça, "ve ben de ona baskı yapmak istemiyorum. Sevgililer Günü'nü bu kadar iyi kutlarken olmaz."

Dani hayali saçlarını omzunun üzerinden attı ve sevimli bir şekilde memnun göründü.

"Artı," diye devam etti Zaf, "daha aynı evde yaşamaya başlayalı altı ay oldu. Hâlâ gecenin karanlığında kaçıp gitmeyeceğine emin olmaya çalışıyorum."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun Zafir." Dani gözlerini devirdi ama söylediklerinde alaycı bir şey yoktu. "Yapamam. Seni seviyorum. Ve sen benimsin."

"Biliyorum," dedi Zaf yumuşak bir sesle. Ve gerçekten, gerçekten biliyordu. Daha önce hiçbir şeyi bunun kadar iyi bilmemişti çünkü kadın bunu her gün binlerce mükemmel *Danika* yöntemiyle gösteriyordu.

"Hem zaten," diye devam etti Dani, "uyurken bedeninin yarısı üzerimde oluyor ve itilmeyecek kadar ağırsın, bu yüzden denesem bile gizlice kaçamam."

Adam bir kahkaha patlattı.

Adamın kucağından indi ve kitap yığınına geri döndü ki adam bunların aşk romanları olduğunu fark etti. Tanıdığı kitaplar. Dani, "Yıldönümleri konusunu açtığına göre..." derken Zaf tanıdık kitap sırtlarına bakarak kaşlarını çattı.

"Ah, evet. Ben açtım ya..."

"Kapa çeneni. Al." Yığındaki ilk kitabı alıp adama uzattı.

Zaf gözlerini kırpıştırarak kapağa baktı. Bu kitaptan onda vardı. Dani'nin bunu unutup unutmadığını düşündü. En sevdiği kitaplardan biriydi ama doğrusunu söylemek gerekirse onu bir süredir görmemişti. Kaybettiğini falan düşünmüştü.

Sonra köşedeki eski bir çiziğe baktı ve bunun *tam anlamıyla* kendi kitabı olduğunu fark etti.

"Ee... teşekkürler, tatlım," dedi. İçtenlikle teşekkür ediyordu. Dani'nin *ilişkilerdeki zamansal işaretlerin gereksiz bir dış*

doğrulama kaynağı olduğuna dair tuhaf teorilerine karşı çıkmaya karar vermesi çok hoştu, her ne kadar bunu ona kendi kitabını hediye ederek yapmış olsa da.

"Sana bir mektup yazmaya çalışıyordum," dedi kadın elindeki kâğıdı sallayarak. "Saatlerdir üzerinde çalışıyorum. Sen eve gelmeden bitirebileceğimi düşünmüştüm ama sen *utanç verici bir şekilde* erken döndün..."

"Hiç de değil."

"Kılı kırk yarma, sevgilim. Mesele şu ki bu benim en iyi çalışmam değil ama idare eder."

Kadın yüzünü buruşturarak kâğıdı uzattı. Adam kadının yazdığı birkaç satıra baktı ve aşırı hayranlıktan bayılmanın mümkün olup olmadığını merak etti. Sonra kelimeleri gerçekten okudu ve eğer bu *mümkünse,* ciddi bir tehlike altında olduğuna karar verdi.

Sevgili Zaf,

Sanırım bu yıldönümü saçmalığı konusunda haklıydın. Bir yandan, başka biriyle, tamamen yanılabilir bir insanla olan embriyonik bağın büyümesini kutlamak çarpık görünüyor ama diğer yandan, seni mutlu etmek için bahaneler bulmaktan hoşlanıyorum. Ve sanırım sana bir yıl boyunca sahip olmak epey güzel. Seni seviyorum. Ayrıca ilişkimizin neredeyse tamamı boyunca en sevdiğin kitaplardan bazılarını sistematik olarak çaldım, tahrif ettim ve sakladım. Umarım sorun olmaz.

Danika

Zaf son kısmı kaşlarını çatarak okuduktan sonra başını kaldırdı. "Ben de seni seviyorum. Cidden. Hem de çok. Ama kitaplar hakkında ne demek istediğini anlamadım."

Dani dudaklarını büzdü ve ellerini kalçasına dayadı. Gergindi. Ona mektubu verdikten sonra bile hâlâ gergindi. "İmzalanması için yenisini almayı düşündüm ama bu aptalca geldi. Aynı kitaptan birden fazla olursa ve zaten yeterince raf yok ve..."

"İmza mı?" Zaf araya girdi ve kitabı tekrar eline alıp çevirerek açtı. İşte oradaydı, tam başlık sayfasındaydı:

Zaf için.

Ve sonra bir imza. En sevdiği yazarlardan birinden.

Bir an inanamayarak kitaba baktı. Sonra başka bir kitap aldı, bir tane daha, bir tane daha, hepsini açtı ve gördü...

"Bunu ne zaman *yaptın*?" diye mırıldandı, hepsini gözden geçirirken. "Bunu *nasıl* yaptın?"

"Sekiz ay önce başladım, bolca araştırma yaptım," dedi Dani, "ve favorilerin arasında romantik bir jeste yardımcı olabilecek yazarları belirledim ki normaldir, neredeyse hepsi yardımcı oldu. Eve'le birlikte birkaç fuara gittim..."

"Bana seni zorla götürdüğünü söylemiştin!"

"Ha. Eminim kitap kulübündeki arkadaşlarından biriyle gitmeyi tercih ederdi ama tamamlamam gereken bir görev vardı. Yüz yüze tanıştığım yazarlar dışında birkaçıyla bir süredir yazışıyordum ve diğerlerini ikna etmek için Gigi'nin yaratıcı bağlantılarını kullandım." Gerçekçi anlatımına ara verdi ve ona belirsiz bir bakış attı, bu bakış adamın kalbini bir yumruk gibi sararak sıktı. "*Ben* hediye istemiyorum, tamam mı?" Adam ona inanmıştı. Kadın bu fikir karşısında biraz dehşete düşmüş görünüyordu. "Akşam yemeğinden ve senden gayet memnunum. Ve belki kutlama için anal yaparız," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Zaf, hâlâ biraz sersemlemiş hissediyordu.

"Ama benim asıl istediğim şey... Sanırım, seni..." Ağır bir gülümsemeyle sözlerini bitirdi ve adamın yüzünü işaret etti. "Evet. Böyle. Seni çok heyecanlandıracak bir şey yapmak istedim. Yani görev tamamlandı." Ellerini çırptı ve kendinden etkilendiği her halinden belli bir biçimde gülümsedi.

"Dan," dedi Zaf yavaşça. "Bunu... bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum." Kadın gelip Zaf'in önünde diz çöktü, elleri adamın omuzlarındaydı. Gözleri buluştuğunda adam kendi içindeki her şeyi yansıtan şiddetli, yakıcı bir sevgiyi kadının gözlerinde gördü ve konuştuğunda bunu sesinde duydu. "Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum, Zaf. Seninle asla bir şey yapmak *zorunda* değilim. Ama sen istememi sağlıyorsun. Kendim gibi yeterli ve hatta sensiz bile iyi olabileceğimi hissettiriyorsun. Mesele şu ki sensiz olmak *istemiyorum* ve bu yüzden bunu asla planlamıyorum. Daha çok yıldönümü geçireceğiz ve sen bana akşam yemeği hazırlayacaksın, ben de seni gülümsetmeye devam edeceğim. Sanırım buna şey diyorlar..."

Adam kaşını kaldırdı. "Sonsuza kadar mutlu yaşamak mı?"

Kadın onaylayarak başını salladı. "Kulağa hoş geliyor."

TEŞEKKÜR

Sanki bu kitabının dişleri vardı ve benim iliğimi, kemiğimi kuruttu. Oldukça komik bir hikâye olduğu için izninizle kendimi övüyorum ama esprili alaycılığın her satırı için kan ve gözyaşı akıttığımı gözünüzde canlandırırsanız esas resmi anlayacaksınız. Hayatımdaki güzel insanlardan aldığım destek olmasaydı bu kötü çocuğu üretemezdim.

Dani ve Zaf aylarca beni öldürmeye çalışırken beni hayatta tuttukları için öncelikle ve her şeyden çok aileme teşekkür ederim. Anne, Sam, Tru, benimle nasıl yaşadınız bilmiyorum ama başardınız. Artı her birinize bir kola borçluyum.

Elbette sevgili temsilcim Courtney Miller-Callihan ve beni birçok yazarlık çıkıntısından vazgeçiren, tam ihtiyacım olan şeyi ihtiyacım olduğu anda veren editörüm Nicole Fischer'a teşekkür ederim. İkiniz olmasaydınız, muhtemelen bu kitabı üç yerine on kez yeniden yazardım.

Tüm destekleri için HarperCollins'teki inanılmaz ekibe ve ait olmadığım bir kültürü temsil etmeme yardım ettikleri için Georgina Kamsika ve Aimal Farooq'a teşekkür ederim. Umarım Ansari'lerin hakkını vermişimdir.

Son olarak Kenya Goree-Bell, Layla Abdullah-Poulos, Mina Waheed, Therese Beharrie, Ali Williams, Yusra, Yasmin, Chiara, Umber ile Laila'ya paha biçilmez tavsiyeleri ve cesaretlendirmeleri için teşekkür ederim.

Ayrıca yüzyılın motivasyon patlaması "2ON" için Bree Runway'e teşekkürler.

Yazar Hakkında

Talia Hibbert, kitaplarla dolu bir yatak odasında yaşayan siyahi bir İngiliz yazar. Söylediklerine göre o odanın ötesinde de bir dünya varmış ama Talia, henüz bunu araştırmak için yeterince ilgi duymuyor. Seksi ve farklı romanlar yazıyor çünkü ötekileştirilmiş kimliklere sahip insanların dürüst ve olumlu bir şekilde temsil edilmeye ihtiyacı olduğuna inanıyor. İlgi alanları arasında güzellik, abur cubur ve gereksiz alaycılık yer alıyor.